ஸ்ரீ

ஆநந்தமடம்.

இது

வங்காளிபாஷையில்

ஸ்ரீபங்கிம் சந்திர சட்டோபாத்யாயரால்

இயற்றி

மஹேச குமார சர்மா

என்பவரால்

தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றது.

'சுதேசமித்திரன்' பத்திராசிரியர்

ஸ்ரீயுத ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள்

எழுதிய பாயிரத்துடன்

சென்னை:

'கபாலி' அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பெற்றது.

ப்லவங்க ஞு

1908.

“ஜநநீ ஜந்மபூமிஶ்ச
ஸ்வர்காதபி கரீயஸீ”

உரிமையுரை.

---

*   *   *   *

க்வ நு மாம் த்வததீந ஜீவிதாம்
விநிகீர்ய க்ஷணபிந்ந ஸௌஹ்ருத:
நளிநீம் க்ஷதஸேது பந்தநோ
ஜலஸங்காத இவாஸி வித்ருத:?

(இ - ள்.) அணைகடந்த வெள்ளமாகிய தண்ணீரானது தாமரையை விட்டோடுமாறு, உனைப்பொருந்த வாழ்வையுடைய என்னிற்பற்றிய நேசமெல்லாம் ஒரு க்ஷணத்தில் துறந்து எனைக் கைவிட்டு நீ யெங்கே யோடிவிட்டனை?

*   *   *   *

இம்மை மறுமைகள் இரண்டிற்கும் சம்பந்தம் இருக்கின்றது. அந்த சம்பந்தத்தை ஞாபகப்படுத்தும் பொருட்டு இந்நூலுக்கு இவ்வாறு உரிமையுரை அமைக்கப்பெற்றது,

யே து ஸர்வாணி கர்மாணி மயி ஸந்ந்யஸ்ய மத்பரா:|

அநந்யேனைவ யோகேந மாம் த்யாயந்த உபாஸதே||

தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யுஸம்ஸாரஸாகராத்|

பவாமி ந சிராத் பார்த்த மய்யாவேஶித சேதஸாம்||

மய்யேவ மந ஆதத்ஸ்வ மயி புத்திம் நிவேஶய|

நிவஸிஷ்யஸி மய்யேவ அத ஊர்த்வம் ந ஸம்ஶய:||

அத சித்தம் ஸமாதாதும் ந ஶக்நோஷி மயி ஸ்திரம்|

அப்யாஸ யோகேந ததோ மாமிச்சாப்தும் தநஞ்ஜய||

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதா, 12-ம் அத்யாயம்.

பாயிரம்.

"வந்தே மாதரம்" என்று இப்போது நம் தேசத்தில் எல்லாப் பாகங்களிலும் எல்லா வகுப்பாராலும் தேசாபிமான ஒலிச் சொற்களாகச் சொல்லப்படுகின்றவைகள் ஆதியில் சுமார் 20 வருஷத்துக்கு முன்னால் பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி யென்கிற வங்காளி ஆசிரியர் எழுதின 'ஆநந்தமடம்' என்கிற கதைப் புஸ்தகத்தில் நம் ஜன்மதேசமாகிய ஆரியமாதாவுக்கு ஸ்துத்தியமாகத் தோன்றும் ஒரு பாடலில் காணப்படுகின்றன. பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி வங்காளி யாசிரியர்களில் பெயர்போனவராயிருந்தாலும் அவரைப்பற்றி மற்ற மாகாணத்தவர்கள் அறியாமலிருந்தார்கள். பிறகு வங்காளப்பிரிவினை செய்யப்பட்டபோது, தேசாபிமானக் கிளர்ச்சி அதிகப்பட்டு, தேச ஸேவையில் புகுந்தவர்களது ஒருமித்த உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும்படியான சமிக்ஞைச்சொற்கள் வேண்டிவந்தபோது, 'வந்தே மாதரம்' என்ற சொற்கள் உற்றனவாக அமைந்தன. வங்காளிகள் இவ்வார்த்தைகளை 'ராமா' 'கிருஷ்ணா' என்ற பகவந்நாமங்களை உபயோகிப்பது போல் உபயோகப்படுத்துவதுமன்றி, எந்தப் பாடலில் இந்த வார்த்தைகள் தோன்றினவோ, அதை வெகு இனிமையான சங்கீதமாகப் பாடியும் வருகிறார்கள். வங்காளிகள் 'வந்தே மாதரம்' மந்திரத்தை அநுஷ்டிப்பதைப் பார்த்து மற்ற எல்லா இந்தியரும் அநுஷ்டிக்கத் தலைப்பட்டுத் தமிழரும் தங்கள் பேச்சுகளிலும் எழுத்துகளிலும் தேசாபிமான சமிக்ஞையாக உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். இந்தச் சொற்

களை ஆதியில் இந்திய மாதாவுக்கு ஸ்துத்தியமாக உபயோகப் படுத்தினவர் யார் என்று அறிய ஜனங்களுக்குள் விருப்பம் பிறந்திருக்கிறது. ஆநந்தமடம் என்கிற கதையானது ஆங்கிலத்திலும் இதரபாஷைகள் பலவற்றிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. தெலுங்கில் சிலகாலத்துக்கு முன்னாலேயே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது இதை ஸ்ரீயுத மஹேச குமார சர்மா தமிழில் பெயர்த்தெழுத முன்வந்தது நல்லதருண முயற்சியென்றே சொல்லவேண்டும்.

ஆநந்தமடம் என்கிற கதையானது 'வங்காளத்தின் கீழ்ப் பாகத்தில் 1773-ம் வருஷ வாக்கில் சில சந்நியாஸிக் கூட்டங்கள் அங்கங்கே கிராமாந்தரங்களிற் புகுந்து கொள்ளையடித்தும் சர்க்கார்ப் பணத்தை வழிப்பறி செய்தும் செய்த கலகத்தை யாதாரமாக வைத்துக்கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கும் கதை. இக் கலகத்தைப்பற்றி அக்காலத்து ஆங்கில ரிப்போர்ட்டுகளைப் பார்த்தால், இந்த சந்நியாசிகள் எவ்வித தேசாபிமானக் கிளர்ச்சியும் கொண்டு கலகஞ்செய்ததாகத் தெரியவில்லை. அக்காலத்தில் வங்காளத்தில் பலமான பஞ்சம் தோன்றி ஜனங்களுக்குக் கிரமமான ஜீவனோபாயங்கள் இல்லாமற்போய், திக்கற்றஏழைகள்இப்படிக்கொள்ளை யடித்ததாகத் தெரிகிறது. ஆனாலும் அக்காலத்தில் ஆங்கிலேயரின் ராஜாங்கம் ஸ்திரமாக ஸ்தாபிக்கப்படாமல் மகம்மதியரே வங்காளத்தில் ஆட்சிபுரிந்து வந்தார்கள். மகம்மதியரின் கொடுங்கோன்மையினாலேயே தேசத்திற் பஞ்சமுண்டாயிற்று. ஆகையால் மகம்மதிய ராஜாங்கத்தில் ஹிந்து ஜனங்களுக்கு இயல்பாகவே வெறுப்புண்டாயிற்று. இந்த வெறுப்பு பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜியின் கதைப்புஸ்தகத்தின் பிரதான கதாநாயகர்

வார்த்தைகளில் வெளிப்படுகிறது. மகம்மதியர் பேரில் வெறுப் பிருந்தாலும் ஆங்கிலேயர்பேரில் வெறுப்பில்லை யென்பதும் காட்டப்படுகிறது. மகம்மதிய ராஜாங்கத்தில் வெறுப்பு காட்டுவ தோடு, ஆரியதேசம் ஜன்மதேசமாகி அது பராசக்தியின் உருவ மென்ற உத்தமமான உணர்ச்சியும் வெகு சிரத்தையுடன் விளக்கப் படுகின்றது. ஆநந்தமடம் எழுதினதில் பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி யின் முக்கிய நோக்கம் வங்காளிகளின் மனதில் தேசாபிமானம் உண்டாக்குவதேயன்றி மகம்மதியரின் பேரில் துவேஷத்தை யுண்டாக்குவதாகத் தோற்றவில்லை.

தற்காலத்தில் நம்மவருள் என்றுமில்லாத தேசாபிமான உணர்ச்சியானது புதிதாக உண்டாகிக்கொண்டு வரும்போது இப்படிப்பட்ட கதைப் புஸ்தகங்கள் மகா அவசியமென்பது நாம் சொல்லாமலே விளங்கும். இந்த உணர்ச்சியை வளர்த்து உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் ஸ்திரீகள் புருஷர்கள் எல்லோர் மன திலும் ஊன்றச்செய்து, நம் அன்னையின் பெருமை ஓங்கி சொலித்தலை நிறை வேறச் செய்வதே சொல்வல்லோர் நூல்வல் லோர் அனைவரும் கொள்ளவேண்டிய கருத்தாகவேண்டும். சமீபத்தில் தமிழ்ப்பாஷையில் அநேக கதைப் புஸ்தகங்கள் வெளிவந்திருப்பினும், ஆநந்தமடத்திற் காட்டியிருப்பதுபோல் படிப்போர் மனதில் தேசாபிமான மானது நமது பூர்வீக ஆரி யதருமக்கொள்கைகளுக்குற்றதாக வேறெந் நூலிலும் உயர்த்திக் காட்டப்படவில்லை.

இந்திய ஜனங்களுக்கு தேசாபிமானமென்பதே தற்காலத் திலுண்டான புது உணர்ச்சி. ஆதிகாலத்து நூலாசிரியர்கள் அருமையான கருத்துகளையும் அறிவையும் ஊட்டினபோதிலும்

ஆரியதேசம் தனித்தேசம், அதில் வசிப்பவர் ஒரு ஜனத்தார், அவர்கள் தங்கள் ஜன்மபூமியை அன்னைபோலக் கருதி அவள் பெருமைக்கும் செல்வத்துக்கும் உழைக்கக்கடவர், என்ற பெரும் பாடத்தைப் படிப்பித்தவர்களல்லர். மேல் நாடுகளிலும் "பேட்ரியடிஸம்" அல்லது தேசாபிமான மென்பது சில நூற்றாண்டுகளாகத் தோன்றினதேயன்றி ஆதிகாலமுதல் உண்டாயிருந்ததன்று. ஆங்கிலமகாகவியான ஷேக்ஸ்பியர் செய்த அநேக நூல்களில் எவ்விடத்திலும் "பேட்ரியடிஸம்" என்கிற சொல் வரவேயில்லை யென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆயினும் பிற்காலத்தில் மேல்நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் இது ஜனித்து அவைகள் ஒருமைப்பாடுற்றுப் பெருமையடைய முக்கியகாரணமானது போல், இந்தியாவாகிய இந்த பாரதநாட்டிலும் இந்த உணர்ச்சியானது அதன் ஒருமைப் பாட்டுக்கும் செழிப்புக்கும் முக்கிய காரணமாகுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி வங்காளதேசத்தில் அபிமானத்தைக் கிளப்பக்கருதினரேயன்றி, இக்காலத்தில் நாஷனல் காங்க்ரெஸ் மகாசபையாலும் மற்ற கான்பரன்சுகளாலும் உண்டாயிருக்கும் இந்தியாமுழுமையும் பரவி இந்தியர் மனதையெல்லாம் கவர்ந்துவரும் விசாலித்த தேசாபிமானத்தைக் கற்பித்தவரல்லர். ஆயினும் வங்காளத்தில் வங்காளிகள் அபிமானமும் பக்தியும் வைக்க எவை காரணங்களோ, அவைகளே இந்தியாவிலும் இந்தியர்கள் அபிமானமும் பக்தியும் வைக்கக் காரணங்களாம். ஆநந்தமடத்தை வாசிக்கும் தமிழருக்குத் தமிழுலகத்தை மட்டுந் தழுவிய அபிமான முண்டாகாமல், ஆரியதருமத்தையும் அதை ஸ்தாபித்த பெரியோர்களின் புனிதப்பெயர்களையும் அலங்காரமாகக் கொண்ட ஆரியாவர்த்த முழுவதும் வியாபித்த அபிமானமே உண்டாகவேண்டும்.

ஸ்ரீயுத மஹேச குமார சர்மாவுக்குத் தமிழில் ஞானமிருப்பதோடு, ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் தெலுங்கு வங்காளி இவைகளிலும் ஞானமுண்டாகையால், அவரது மொழிபெயர்ப்பானது மிகவும் பொருந்தியதாகவும் இன்பமாகவுமிருக்கின்றது. கூடியவரையில் வங்காளி பாஷையிலுள்ள முதனூலின் சிறப்பையும் சொல்வன்மையையும் தாமெழுதியதில் விடாமல் அமைத்திருக்கிறார். வங்காளிபாஷையில் இன்னும் எத்தனையோ கதைப் புஸ்தகங்கள் எழுதப்பட்டு மற்ற இந்திய பாஷைகளிலும் ஆங்கிலத்திலும் பெயர்த்தெழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஹிந்திமுதலான பாஷைகளிலும் இப்படிப்பட்ட புஸ்தகங்கள் பல இருக்கின்றன. இவைகளைக் கூடியவரையில் தமிழில் பெயர்த்தெழுதுவது தமிழர்க்கு அறிவையும் தேசாபிமானத்தையும் ஊட்டுவதாகும்.

ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

—

முகவுரை.

'ஆநந்தமடம்' என்ற பெயர்கொண்ட இந்நூலானது வங்காளதேசத்திற் சிறந்த நவீநகதாசிரியர் என்று பெயர்பெற்ற ஸ்ரீ பங்கிம் சந்திர சட்டோபாத்யாயர் வங்காளிப்பாஷையில் இயற்றிய இதே பெயருள்ள முதனூலின் மொழிபெயர்ப்பாகும். இந்த பங்கிம் சந்திர சட்டோபாத்யாயர் வங்காளநாட்டிலே 1838-ம் ஞு ஜூன்மீ 27உயில் உயர்ந்தவேதியர் வம்சத்திற் பிறந்து மேதிநிபுரம் ஹைஸ்கூலிலும் ஹுக்லி காலெஜிலும் பிறகு ப்ரெஸிடென்ஸி காலெஜிலும் படித்து, அப்பொழுது புதிதாய் ஏற்படுத்தப்பெற்ற யூநிவர்ஸிடி பி. ஏ. பரீக்ஷையில் முதன்மையாய்த் தேறினர். இவரது புத்திகூர்மையையும் புலமையையுங் கவர்ன்மெண்டார் கண்டுவியந்து இவருக்கு எடுக்கும்பொழுதே டெப்டி மாஜிஸ்ட்ரேட் உத்தியோகம் கொடுத்தனர். இவர் இந்த உத்தியோகத்தைப் பெருங் கீர்த்தியுடனும் கண்ணியத்துடனும் பல ஜில்லாக்களிலும் செய்து, சிலகாலம் வங்காள கவர்ன்மெண்டுக்கு செக்ரிடெரி என்கிற உயர்ந்த உத்தியோகத்தையும் செலுத்தி, ஒருவருக்கும் அஞ்சாத சுதந்திர சீலமுடையவராதலால், அந்த உத்தியோகத்தில் வெகுகாலம் இருக்க சரிப்படாமல், மறுபடியும் பழைய உத்தியோகத்துக்கே திரும்பி வந்து 1885-ம் ஞுத்தில் முதல் கிரேட் மாஜிஸ்ட்ரேட் வேலைக்கும் உயர்த்தப்பட்டார். பிறகு 1891-ம் ஞுத்தில் பென்ஷன் பெற்றுக்கொண்டு வேலையிலிருந்து நீங்கினர்.

இவர் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் வங்காளமொழியிலும் பிரவீணராயிருந்ததன்றி ஆங்கிலத்திலும் பெரும்புலவராயிருந்தமையால், முதலில் ஆங்கிலத்திலேயே நூலியற்றத்தொடங்கி அப்பொழுது கிசோரிசந்த் மித்திரரால் பதிப்பிக்கப்பட்டுவந்த 'இந்தி

யன் பீல்ட்' (Indian Field) என்கிற பத்திரிகையிலே 'ராஜ மோஹநன் மனைவி' என்ற ஓர் நாவல் எழுதத் துவக்கினார். ஆயினும், ஒருவன் எவ்வளவுதான் அந்ய பாஷையில் புலமைபெற்றிருந்தாலும், அதிலேயே பிறந்தவர்களைப்போல் அந்த பாஷையைக் கையாடி நூலியற்றி அதில் நிரந்தரமான புகழைப்பெறுவது அரிதென்று இவர் சீக்கிரத்தில் கண்டுகொண்டு, அதுமுதல் தம் சுயபாஷையாகிய வங்காளபாஷையை விர்த்திசெய்யத் தொடங்கினார். முதலில் 'துர்க்கேச நந்தினி' என்ற நாவலை இயற்றி வெளியிட்டார். கதைசொல்லும் தன்மையிலும் நடையெழுதுவதிலும் பழைய மாதிரியைத் தழுவாமல் புதியதோர் முறையை வெகு சாமர்த்தியமாகத் தழுவி இக்கதை யெழுதப் பட்டிருந்ததைப் பார்த்தவர்களெல்லோரும் வங்காள இலக்கிய விசும்பில் ஒரு விசேஷ ஒளிபொருந்திய தாரகை தோன்றி, அதற்கு முன்னிருந்த உடுகணங்களின் ஒளியையெல்லாம் மங்கச்செய்து திவ்யதேஜஸ்ஸுடன் ஜொலிக்கத்தொடங்கியிருந்தென் றறிந்தார்கள். பிறகு கபாலகுண்டலா, மிருணாளினி, என்ற நவீநகங்கள் தோன்றி அவரது புகழை இன்னும் அதிகமாய்ப் பரவச்செய்தன.

பிறகு 1872-ம் வருடத்திலே 'வங்கதர்சனம்' என்ற மாதாந்தப்பத்திரிகையைத் துவக்கி அதில் இலக்கியம், சரித்திரம், விஞ்ஞானம் (Science), தத்துவம் (Philosophy) முதலியவிஷயங்களைப்பற்றி விசேஷ ஆராய்ச்சியுடன் முதல் தரமான வியாசங்கள் எழுதிப் பிரசுரித்து வந்தார். அவரது சிறந்த நாவல்களாகிய விஷவிருக்ஷம், கிருஷ்ண காந்தன் உயில், ரஜநி, சந்திரசேகரன் என்பவை இந்த பத்திரிகையிலேயே தொடர்ச்சியாய்ப் பிரசுரமாயின. வங்காளபாஷை நூல்களை வாசிப்பது தங்கள் கௌரவத்துக்குக் குறைவென்று நினைத்த ஆங்கிலங்கற்ற பாபுக்களின் குழாத்திலும் இவரது புகழும் பெருமையும் வியாபித்தன.

இவர் எழுதின நாவல்களுக்குள்ளே, ராஜஸிம்ஹன், தேவி சௌதுராணி, ஆநந்தமடம், ஸீதாராம் என்பவை தேசபக்தி புகட்டும் மநோஹரமான கதைகளாகத் திகழ்கின்றன. இவர் இவ்வாறு கேவலம் நாவல்களியற்றுவதோடு மாத்திரம் அமையாமல், தங்காலத்தில் வங்காளத்தில் குடிகொண்டிருந்த துர்வழக்கங்களைக் கண்டித்து 'லோகரஹஸ்யம்' 'கமலாகாந்தனது தஸ்திரம்' என்ற ஹாஸ்ய பிரபந்தங்களையும், ஆரியதர்மத்தின் உயர்வையும் அவை விஞ்ஞான நூன்முடிபுகளுக்குப் பொருந்தியிருக்கும் அழகையும் விரித்துவிளக்கி தர்மதத்துவம், கிருஷ்ணசரித்திரம் முதலிய மதகிரந்தங்களையும் இயற்றி வங்கபாஷா ஸரஸ்வதியின் சரணகமலங்களில் ஸமர்ப்பித்தார். பின்னர் கீதைக்குப் புதிதாய் ஓர் உரையெழுதிப் பதிப்பிக்க முயன்றுகொண்டிருக்கையில், காலபுருஷனது கிங்கரர்கள் நம்மாசிரியரை யழைக்க வந்துவிட்டனர். அவர் 1894-ம் ஞூ ஏப்ரில்மீ ௮உ பரகதியடைந்தார்.

இவரது நூல்கள் வங்காளபாஷையில் எழுதப்பட்டிருப்பினும் இந்தியா முழுவதுக்கும் பொருந்தும்படியான பெருமையும் விரிவும் அமையப்பெற்றிருக்கின்றன. இவரது நாவல்களிற் சில ஆங்கிலத்திலும் குஜராத்தியிலும் ஹிந்தியிலும் மகாராஷ்டிரத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. கன்னட பாஷையில் ஸ்ரீமான். பி. வெங்கடாசாரியரென்பார் இந்நூல்களிற் பலவற்றையும் பெயர்த்தெழுதியிருக்கிறார். அவற்றுள் ராதாராணி, ஹிரண்மயி, ஆநந்தமடம், லோகரஹஸ்யம் என்பன மாத்திரம் தெலுங்கில் வந்திருக்கின்றன. தமிழில் 'துர்கேசநந்தினி' என்பது ஏற்கனவே வெளியாயிருக்கிறது. ராதாராணி, ஹிரண்மயி என்ற சிறு கதைகளிரண்டையும் 4 வருஷங்களுக்கு முன் ஸ்ரீயுத தி. அ. சுவாமிநாதய்யரவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி நானே தமிழில் பெயர்த்தெழுதிக்கொடுத்தேன். 'பரிமளா' என்ற ஒரு நாவல் பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜியால் இயற்றப்பட்ட நாவலின் மொழிபெயர்ப்பாகத் தமிழில் பிரசுரிக்கப்பட்

டுளதெனத் தெரிகின்றது. ஆனால் பங்கிம் பாபுவின் நாவல் தொகுதியிலே அப்பெயர்கொண்ட நூலொன்றையுங் கண்டி லேன். ஒருவேளை பெயர்மாறியிருக்கிறதோ என்னவோ தெரியா து. சென்றவருஷம் 'சந்திரசேகரன்' என்ற நாவலை மொழிபெ யர்த்தேன். அஃது இன்னும் அச்சாகவில்லை. இதனிடையில் 'வந்தேமாதரம்' என்ற தேசபக்தித் திருமந்திரகோஷம் தேச மெங்கும் பரவிவருதலைக் கண்டு, இதன் வரலாற்றையும் இது எந்த நூலில் முதல் முதலாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டதோ அந்த நூலின்பெருமையையும் தெரிவிக்க அந்த முதனூலை மூலபா ஷையிலிருந்து மொழிபெயர்ப்பதே நலமெனக்கருதி அவ்வாறே செய்து முடித்தேன். இதில் வரும் 'வந்தேமாதரம்' பாடலையும் ஜயதேவகவியின் கீதகோவிந்த கீர்த்தனைகளிற் சிலவற்றையும் நான்கேட்டபொழுதெல்லாம் தமக்குள்ள அவசரமான வேலைக ளைக்கூடப் பாராட்டாமல் மனமுவந்து தயவுகூர்ந்து இன்சுவை யொழுகும் செந்தமிழ்ப்பாக்களில் மொழிபெயர்த்துபகரித்த தேசபக்த ஆசுகவியும் 'இந்தியா' பத்திராசிரியருமான ஸ்ரீயுத. சி. சுப்பிரமணிய பாரதியாரிடம் நான் பெரிதும் நன்றிக்கடன் பட்டவனாயுள்ளேன்.

இந்த மொழிபெயர்ப்பை ஆரம்பிக்குமாறு என்னைத் தூண்டி புரோத்ஸாஹம் புரிந்து கடைசியில் ஓர் சிறந்த பாயிர மும் இதற்கு எழுதியளித்த சுதேசமித்திரன் பத்திராசிரியர், தேசபக்த சிகாமணி, ஸ்ரீயுத ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் மாட் டும் நான் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

இனி இம்மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்ட விதத்தைப் பற்றி இரண்டொன்று கூறி இம்முகவுரையை முடித்து விடு கிறேன். இந்நாவல் வங்காள பாஷையில் இயற்றப்பட்ட பிறகு முதனூலாசிரியரின் ஜீவகாலத்திலேயே கன்னட பாஷையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. பிறகு குஜராத்தி, ஹிந்தி, ப்ரெ

ஞ்சு, ஜர்மன், மார்ட்டி, ஆங்கில பாஷைகளிலும் கடைசியில் தெலுங்கிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. தெலுங்கு மொழி பெயர்ப்பு கன்னடத்திலிருந்து, எனது நண்பரும் 'வித்யாவதி' பத்திராசிரியரும் அநேக ஆந்திர கத்திய பத்திய காவியங்களின் ஆசிரியருமான ஸ்ரீ - ஒ. வை. துரைசாமி ஐயா அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. பின் சொன்ன இரு மொழிபெயர்ப்புகளும் முதனூலின் மூன்றாம் பதிப்பின் மொழிபெயர்ப்பெனத் தெரி கின்றன. அதற்குப் பின்னர் இரண்டு பதிப்புகள் வங்காளி பாஷையில் வெளிவந்தன. இப்பொழுதுள்ளது ஐந்தாவது பதிப்பேயாகும். இதுதான் முதனூலாசிரியரின் கடைசி பதிப் பென்றும் தெரிகின்றது. எனக்குக் கன்னடம் தெரியாதாகை யால், அதன்மொழிபெயர்ப்பாகிய தெலுங்கு புஸ்தகத்தை முத னூலின் ஐந்தாம் பதிப்புடன் ஒத்திட்டுப் பார்த்தபொழுது, இவ்விரண்டுக்கும் வாக்கிய அமைப்பிலேயே எவ்வளவோ பேத மிருப்பதுடன், ஒரு புதிய அத்தியாயமும் வங்காளபாஷைப் பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறதெனத் தெரியவந்தது. ஆகவே நான் வங்காளத்திலுள்ள முதனூலிலிருந்தே நேராக மொழி பெயர்த்து, ஐந்தாம் பதிப்புக்கும் மூன்றாம் பதிப்புக்கும் முக்கிய மான பேதம் தோன்றிய விடத்து, அதைமாத்திரம் மூன்றாம் பதிப்பின் மொழி பெயர்ப்பாகிய தெலுங்கு புஸ்தகத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்து புட்நோட்டுகளென்ற அடிக் குறிப்புகளிற் காட்டியிருக்கின்றேன். முதனூலின் கருத்து நன்றாய் விளங் காத விடங்களிலெல்லாம் ஸ்ரீ நரேச சந்திர ஸேந குப்த, எம். எ., பி. எல். அவர்களால் இயற்றப்பட்ட ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு எனக்குப் பெரிதும் உபகரித்தது. இப்புஸ்தகத்துக்கு அநுபந்தமாகப் பதிப்பித்திருக்கும் சந்நியாஸிக் கலஹத்தின் வரலாறானது இந்துநேசன் பத்திராதிபராகிய ஸ்ரீயுத ல. அநந் தய்யரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அப்பத்திரிகையிலேயே பிர சுரமானது. அதை இப்புத்தகத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு அநுமதியளித்தமைக்காக அவர்பாலும் நன்றிபாராட்டுகின்றேன்.

இந்த 'ஆநந்தமடம்' ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் காஞ்சிவாஸியாகிய எனது பிரியமித்திரர் ஸ்ரீயுத ஸ்ரீசைல தாதாசாரியரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வருகிறது. ஸம்ஸ்கிருதம், தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், ஹிந்தி என்னும் பாஷைகளில் மகா பண்டிதராகிய ஷை ஆசாரியரால் துர்க்கேச நந்திநியும், யுகளாங்குளீயகமென்ற ஹிரண்மயி சரித்திரமும் ஏற்கனவே ஸம்ஸ்கிருதத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஹிரண்மயிசரித்திரம் அச்சாய்விட்டது. துர்க்கேசநந்திநியின் பெரும்பாகம் புதுக்கோட்டையில் பிரசுரமாகும் 'ஸம்ஸ்கிருத ஜர்னல்' என்றமாதாந்தப் பத்திரிகையில் வெளியாயிற்று. இன்னும் புத்தகரூபமாய்ப் பிரசுரமாகவில்லை. பங்கிம் பாபுவின் நூல்கள் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் மொழிபெயர்க்கப் பெறுவதற்கு வெகு பொருத்தமாய் அமைந்திருக்கின்றபடியாலும், இந்தியா முழுவதுக்கும் பொதுவான புண்யபாஷை வடமொழியொன்றே யாகையாலும், அதில் இத்தகைய நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டால் அந்த ஸம்ஸ்கிருதத்தினின்றும் மற்றதேசபாஷைகளில் அவற்றை மொழிபெயர்ப்பது சுலபமாகுமானதாலும், ஸம்ஸ்கிருபாஷாபிமானிகள் இப்படிப்பட்ட பண்டிதர்களுக்குப் புரோத்ஸாஹம் செய்ய முன்வந்தால் பெருத்த தேசோபகாரமாயிருக்கும்.

தமிழில் எனக்குப் போதுமான பயிற்சியில்லாமையால் இம்மொழிபெயர்ப்பில் நேர்ந்திருக்கக்கூடும் பிழைகளை அறிஞர் பொறுத்து குணத்தைமாத்திரம் கிரஹிக்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ப்லவங்க௵
மகர ஸங்க்ராந்தி. } மஹேச குமார சர்மா.

முதற் பதிப்பிற்கு முதனூலாசிரியரின் முகவுரை.

வங்காள ஸ்திரீகள் பலசமயங்களிலும் தங்கள் கணவர் களுக்குப் பிரதான சகாயமாயிருக்கிறார்கள். சில சமயங்களில் அப்படி யில்லாமலு மிருக்கிறார்கள்.

ஜன ஸமூஹப் புரட்சிகள் ஸாதாரணமாய்க்கேவலம் ஆத்ம ஹிம்ஸையாகவே யிருக்கின்றன. ராஜத்துரோஹிகள் ஆத்ம காதகர்களே யாவர்.

ஆங்கிலேயர் வங்காளத்தை அரசின்மையினின்றும் காப் பாற்றினார்கள்.

இவ்வுண்மைகளெல்லாம் இந்த நூலிலே தெளிவாய் விளக் கப் பெற்றிருக்கின்றன.

இரண்டாம் பதிப்பிற்கு முதனூலாசிரியரின் முகவுரை.

முதற்பதிப்பின் முகவுரையில் யாம் கூறியிருந்ததை வியா க்கியான ரூபமாய் விளக்கி ஒரு பண்டிதர் 'லிபரல்' என்ற பத்திரிகையில் குணதோஷ ஆராய்ச்சிசெய்து எழுதியுள்ளதை இதன் கீழ் சேர்த்திருக்கின்றோம். அது வருமாறு :—

இக்கதையின் தலைமையான கருத்தாவது,—பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டுக்கு விரோதமான எண்ணங்கள் ஜனங்களின் மனதில் இருப்பது நியாயமாகுமா? அல்லது அதே கேள்வியை வேறுவிதமாக மாற்றிக் கேட்குமிடத்து, ஆங்கில ஸாம்ராஜ்ய

ஸ்தாபனமானது எவ்விதத்திலாயினும் தெய்வசங்கற்பத்தால் உண்டானதா? அல்லது அதே விஷயத்தை இன்னும் நிர்த்தாரணமாய் முடிவுகட்டிச் சொல்லுமிடத்து, எந்த உத்தேசத்தையும் சமீபப்பிரயோஜனத்தையும் நாடி தெய்வமானது பிரிட்டிஷாரை இந்நாட்டிற் கனுப்பியது? என்பதாம். அந்த சமீபப் பிரயோஜனமாவது,—வங்காளத்திலே மூஸ்லிம் கொடுங்கோன்மையையும் அரசின்மையையும் ஒழித்தலே யென்று நூலின் முகவுரையில் சுருக்கமாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்தக் காரிய விசேஷமானது கடைசி அத்தியாயத்திலே பின்வருமாறு சிறப்பாய் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது:—“வைத்தியர் சொன்னார்:—ஸத்யாநந்தா, சஞ்சலமடையவேண்டாம். உள்ள தெல்லாம் நன்மைக்கென்றே யுணர். ஆரியதர்மம் தலையெடுத்துத் தழைப்பதற்குமுன் நாட்டை ஆங்கிலேயரே முதலில் ஆளவேண்டுமென்று தெய்வசங்கற்பத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த திவ்ய சங்கல்பம் இன்னதென்று சொல்லுகிறேன், சிரத்தையாய்க் கேள். ஆரியதர்ம மென்றால் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களைத் தொழுவதன்று. அது நிகிருஷ்டமான லௌகிக பாமரமதம். அதன் பிரபாவத்தினாலேயே மிலேச்சரால் ஹிந்து மதமென்று வழங்கப்பெறும் உண்மையான ஸநாதந தர்மம் ஒழிந்து போய்விட்டது. உண்மையான ஹிந்துமதம் ஞானாத்மகமானது, கர்மாத்மகமானதன்று. அந்த ஞானம் இருவகைத்து; பஹிர்முகம் அந்தர்முகமென. அந்தர் முக விஷயமான ஞானமே ஸநாதந தர்மத்தின் பிரதானபாகம். பஹிர்விஷயமான ஞானம் முதலில் உண்டானாலன்றி அந்தர் விஷய ஞானம் உண்டாவதரிது. ஸ்தூலமின்ன தென்றறியாவிடில்

ஸூக்ஷ்ம மின்னதென்றறிய முடியாது. இப்பொழுது இந்த தேசத்திலே வெகுகாலமாக பஹிர் விஷயமான ஞானம் அருகிப் போய்விட்டது. அத்துடன் சுத்தமான ஹிந்துமதமும் போய்விட்டது. அதைப் புநருத்தாரணம் செய்ய வேண்டுமாயின், முதலில் பஹிர்விஷயஞானத்தைப் பரவச்செய்யவேண்டும். அந்த ஞானம் இப்பொழுது இந்த தேசத்திலில்லை, அதையறிந்து கற்பிப்போருமில்லை. ஜனங்களுக்குக் கற்பிக்கும் சாமர்த்தியமும் நம்மிடத்தில் இல்லை. ஆகவே பஹிர் விஷய ஞானம் வேறுதேசத்திலிருந்தே வரவேண்டும். ஆங்கிலேயரோ பஹிர்விஷய ஞானத்திலும் சாஸ்திரங்களிலும் மகா பண்டிதர்கள். ஜனங்களுக்குக் கற்பிப்பதிலும் ஸமர்த்தராயிருக்கின்றனர். ஆகையால் ஆங்கிலேயரே நமக்கரசராகவேண்டும். ஆங்கிலக் கல்விப்பயிற்சியால் நம் தேசத்தார் பஹிர் விஷயதத்துவங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்பாராயின், அதன் மூலமாய் அந்தர்முக தத்துவங்களையும் எளிதில் உணர்வார்கள். அப்பொழுது ஸநாதந தர்மம் பரவுவதற்கு யாதோர் இடையூறுமிராது. அப்பொழுது மெய்ச்சமயம் தானாகவே மேலோங்கி ஸ்வயம் பிரகாசமாய்த் திகழும். அஃதவ்வாறாகும் வரையிலும், ஹிந்துக்கள் அறிவிலும் குணத்திலும் திறனிலும் பெருமையடைகிறவரையிலும், ஆங்கிலேய அரசாட்சியே அக்ஷயமாயிருக்கும். அவர்களது அரசாட்சியிலே பிரஜைகள் சுகமடைந்து அவரவர் மதங்களை நிர்ப்பந்தமின்றி அநுசரிப்பார்கள். நீ யுக்திசாலி, இதையெல்லாம் நன்றாய் ஆலோசித்து ஆங்கிலேயருடன் யுத்தஞ்செய்வதை நிறுத்தி என்னுடன் கூட வந்துவிடு."

மேலெடுத்துக்காட்டிய பாகமானது கற்றறிந்த ஹிந்துக்களின் உயர்ந்த கருத்துக்களைக் காட்டுவதாயிருக்கின்றது. மேலும் இந்த அபிப்பிராயமானது வெகுசாமர்த்தியமாய் யோசித்து புத்திசாலித்தனமாய் இயற்றி முடிக்கப்பெற்றதோர் கதையில் தோன்றுகின்றமையால், இதனால் ஜனங்களுக்கு நன்மையே விளையுமென்க. நூலாசிரியரின் இந்த சித்தாந்தத்தை நாம் மனப்பூர்வமாய் அங்கீகரிக்கிறோம். இதுவே இப்பொழுது ஆங்கிலம் படித்தவர்களின் கொள்கையாயுமிருக்கின்றது. அதை நாம் இவ்வாறு விளக்கலாகும்: இந்தியாவானது மேலை நாட்டின் சாஸ்திர முறையை ஒப்பி, அதையே எல்லா உண்மைகளின் நிரூபணத்திற்கும் கைக்கொண்டு தீரவேண்டும். இக்கருத்தே அழகாய் விளக்கப்பட்டு வெள்ளிச்சரடுபோல் இந்நூலினூடே முழுவதும் நுழைந்து விளங்குகின்றது.

மூன்றும் பதிப்பித்து முதனூலாசிரியரின் முகவுரை.

இம்முறை ஸந்நியாஸிக் கலஹத்தின் உண்மைச் சரித்திரத்தை ஆங்கில நூல்களினின்றும் எடுத்து அநுபந்தமாய்ச் சேர்த்திருக்கிறோம். அதைப்பார்த்தால் எவ்வளவு பிரமாதமான விவகாரமென்று நேயர்களுக்குத் தெரியவரும்.

அன்றியும் சரித்திரத்துக்கும் 'நாவல்' என்ற 'கதைக்கும் பேதமிருக்கிறதென்றும் தெரியவரும். இந்த நாவலில் வர்ணிக்கப்பட்ட யுத்தங்கள் வாஸ்தவத்தில் வீரபூமியில் நடக்கவில்லை. வடவங்காளத்திலேயே நடந்தன. மேலும் நாவலில் காப்டன் எட்வர்ட்ஸ் (Captain Edwards) என்ற பேருக்குப் பதிலாக

மேஜர் வூட் (Major Wood) என்ற பெயரே பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வித்யாஸத்தை யாம் ஒரு பெருங்குற்றமாகக் கருதவில்லை. ஏனெனில், நாவல் நாவலேயன்றி உண்மைச்சரித்திரம் அல்லவே.

ஐந்தாம் பதிப்பிற்கு முதனூலாசிரியரின் முகவுரை.

மூன்றும் பதிப்பின் முகவுரையில் கூறப்பட்டவித்தியாசங்களை வைத்துக்கொள்வது அநாவசியமெனத் தோன்றியபடியால், இந்தப் பதிப்பிலே அவற்றையெல்லாம் அவசியமானவாறு மாற்றியிருக்கின்றோம். வேறுசில அம்சங்களிலும் சில சிலபாகங்கள் திருத்தப்பட்டிருக்கின்றன. 'சாந்தி' யின் குணம் முன்னைவிட இன்னும் சாந்தமாகச் செய்யப்பட்ட தன்றி, அவளுடையசரித்திரத்தின் எந்த அம்சமானது கதையைப் படிக்கும் நண்பர்களே ஊகித்தறிந்து கொள்ளும்படி முன்பதிப்புகளில் விடப்பட்டிருந்தோ, அஃது இப்பதிப்பில் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தில் சம்பூர்ணமாய் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பங்கிம் சந்திர சட்டோபாத்யாயஃ

ஸ்ரீ

ஆநந்தமடம்.

முன்னுரை.

மிகவும் விஸ்தாரமான அரண்யம். அவ்வரண்யத்திலே ஸால (ஆச்சா) மரங்களே பெரும்பான்மையாயிருந்தாலும், வேறு பலஜாதி மரங்களும் இருந்தன. மரங்களின் நுனிகளும் இலைகளும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து பின்னிக்கொண்டு ஒரே முடிவற்ற வரிசையாய் அமைந்து விளங்கின. இடைவெளி யின்றி, துவாரமின்றி, வெளிச்சம் நுழைவதற்குக்கூட வழி யின்றிச் செறிந்திருந்த அவ் இலைகளின் முடிவற்ற கடலானது பலகாதவழிக்குப் பலகாதவழிதூரம் கண்ணுக் கெட்டியவரை யில் பச்சைப்பசேலெனப் பரந்து, காற்றால் அசைவுற்றபத அலைமேல் அலையெறிந்த வண்ணமாயிருந்தது. கீழே நன்னை. ருள். பட்டப்பகலிலும் நல்ல வெளிச்சமின்றி பயங்கரமாயிருக் கும். அத்தகைய காட்டுக்குள் எந்த மனிதனும் ஒருகாலும் அடிவைத்ததில்லை. இலைகளின் ஓயாத சலசலவென்ற ஓசைக் யும், காட்டில் வாழும் பசுபக்ஷிகளின் கூச்சலும் தவிர்த்து, வே றெவ்வித சத்தமும் அதற்குள் ஒருபோதும் கேட்டது கிடை யாது.

இந்த அரண்யம் இவ்வாறு விஸ்தாரமாய், மிக நெருக்க மாய், நள்ளிருள் மயமாய் இருந்தது. அதிலும் இரவு வேளை; இரவிலும் நள்ளிரவு; நள்ளிரவிலும் கனத்த அந்தகாரம். அரண் யத்தின் வெளியிலும் அந்தகாரமே. ஒன்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. அரண்யத்தின் உட்புறத்திலிருந்த இருட் கூட்டமோ பூமியின் கர்ப்பத்திலுள்ள அந்தகாரம்போல் கன் னங்கரேலெனக் கறுத்திருந்தது.

பசுபக்ஷிகள் அடங்கலும் நிச்சப்தமாயிருந்தன. எத்தனை யோ லக்ஷம் லக்ஷம் கோடிகோடி பசு பக்ஷி புழுப் பூச்சிகள் அவ்

வனத்தினிடை வாசமாயிருந்தன. ஆனால் ஒன்றாவது ஒரு சத்தம் கூடச் செய்யவில்லை. அங்கு குடிகொண்டிருந்த இருளை இன்னதென்று நாம் சொல்வதைவிட நீங்களே கல்பனாசக்தியால் பாவித்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் சத்தத்திலே வெறித்துக் களியாட்டயரும் சப்தமயமான இந்த பிரபஞ்சத்திலே இப்படிப்பட்ட நிச்சப்தத்தன்மையைப் பற்றி நினைக்கவும் முடியாது.

அந்த அகன்ற நிர்ஜனமான அரண்யத்திலே, ஊசிநுழையவும் முடியாத இருள் நிறைந்த அந்நள்ளிரவிலே, அநுபவித்தற்கரிய அந்த நிச்சப்தத்தின் இடையிலே,—"என் மனோரதம் ஈடேறாதா?" என்ற சத்தம் உண்டாயிற்று.

இந்த சத்தம் உண்டானதும் அவ்வாரண்யம் மீண்டும் நிச்சப்தத்தில் முழுகிப்போயிற்று. அப்பொழுது இந்த அரண்யத்தின் கண்ணே சற்றுமுன் மனிதக்குரல் கேட்டதென்று யார் சொல்வார்? சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், மறுபடியும் அதே சத்தம் உண்டாயிற்று. மறுபடியும் அந்த நிச்சப்தத்தைக் கடைந்துகொண்டு ஒரு மனிதக்குரல் எழுந்து "என் மனோரதம் ஈடேறாதா?" என்று கணீரென தொனித்தது.

இவ்வாறு மும்முறை அவ்வந்தகாரக்கடலை அடியோடு இளறிக் கடைந்துகொண்டு அச்சத்தம் திரண்டெழுந்தது. அதற்கு விடையாக "இதற்காக நீ சமர்ப்பிக்கும் காணிக்கை யாது?" என்ற சத்தம் உண்டாயிற்று.

அதற்கு மறுமொழி—"என் உயிரையே அதற்குக் கொடுப்பேன்."

"உயிர் கேவலம் அற்பமானது; அனைவரும் அதை விடக் கூடியவர்களே."

"வேறென்ன இருக்கிறது? வேறெதனைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்?"

அதற்கு விடை—"பக்தி"

முதற்பாகம்.

முதல் அத்தியாயம்.

வங்காள சகம் 1176-ம்ஞு (இங்கிலீஷ் 1773-ஞு)த்திய கோடைகாலத்தில் ஒருநாள் பதசின்னம் என்ற கிராமத்தில் வெயிலின் வெப்பம் வெகு உக்ரமாயிருந்தது. கிராமம் முழுவதும் வீடுகள் மயமாயிருந்தும் மனிதர்களைக் காணவில்லை. கடைத்தெருவில் வரிசை வரிசையாய்க் கடைகள்; சந்தை கூடுமிடத்தில் வரிசை வரிசையாய்க் குடிசைகள்; ஒவ்வொரு தெருவிலும் பலநூறு மண்வீடுகள்; இடையிடையே உயர்ந்தும் தாழ்ந்துமிருந்த மெத்தைவீடுகள். ஆனால் அன்று எல்லாம் நிச்சப்தமாயிருந்தது. கடைத்தெருவில் கடைகள் மூடப்பட்டிருந்தன. கடைக்காரர்கள் எங்கு சென்றார்களோ தெரியவில்லை. அன்றைக்குச் சந்தைகூடும் கிழமையாயிருந்தும், சந்தையில் எவரும் இல்லை. அன்று பிச்சைபோடும் தினமாயிருந்தும் ஒரு பிச்சைக்காரன்கூடத் தலைகாட்டவில்லை. நெசவுகாரர்கள் தறிகளை மூடிவிட்டு வீட்டிற்குள் தரைமேல் விழுந்து அழுதுகொண்டிருந்தார்கள். வர்த்தகர்கள் கடைகளைச் சாத்திவிட்டுக் குழந்தை குட்டிகளை வைத்துக்கொண்டு அழுது கொண்டிருந்தார்கள். பிச்சைபோடுகிறவர்கள் பிச்சை கொடுப்பதை நிறுத்திவிட்டனர். உபாத்தியாயர்கள் பாடசாலைகளை மூடிவிட்டனர். குழந்தைகளுக்குக்கூட உரக்க அழுவதற்கு தைரியமில்லையெனத் தோன்றியது. தெருக்களில் ஒருவரும் காணவில்லை. குளங்குட்டைகளில் குளிப்பாரைக் காணவில்லை. வீடுவாசல்களிலும் மனிதரைக்காணேம். மரங்களிற்கூடப் பறவைகளில்லை. மந்தை வெளியில் ஒருமாடுகூட இல்லை. நாயும் நரியுமே சுடுகாட்டில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரு பெரிய மாடி வீடு; அவ்

வீட்டின் பெரியபெரிய தூண்கள் தூரத்திலிருந்து பார்த்தாலும் தென்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. அவ்வீடுகள் நிறைந்த காட்டின் மத்தியில் அந்த மாளிகையானது பர்வத சிகரம்போல் பிரகாசித்தது. கிட்டப்போய்ப் பார்த்தால் யாதொரு பிரகாசமும் இல்லை. கதவு மூடியிருந்தது. எல்லாம் நிச்சப்தம், காற்று நுழையக்கூட வழியில்லை. அந்த வீட்டிற்குள் பட்டப்பகலிலும் இருட்டா யிருந்தது. அந்த இருட்டிலே, நள்ளிரவில் மலர்ந்த மலரிணை யென தம்பதி இருவர் உட்கார்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் கண்முன்பாகப் பெரும்பஞ்சம் வந்துவிட்டது. 1174-ம்ஞூ அதாவது இங்கிலீஷ் 1771-ம் ஆண்டில் பயிர் நன்ருய் விளையவில்லை. அந்தக் காரணத்தால் அடுத்த வருஷத்தில் அகவிலை ஏறிவிட்டது. ஜனங்களுக்கு அதிக கஷ்டம் நேர்ந்தது; துரைத்தனத்தாரும் தமக்குச் சேரவேண்டிய தீர்வையை ஒரு செப்புக்காசுகூட விடாமல் வசூல் செய்து கொண்டனர். ஏழைகள் சர்க்கார் தீர்வையைச் செலுத்திவிட்டு நாளுக்கொருவேளை போஜனம் செய்து எப்படியோ உயிரை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். 1772-ம் வருஷத்தில் மாரிகாலத்தில் நல்ல மழை பெய்தது. ஜனங்கள் இவ்வருஷம் தெய்வம் கண்திறந்து கருணை புரிந்ததென்று சொல்லிக்கொண்டு ஸந்தோஷித்தார்கள். ஆயர்கள் ஆநந்தத்தால் வழக்கம்போல் பாடலானுர்கள். குடியானவர்களின் மனைவிமார் தமக்கு வெள்ளிக்காப்பு பண்ணிப்போட வேண்டுமென்று பர்த்தாக்களைப் பிடிக்கத்தலைப்பட்டனர். ஆனுல் திடீரென்று அவ்வருஷம் புரட்டாசி மாதத்தில் வானம் கட்டிப்போய்விட்டது. புரட்டாசியிலும் கார்த்திகையிலும் ஒரு மழைத்துளியாவது தரையில் விழவில்லை. பயிரெல்லாம் தீய்ந்துபோயிற்று. ஒரு மணிதானியமாவது கைக்கு வரவில்லை. எங்கேயோ ஓரிடத்தில் கொஞ்சம் விளைந்த தானியத்தை சர்க்காரார் தம்

சைனியத்தின் உணவுக்காக ரொக்கம் கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். ஆகையால் ஜனங்கள் தின்பதற்கு ஒன்றுமில்லாமல் பட்டினிகிடந்தார்கள். முதலில் ஒரு வேளை உபவாசமிருந்தார்கள். பிறகு அந்த ஒரு வேளைக்கும் அரை வயிறு உண்ணலானார்கள். அதன் பிறகு இரண்டு வேளையும் உபவாச மிருந்தார்கள். சித்திரை மாசத்தில் அறுவடையான சொற்ப மாசூலும் ஒருவருக்கும் காணாமல் போயிற்று. ஆனால் அப்பொழுது சர்க்கார் தீர்வை வசூல் செய்யும் உத்யோகஸ்தனாயிருந்த முகம்மது ரேஜாகான் இந்த சமயத்தில் சர்க்காருக்கு அதிக ஆதாயத்தைக் காட்டி மேலதிகாரிகளின் தயவை சம்பாதித்துவிடலா மென்றெண்ணி மாமூல் தீர்வையைவிட 100-க்கு 10 வீதம் ஒரேகாலத்தில் தீர்வையை ஜாஸ்தியாக்கினான். வங்காள தேசமுழுவதும் பெருந்துன்பத்தால் வருந்திக் கதறியது.

முதலில் ஜனங்கள் பிச்சை யெடுக்கத் தொடங்கினர். ஆனால் சீக்கிரத்திலேயே பிச்சைப் போடுவதற்கும் ஒருவருமில்லாமற்போகவே, எல்லோரும் உபவாசம் இருக்கலானார்கள். அதனால் நோய்க்காளாயினர். பின்னர் ஆடுமாடுகளை விற்றனர்; ஏர்கால் கலப்பைகளை விற்றனர். அப்புறம் விதைகளுக்கென்று வைத்திருந்த தானியத்தைத் தின்றனர்; வீடுவாசல்களை விற்றனர். கடைசியில் மனைவிமக்களையுங் கூட விற்றனர். பிறகு மனிதர்களை விலைக்கு வாங்குகிறவர் ஒருவருமில்லாமற் போயினர். எல்லோரும் விற்பவரே யாயினர். கொள்வோர் மாத்திரம் இல்லை. பிறகு வயிற்றுக்கு வேறு ஆகார மில்லாமையால், இலைசருகுகளையும் புற்பூண்டுகளையும் புசிக்கத்தொடங்கினர். தாழ்ந்த ஜாதியாரும் காட்டில் சஞ்சரிப்போரும் நாய்களையும் எலிகளையும் பூனைகளையும் தின்னத்தலைப்பட்டனர். பலபேர் வீட்டை விட்டு வேறு நாடு சென்று பட்டினிகிடந்து மாண்டனர். அப்படி வேறு நாட்டுக்கு ஓடிப்போகாதிருந்தவர்

கள் கூடப் பட்டினியாலும், தின்னக்கூடாத அசுத்த பதார்த்தங்களைத்தின்று அதனால் உண்டான நோய்களாலும், பெருந்துன்பங்களை யநுபவித்துப் பிராணனை விட்டனர்.

நோய்களுக்கெல்லாம் அந்த சமயம் நல்ல கொண்டாட்டமாயிற்று. எங்கு பார்த்தாலும் ஜ்வரமும், வாந்திபேதியும், வைசூரியுமே. அதிலும் வைசூரியே விசேஷமாய்ப் பாவியிருந்தது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஜனங்கள் வைசூரியால் மாண்டு போயினர். அவர்களைத் தொடுவதற்கும், சிகிச்சை செய்வதற்கும், தாகத்துக்கு நீர் கொடுப்பதற்குங்கூட ஒருவரும் இல்லாமற் போயினர். ஒருவரையொருவர் பார்ப்பதற்கு மில்லாமற்போயிற்று. செத்தவர்களைச் சுமப்பவரும் இல்லாமற்போயினர். மிக்க அழகு பொருந்திய மேனிகளெல்லாம் மாளிகைகளிலே மாண்டு அழுகிப்போயின. வைசூரியானது ஒரு தடவை ஒரு வீட்டில் யாருக்காவது கண்டுவிட்டால், அவர்களை அங்கேயே விட்டுவிட்டு மற்றவர்கள் பயத்தினால் ஓடிப்போனார்கள்.

மகேந்திர சிங்கன் என்பவன் பதசின்னகிராமத்தில் ஒரு பெரியபணக்காரன். ஆனால் இந்த க்ஷாமகாலததில் பணக்காரன் பாடும் ஏழையின்பாடும் ஒரேமாதிரியாய்த்தானிருந்தது. அந்தக் கஷ்டகாலத்தில், அவனது பந்துமித்திரர்களும் வேலைக்காரரும் பரிஜனங்களும் எல்லோரும் அவனை விட்டுப் போயினர். சிலர் நோயால் மாண்டனர்; மற்றவர் ஓடிச்சென்றனர். அவனது முழுகுடும்பத்திலும் இப்பொழுது மிகுந்திருந்தவர், அவனும் அவன் மனைவியும் அவர்களது இளங்குழந்தையாகிய ஒருபெண்ணுமேயாம். இவர்களுடைய கதையைத்தான் நாம் சொல்லத் தொடங்கினோம்.

மகேந்திரசிங்கனது மனைவியாகிய கல்யாணி மனோவிசாரப்படுவதை விட்டு கோசாலைக்குச் சென்று தானாகவே பாலைக் கறந்தாள். பிறகு அந்தப் பாலைக் காய்ச்சிக் குழந்தைக்குப் புக

ட்டிப் பசுக்களுக்கு வைக்கோல்போட்டு தண்ணீர் காட்டுவதற்காகப்போனுள். அவள் திரும்பிவந்ததும் மகேந்திரன், "இப்படி எத்தனை நாள் கழிக்கிறது?" என்றான்.

கல்யாணி.—வெகுநாள் கழிக்க முடியாது. தள்ளுகிற வரையில் தள்ளட்டும். நான் பிழைத்திருக்கிற வரையிலாவது தள்ளலாம். பிறகு நீங்கள் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு பட்டணம் போய்ச் சேருங்கள்.

மகே.—எப்பொழுதாவது பட்டணத்துக்குப்போய்ச் சேர்கிறதென்று ஏற்பட்டால், இப்பொழுதேன் உனக்கு நான் இவ்வளவு வருத்தத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்? இப்பொழுதே புறப்பட்டுப் போவோம் வா.

பிறகு அவர்களுக்குள் பின் வருமாறு நீண்ட சம்பாஷணை நடந்தது.

கல்யாணி.—பட்டணத்துக்குப் போவதால் ஏதாவது விசேஷ நன்மை உண்டாகுமென்று தோன்றுகிறதா?

மகே.—பட்டணமும் இந்த அவஸ்தையில் தான் இருக்கும். அங்கும் ஜனங்களில்லை. பிராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள உபாயமில்லை.

கல்.—ஆனுல் ஒருவேளை மூர்ஷிதாபாத், காசிம் பஜார், அல்லது கல்கத்தாவுக்குச் சென்ருல் பிழைக்கலாம். எப்படியாவது இவ்விடத்தைவிட்டு ஒழியவேண்டும்.

மகே.—இந்த வீடு வெகுகாலமாயிருக்கிறது. நம் முன்னோர்கள் பரம்பரையாய் சம்பாதித்து சேர்த்து வைத்த செல்வமெல்லாம் இங்குதானே இருக்கிறது. இதையெல்லாம் கள்ளர் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு போய்விடமாட்டார்களா?

கல்.—அவர்கள் உள்ளபடியே கொள்ளையடிக்க வந்தால், நாமிருவரும் அதைத்தடுக்க முடியுமா? பிராணன் போய்விட்டால்

பிறகு பணத்தை யநுபவிப்பவர் யார்? இப்பொழுது நாம் கதவுகளைத் தாளிட்டு விட்டுப்போவோம். தெய்வகடாட்சத்தால் பிழைத்திருந்தால், மறுபடியும் வந்துஅநுபவிப்போம்.

மகே.—உன்னால் நடந்துவர முடியுமா? பல்லக்குத்தூக்கும் போயிகளெல்லாம் செத்துப்போய் விட்டார்களே. மாட்டு வண்டிகளில் போவோமென்றால், மாடிருந்தால் ஓட்டுகிறவனில்லை, ஓட்டுகிறவனிருந்தால் மாடுகளைக்காணோம்.

கல்.—நான் நடந்து வருகிறேன்; அதற்காக நீங்கள் விசாரப் பட வேண்டாம்.

இப்படி சொல்லிவிட்டுக் கல்யாணி தனக்குள், 'நான் நடக்கமுடியாமல் வழிநடுவில் இறந்து போனாலும்,இவர்களிருவருமாவது உயிருடன் போய்ப் பட்டணம் சேர்வார்களல்லவா?' என்றெண்ணினாள்.

மறுநாட்காலையில் அவ்விருவரும் சொற்ப பணம் எடுத்துக்கொண்டு வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு பசுக்களை அவிழ்த்து விட்டுவிட்டுக் குழந்தையை இடுப்பில் எடுத்துக்கொண்டு பட்டணத்துக்குப் பிரயாணமாயினர். புறப்படப்போகும் சமயத்தில், மகேந்திரன்—"நாம்போகும் வழி சரியானதன்று, எங்குபார்த்தாலும் கொள்ளையே. வழிப்பறிக்காரர்கள் நாலாபக்கத்திலும் திரிகின்றனர். கையில் ஆயுதமின்றி போகக்கூடாது" என்று சொல்லிக்கொண்டே வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போய்த் துப்பாக்கியும் மருந்தும் குண்டுகளும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தான்.

இதைப்பார்த்துக் கல்யாணி, "ஆயுதத்தைப் பற்றி ஞாபகப்படுத்தினபடியால், சுகுமாரியை சற்று கையில் வைத்திருங்கள், நானும்போய் என்னுடைய ஆயுதத்தைக் கொண்டுவருகிறேன்" என்று குழந்தையை மகேந்திரன் கையில் கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். அப்பொழுது மகேந்திரன் "நீ என்ன ஆயுதத்தை எடுத்துவரப் போகிறாய்?" என்றான்.

கல்யாணி ஒரு மருந்துடப்பிக்குள் கொஞ்சம் விஷம் எடுத்துக்கொண்டு அதைத்தன் ஆடையில் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு வந்தாள். கஷ்டகாலம் வரும்போது தலையெழுத்தெப்படி யிருக்குமோ வென்று முன்னதாகவே அவள் இந்த விஷத்தைச் சேகரித்து வைத்திருந்தாள்.

வைகாசிமாதம் வெயிலின் வெப்பம் மகா உக்கிரமாயிருந்தது, பூமி நெருப்புமயமாயிருந்தது. காற்று நெருப்பை நாலா பக்கத்திலும் வாரி வீசியது. ஆகாயம் பழுக்கக் காய்ந்த தாமிரத்தகடு போலிருந்தது. தெருவிலெழும் புழுதிப்பொடிகள் நெருப்புப் பொறிகளை நிகர்த்திருந்தன. கல்யாணியின் உடம்பில் வியர்வை ஆறாய்க் கொட்டிற்று. அவள் ஒருசமயம் கருவேலமரத்தின் நிழலிலும், ஒருவேளை பேரீச்சமரத்தின் நிழலிலும், ஒதுங்கி நின்று குட்டைகளின் அழுக்கு நீரையருந்தி, மகாகஷ்டத்துடன் வழிநடந்தாள். குழந்தை மகேந்திரன் கையிலிருந்தது. அவன் அடிக்கடி அதற்கு விசிறிக்கொண்டிருந்தான். அப்படியே நடந்து சென்று, வழியிலே அழகிய பசுந்தளிர்களாலும் நறுமணங்கமழும் மலர்களாலும் பொலிந்துவிளங்கிய ஒருமரத்தினிழலில் அவர்களிருவரும் போயுட்கார்ந்து இளைப்பாறினார்கள். கல்யாணி இவ்வளவு சிரமத்தையும் பொறுமையோடு சகித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து மகேந்திரன் ஆச்சரியமடைந்து, அருகிருந்த குட்டையில் வஸ்திரத்தை நனைத்துக் கொண்டுவந்து அவளது முகத்திலும் கை கால்களிலும் தலையிலும் தன்மேலும் பிழிந்து வெப்பத்தை யாற்றினான்.

கல்யாணிக்குக் கொஞ்சம் களைப்பு தெளிந்தது. ஆயினும் அவ்விருவரும் பசியினால் மிக்க வருந்தினார்கள். அதைக்கூட அவர்கள் பொறுத்துக்கொண்டாலும், குழந்தை பசியாலும் தாகத்தாலும் படும்பாதையைப் பொறுக்கமுடியவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் மெல்ல மெல்ல வழிநடந்துசென்று, அந்த நெருப்பாற்றை நீந்திக்கடந்து அந்தி நேரத்துக்கு முந்தியே ஒரு சத்

திரம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். சத்திரத்துக்குப் போய்விட்டால், பிறகு குளிர்ந்த ஜலம் கொணர்ந்து மனைவிக்கும் மகளுக்கும் கொடுத்து இளைப்பாற்றிச், சொற்ப ஆகாரம்கொடுத்து அவர்கள் பிராணனைக் காப்பாற்றலாமென்று மகேந்திரன் தனக்குள் எண்ணியிருந்தான். ஆனால் அங்கு எப்படியிருந்தது? ஐயோ அந்த சத்திரத்தில் ஒரு மனிதன்கூட இல்லை! பெரிய பெரிய வீடுகள் விழுந்துகிடந்தன. மனிதரெல்லாம் ஓடிப்போய் விட்டனர். மகேந்திரன் சுற்றிச் சுற்றி இங்குமங்கும் பார்த்து மனைவியையும் மகளையும் ஓர் அறைக்குள் படுக்கவைத்துவிட்டு வெளியேவந்து ஓவென்றுஉரத்துக் கூவினான். ஒருவரும் ஏனென்று கேட்பாரில்லை. அப்பொழுது மகேந்திரன் கல்யாணியைப் பார்த்து, நீ சிறிதுநேரம் தைரியத்துடன் தனியாயிரு, நான் போய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கடாக்ஷத்தால் எங்கேயாவது ஒரு பசுவிருந்தால், பால்கறந்து கொண்டுவருகிறேன், என்று சொல்லி அங்கே விழுந்துகிடந்த மொந்தைகளில் ஒன்றை யெடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றான்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

மஹேந்திரன் புறப்பட்டுச் சென்றான். கல்யாணி குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு தனிமையாய் அந்த நிர்ஜனமான பிரதேசத்திலே இருண்ட வீட்டில் நாற்புறமும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். மிக்க பயங்கரமாயிருந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் எவருமில்லை. மநுஷ்ய சப்தமே யில்லை. கேவலம் நாய்நரிகளின் கூச்சலைத் தவிர்த்து வேறொன்றும் செவியிற்படவில்லை. அவரையேன் போகச்சொன்னேன், இன்னும் சிறிது நேரம் இந்தப் பசிதாகங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டாவது இருக்கலாமே, என்று அவள் சிந்தித்துக் கதவைப் போட்டுக்கொண்டு உள்ளேயாவது உட்கார்ந்திருக்கலாமென்று யோசித்துப்பார்க்

கையில், ஐயோ, ஒரு கதவுக்காவது தாழ்ப்பாள் காணவில்லை. இவ்வாறு நாற்புறமும் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கையில், அவளுக் கெதிரிலுள்ள கதவினண்டை ஏதோ நிழல் போன்ற ஒன்று அவள் கண்ணிற்பட்டது. அது மனிதவுருவம்போல் தோன்றினாலும், மனிதனே யென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியவில்லை. மிகவும் மெலிந்து, நலிந்து, நிறம்பக்கறுத்து, நிர்வாணமாய், பயங்கரமாய், ஏதோ மனிதன்போல் ஒருருவம் கதவண்டை வந்து நின்றது. சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் அவ்வுருவம் ஒரு கையை மேலே தூக்கினதுபோலிருந்தது. வெறும் என்பும் தோலுமாய் மிகவும் நீண்டு மெலிந்திருந்த கையின் நீண்டு மெலிந்த விரல்களால் யாரையோ செய்கைகாட்டி அழைப்பதுபோலிருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் கல்யாணிக்குப் பிராணனே போய்விட்டது போலாயிற்று. பிறகு அதைப்போன்ற இன்னோர் உருவம், மெலிந்து, கறுத்து, நீண்டு, நிர்வாணமாய் முதல் உருவத்தின் பக்கத்தில் வந்து நின்றது. அதற்கப்புறம் இன்னொன்று வந்தது. அதன்பின் மற்றொன்று வந்தது. இவ்வாறு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எத்தனையோ வந்தன. அவை மெல்ல மெல்ல நிச்சப்தமாய் அவ்வீட்டினுள்ளே செல்லத் தொடங்கின. அந்த இருண்ட வீடானது கள்ளிரவில் மயானம் போல் பயங்கரமாய்த் தோன்றியது. அப்பொழுது பிணத்தை நிகர்த்த அவ்வுருவங்கள் அத்தனையும் கல்யாணியையும் அவளது குழந்தையையும் சூழ்ந்து கொண்டன. கல்யாணி அநேகமாய் மூர்ச்சித்துப்போனாள். அந்தக் கறுத்த மெலிந்த மேனியர் அப்பொழுது கல்யாணியையும் அவள் குழந்தையையும் தூக்கிக்கொண்டு வீட்டினின்று வெளிப்பட்டு வயல்களைக் கடந்து வனத்திற் புகுந்தனர்.

* * * * *

சற்று நேரம் கழித்து மஹேந்திரன் மொங்கையில் பால் வாங்கிக்கொண்டு அவ்விடம் வந்தான். வந்து பார்க்கையில் வீட்டில் ஒருவருமில்லை. இங்குமங்கும் தேடினான். பிறகு பெண்

ணின் பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டான், கடைசியில் தன் மனைவியின் பெயரைச் சொல்லிக்கூப்பிட்டான். ஒன்றுக்கும் பதிலில்லை, மனிதரிருக்கும் அடையாளமொன்றுமே ஏற்பட வில்லை.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

எந்தவனத்தில் கள்ளர்கள் கல்யாணியை எடுத்துக்கொண் டுபோய் விட்டனரோ, அந்தவனம் அதி மநோஹரமாயிருந்தது. ஆயினும் அங்கே வெளிச்சமுமில்லை, அதன் அழகைக் கண்டு களிக்குமவ்வளவு பாக்கியம் பெற்ற கண்களுமில்லை. ஆகவே அந்த வனத்தின் சௌந்தரியம் வறியோன் உள்ளத்தின் அழகைப்போல் எவராலும் பார்த்து அநுபவிக்கப்படாமலிருந்தது. நாட்டில் வயிற்றுக்கு உணவு இருக்கட்டும், இல்லாமற்போகட் டும், காட்டில்மாத்திரம் புஷ்பங்களுக்குக் குறைவில்லை; அப் புஷ்பங்களின் நறுமணத்தால் அவ்வந்தகாரத்திலும் வெளிச்ச மிருந்ததுபோல் தோன்றியது. கள்ளர்கள் கல்யாணியையும் அவளது குழந்தையையும் மெல்லிய பசும்புல் பரந்த மாசற்ற தரையில் படுக்கவைத்து, எல்லோரும் அவளைச்சூழ உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். பிறகு இவளை எடுத்துக்கொண்டுபோய் என்ன செய்யலாமென்று அவர்களுக்குள் வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடந் தன. அதற்குள்ளாகக் கல்யாணியின் அங்கத்தில் அணிந் திருந்த ஆபரணங்களையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் அவர்கள் அப ஹரித்துக் கொண்டுவிட்டார்கள். அவர்களுள் சிலர் அந்த நகைகளை அவசர அவசரமாய்ப் பங்கிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அது முடிந்ததும் ஒரு கள்ளன், 'பொன்னையும் வெள்ளியையும் வைத்துக்கொண்டு நாம் என்னடா செய்வது, என்னுடைய நகை களில் ஒன்றையெடுத்துக்கொண்டு அதற்கு பதிலாக உங்களில் யாராவது எனக்கு ஒரு பிடியரிசி கொடுங்களடா. நான் பசியால் மடிந்துபோகிறேன்; இன்றைக்கு இலைகளைத்தவிர எனக்குத்

தின்பதற்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையடா' என்றான். ஒருவன் இப்படி சொல்லி வழிகாட்டவே, எல்லாரும் அவ்வாறே கூப் பாடுபோடத் தலைப்பட்டனர். "அரிசி தா, அரிசி தா," என்றும் "பசியால் உயிர்போகுது, பொன்னும் வெள்ளியும் எங்களுக்கு வேண்டாம்" என்றும் அவர்கள் கூவினார்கள். கள்வர் தலைவன் அவர்களை ஸமாதானப்படுத்த முயன்றான். ஆனால் ஒருவனும் அவன் பேச்சைக் கேட்கவில்லை. வரவரப் பேச்சின்மேல் பேச்சு வளர்ந்து, ஒருவரையொருவர் வாயில்வந்தபடி திட்டிக்கொண்டு கைகலக்கத் தொடங்கினார்கள். அவரவர்கள் தமக்கு வந்த நகை களைக் கோபத்தினால் தங்கள் தலைவன்மேல் எறிந்தார்கள். எஜ மானனும் இரண்டொருவரைப் பிடித்து மர்த்தனம் செய்தான். அப்பொழுது அவர்களெல்லோரும் எஜமானன்மேல் விழுந்து அடிக்கத்தொடங்கினார்கள். அவன் அன்ன ஆகாரமின்றி மெலிந்திருந்தபடியால் அந்த அடிகளைத் தாளமாட்டாது தரை யில் விழுந்து உயிரைவிட்டான். அப்பொழுது பசியால் வருந்தி, கோபமூண்டு, மனக்கொதிப்புற்று, ஞான சூன்யர்க ளான அந்தக் கள்ளர்களுள் ஒருவன் மற்றவர்களைப்பார்த்து, "நாம் இதுவரையில் நாய்நரிகளின் இறைச்சிகளைத் தின்றிருக் கிறோம். இப்பொழுதோ நமக்குப்பசியால் பிராணன் போகிறது, வாருங்கள், இன்றைக்கு இந்தத் திருட்டுப்பயலைத் தின்று விடுவோம்" எனவே, எல்லோரும் "ஜய காளீ!" என்று உரக் கக்கூவி எழுந்தனர்.

பிறகு "ஓங்காளி! இன்று நாம் நரமாம்சம் தின்போம்," என்று இரைந்துகொண்டு, அந்த மெலிந்து நலிந்து கறுத்துப் பிணம்போன்றிருந்த உருவங்கள் அந்த இருளில் கலகலவென்று நகைத்துக் கூத்தாடத் தொடங்கின. அப்பொழுது அவர்களில் ஒருவன் தங்கள் எஜமானன் தேகத்தைச் சுடுவதற்காக நெருப்பு மூட்டலானான். அவன் உலர்ந்துபோன இலைகளையும் கொடி களையும் கட்டையையும் சேகரித்து, சகிமுகிக் கல்லால் தீயுண்

டாக்கி அவற்றை மூட்டிவிட்டான். தீமூண்டு எரிய எரிய, சூழவிருந்த மா, பலா, எலுமிச்சை, பனை, புளி, பேரீச்சன் முதலிய மரங்களின் பசுந்தளிர்களும் இலைகளும் ஓலைகளும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் கண்ணுக்குத் தெரியத் தொடங்கின. உலர்ந்த இலைகள் தீப்பற்றி எரிந்தன ஒருசார். தீய்ந்த புற்கள் ஒளியால் திகழ்ந்தன ஒருசார். இருளானது இன்னும் அதிகமாய்க் கனத்து நின்றது மற்றொருசார். அதற்குள் நெருப்புமூண்டு வளர்த்தமாகவும், ஒருவன் அந்தச் சவத்தைப் பிடித்திழுத்து தீயில் எறியப்போகையில், வேறொருவன் அவனைத்தடுத்து 'அடே, நில்லு, நில்லு, மகா மாம்ஸத்தைத் தின்றே நாம் இன் றைக்குப் பிழைக்கவேண்டுமாயின், இந்தக் கிழப்பயலின் வினை த்த மாம்சத்தை என் தின்னவேண்டும்? இன்றைக்கு நாம் கொள்ளையாடி வந்ததைத் தின்னுவோமே. அந்தச் சிறுக்கியை வேவித்துத் தின்போம் வாங்கடா" என்றான். அதற்குள் இன்னொருவன், "அடே பயல்களா, எதுவானுலென்ன, எதையோ ஒன்றைச் சுடுங்களடா, இனி கொஞ்சங்கூட பசி பொறுக்கமுடி யாதடா" என்றான். அப்பொழுது அவர்கள் எல்லோரும் நாக் கைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு, கல்யாணியும் அவள் குழந்தை யும் படுத்திருந்த இடத்தை ஆவலுடன் பார்த்தார்கள். ஆனால் அந்த இடம் சூனியமாயிருந்தது. தாயுமில்லை, குழந்தையு மில்லை. கள்ளர்கள் தமக்குள் சச்சரவு செய்துகொண்டிருக் கையில், அவள் இது தான் சமயமென்று குழந்தையை இடுப்பி லெடுத்துக்கொண்டு அதை அழவொட்டாமல் அதற்குப் பால் கொடுத்துக் கொண்டே காட்டுக்குள் ஓடிப்போய்விட்டாள். கையில் அகப்பட்டது போய்விடவே, அந்தப் பிரேத மூர்த்திக ளான கள்ளர்கள், அடியுங்கள், பிடியுங்கள், புடையுங்கள் என்று ஊளையிட்டுக்கொண்டு நாலாபக்கங்களிலும் விரைந்தோடினார் கள். சிற்சில சமய விசேஷங்களில், மனிதன் கேவலம் காட் டில் திரியும் துஷ்ட மிருகத்துக்கும் தனக்கும் சிறிதும் பேத மில்லாதபடி நடக்கின்றான்.

நான்காம் அத்தியாயம்.

அந்த அரண்யம் மிக்க இருள் மூடியிருந்தது. கல்யாணிக்கு அதில் வழிதுறை ஒன்றும் தெரியவில்லை. செடிகளும் கொடிகளும் முட்களும் நெருங்கி அடர்ந்திருந்த அக்காட்டில் ஒருவழியும் தென்படவில்லை. அதிலும் கனத்த அந்தகாரம். அப்படியிருந்தும் கல்யாணி அந்த செடிகளையும் முட் புதர்களையும் கடந்து காட்டினூடே புகுந்து செல்வாளாயினள். இடையிடையே குழந்தையின் உடம்பில் முட்கள் கீறுவதினல் அந்தக் குழந்தை அழத்தலைப்படும், அந்தக் குரலைக்கேட்டுக் கள்ளர்கள் இன்னும் அதிகமாய் ஆர்ப்பரிப்பார்கள். கல்யாணிஇவ்வாறுமுட்களால் கீறுண்டு தேகமெல்லாம் இரத்தம் ஒழுக ஒழுக வனத்திற்குள் வெகுதூரம் போய்விட்டாள். சிறிதுநேரம் கழித்து சந்திரோதயமாயிற்று. இதுவரையில் இருட்டில் கள்ளர்கள் தன்னைப் பார்க்க முடியாதென்றும், ஆகையால் அவர்கள் தன்னைப்பின் தொடர்வதை விட்டுப் போய்விடுவார்களென்றும், கல்யாணிக்கு ஒரு நம்பிக்கையிருந்தது. இப்பொழுதோ சந்திரோதயமாய் விட்டபடியால், அந்த நம்பிக்கை போய்விட்டது. சந்திரன் ஆகாயமண்டலத்தில் எழுந்து தன் அமிர்தமயமான கிரணங்களை விருக்ஷ சிகரங்களின்மேற் பொழிய, வனத்தினுள்ளிருந்த அந்தகாரம் வெளிச்சத்தினல் சிறிது சிறிதாய் விலகலாயிற்று. இங்குமங்கும் இடைவெளிகளின் வழியாகச் சந்திரகாந்தியின் கிரணரேகைகள் நுழைந்துவந்து இருட்கூட்டத்தின் உள்ளே எட்டிஎட்டிப் பார்த்தன. சந்திரன் ஆகாயவீதியில் மேலே ஏறஏற, வெளிச்சமும் வரவர அதிகமாய்க் காட்டிற்குள் பரவவே, அங்கிருந்த இருள் அவ்வளவும் ஆழ்ந்த குகைகளிற்போய் ஒளிந்துகொண்டது. கல்யாணி தன் குழந்தையுடன் அந்தவனத்

றின் இன்னும் நெருக்கமான பாகங்களிற்போய் ஒளித்துக் கொள்ளத் தொடங்கினாள். அப்பொழுது கள்ளர்கள் இன்னும் அதிகமாய் ஆர்ப்பரித்து நாற்புறங்களினின்றும் ஓடிவந்தார்கள். அதைக்கண்டு குழந்தை பயந்து இன்னும் அதிகமாய் அழத் தொடங்கியது. அதற்குமேல் கல்யாணி முன் அடி எடுத்து வைக்கமுடியாமல் அப்படியே நின்றுவிட்டாள். அவள் ஒரு பெரிய மரத்தின் கீழே முட்களில்லாத புல்தரையில் உட்கார்ந்து குழந்தையை மார்பில் அணைத்துக்கொண்டு, "சுவாமீ, நீ எங்கே இருக்கிறாய்? எவனை நித்தமும் நான் பூஜிக்கின்றேனோ, நித்தமும் நமஸ்கரிக்கின்றேனோ, எவனை நம்பி இந்த வனத்தின் மத்தியிலும் பிரவேசிக்க எனக்கு தைரியமுண்டாயிற்றோ, அப்படிப்பட்ட ஹே மதுசூதனா, நீ எங்கே இருக்கிறாய்?" என்று கதறினாள். அந்த சமயத்தில் பயத்தினாலும், பக்தி மேலீட்டினாலும், பசி தாகங்களினால் உண்டான பலவீனத்தினாலும், கல்யாணி மெல்ல மெல்ல வெளிப்புலன்களின் அறிவற்று, அந்தக்கரண சுத்தியால் அந்தர்முகத்தில் சைதந்ய வயப்பட்டு, அந்தரிக்ஷத்தில் ஏதோ ஒரு திவ்ய ஸ்வரத்துடன் பாடும் கீதத்தைச் செவியுற்றாள். அந்த கீதமாவது:—

"ஹரே முராரே மதுகைடபாரே
கோபால கோவிந்த முகுந்த சௌரே
ஹரே முராரே மதுகைடபாரே."

கல்யாணி தன் பாலியகாலத்திலிருந்து புராணங்களிலே தேவரிஷியாகிய நாரதமுனிவர் ககனமார்க்கத்தில் வீணையை மீட்டிக்கொண்டு ஹரிநாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டே உலகமுழுவதும் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறாரென்று கேட்டிருந்தாள். அது இப்பொழுது அவளுக்கு அவ்வளவும் ஞாபகத்துக்கு வந்து விட்டது. உள்ளுக்குள்ளேயே அவள் அந்த மாசற்ற வெண்ணிற மேனியும் வெண்ணிறக்கேசமும், வெண்ணிறதாடியும், வெண்ணிற ஆடையும் வாய்ந்த மகா சரீரமுடைய மஹா

ரிஷியே வீணாபாணியாய் அந்த வெண்ணிலா வெரிக்கும் நீல விசும்பிடை,

"ஹரே முராரே மதுகைடபாரே"
என்று பாடுகிறாரென்று பாவித்தாள்.

வரவர அந்த கீதம் வெகு சமீபத்தில் வந்து, முன்னிலும் மிக ஸ்பஷ்டமாய்,

"ஹரே முராரே மதுகைடபாரே"
என்று செவியிற் புகுந்தது.

மீண்டும் அதைவிட சமீபமாயும் இன்னும் ஸ்பஷ்டமாயும்
"ஹரே முராரே மதுகைடபாரே"
என்று முழங்கியது.

கடைசியில் அந்த கீதம் கல்யாணியின் தலைக்கு நேரே அந்த வனப்பிரதேச முழுவதும் எதிரொலி கொள்ளுமாறு

"ஹரே முராரே மதுகைடபாரே"
என்று தொனித்தது.

அப்பொழுது கல்யாணி கண்ணைத் திறந்தாள். அவள் அந்தப் பாதிமங்கலான காட்டிருளுடன் கலந்த நிலவிலே தனக்கு முன் நின்ற அந்த வெண்ணிற மேனியும் வெண்ணிறக்கேசமும் வெண்ணிறதாடியும் வெண்ணிற ஆடையும் வாய்ந்த ரிஷி மூர்த்தியைத் தரிசித்தாள். பாதி நனவிலும் பாதி கனவிலும் இருந்த அவள் அவருக்கு நமஸ்காரம் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தாள். ஆயினும் அப்படி நமஸ்கரிக்க முடியாதவளாய்த் தலை வணங்கப்போகையில், ஸ்மரணையற்றுத் தரைமேல்விழுந்து விட்டாள்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

அந்த வனத்திலுள்ளே, ஒரு பெரிய பூபாகத்திலே பிள வுண்ட பாறைத்துண்டுகள் சூழ்ந்த பெரியதோர் மடம் இருந் தது. அதைப் புராதன சரித்திர விற்பன்னர் பார்த்தால், இது பூர்வத்தில் பௌத்தர்களின் விஹாரமாயிருந்து, பிறகு ஹிந்துக் களின் மடமாய் விட்டதென்பர். அக்கட்டிடங்கள் இரண்டு நிலயுள்ளன. அவற்றிலுள் பல தேவாலயங்களும், எதிரில் ஒரு நடன மண்டபமும் இருந்தன. அவை அனைத்தும் அநேக மாய்ப் பிராகாரங்களாற் சூழப்பெற்று அவற்றிற்கு வெளியே அடர்ந்து நின்ற பெரிய பெரிய மரங்களால் மறைக்கப்பட்டிரு ந்தபடியால், பகற் காலத்தில் கிட்டவிருந்து பார்ப்பவர்களுக்குக் கூட இதற்குள் கட்டிடம் இருக்கிறதென்று தெரிந்து கொள்ள முடியாது. அந்தக் கட்டிடங்கள் பற்பல பாகங்களில் சிதில மாய்ப்போயிருந்தும், பகல் வேளையிற் பார்த்தால் அவை முழு வதும் இப்பொழுது ஜீர்ணோத்தாரமானதாகவும் தெரியவரும். அந்தக் கட்டிடங்களைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே, இந்த உட் செல்ல முடியாத கஹனமான காட்டிலும் மனிதர் வசிக்கிரு ரென்று தெரிந்துகொள்ளலாம். இந்த மடத்தின் ஓர் அறைக்குள் ஒரு பெருங்கட்டை யெரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த அறை யில் கல்யாணி முதல் முதல் தேக ஸ்மாணைபெற்று கண் திறந் து பார்த்த பொழுது, தனக்கெதிரிலே முன்பார்த்த அதே வெண் ணிற மேனியும் வெண்ணிற ஆடையும் உடைய மகா புருஷனைக் கண்டாள். கல்யாணி வியப்புற்று மீண்டும் உற்றுப்பார்த்தாள். அவளுக்கு இன்னும் ஞாபகம் நன்ருய் வரவில்லை. அப்பொழுது அந்த மகாபுருஷன், அம்மா, இது தேவதைகள் இருக்குமிடம், உனக்கு சந்தேகம் வேண்டாம், கொஞ்சம் பாலிருக்கின்றது, அதை அருந்து, பிறகு உன்னுடன் பேசுகின்றேன், என்ருர்.

கல்யாணிக்கு முதலில் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. பிறகு மெல்ல மெல்ல மனது சற்று ஸ்திரப்பட்டுவரவே, அவள் முன்றானையைக் கழுத்தைச்சுற்றி சரியாய்ப் போட்டுக்கொண்டு அந்த மகாத்மாவுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணினாள். அவர் 'தீர்க்க ஸுமங்கலீபவ' என்று ஆசீர்வாதம் செய்து, வேறோர் அறையிலிருந்து மணம் பொருந்திய மட்பாத்திர மொன்றைக் கொண்டு வந்து அதில் பாலைவார்த்து அங்கே எரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பில் காய்ச்சினார். பால் நன்றாய்க் காய்ந்த பிற்பாடு அவர் அதைக் கல்யாணியினிடம் கொடுத்து, 'அம்மா, குழந்தைக்குக் கொஞ்சம் கொடுத்துவிட்டு, நீயும் கொஞ்சம் அருந்து; பிறகு பேசலாம்' என்றார். கல்யாணி சந்தோஷத்துடன் குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கத் தொடங்கினாள். அந்த மஹாபுருஷன் எழுந்து, 'அம்மா, நான் திரும்பிவரும் வரையில் நீ ஒன்றுக்கும் சிந்திக்க வேண்டாம்' என்று சொல்லி வெளியிற் சென்றார். அவர் சிறிதுநேரம் கழித்து உள்ளே வந்து பார்க்கையில், கல்யாணி குழந்தைக்கு மாத்திரம் பால் கொடுத்துவிட்டுத் தான் ஒன்றும் அருந்தவில்லை யெனக் கண்டுகொண்டார். அவர் கொடுத்த பால் அநேகமாய் அப்படியே யிருந்தது. அதில் வெகு கொஞ்சம் தான் செலவழிந்திருந்தது. அப்பொழுது அந்த மகாபுருஷன், "அம்மா, நீ பாலைப் பருகவில்லையே, நான் மறுபடியும் வெளியே போகிறேன். நீ அதைப் பருகினாலொழிய நான் திரும்பி வரமாட்டேன்" என்றார்.

அவர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு வெளியே புறப்படப் போகையில், கல்யாணி அவருக்கு நமஸ்கரித்து ஏதோ பேசப் போகிறவள் போல் கைகூப்பி நின்றாள்.

அப்பொழுது அந்த வனவாஸி "என்ன சொல்லப்போகிறாய்?" என்றார்.

கல்யாணி, "என்னை இந்தப் பாலைப் பருகும்படி ஆக்ஞா

பிக்க வேண்டாம். அதற்கொரு தடையிருக்கிறது; இப்பொழுது நான் ஒன்றும் புசிக்கமாட்டேன்'' என்றாள்.

வனவாஸி மிக்க கருணை தோய்ந்த குரலுடன் "என்ன தடையிருக்கிறது, என்னுடன் சொல்லு, நான் வனவாஸி, பிரமசாரி, நீ எனக்கு மகளைப் போன்றவள், எனக்கு நீ சொல்லக்கூடாத சங்கதி என்ன இருக்கக்கூடும்? நான் உன்னைக் காட்டிலிருந்து ஸ்மரணையற்ற ஸ்திதியில் கொண்டுவந்தபொழுது, நீ பசிதாகத்தால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவளாகத் தோன்றினாய். நீ ஒன்றும் புஜிக்காமல் எவ்வாறு பிழைத்திருப்பாய்?'' என்றார்.

கல்யாணி கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே, தாங்கள் தெய்வத்துக்கு ஸமானம்; தங்களுடன் சொல்வதற்கென்ன? என் புருஷன் இதுவரையில் ஒன்றும் புசிக்கவில்லை. அவரைப் பாராமலாவது, அல்லது அவர் புசித்தாயிற்றென்ற சங்கதி தெரியாமலாவது, நான் எப்படி புசிப்பேன்? என்றாள்.

"உன் புருஷன் எங்கே?'' என்று வினவினார் பிரமசாரி.

"எனக்குத்தெரியாது, பால் வாங்கிவருவதற்காக வெளியே போனார். உடனே திருடர் வந்து என்னை எடுத்துக்கொண்டு வந்து விட்டனர்'' என்றாள் கல்யாணி.

அப்பொழுது பிரமசாரி கல்யாணியை ஒவ்வொரு கேள்வியாய்க் கேட்டு, அவளைப்பற்றியும் அவளுடைய புருஷனைப்பற்றியும் எல்லா சங்கதிகளையும் தெரிந்துகொண்டார். கல்யாணி தன் புருஷன் பெயரைச் சொல்லவில்லை; சொல்லவுங்கூடாது. ஆனால் வேறு தகவல்களால் பிரமசாரி அவளை யின்னாளென்று தெரிந்துகொண்டு, "நீ மகேந்திரன் பத்னியோ?'' என்றார். அதற்குக் கல்யாணி ஒன்றும் விடை உரையாமல் நாணத்தால் தலை குனிந்து, பால் காய்ந்துகொண்டிருந்த நெருப்பில் ஒரு

விறகுத் துண்டை யெடுத்தெறிந்தாள். அப்பொழுது பிரமசாரி தன் கேள்விக்கு விடைகிடைத்ததென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு கல்யாணியை நோக்கி "நான் சொல்லுகிறபடி செய்; இந்தப் பாலைக்குடி; நான் உன் புருஷன் சங்கதியை அறிந்துவருகிறேன். நீ பாலை அருந்துகிறவரையில் நான் போகமாட்டேன்" என்றார். கல்யாணி, "இங்கே கொஞ்சம் ஜலம் கிடைக்குமா?" வென்று கேட்டாள். பிரமசாரி அங்கிருந்த ஜலகலசத்தைக் காட்டினர். கல்யாணி தன் இருகைகளையும் அஞ்சலியாகச்செய்து கொள்ள, அதில் நிறைய பிரமசாரி நீரை வார்த்தார். கல்யாணி அந்த ஜலாஞ்சலியை பிரமசாரியின் திருவடியில் வைத்து "தேவரீரது ஸ்ரீபாதரேணுவால் இதைப் புனிதமாக்குங்கள்" என்று கேட்டுக்கொண்டாள். பிரமசாரி தனது காற்பெருவிரலால் அதைத் தொடவும், கல்யாணி அந்த ஜலாஞ்சலியைப் பானம்செய்து, "நான் அமிர்தபானம் செய்துவிட்டேன், இனி என்னை ஒன்றும் புசிக்கும்படி ஆக்ஞாபிக்க வேண்டாம். என் புருஷன் வரலாறு தெரியும்வரையில் நான் ஏதும் எடுத்துக் கொள்ளேன்" என்றாள். பிரமசாரி, "நீ நிர்ப்பயமாய் இந்த தேவாலயத்துக்குள் இரு. நான் உன் புருஷனது விர்த்தாந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டுவருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

ஆறும் அத்தியாயம்.

இராத்திரி வெகுநேரமாயிற்று. திங்கள் தலைக்குமேலே வந்துவிட்டது. பூர்ண சந்திரிகை யல்லாமையால், நிலவு நிரம்ப பிரகாசமாயில்லை. அதிவிஸ்தீர்ணமான ஒரு மைதானத்தின் மேல் இருளின் சாயையோடு கூடிய அந்தமங்கலான வெளிச்சம் விழுந்தது. அப்படிப்பட்ட வெளிச்சத்திலே அந்த மைதானத்தின் அக்கரை இக்கரை ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. அதில்

என்ன இருப்பதும் யார் இருப்பதும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. அந்த மைதானமுழுவதும் ஜன சூனியமாய், பயத்துக்குறை விடமாய், ஒரே முடிவற்ற வெளியாய்த் தோன்றியது. அந்த மைதானத்தின் மூலமாகத்தான் மூர்சிதாபாத்திலிருந்து கல்கத்தாவுக்குப் போகும் ரஸ்தா. அந்த ரஸ்தாவின் பக்கத்தில் ஒரு சிறு குன்று. அக்குன்றின்மேல் மா முதலிய மரங்கள் ஏராளமாய் இருந்தன. அம்மரங்களின் உச்சிகள் நிலாவெளிச்சத்தில் பளபள வென்று மின்னிக்கொண்டு சலசலவென்றசைந்தாடின. அவற்றின் இருண்ட நிழல்கள் குன்றின் கரிய சிலைகளின் மீது விழுந்து, அங்கும் அவ்வாறே அசைந்தாடின. பிரமசாரி அந்தக் குன்றின்மேல் ஏறி நின்று நிச்சப்தமாய் எதையோ செவி கொடுத்துக்கேட்கலாயினார். அஃது இன்னதென்று எமக்குத் தெரியாது. அந்த ஆதியந்தமற்ற மைதானத்திலே கேவலம் மரங்களின் மர்மர வோசையைத்தவிர்த்து மற்றொரு சத்தமும் கேட்கவில்லை. ஒரு பக்கத்தில் அந்தக் குன்றின் அடிக்கருகாமையில் பெருங்காடு. மேலே குன்று, கீழே பெரிய ரஸ்தா, நடுவில் அந்தக் காடு. அவ்விடத்தில் என்ன சப்தம் உண்டாயிற்றோ தெரியாது, பிரமசாரி அவ்வழியே நடந்து சென்றார். அவர் அந்த அடர்ந்த காட்டுக்குள் நுழைந்து பார்க்கையில், அந்த வனத்தின் மத்தியில் இருள் மயமான விருக்ஷ வரிசையின் கீழ் வரிசைவரிசையாய் மனிதர் உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களெல்லோரும் நெடிய வடிவினர், கரிய மேனியர், ஆயுதக் கையினர். மரக்கிளைகளின் நடுவே வந்த சந்திரிகையில் அவர்களது மாசற்ற ஆயுதங்களெல்லாம் பளபள வென்று மின்னின. இப்படி இருநூறுபேர் உட்கார்ந்திருந்தனர். அத்தனை பேரும் உதட்டை அசைக்காமலிருந்தனர். பிரமசாரி மெல்ல மெல்ல அவர்களுக்கு நடுவில் சென்று ஏதோ ஒரு செய்கை காட்டினார். எவனும் எழுந்திருக்கவில்லை. எவனும் பேசவில்லை. எவனும் ஒரு சப்தங்கூடச் செய்யவில்லை. அவர் அவ்வெல்லோருக் கெதிராகவும் சென்று, யாரையோ

காணுமல் தேடுகிறவர்போல் இருட்டில் ஒவ்வொருவன் முகத்தையும் உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு போனுர். இவ்வாறு தேடிக்கொண்டே போய்க் கடைசியில் ஒருவன் முன்நின்று அவனைத் தொட்டு ஒரு செய்கை செய்தார். அந்த செய்கையைத் தெரிந்துகொண்டு அவன் உடனே எழுந்தான். பிரமசாரி அவனை அழைத்துக்கொண்டு வெகு தூரம் சென்ருர். அந்த மனிதன் யௌவனப் பிராயத்திலுள்ளவன். அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த கரிய கேச ஜாலத்தால் அவனது மதிமுகம் கவரப்பட்டிருந்தது. அவன் திடகாத்திரமுள்ள சுந்தர புருஷனுய் விளங்கினுன். காவியாடை யுடுத்தியிருந்த அவனது சர்வாங்கத்திலும் சந்தனப் பூச்சின் சோபை திகழ்ந்தது. பிரமசாரி அவனைப்பார்த்து, "பவாநந்தா, மகேந்திர ஸிங்ஹனைப்பற்றி உனக்கு என்னவாவது தெரியுமா?" என்ருர்.

பவாநந்தன் :—"மகேந்திர ஸிங்ஹன் இன்று மனைவியையும் பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டு வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு வந்துகொண்டிருக்கையில், வழியில் சத்திரத்திலே—"

அதற்குள் பிரமசாரி அவனைத் தடுத்து,—"சத்திரத்தில் நடந்தது எனக்குத்தெரியும். அப்படிச்செய்தது யார்?" என்ருர்.

பவாநந்தன்:—யாரோ பட்டிக்காட்டுக் குடியானவர்கள் போலிருக்கிறது. இக்காலத்தில் பட்டிக்காட்டுக் குடியானவர்களெல்லாம் வயிற்றுக்கில்லாமல் வழிப்பறிக் கள்ளர்களாய் விட்டார்கள். இந்த காலத்தில் எவன்தான் திருடனில்லை. நாங்களும் இன்று கொள்ளை யடித்துத் தின்ருேம். கொத்தவால் சாஹேபுக்கு இரண்டு மணங்கு அரிசி போய்க்கொண்டிருந்தது. அதை அடித்துக்கொண்டு வந்து எமது வைஷ்ணவ கோஷ்டிக்குப் பிரசாதமாக விநியோகித்துக் கொண்டோம்.

பிரமசாரி புன்னகை செய்து—"மகேந்திரனது மனைவியையும் குழந்தையையும் கள்ளர் கையிலிருந்து தப்புவித்தேன். அவர்கள் இப்பொழுது மடத்திலிருக்கிறார்கள். இனி மகேந்திரனைத் தேடிப்பிடித்து அவன் மனைவியையும் குழந்தையையும் அவன் வசம் செய்யவேண்டிய கடமை உன்னுடையது. இவ்விடத்துக் காரியத்துக்கு ஜீவாநந்தன் இருந்தால் போதும். அவன் பார்த்துக்கொள்ளுவான்." என்றார்.

பவாநந்தன் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டான். பிரமசாரி வேறெங்கேயோ புறப்பட்டுச் சென்றார்.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

சத்திரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு விசாரப்படுவதில் பயனென்றுமில்லை எனத் தேர்ந்து மகேந்திரன் அவ்விடத்தை விட்டெழுந்தான். பட்டணத்துக்குப் போய்ப் பொலீஸ்காரரின் உதவியைக்கொண்டு மனைவியையும் மகளையும் தேடலாமென்று யோசித்து அந்த வழியாகச் சென்றான். சிறிது தூரம் போவதற்குள்ளாகவே, சில மாட்டு வண்டிகளுடன் கூட அநேக சிப்பாய்கள் வரிசையாய் வருவதைக் கண்டான்.

1773 (வங்க சகம் 1176)-ம் ஆண்டில் வங்காள நாடு இன்னும் ஆங்கிலேய ஆளுகையின் கீழ் வரவில்லை. ஆங்கிலேயர் அப்பொழுது வங்காளத்து திவான்களாயிருந்தனர். அவர்கள் அந்நாட்டின் வரிகளை மாத்திரம் வசூல் செய்து வந்தார்களேயன்றி, வங்காளிகளின் உயிரையும் உடைமையையும் ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் யாதொரு பாரத்தையும் இன்னும் மேற் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. அப்பொழுது வரி வசூல் செய்யும் அதிகாரம் ஆங்கிலேயரதாயும், மற்று ஜனங்களின் உயிர் உடைமைகளைப்

பாதுகாக்கும் பாரம் அந்த மகாபாபியும், நராதமனும், விசுவாச சாதகனும், மனுஷ்யகுல களங்கனுமான மீர்ஜாபர் என்ற நபாபின் கையிலும் இருந்தன. இந்த மீர் ஜாபர் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவே சக்தியற்றவன். இவன் வங்காள தேசத்தை எவ்வாறு சம்ரக்ஷிக்கக்கூடும்? மீர் ஜாபர் அபினியுண்டையைத் தின்றுவிட்டு உறங்குவான். ஆங்கிலேயர் அரசிறை வசூல் செய்துகொண்டு 'டெஸ்பாச்சு' எழுதி வந்தார்கள். வங்காள ஜனங்கள் கதறியழுது க்ஷீணகதியுற்று உழல்வாராயினர்.

இவ்வாறாக, வங்காள நாட்டின் அரசிறையை ஆங்கிலேயர் வசூல் செய்தனுபவிக்க, ஆளுகை அதிகாரம் மாத்திரம் நவாபின் கையில் இருந்தது. எந்த எந்த இடத்தில் ஆங்கிலேயர் அரசிறை வசூல் செய்து வந்தார்களோ, அங்கங்கே அவர்கள் ஒவ்வொரு கலெக்டரை ஏற்படுத்தி யிருந்தார்கள். ஆனால் இவ்வாறு வசூல் செய்யப்பட்ட அரசிறை யெல்லாம் கல்கத்தா கஜானுவுக்கே இருசாலாகவேண்டும். ஜனங்கள் பட்டினி கிடந்து செத்தாலும் தீர்வை வசூல் நிற்காது. ஆனால் குடிகளிடத்திலிருந்து தீர்வை முழுவதையும் வசூல் செய்ய முடியாமற் போய்விட்டது. ஏனெனில் பூமிதேவித் தாயார் சுகமாய்ப் பிரசவித்தால் தானே செல்வந் தழைத்தோங்கும். பூமி விளையாவிட்டால் செல்வத்தைப் பெற ஜனங்களாலாகுமா? அது எப்படியாவதிருக்கட்டும், வசூலாகிற தொகை எவ்வளவு கொஞ்சமாயிருந்தாலும், அதை வண்டியில் போட்டு சிப்பாய்களின் பாராசகிதமாகக் கல்கத்தாவில் கும்பெனியாரின் கஜானுவுக்கு அனுப்பிவந்தனர். அக்காலத்தில் திருடர் பயம் அதிகமாயிருந்த படியால், ஐம்பது சிப்பாய்கள் உருவின கத்தியும் கையுமாய் வண்டிகளுக்கு முன்னும் பின்னுமாக வரிசை வரிசையாய்ப் பாரா கொடுத்துக் கொண்டு போனார்கள். அவர்களுக்குத் தலைவன் ஒரு வெள்ளைக்கார 'ஸோல்ஜர்.' அந்த வெள்ளைக்காரன் குதிரைசவாரி செய்து கொண்டு எல்லோருக்கும் பின்னால் வந்தான். வெயிலின்

தாபத்தால் சிப்பாய்கள் பகலில் பிரயாணம் செய்யாமல் ராத்திரி வேளையில் பிரயாணம் செய்தார்கள். இவ்வாறு போய்க்கொண்டே அந்த இருசால் வண்டியும் சிப்பாய்க் கூட்டமும் மகேந்திரன் வழியை மறித்தன. சிப்பாய்களாலும் மாட்டு வண்டிகளாலும் வழி அடைக்கப்பட்டதை மகேந்திரன் கண்டு விலகி நின்றான். என்றாலும் சிப்பாய்கள் அவனை முட்டப்போனார்கள். மகேந்திரன் அதைப் பார்த்து சண்டை போடுவதற்கு இது சமயமல்லவென்று வழியோரத்திலிருந்த நீரோரமாய் நின்றான்.

அப்பொழுது ஒரு சிப்பாய் "இதோ ஒரு திருடன் ஓடிப் போகிறான்" என்று கத்தினான். மகேந்திரன் கையில் துப்பாக்கியிருந்ததைப் பார்த்து, அவனுக்கு இவன் திருடன் என்ற நம்பிக்கை நிச்சயமாய் விட்டது. அந்த சிப்பாய் அவனைத் துரத்திக்கொண்டே சென்று, கழுத்தில் கை போட்டுப் பிடித்துக்கொண்டு, திருட்டுத் தேவடியா' மகனே என்று வைது, ஒரு குத்துக் குத்தித் துப்பாக்கியைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். மகேந்திரன் வெறுங் கையனாய் விட்டபடியால், தன்னைக் குத்தின சிப்பாயை வேறொன்றும் செய்ய முடியாமல் பதிலுக்குத் தானும் அவனை ஒரு குத்துவிட்டான். மகேந்திரனுக்குக் கோபம் பொங்கி வந்து விட்டதென்று நாம் தனியாகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை யல்லவா? அந்தக் குத்தை வாங்கிக்கொண்ட மகாசூரனான சிப்பாய் அதைத் தாளமாட்டாமல் சுழன்று அப்படியே பிரக்ஞையற்றுக் கீழே விழுந்து விட்டான். அப்பொழுது நாலஞ்சு சிப்பாய்களாக மகேந்திரன் மேல் விழுந்து அவனை பலாத்காரமாய்ப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போய் சேனாபதி துரையின் முன் நிறுத்தி, இவன் ஒரு சிப்பாயைக் கொன்றானென்று 'ரிப்போர்ட்' செய்தார்கள். அப்பொழுது சேனாபதி 'பைப்' என்ற குழாயில் சுருட்டுக் குடித்துக்கொண்டிருந்ததுடன், சாராயங் குடித்த வெறியால் சிறிது மயக்கமுங் கொண்டிருந்தபடியால், 'இந்த முண்டை மகனைப் பிடித்து ஷாதீ

(கல்யாணம்) செய்து விடுங்கள்' என்றான். 'கைது' செய்து விடுங்கள் என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக, குடிமயக்கத்தால் 'ஷாதி' செய்து விடுங்களென்று துரையின் வாயிலிருந்து வந்தது. ஆயுதபாணியான இந்தத் திருடனுக்கு எப்படி கல்யாணம் செய்கிறதென்று அந்த சிப்பாய்களுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆயினும் மயக்கம் தெளிந்த பிறகு துரை வேறு உத்தரவு செய்யக்கூடுமென்றும், விவாகம் செய்துவைக்கும் சிரமம் தங்களை விட்டொழியுமென்றும், அவர்கள் தமக்குள் தீர்மானித்து நாலஞ்சுபேராகச் சேர்ந்து மகேந்திரனது கை கால்களை வண்டிக் கயிற்றால் கட்டி அவனை ஒரு வண்டியில் கிடத்தினார்கள். மகேந்திரன் பார்த்தான். இத்தனை பேருக்கு முன் சண்டைக்கு நிற்பது வீணென்றும், அப்படி சண்டைசெய்து தப்பித்துக்கொண்டாலும் என்ன பிரயோஜன மென்றும் கருதினான். மனைவியையும், மகளையும் பறிகொடுத்துவிட்ட பிறகு சோகத்துடன் உயிர்வாழ்ந்திருக்க அவனுக் கிஷ்டமில்லை. சிப்பாய்கள் அவனை வண்டியில் சக்கரத்துடன் கெட்டியாய்க் கட்டினார்கள். பிறகு யதாப்பிரகாரம் கஜானா வண்டிகளுடன் மெதுவாயும் கம்பீரமாயும் அடி யெடுத்து வைத்து அசைந்து சென்றார்கள்.

எட்டாம் அத்தியாயம்.

பிரமசாரியின் கட்டளைப்பிரகாரம் பவாநந்தன் மெதுவாக ஹரிநாமஸ்மரணை செய்துகொண்டு, மகேந்திரன் தங்கியிருந்த சத்திரத்தை நோக்கிப்புறப்பட்டான். அவ்விடத்தில் தான் அவனுடைய விர்த்தாந்தம் தெரியவருமென்று யோசித்து அவ்வழியாகச் சென்றான்.

அக்காலத்திலே இப்பொழுது ஆங்கிலேயர் அமைத்துள்ளவற்றைப்போன்ற நல்ல ரஸ்தாக்கள் கிடையா. அந்நாட்களில்

வெளியூர்களிலிருந்து கல்கத்தாவுக்கு வரவேண்டுமென்றால் முசல்மான் சக்ரவர்த்திகளால் அமைக்கப்பட்ட பழங்காலத்து வழிகள்மூலமாகவே வரவேண்டும். பதசின்னகிராமத்திலிருந்து பட்டணம் போவதற்கு மகேந்திரன் தெற்கேயிருந்து வடக்கே போகவேண்டும். ஆகையால் தான் வடக்கேயிருந்து தெற்கே போய்க்கொண்டிருந்த சிப்பாய்களை வழியில் சந்தித்தான். பவாநந்தனும் தால்பாஹார் என்ற குன்றின் பக்கத்திலிருந்து சத்திரத்துக்குப் போவதற்கு வடக்கு நோக்கியே சென்றான். ஆகவே அவனும் சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் இருசால் கொண்டு போகும் சிப்பாய்களை சந்தித்தான். அவனும் மகேந்திரன் செய்ததுபோல் அவர்களுக்கு வழிவிட்டு விலகிநின்றான்.

இதைக் கண்டதும், இருசாலைக் கொள்ளையடிப்பதற்காகவே கள்ளர்கள் முயன்று கொண்டிருக்கிறார்களென்று எல்லா சிப்பாய்களுக்கும் இயல்பாகவே நம்பிக்கை யுண்டாய்விட்டது. அன்றியும் வழியில் ஒரு பக்காத்திருடனையும் பிடித்து விட்டார்கள். ஆகவே பவாநந்தனும் மகேந்திரனைப்போல் ஒருபக்கமாய் நிற்பதை அவர்கள் கண்டபொழுதே, இவனும் இன்னொரு திருடனென்று சுலபமாய் நிச்சயித்துவிட்டார்கள். ஆகையால் அவர்கள் அவனை அந்தக்ஷணமே பிடித்துக்கொண்டார்கள்.

"என்ன ஐயா இது?" என்றுகேட்டான் புன்சிரிப்புடன் பவாநந்தன்.

ஒருசிப்பாய்—நீ திருட்டுத்தேவடையா' மகன் இல்லையா?

பவாநந்தன் — நான் காவித்துணி கட்டி யிருப்பது தெரியவில்லையா? நான் பிரமசாரியாகிய சன்யாசி. திருடர்கள் இப்படித்தான் இருப்பார்களோ?

சிப்பாய்— இக்காலத்திலே பலபேர் பிரமசாரி சன்னசித்தேவடியாமகன்கள் திருட்டுப்பையல்களா யிருக்கிறான்கள்.

என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் பவாநந்தனைக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளினான். அந்த இருட்டில் பவாநந்தனுடைய கண்கள் சிவந்து ஜொலித்தன. ஆயினும் அவன் அதிகமாய் ஒன்றும் பேசாமல் மிக்க வினயத்துடன், 'ஐயா என்ன செய்ய வேண்டும்? உத்தரவு செய்யுங்கள்'' என்றான்.

சிப்பாய் அவனுடைய வினயத்தைக்கண்டு மெச்சி 'எடுத்துக்கோடா திருட்டு படவா, தலைமேலே இந்த மூட்டையை' என்றுசொல்லி ஒருபெரிய சாமான்மூட்டையை அவன் தலைமேல் வைத்தான். அப்பொழுது இன்னொரு சிப்பாய் வந்து, 'வேண்டாம், இவன் ஓடிப்போய்விடுவான், மற்றொரு திருட்டுத் தேவடியா மகனைக் கட்டிய வண்டியிலேயே இவனையுங் கட்டி விடுவதே நல்லது' என்றான். பவாநந்தன் அதைக்கேட்டு, வேறு யாரைக்கட்டியிருக்கிறார்கள் பார்ப்போம், என்று ஆவல்கொண்டான். உடனே பவாநந்தன் தன் தலையிலிருந்த மூட்டையைக் கீழேதள்ளிவிட்டு அதைத் தன் தலைமேல் வைத்த சிப்பாயை ஓர் அறை அறைந்தான். அதன்மேல் அந்த சிப்பாய் அவனையும் பிடித்துக் கட்டி வண்டியின்மேல் மகேந்திரன் பக்கமாய்க் கிடத்தினான்.

சிப்பாய்கள் மறுபடியும் கோலாஹலமாய்க் கத்திக்கொண்டே அஜாக்கிரதையாய் நடந்து சென்றனர். அந்த மாட்டுவண்டியின் சக்கரங்களும் கட கடவென்றும் கொய்ங் கொய்ங் என்றும் சத்தமிட்டுக்கொண்டு சென்றன. அப்பொழுது பவாநந்தன் மெல்லமெல்லக் கேவலம் மகேந்திரன் மாத்திரம் கேட்கக்கூடிய குரலில் "மகேந்திரசிங்கா, உன்னை யெனக்குத்தெரியும், உனக்கு சகாயம் செய்யும்பொருட்டே இங்கே வந்திருக்கிறேன். நான் இன்னானென்று இப்பொழுது உனக்குத் தெரியவேண்டிய அவசியமில்லை. நான் சொல்லுகிறபடி இப்பொழுது செய். உன்மேல் கட்டியிருக்கும் கயிற்றை வண்டிச் சக்கரத்தின்மேல் வை'' என்றான்.

மகேந்திரன் அதைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டான். ஆனால் வேறொன்றும் பேசாது பவாநந்தன் சொன்னபடியே செய்தான். அவன் இருட்டில் வண்டிச்சக்கரத்தினிடம் நகர்ந்து வந்து அதன்மேல் தன்கையைக் கட்டியிருந்த கயிறு படும்படியாக வைத்தான். கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் சக்கரத்தின் உராயுதலினால் கயிறு அறுந்துபோயிற்று. பிறகு காலில் கட்டியிருந்த கயிற்றையும் அவ்வாறே அறுத்துவிட்டான். இவ்வாறு மகேந்திரன் கட்டினின்றும் விடுபட்டு பவாநந்தன் சொன்ன யோசனைப்படி இப்புறம் அப்புறம் அசையாமல் வண்டியில் விழுந்து கிடந்தான். பவாநந்தனும் அப்படியே செய்து தன் கட்டுகளை அறுத்துக்கொண்டான். இருவரும் அசைவற்று கிடந்தனர்.

எவ்விடத்தில் அந்தக்காட்டின் பக்கத்திலுள்ள பெரியசாலையில் நின்றுகொண்டு பிரமசாரி நாற்புறமும் சுற்றிப்பார்த்தாரோ, அவ்வழியாகத்தான் இந்த சிப்பாய்க்கூட்டமும் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் அந்தக் குன்றுக்கு சமீபமாய் வந்த பொழுது, குன்றினடியில் ஒரு திட்டின்மேல் ஒருமனிதன் நின்றிருப்பதைப் பார்த்தார்கள். நிலாவெளிச்சத்தால் திகழும் நீல விசும்பில் அவனது கரியமேனி சித்திரிக்கப் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு, சிப்பாய்களின் ஹவல்தார், “இதோ இன்னொரு திருட்டுப் பையல் இருக்கிறான், அவனையும் பிடித்துக்கொண்டு வாருங்கள். அவன் தலைமேல் ஒரு மூட்டைவைக்கலாம்” என, ஒரு சிப்பாய் அவனைப்பிடித்து வருவதற்காகப் போனான். சிப்பாய் அவனிடம் சென்றபொழுது, அந்த மனிதன் அசையாமல் அப்படியே நின்றான். சிப்பாய் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டான். அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. பிடித்து ஹவல்தார்முன் நிறுத்தினான். அப்பொழுதும் அவன் பேசவில்லை. ‘இவன் தலைமேல் ஒருமூட்டையை எடுத்து வையுங்கள்’ என்று ஹவல்தார் சொல்ல, அப்படியே அவன் தலைமேல் ஒருமூட்டை வைக்கப்

பட்டது. அதையும் அவன் சுமந்துகொண்டே நடந்தான். ஹவல்தார் திரும்பி வண்டியுடன்கூட நடந்து சென்றான். அந்த சமயத்தில் திடீரென்று ஒரு பிஸ்தோல் சுட்ட சத்தம் கேட்டது. ஹவல்தாரின் தலையில் குண்டு பாய்ந்தது. அவன் தரைமேல் சாய்ந்து உயிரை விட்டான். 'இந்தத் திருட்டுத் தேவடியா மகன்தான் ஹவல்தாரைக் கொன்றது' என்றுசொல்லி ஒரு சிப்பாய் அந்த மூட்டைசுமக்கிறவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டான். அவன் கையில் அப்பொழுதும் பிஸ்தோல் இருந்தது. அவன் தலைமூட்டையைக் கீழே எறிந்துவிட்டுப் பிஸ்தோலைத் திருப்பிக்கொண்டு அந்த சிப்பாயின் மண்டையில் மோதினான். சிப்பாய் மண்டைபிளந்து வீழவும், அவன் ஓய்ந்தான். அப்பொழுது "ஹரி! ஹரி! ஹரி!" என்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டு இருநூறுபேர்ஆயுதபாணிகளாக வந்து சிப்பாய்களைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். சிப்பாய்கள் அப்பொழுது தங்கள் தலைவனாகிய துரையின் வரவை எதிர்பார்த்து நின்றனர். துரையும் திருடர்கள் வந்துவிட்டார்களென்று தெரிந்துகொண்டு துரிதமாய் வண்டிகளினிடம் வந்து, நாற்கோண உருவமாய் அமைந்து நிற்கும்படி சிப்பாய்களுக்கு உத்திரவு செய்தான். ஆங்கிலேயரின் குடிமயக்கம் ஆபத்துக்காலத்திற் போய்விடும். உடனே சிப்பாய்கள் நாலுபக்கங்களிலும் பார்த்துக்கொண்டு நாற்கோண வியூகமாக நின்றார்கள். சேனாபதி இரண்டாவது உத்தரவு கொடுத்தவுடனே, அவர்கள் துப்பாக்கிகளை உயர்த்தினார்கள். இந்த சமயத்தில் திடீரென்று எவனோ ஒருவன் துரையின் அரையில் இருந்த கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு, ஒரே வீச்சாய் வீசி அவன் தலையைத்துண்டித்து வீழ்த்தினான். காப்டன்துரை தலைவெட்டுண்டு குதிரையினின்றும் கீழேவிழுந்து விடவே, இனி 'பயர்' (Fire) அதாவது சுடுங்கள் என்று உத்தரவுசெய்பவர் ஒருவருமில்லாமற் போயினர். அப்பொழுது ஒருவன் வண்டியின்மேல் நின்றுகொண்டு கத்தியும் கையுமாய் 'ஹரி, ஹரி' என்று கூவிச் "சிப்பாய்களைக் கொல்லுங்கள், சிப்பாய்களைக் கொல்லுங்

கள்" என்று ஆர்ப்பரித்துக்கொண்டிருந்ததை எல்லோரும் பார்த்தார்கள். அவன்தான் பவாநந்தன்.

திடீரென்று காப்டன்துரையின் தலை யறுந்து விழவும், அவனுக்குப் பதில் தலைமை வகித்து உத்திரவு செய்வார் ஒருவருமில்லாமற்போகவே, சிப்பாய்கள் ஒன்றும் தோன்றாமல் சிறிது நேரம் பயந்துபோய்ச் செயலற்று நின்றனர். அதற்குள் அந்தத் துணிகரமான திருடர்கள் சிப்பாய்களிற் பலரையும் ஹதாஹதம் செய்து, வண்டிகளை யணுகி அவற்றிலிருந்த இருசால் பெட்டிகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். சிப்பாய்கள் உற்சாகங் குலைந்து தோல்வியுற்று ஓடிப்போனார்கள்.

அப்பொழுது முதலில் திட்டையின்மேல் நின்றிருந்து பிறகு போரில் தலைமை வகித்த மனிதன் பவாநந்தனிடம் வந்தான். இருவரும் ஒருவரை யொருவர் தழுவிக்கொண்ட பிறகு, பவாநந்தன் மற்றவனுடன் "தம்பி, ஜீவாநந்தா, நீ கொண்ட விரதம் ஸார்த்தகமாயிற்று" என்றான்.

ஜீவாநந்தன் "பவாநந்தா! உன் பெயர் ஸார்த்தகமாவதாக" என்றான். கொள்ளை யடித்த தனத்தை யதாஸ்தானத்திற்குக் கொண்டு போகும் காரியத்தில் ஜீவாநந்தன் நியமிக்கப்பட்டுத் தன் பரிவார சகிதமாய் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றான். பவாநந்தன் ஒருவனே அங்கு நின்றான்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

மகேந்திரன் வண்டியினின்று இறங்கி சிப்பாயின் கையிலிருந்த படைகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டு யுத்தத்தில் தானும் சேர்ந்து சண்டைபோட விருத்தமாயிருந்தான். ஆனால் இவர்கள் திருடர்கள், பணத்தைக் கொள்ளையடிப்பதற்காகச் சிப்பாய்களை எதிர்க்கிறார்களென்று .அதற்குள் அவனுக்கு வெளிப்படையா

யிற்று. அதன்மேல் அவன் போர்க்களத்தினின்றும் விலகி ஒரு பக்கமாய் நின்றான். ஏனெனில் திருடர்களுக்கு சகாயம் செய்தால், அவர்களது பாவச் செயல்களைத் தானும் பங்கிட்டுக்கொள்ளவேண்டி வருமென்று அவனுக்குத் தோன்றியது. ஆகையால் அவன் கத்தியைக் கீழே எறிந்துவிட்டு அவ்விடத்தினின்றும் மெதுவாய் நழுவிப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் பவாநந்தன் வந்து அவன் பக்கத்தில் நின்றான்.

மஹேந்திரன்—நீங்கள் யாரையா ?

பவாநந்தன்—நான் யாராயிருந்தாலும் உமக்கென்ன ? அதனால் உமக்கென்ன பிரயோஜனம்?

மஹே—கொஞ்சம் பிரயோஜனமிருக்கிறது, இன்று உங்களால் நான் விசேஷ உபகாரம் பெற்றேன்.

பவா—அப்படிப்பட்ட உபகாரம் என்னால் உண்டானதென்று நீர் நம்புவதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. கையில் கத்தியிருந்தும் தூர விலகியிருந்தீர். ஜமீன்தாரரின் பிள்ளையோ இல்லையோ! நீங்கள் பாலும் வெண்ணெயும் வேண்டினபடி விழுங்குவதில் நிபுணர்களேயன்றி, சமயம் வந்தபோது காரியத்துக்குப் பயன்படமாட்டீர்கள்.

பவாநந்தன் பேசிமுடிந்ததோ இல்லையோ, மஹேந்திரன் ரோஷத்துடன், "நீங்கள் செய்வது துஷ்டகாரிய மாயிற்றே. அது வழிப்பறியல்லவா?" என்றான்.

பவா.—அப்படித்தான் இருக்கட்டும். நாங்கள் உமக்குச் சிறிது உபகாரம் செய்திருக்கிறோம், இன்னும் உபகாரம் செய்ய விரும்புகிறோம்.

மஹே—நீங்கள் எனக்குக் கொஞ்சம் உபகாரம் செய்தது நிஜமே. ஆனால் இன்னும் என்ன உபகாரம் செய்யப்போகிறீர்கள்? திருடர்களிடத்திலிருந்து உபகாரம் பெற்றுக்கொள்வதைக் காட்டிலும் உபகரிக்கப் பெறாமலிருப்பதே நல்லதாகும்.

3

பவா.—எங்கள் உபகாரத்தை நீர் பெற்றுக்கொண்டாலும் கொள்ளலாம், அல்லது பெற்றுக்கொள்ளாமலும் மறுக்கலாம். அது உம் இஷ்டம். இஷ்டமானுல் நீர் என்னுடன்கூட வாலாம், வந்தால் உம்முடைய பாரியாளையும் பெண்ணையும் பார்க்கலாம்.

மகேந்திரன் திரும்பிப்பார்த்து "என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?" என்ருன்.

பவாநந்தன் பதிலொன்றும் பேசாமல் நடந்தான். மகேந்திரன் வேறு வழியின்றி அவன் பின்னுலேயே சென்ருன். செல்லும்பொழுது தனக்குள் 'இவர்கள் எப்படிப்பட்ட திருடர்களப்பா' என்று ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டே போனுன்.

பத்தாம் அத்தியாயம்.

அந்த வெண்ணிலா வெரிக்கும் இரவிலே, அவ்விருவரும் நிச்சப்தமாய் அந்த மைதானத்தைக் கடந்து சென்றனர். மகேந்திரன் மௌனமாய், சோக முற்றவனுய், அலக்ஷ்யமாய்ச் சிறிது ஆவல் கொண்டவனுய் இருந்தான்.

பவாநந்தன் திடீரென்று தன் சொருபத்தை மாற்றிக்கொண்டான். இனி அவன் முன்போல் ஸ்திர மூர்த்தியாயும் நிரப்பிரகிருதியுள்ள ஸந்ந்யாஸியாயும் இருந்தானில்லை; அந்த யுத்த நிபுணனுகிய வீரமூர்த்தியாயும் சேனுபதியின் தலையை அறுத்து வீழ்த்திய சங்கார மூர்த்தியாகவும் தோன்றினுனில்லை. சற்று முன்புகூட அவன் மகேந்திரனைத் திரஸ்கரித்துப் பேசிய அந்த கர்வ ஸ்வபாவமும் அவனிடத்தில் இப்பொழு இல்லை. அந்த வெண்மதியின் குளிர்ந்த கதிர்கள் பொழிந்த

அமிர்த வெள்ளத்தில் அமர்ந்து சாந்தமாய் விளங்கிய பூமியையும், அந்த பூமியின் காடு மலை யாறுகளினது எழிலையும், கண்டு அவனுடைய மனது சந்திரோதய காலத்தில் பொங்கி ஆஹ்லாதிக்கும் சமுத்திரம்போல் விசேஷ ஸ்பூர்த்தி யடைந்தது. பவாநந்தன் முகத்தில் மந்த ஹாஸமும் உள்ளத்தில் உற்சாகமும் விளங்க, உல்லாசமாய் உரையாட உவகையாயினன். அவன் தன் தோழனுடன் சம்பாஷிக்கப் பலவிதமாய் முயன்றும், மகேந்திரன் வாயைத்திறக்கவில்லை. அதன்மேல் பவாநந்தன் தனக்குத் தானே பின் வருமாறு பாடத்தொடங்கினன்:—

வந்தே மாதரம்.

ஸ்ஜலாம் ஸுபலாம் மலயஜ சீதலாம்

ஸஸ்ய ச்யாமலாம்

மாதரம்.

மகேந்திரன் பாட்டைக்கேட்டுச் சிறிது வியப்புற்றான். அவனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஸுஜலா, ஸுபலா, மலயஜ சீதலா, ஸஸ்ய ச்யாமலா — அதாவது, இனியநீர்ப்பெருக்கும், இன்கனிவளமும், தனிநறு மலயத் தண்காற் சிறப்பும், பைந்நிறப்பழனம் பரவிய வடிவும், வாய்ந்த மாதா யார் என்று சந்தித்து 'மாதா யார்?' என்று வினவினன்.

பவாநந்தன் விடையளிக்காமல் மீண்டும் பாடத்தொடங்கினன்.

சுப்ர ஜ்யோத்ஸ்நா புலகித யாமிநீம்
புல்ல குஸுமித த்ருமதள சோபிநீம்
ஸுஹாஸிநீம் ஸுமதுர பாஷிணீம்
ஸுகதாம் வரதாம் மாதரம்.

மகேந்திரன் "இது தேசமல்லவோ, மாதா வல்லவே" என்றான்.

பவாநந்தன், "நாங்கள் வேறு மாதாவை ஒப்புவதில்லை.

"ஜநநீ ஜந்மபூமிஸ்ச ஸ்வர்காதபி கரீயஸீ."

« ஜநநீ ஜந்மபூமிஶ்ச ஸ்வர்காதபி கரீயஸீ »

அதாவது 'பெற்றதாயும் பிறந்த தேசமும் சுவர்க்க நாட்டிலும் சிறந்ததாகும்மே' என்பது எங்கள் கொள்கை. ஜந்மபூமியே தாயென்று நாங்கள் சொல்லுகிறோம். எங்களுக்குத் தாயில்லை, தந்தையில்லை, அண்ணனில்லை, தம்பி இல்லை, மனைவியில்லை, மக்களில்லை, வீடில்லை, வாசலில்லை, எங்களுக்குள்ளது கேவலம் அந்த

இனிய நீர்ப்பெருக்கினள்
இன்கனி வளத்தினள்
தனிநறு மலயத் தண்காற்சிறப்பினள்
பைந்நிறப் பழனம் பரவிய வடிவினள்

ஆகிய ஜந்மபூமியே.

மகேந்திரன் பாட்டின் பொருளைத் தெரிந்து கொண்டு "அப்படியானால் மறுபடியும் பாடு" என்றான்.

பவாநந்தன் மறுபடியும் பாடினான்:—

வந்தே மாதரம்.
ஸுஜலாம் ஸுபலாம் மலயஜ சீதலாம்
ஸஸ்ய ச்யாமலாம்
மாதரம்.

சுப்ர ஜ்யோத்ஸ்நா புலகித யாமிநீம்
புல்லகுஸுமித த்ருமதள சோபிநீம்
ஸுஹாஸிநீம் ஸுமதுர பாஷிணீம்
ஸுகதாம் வரதாம்
மாதரம்.

ஸப்த கோடி கண்ட கலகல நிநாத கராலே
த்விஸப்த கோடி புஜைர் த்ருத கரகரவாலே
அபலா கேந மா ஏத பலே
பஹுபல தாரிணீம் நமாமி தாரிணீம்.
ரிபுதள வாரிணீம்
மாதரம்.

துமி வித்யா துமி தர்ம
துமி ஹ்ருதி துமி மர்ம
த்வம் ஹி ப்ராணா: சரீரே
பாஹுதே துமி மா சக்தி
ஹ்ருதயே துமி மா பக்தி
தோமார்இ ப்ரதிமா கடி மந்திரே மந்திரே.
த்வம் ஹி துர்க்கா தசப்ரஹரண தாரிணீ
கமலா கமல தள விஹாரிணீ
வாணீ வித்யா தாயிநீ.
நமாமி த்வாம்.

நமாமி கமலாம் அமலாம் அதுலாம்
ஸுஜலாம் ஸுபலாம்
மாதரம்
வந்தே மாதரம்.

ச்யாமலாம் ஸரளாம் ஸுஸ்மிதாம் பூஷிதாம்
தரணீம் பரணீம்
மாதரம்.

வந்தே மாதரம்.

இனிய நீர்ப்பெருக்கினை, இன்கனி வளத்தினை,
தனிநறு மலயத் தண்காற் சிறப்பினை,
பைந்நிறப் பழனம் பரவிய வடிவினை !

வெண்ணிலாக்கதிர் மகிழ்விரித்திடு மிரவினை !
மலர்மணிப் பூத்திகழ் மரன்பல செறிந்தனை !
குறுநகை யின்சொலார் குலவிய மாண்பினை !
நல்குவை யின்பம், வரம்பல நல்குவை !

* முப்பது கோடிவாய் (நின்னிசை) முழங்கவும்
அறுபது கோடி தோளுயர்ந் துனக்காற்றவும்
“ திறனிலாள் ” என்றுனை யாவனே செப்புவன் !
அருந்திறலுடையாய், அருளினை, போற்றி !
பொருந்தலர் படைபுறத் தொழித்திடும் பொற்பினை !

நீயே வித்தை, நீயே தருமம்,
நீயே இதயம், நீயே மருமம்,
உடலகத்திருக்கு முயிருமன்னீயே.

தடந்தோ ளகலாச்சத்தி நீ ! யம்மே,
சித்தநீங்காது று பத்தியு நீயே
ஆலயந்தோறு மணிபெற விளங்கும்
தெய்விக வடிவமுந் தேவியிங் குனதே !

ஒரு பது படைகொளு முமைய வணியே.
கமல மெல்லிதழ்களிற் களித்திடுங் கமலை நீ !
வித்தை நன்கருளும் வெண்மலர்த் தேவி நீ !

---

* பெங்காளி பாஷையிலே 7-கோடி என்றே கூறியிருக்கின்றது; ஆனால் அது பெங்காள மாகாணத்தை மட்டிலுமே குறிப்பிட்டது. 30-கோடி இந்தியா முழுமையின் ஜனத்தொகை.

போற்றி! வான் செல்வீ, புரையிலை நிகரிலை,
இனிய நீர்ப் பெருக்கினை, இன்கனி வளத்தினை.
சாமள நிறத்தினை சாளமாந் தகையினை,
இனியபுன் முறுவலாய்! இலங்குநல் லணியினை
தரித்தெமைக் காப்பாய்! தாயே, போற்றி!

வந்தே மாதரம்!

பவாநந்தன் பாடுகையில் கண்ணீர் வடிப்பதைக்கண்டு மகேந்திரன் ஆச்சரியமுற்று "நீங்கள் யார்?" என்று கேட்டான்.

பவா.—நாங்கள் ஸந்தானங்கள்.

மகே.—ஸந்தானங்களா? எவருடைய ஸந்தானங்கள்?

பவா.—மாதாவின் ஸந்தானங்கள்.

மகே.—நல்லது, ஸந்தானங்கள் கள்ளத்தனமும் வழிப்பறியும் செய்துதான் மாதாவுக்குப் பூஜை செய்யவேண்டுமோ? இதென்ன மாத்ரு பக்தி.

பவா.—நாங்கள் கள்ளத்தனம் வழிப்பறி ஒன்றும் செய்யவில்லையே.

மகே.—இப்பொழுது தானே நீங்கள் ஒருவண்டி ரூபா கொள்ளை யடித்தீர்கள்?

பவா.—அது கொள்ளையாகுமா? அந்தப்பணம் யாருடையது?

மகே.—ஏன்? ராஜாவினுடையது.

பவா.— ராஜாவா! இந்தப் பணத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்கு அவனுக்கு என்ன அதிகாரமிருக்கிறது?

மகே.—அது ராஜாவுக்குச் சேரவேண்டிய ராஜபாகம்.

பவா.—ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யாதவனை எப்படி ராஜாவாகக் கொள்ளலாம்?

மகே.—என்றைக்கோ ஒருநாள் நீங்கள் சிப்பாய்களின் பீரங்கி குண்டுகளுக்கு இரையாகப் போகிறீர்களெனத் தோன்று கிறது.

பவா.—அப்படிப்பட்ட சிப்பாய்ப் பயல்கள் அநேகரைப் பார்த் தாயிற்று: இன்றைக்கும் பார்த்தோம்.

மகே.—இன்னும் நன்ருய்ப் பார்க்கவில்லை. அதையும் ஒரு நாள் பார்க்கப்போகிறீர்கள்.

பவா.—பார்த்துவிட்டால் என்ன?— ஒருவனுக்கு சாவு ஒரு தடவையே தவிர இரண்டு தடவையில்லையே?

மகே.—அதற்காக, வேண்டுமென்று மரணத்தை ஏன் விரும்பி யழைக்கவேண்டும்?

பவா.—மகேந்திர சிங்கரே. உம்மை நான் மனிதருக்குள் சிறந்த மனிதனென் றெண்ணியிருந்தேன். ஆனுல் இப் பொழுதல்லவோ தெரிந்தது, உம்முடைய கூட்டத்தாரெல் லாம் எப்படியோ, அப்படியே நீரும் இருக்கிறீரென்று. கேவலம் பாலும் வெண்ணெயும் விழுங்குவதில்தான் நீர் அச காயசூரர். அவ்வளவு தூரமேன்? சாதாரணமான சர்ப்பத் தைப் பாருமே. அது தரையில் நகர்ந்துபோகிறது. அதை விட நீசமான ஜந்துவை நான் இதுவரையில் பார்த்ததில்லை. ஆனுல் அதின் தலைமேல் காலைவைத்தால் அதுகூடப் படத் தை விரித்துக் கடிக்கவருகிறது. உங்கள் சாந்தத்திற்கு ஒரு அசைவும் இல்லையா? இந்த பாரதநாட்டிலே மகதம், மிதிலை, காசி, காஞ்சி, டில்லி, காஷ்மீர முதலிய எத்தனையோ தேசங் களிருக்கின்றன. இங்கே இருக்கிறமாதிரி இவ்வளவு கஷ்ட தெசை எந்த தேசத்திலாவது இருக்கிறதா? எந்ததேசத்தில் ஜனங்கள் தின்பதற்கு ஒன்றும் கிடைக்காமல் புல்லைத் தின் கிருர்கள்? முள்ளைத்தின்கிருர்கள்? புற்றுமண்ணைத் தின்கி ருர்கள்? காட்டுக்கொடிகளைத் தின்கிருர்கள்? எந்த தேசத்

தில் மனிதர் நாய் நரிகளையும் மிருகங்களின் பிணங்களையும் கூடத் தின்கிறார்கள்? வேறெந்த தேசத்திலே ஜனங்களின் பெட்டியிலிருக்கும் பணமும், பூஜையிலிருக்கும் சாலக்கிராமங்களும், அந்தப்புரத்திலிருக்கும் ஸ்திரீகளும், வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தைகளுங்கூட பத்திரமாயில்லாமல் கவலையையுண்டாக்கி வருகின்றன? இங்கே வயிற்றைக்கூடப் பீறி எடுத்து விடுகிறார்களே! சகல தேசங்களிலும் பிரஜைகளைப் பரிபாலிப்பதே ராஜாவின் தர்மமாய் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய முசல்மான் ராஜா எவ்விதமாக நம்மைப் பரிபாலிக்கிறார்? நமது மதம் போயிற்று, ஜாதி போயிற்று, மானம் போயிற்று, குலம் போயிற்று, இப்பொழுது உயிரும் போகப்போகிறது. இந்தக் குடிகேடர்களான தீர்க்கதாடிகளை நாம் துரத்தினாலொழிய ஹிந்துக்கள் ஹிந்துககளா யிருக்க முடியாது.

மகே.—எப்படி துரத்திவிடுவீர்கள்?

பவா.—அடித்துத் துரத்துவோம்.

மகே.—உங்கள் ஒருவராலேயே ஆய்விடுமோ? தாடையில் ஓர் அறை அறைந்து துரத்திவிடுவீர் போலும்!

அதைக்கேட்டு பவாநந்தன் பாடலானான்:—
கண்ட மேழ் கோடி (நின்னிசை) முழங்கவும்
ஈரெழு கோடிதோள் உயர்ந்தனக்காற்றவும்
"திறனிலாள்" என்றுனையாவனே செப்புவன்.

மகே.—ஆயினும் பார்க்கப்போனால் நீ ஒருவன் தானே.

பவா.— என்? இப்பொழுது தானே நீ இருநூறுபேரைப் பார்த்தாயே.

மகே.—அவர்களெல்லோரும் ஸந்தானங்களா?

பவா.—ஆம், எல்லோரும் ஸந்தானங்கள்தான்.

மகே.—இன்னும் எத்தனைபேர் இருக்கிறார்கள்?

பவா.—இப்படிப்பட்டவர்கள் ஆயிரம் ஆயிரமாயிருக்கிறார்கள். வரவா இன்னும் அதிக மாவார்கள்.

மகே.—பதினாயிரம் இருபதினாயிரங்கூடச் சேருகிற தென்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர்களைக்கொண்டு முசல்மான் களை ராஜ்யத்திலிருந்து ஒழிக்க முடியுமா ?

பவா.—பலாசி (Plassey) யுத்தத்தில் ஆங்கிலேயருக்கு எவ் வளவு சைந்யம் இருந்தது ?

மகே.—சூ! ஆங்கிலேயர் வங்காளிகளா என்ன ?

பவா.—ஏன் கூடாது ? தேகவலிமை எவ்வளவு தூரம் நிற்கும்? தேகம் வலிவுள்ளதாயிருந்து விட்டதினாலேயே பீரங்கி குண்டு இன்னும் அதிகமாய் ஓடுமா ?

மகே.—அப்படியானால், ஆங்கிலேயருக்கும் முசல்மான்களுக் கும் இவ்வளவு வித்தியாசமேன் ?

பவா.—முதலாவது, ஆங்கிலேயர் உயிர்போனாலும், போர்முக த்தில் புறங்காட்டி யோடமாட்டார்கள். முசல்மான்களோ பீரங்கி குண்டு மூச்சுவிடும்பொழுதே ஓட்டம் பிடிப்பார் கள்,—ஷர்பத் இருக்குமிடத்தைத் தேடிச் செல்வார்கள். இரண்டாவது, ஆங்கிலேயருக்கு திடநிச்சயம் உண்டு. எடுத்த காரியத்தை எப்படியாவது முடிப்பர். முசல்மான்கள் இத ற்கு முற்றும் வேறு. பணத்துக்காகப் பிராணனைவிட வரு கிறார்கள். அந்தப்பணமும் அவர்களுக்கு சரியாய்க் கிடைப்ப தில்லை. கடைசியானது சாஹசம். பீரங்கி குண்டு ஒரு சமயத் தில் ஓரிடத்தில் மாத்திரம் விழுமேயல்லது, பத்து இடங் களில் விழாது. ஆகவே ஒரு குண்டைப் பார்த்து இருநூறு பேர் ஓட்டம் பிடிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆயினும் ஒரு குண்டைப் பார்க்கும்பொழுதே முசல்மான்களெல்லோரும்

ஓட்ட மெடுக்கின்றனர். கூட்டங்கூட்டமாய்க் குண்டுகள் சேர்ந்து பொழிந்தாலும், ஓர் ஆங்கிலேயன் கூட ஓட மாட்டான்.

மஹே.—உங்களிடத்தில் இந்த குணங்களெல்லாம் இருக்கின்றனவா ?

பவா.—இல்லை. ஆனல் குணங்கள் மரங்களிலிருந்து பழுத்து விழுவதில்லை. அப்பியாசம் செய்தால் வரும்.

மஹே.—நீங்கள் என்ன அப்பியாசம் செய்கிறீர்கள் ?

பவா.—தெரியவில்லையா நாங்கள் சன்யாசிகளென்பது? எங்கள் சன்யாசமெல்லாம் இந்த அப்பியாசத்தின் பொருட்டேயாம். அப்பியாசம் பூர்த்தியாகிக் காரியசித்தியாய் விட்டால், நாங்கள் மறுபடியும் கிருஹஸ்தராவோம். எங்களுக்கும் மனைவி மக்கள் உண்டு.

மஹே.—அவர்களை யெல்லாம் பரித்யாகம் செய்துவிட்டீர்களா? இந்த மாயாசம்சார பந்தத்தை அறுக்க உங்களால் எப்படி முடிந்தது ?

பவா.—சந்தானக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் பொய்சொல்லக் கூடாது. உன்னிடத்தில் பொய்சொல்லி வீண்ஜம்பமடித்துக்கொள்வதில் என்னபிரயோஜனம் ? மாயா பந்தத்தை அறுக்க யாரால் முடியும்? தனக்குப் பாசபந்த மில்லையென்று எவன் சொல்லுகிருனே, அவன் பாசத்துக்குள்ளேயே ஒருபோதும் அகப்படாமலிருந் திருக்கவேண்டும், அல்லது வீண் ஜம்பமாவது சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். நாங்கள் மாயா பந்தத்தை அறுத்துவிடவில்லை. தற்காலத்துக்கு நாங்கள் கொண்ட விரதத்தை நிறைவேற்றி வருகிறோம். நீரும் எங்கள் சந்தானக் கூட்டத்தைச்சேருகிறீரா?

மஹே.—என் மனைவியையும் குழந்தையும் பற்றி சமாசாரம் தெரிந்தாலொழிய, நான் ஒன்றும் சொல்லமுடியாது.

பவா.—அப்படியானால் வாரும், உம்முடைய மனைவியையும் குழந்தையையும் பார்க்கலாம் வாரும்.

என்று சொல்லவும் இருவரும் நடந்து சென்றனர். பவாநந்தன் மறுபடியும் 'வந்தே மாதரம்' பாட்டைப் பாடத் தொடங்கினான். மகேந்திரனுடைய குரலும் நன்றாயிருந்தது. அத்துடன் அவனுக்குப் பாட்டில் பிரியமுமிருந்தபடியால் சிறிது சங்கீதப் பயிற்சியும் செய்திருந்தான். ஆகவே அவனும் பவாநந்தனுடன் சேர்ந்து பாடினான். பாடப்பாட அவன் கண்களில் நீர் ததும்பியது. அப்பொழுது மகேந்திரன் பவாநந்தனுடன் 'மனைவியையும் குழந்தையையு மாத்திரம் விடாமலிருப்பதற்கு முடியுமானால், உங்களுடைய இந்த விரதத்தில் என்னை தீக்ஷை செய்வித்துச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்' என்றான்.

பவா.—இந்த விரதத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறவர்கள் மனைவி மக்களைப் பரித்தியாகம் செய்யவேண்டும். நீர் இந்த விரதத்தைக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில், உம்முடைய மனைவியையும் மகளையும் பார்க்கப்படாது. அவர்கள் சுகமாயிருப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்படும். ஆனால் இந்த விரதம் சமாப்தியாகிறவரையில் அவர்களுடைய முகதரிசனம் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மகே.—அப்படியானால் உங்கள் விரதத்தை எடுத்துக்கொள்ள எனக்கிஷ்டமில்லை.

பதினோராம் அத்தியாயம்.

அன்றிரவு சென்று அடுத்த நாள் உதயமாயிற்று. அந்த நிர்ஜனமான அரண்யம் இது வரையிலும் இருள் மூடியும், நிச்சப்தமாயுமிருந்தது, இப்பொழுது ஒளிமயமாகிப் பறவைகளின் இனிமையாய்க் கூவும் சப்தம் நிறைந்து, ஆநந்தமயமாய்த் திகழ்ந்தது. அந்த ஆநந்தமயமான காலை வேளையிலே, ஆநந்தமயமான கானகத்திலே, 'ஆநந்தமடத்திலே' ஸத்யாநந்த ஸ்வாமி மான் தோல் ஆசனத்தில் அமர்ந்து பிராத:கால சந்தியாவந்தனம் செய்து கொண்டிருந்தார். அருகில் உட்கார்ந்திருந்தான் ஜீவாநந்தன். அந்த சமயத்தில் பவாநந்தனும் மகேந்திர சிங்கனுடன்கூட வந்து நின்றான். ஸ்வாமிகள் மௌனமாய் சந்தியாவந்தனம் செய்து கொண்டிருந்தார். எவரும் பேசுவதற்கு தைரியங் கொள்ளவில்லை. சந்தியாவந்தனம் முடிந்ததும், பவாநந்தனும் ஜீவாநந்தனும் அவருக்கு ஸாஷ்டாங்கமாக வந்தனம் செய்து, அவரது அடிப்பொடியைச் சென்னிமேற் கொண்டு விநயமாய் உட்கார்ந்தனர். அப்பொழுது ஸத்யாநந்தர் பவாநந்தனுக்கு ஏதோ சமிக்கினைசெய்ய, இருவரும் வெளியே சென்று என்னவோ பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் பேசியது இன்னதென்று எமக்குத் தெரியாது. பின்பு அவ்விருவரும் மடத்துக்குத் திரும்பிவந்தனர். ஸ்வாமிகள் மந்தஹாஸம் தவழ்ந்த முகாரவிந்த முடையராய்க் கருணையுடன் மகேந்திரனை நோக்கி, "அப்பா உனக்குற்ற துக்கத்தைப்பற்றி நான் மிகவும் வருந்துகின்றேன். கேவலம் அந்த தீனபந்துவாகிய ஈசனது கிருபையினாலேயே உன் மனைவியையும் குழந்தையையும் நேற்றிரவு என்னாற் காப்பாற்ற முடிந்தது" என்று கல்யாணியை ரக்ஷித்த விர்த்தாந்தத்தை யெல்லாம் விரிவாய் எடுத்துரைத்து. 'வா, அவர்கள் இருக்கு மிடத்திற்கு உன்னை யழைத்துப்போகிறேன்'

என்று சொல்லி ஸ்வாமி முன்னேசெல்ல மகேந்திரன் பின் தொடர்ந்து சென்றான்.

இருவரும் தேவாலயத்திற்குட் சென்றனர். மகேந்திரன் வெகு உந்நதமும் விசாலமுமான ஒரு மண்டபத்தைக்கண்டான். அந்த நவ—அருணோதயத்திற் புலர்ந்த காலைநேரத்தில் அருகிருந்த கானகம் சூரியகிரணங்களால் வைரக்கற்கள் பதித்தாற்போல் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தாலும், விசாலமான அந்த மண்டபம் அந்தகார மயமாகவே இருந்தது; அந்த மண்டபத்தில் இருந்தது இன்ன தென்று மகேந்திரனுக்கு முதலில் தெரியவில்லை. அவன் அப்படியே அதை உற்றுப்பார்க்கப் பார்க்க, ஒரு பிரஹ்மாண்டமான சதுர்ப்புஜ மூர்த்தி நேத்திர கோசரமாயிற்று. அந்த மூர்த்தியானது சங்க சக்ர கதா பத்மதாரியாயும், கௌஸ்துப சோபித ஹிருதய ப்ரதேசமுடையதாயும் விளங்கியது. அம்மூர்த்திக் கெதிரில் சுதர்சனம் என்கிற சக்ராயுதம் சுழன்று கொண்டிருக்கும் பாவனையாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது. மதுகைடவரெனும் அசுரரின் தலையறுந்த இரண்டு பிரமாண்டவடிவங்கள் இரத்தத்தில் தோய்க்கப்பட்டதுபோல் எதிரில் சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தன. இடது பாரிசத்தில் திருமகள் அளகபாரம் அவிழ்ந்து தொங்கலாட, நுதிதழ்த்தாமரைப்பூமாலை யணிந்து அச்சத்தால் நடுங்கினவள்போல் நின்றாள். வலது பாரிசத்தில் கலைமகள் வீணை புஸ்தக பாணியாய் உருவெடுத்த ராக தாளங்கள் சூழ நின்றாள். திருமாலின் மடியிலே சர்வாங்க சுந்தரமான ஒரு மோகன வடிவம் திருமகளையும் கலைமகளையும் பழிக்கும் எழிலும் செல்வமும் வாய்ந்து வீற்றிருந்தது. அந்த திவ்ய மூர்த்தியை தேவ கந்தர்வ கிந்நர யக்ஷ ராக்ஷஸர்கள் பூஜித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பிரமசாரி மகேந்திரனைப்பார்த்து மிகவும் கம்பீரமும் தழுதழுத்ததுமான குரலில் "எல்லாவற்றையும் பார்த்தையா?" என்றார்.

மகேந்திரன்.—பார்த்தேன்.

பிரம.—மகாவிஷ்ணுவின் மடியில் என்ன இருக்கிறது, பார்த்தையா?

மகே.—பார்த்தேன், அது யார்?

பிரம.—மாதா.

மகே.—மாதா யார்?

பிரம—நாங்கள் எவளுடைய சந்தானங்களோ, அந்த மாதா.

மகே.—அந்த மாதா யார்?

பிரம. — சமயம் வரும்பொழுது தெரிந்து கொள்வாய். இப்பொழுது 'வந்தே மாதரம்' என்றுசொல்லி நடந்துவா. இன்னும் இருப்பதைப் பார்ப்பாய்.

அப்பொழுது பிரமசாரி மகேந்திரனை வேறொரு மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே மகேந்திரன் ஸர்வாங்க ஸம்பன்னமாயும் ஸர்வாபரண பூஷிதமாயும் விளங்கும் ஜகத்தாத்ரீதேவியின் அபூர்வமான திவ்ய மூர்த்தியைத் தரிசித்து, "இது யார்?" என்றான்.

பிரம.—மாதா முன்னிருந்தபடி.

மகே.—அதாவது?

பிரம.—இந்த தேவி பூர்வத்தில் சிங்கம், யானை முதலிய மிருகங்களையெல்லாம் தன் காலின் கீழிட்டுமிதித்து, அவற்றின் உறைவிடத்தில் தனது பத்மாசனத்தை ஸ்தாபித்தாள். அப்பொழுது ஸர்வாபரண பூஷிதையாய், மந்தஹாஸ முலாவிய முகமண்டல முடையவளாய், மஹாசுந்தரியாய், பாலசூர்யன் போல் ஒளிரும் காந்தியுடையளாய் ஸகலைசுவரியமும் உடையவளாய் விளங்கினாள். அப்படிப்பட்ட இந்தத் தாயாருக்கு நமஸ்காரம் செய்.

மகேந்திரன் ஜகத்தாத்ரி வடிவமாய் விளங்கும் தாய் நாட்டின் சொருபத்தை பக்தி சிரத்தைகளுடன் சேவித்தபிறகு, பிரமசாரி அவனுக்கு ஓர் இருண்ட சுரங்கத்தைக் காட்டி இதற்குள் வா வென்று சொல்லித் தான் முன்னே நடந்தார். மகேந்திரன் பயத்துடன் பின்னே சென்றான். தரையின் கீழிருந்த இருள் நிறைந்த அவ்வறையில் எங்கிருந்தோ சிறிது வெளிச்சம் வந்தது. அந்த மங்கலான வெளிச்சத்தில் ஒரு காளி மூர்த்தியைக் கண்டான்.

பிரமசாரி "பார், மாதா இப்பொழுது எப்படியாய் விட்டாளோ" என்றார்.

மகேந்திரன் பயந்துபோய் "ஐயோ! காளீ!" என்று கதறினான்.

" ஆமாம், காளிதான்,—இருள் மூடிக்கருமை வடிவமாய்த் தன்செல்வத்தை யெல்லாம் பறிகொடுத்துவிட்டுக் கட்டத்துணியுமின்றி நிர்வாணமாய் நிற்கிறாள். நாடு முழுவதும் சுடுகாடாய்ப் போய்விட்டமையால், மாதாவும் கங்காளமாலினி யாயிருக்கிறாள். அதாவது மண்டையோடுகளை மாலையாய் அணிந்திருக்கிறாள். தனது சிவ (மங்கள)த்தைக்கூடக் குரூரமாகத் தன் காலின்கீழ்த் தள்ளி மிதிக்கின்றாள்! ஐயோ, அம்மா!"

பிரமசாரியின் கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்தது. மகேந்திரன் :—" கையில் கத்தியும் கேடயமும் இருப்பதென் ?" என்றான்.

பிரம.—நாங்கள் அவளுடைய சந்தானமல்லவா ? இப்பொழுது தான் நாங்கள் அவள் கையில் இவற்றை ஆயுதங்களாகக் கொடுத்திருக்கிறோம். சொல், வந்தே மாதரம் என்று.

மகேந்திரன் 'வந்தேமாதரம்' என்று சொல்லிக் காளியை வணங்கினான். அப்புறம் பிரமசாரி அவனை இப்படிவா என்று

சொல்லி இரண்டாம் சுரங்கத்துக்கு மேலே ஏறிச்சென்றார். மகேந்திரன் பின்தொடர்ந்து சென்றான். அப்பொழுது திடீரென்று அவர்களின் கண்களுக்கெதிரே பிராதக்காலத்து பால சூர்யனது கிரணராசி பளபளவென்று பிரகாசித்தது. நாற்புறங்களிலும் பறவைகள் இனிமையாய்ப் பாடின. அந்த சுரங்கமானது சலவைக்கல்லாலமைந்த ஒரு பெரிய தேவாலயத்திற் கொண்டுபோய் விட்டது. அவ்வாலயத்திலே பத்துத்தோள்களுடன் கூடிய ஒரு சுவர்ணவிக்ரஹம் அவ்விளஞாயிற்றின் கதிரொளியில் ஜோதிமயமாய் மந்தஹாஸம் புரிந்துகொண்டிருந்தது. பிரமசாரி அந்த திவ்யமங்கள மூர்த்தியை வணங்கிச் சொல்லுவார்: "இந்த மூர்த்தியே இனி எமது அன்னை அடையப்போகும் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டி நிற்கின்றது. இவளது பத்துத்தோள்கள் பத்து திக்குகளிலும் பரந்திருக்கின்றன. அவற்றின்கண் நானாவித சக்திகளும் பலவகை ஆயுதவடிவமாய்த் திகழ்கின்றன. பகைவர்களைத் தன் திருப்பாதங்களின் கீழ்த் தள்ளித் துவைக்கின்றாள். அவளது திருவடிகளை யாசிரயித்த வீரகேசரிகளும் சத்துருக்களை மாய்ப்பதில் சுறுசுறுப்பா யிருக்கிறார்கள். பலதிசைப்பரவிய கையினாள்."--என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அவரது கண்களில் பலபலவென்று நீர்மல்க மீண்டும் உரைக்கலானார். "பலதிசை தோறும் பரவிய கையினாள்—பலவகைப்படைகளும் பூணும் பெற்றியாள்—பகைவர்தம் உயிரை வாட்டும் ஆற்றலாள் — வீரேந்திரர் மேல் ஏறி உலாவுவாள்—வலது பாரிசத்தில் பாக்கியஸ்வரூபிணியான மகாலக்ஷ்மியும், இடது பாரிசத்தில் வித்தையும் விஞ்ஞானமும் அருளும் வாணியும் சூழ விளங்குவாள். அன்றியும் அருகில் பலபராக்ரம ஸ்வரூபியாகிய குமாரக்கடவுளும் காரியசித்திஸ்வரூபியாகிய விநாயகக்கடவுளும் வீற்றிருக்கின்றனர். வா, நாம் இருவரும் தாயாரை ஸேவிப்போம்" என்று சொல்ல, அவ்விருவரும் கைகூப்பி, ஊர்த்துவமுகமாக ஒரேகுரலாய்,

सर्वमङ्गलमाङ्गल्ये शिवे सर्वार्थसाधिके ।
शरण्ये त्र्यम्बिके गौरि नारायणि नमोऽस्तु ते ॥

ஸர்வமங்கள மாங்கல்யே சிவே ஸர்வார்த்த ஸாதிகே,
சரண்யே த்ர்யம்பிகே கௌரி நாராயணி நமோஸ்து தே.

என்று பாடித்துதித்து அன்புடன் அடிபணிந்து எழுந்தனர். அப்பொழுது மகேந்திரன் தழுதழுத்த குரலுடன், "தாயாரின் இந்த திவ்ய மங்கள மூர்த்தியை நாம் எப்பொழுது பிரத்யக்ஷமாய்க் காணவல்லோம்" என, பிரமசாரி "என்றைக்கு மாதாவின் சகல சந்தானங்களும் அவளைத் தாயே யென்று அழைப்பார்களோ அன்றைக்குத்தான் அவள் மனமுவந்து பிரத்யக்ஷமாவாள்." என்றார்.

மகேந்திரன் திடீரென்று "என் மனைவியும் மகளும் எங்கே?" என்றான்.

பிரம.—என்னுடன் கூடவா, பார்க்கலாம்.

மகே.—அவர்களை ஒருதரம் பார்த்துவிட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு வருகிறேன்.

பிரம.—ஏன்?

மகே.—நான் இந்த மகாவிரதத்தை எடுத்துக் கொள்ளப்போகிறேன்.

பிரம.—அவர்களை எங்கே அனுப்புவாய்?

மகேந்திரன் சற்றுநேரம் ஆலோசித்து, "என் வீட்டில் ஒருவருமில்லை, வேறு புகலிடமும் எனக்கில்லை. இந்தப் பஞ்ச காலத்தில் வேறெங்குதான் அடைக்கலம் கிடைக்கும்?" என்றான்.

பிரம.—"வந்தவழியே திரும்பிப்போனால், கதவினண்டை உன் மனைவியையும் மகளையும் காண்பாய். கல்யாணி இதுவரையிலும் ஒன்றும் புசிக்காமல் உபவாசமாகவே இருக்கிறாள்.

அவர்கள் இருக்கும் இடத்திலேயே போஜன பதார்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவளை போஜனம் பண்ணச்சொல்லி நீயும் உனக்கிஷ்டமானதை எடுத்துக்கொள். இப்பொழுது என்களில் எவரையும் சந்திக்க முடியாது. ஆயினும் உன் மனம் மாறுதிருக்குமாயின், சரியான சமயத்தில் உன்னைவந்து:பார்ப்பேன்."

என்று சொல்லிவிட்டு பிர்மசாரி ஏதோ ஒரு ரஹஸ்யமான வழியால் மறைந்து போய்விட்டார். மகேந்திரன் முன்வந்த வழியே திரும்பிப்போய்ப் பார்க்கையில், நடன மண்டபத்தில் கல்யாணி மகளுடன் இருப்பதைக் கண்டான்.

இதற்குள் ஸத்யாநந்தர் மற்றொரு சுரங்கத்தின் வழியால் பூமிக்குக் கீழுள்ள ஓர் ஏகாந்தமான அறைக்குள் இறங்கினர். அங்கே ஜீவாநந்தனும் பவாநந்தனும் உட்கார்ந்து கொண்டு ரூபாயை யெண்ணி நாணயங்களை வரிசை வரிசையாக வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த அறையிலே பொன்னும் வெள்ளியும் செம்பும், பளபளப்பான வைரக்கற்களும், முத்தும் பவழமும் ராசி ராசியாய்க் குவிந்திருந்தன. பவாநந்தனும் ஜீவாநந்தனும் முந்தின இரவு கொள்ளை யடித்துக் கொண்டுவந்த ரூபாய்களை சரி பார்த்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸத்யாநந்த ஸ்வாமி அவ்வறைக்குள் நுழைந்து "ஜீவாநந்தா! மகேந்திரன் வருவான். அவன் வந்தால் ஸந்தானர்களான நமக்குப் பெரிய உபகாரம் இருக்கும். ஏனென்றால் அவனது முன்னோர்கள் பரம்பரையாய்ச்சேர்த்து வைத்த பணத்தையெல்லாம் மாதாவின் கைங்கரியத்துக்கு ஸமர்ப்பிப்பான். ஆனால் அவன் மன மொழி மெய்களால் ஸம்பூர்ண மாத்ருபக்தனாகிற வரையில் அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டாம். உங்கள் கையிலுள்ள வேலை முடிந்ததும், நீங்கள் வெவ்வேறு சமயங்களில் அவனைப் பின்தொடர்ந்து போய்ப் பக்குவமான சம

யம் பார்த்து அவனை ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் ஸந்நிதிக்குக் கொண்டுபோருங்கள். அன்றியும் எப்படிப்பட்ட சமயங்களிலும் ஸர்வவிதங்களாலும் அவர்களின் பிராணனை ரக்ஷிக்க வேண்டும். ஏனெனில் துஷ்டர்களை சிக்ஷிப்பது எவ்வாறு ஸந்தானர்களின் கடமையோ, அவ்வாறே சிஷ்டர்களை ரக்ஷிப்பதும் அவர்களது கடமையாம்" என்ருர்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

பலவித துக்கங்களையும் யநுபவித்தபிறகு மகேந்திரன் கல்யாணியைக் கண்டான். கல்யாணி துக்கம் பொறுக்கமாட்டாமல் விம்மி விம்மி யழுதாள். மகேந்திரன் இன்னும் அதிகமாய் அழுதான். அழுது அழுது இருவரும் கண்களைத்துடைத்துக் கொண்டனர். கண்ணைத்துடைக்கத் துடைக்க, கண்ணீர் நிற்காமல் கன்னத்தின்மேல் ஆருய்ப் பெருகிற்று. அந்த பிரவாஹத்தை நிறுத்தும் பொருட்டு, கல்யாணி வேறு விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கி, சாப்பாட்டு சமாசாரத்தை எடுத்தாள். பிரமசாரியின் வேலைக்காரன் கொண்டுவந்து வைத்த ஆஹாரத்தை சாப்பிடும்படி புருஷனுக்குச் சொன்னுள். அந்த சாப்பாடோ அன்னமும் கறியமுது மல்ல. அந்தப் பஞ்சக்காலத்திலே அவை யெங்கிருந்து கிடைக்கும்? அந்தப் பிரதேசத்தில் என்ன என்ன கிடைக்குமோ அவற்றையெல்லாம் ஸந்தானர்கள் சுலபமாய்ச் சேகரித்து வைத்திருந்தார்கள். அந்தக் காலத்திலே பசியால் வருந்தியவர்கள் எந்த மாத்தில் எந்தக் காய்கனிகளிருந்தாலும் அவற்றை அமிருதமெனக் கருதிக் கொய்து தின்றுவிடுவார்கள். ஆனல் அந்தக் காடு சாதாரண மனிதர்கள் நுழையக்கூடாத வண்ணமாயிருந்தபடியால், அங்குள்ள காய்கனிகள் ஒருவர் கைக்கும் அகப்படாமல்

பத்திரமாயிருந்தன. ஆதலால் பிரமசாரியின் வேலைக்காரன் ஏராளமான கனிகளையும் கொஞ்சம் பாலையும் கொண்டுவந்து வைத்திருந்தான். இந்த ஸந்ந்யாஸிகளினிடம் கறக்கும் பசுக்களும் எதேஷ்டமாயிருந்தன. கல்யாணி பலவிதமாய் வேண்டிக்கொண்டதின்பேரில், மஹேந்திரன் முதலில் சிறிது புசித்தான். பிறகு அவன் சாப்பிட்ட சேஷத்தைக் கல்யாணி மறைவாய் உட்கார்ந்து புசித்தாள். பாலில் கொஞ்சம் குழந்தைக்குக் கொடுத்து விட்டு மிகுதியை மற்றொரு வேளைக்காக எடுத்து வைத்தாள். பிறகு இருவரும் களைத்துப்போய் நித்திரை செய்தார்கள். தூங்கி எழுந்ததும், இருவரும் இனி எங்கே போகிறதென்பதைப்பற்றி ஆலோசிக்கலானார்கள். கல்யாணி பேசத் தொடங்கி, "வீட்டில் இருந்தால் அபாயமாயிருக்கிறதென்று அதைவிட்டு வந்தோம். இப்பொழுது பார்த்தால் வீட்டைவிட வெளியிலேயே ஆபத்து அதிகமாயிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஆகையால் மறுபடியும் வீட்டுக்கே திரும்பிப்போவோம்" என்றாள். மகேந்திரனுக்கும் அதே அபிப்பிராயம் உண்டாயிற்று. அவன் கல்யாணியை வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு, அவளை சம்ரக்ஷிப்பதற்குத் தக்கமனிதன் ஒருவனை ஏற்படுத்திவிட்டுப் பிறகு இந்தப பரமரமணீயமானதும், அப்பிராக்ருதமான தெய்வ சம்பந்தமுள்ளதும், மகா புண்யகர்மமுமாகிய தாய்நாட்டுக்குத் தொண்டுபுரியும் விரதத்தில் தீக்ஷைபெறவேண்டுமென்று விருப்பங் கொண்டிருந்தான். ஆகையால் அவள் சொன்னதற்கு அவன் எளிதில் சம்மதித்தான். அநந்தரம் அவ்விருவரும் சிரமபரிஹாரம் செய்து கொண்டு குழந்தையையெடுத்துக்கொண்டு பதசின்னத்தை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்யப் புறப்பட்டார்கள்.

ஆனால் பதசின்ன கிராமத்திற்கு எந்த வழியாகப் போகிறதென்று ஒருவரும் நுழையக்கூடாத அந்த அரண்யத்தின் நடுவே ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவர்கள் அவ்வனத்தைவிட்டு

வெளியே வந்தால் வழி தெரியுமென்று நினைத்தார்கள். ஆனால் அவ்வாறு வனத்திலிருந்து வெளியேபோகும் வழிதான் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. அவர்கள் வெகுநேரம் இங்கும் அங்கும் சுற்றிச்சுற்றித் நடவித்திரிந்து மீண்டும் அந்த மடத்துக்கே வந்து சேரவேண்டியதாயிற்று;—வெளியே போகும் வழியே தெரியவில்லை. அப்பொழுது அவர்களுக்கெதிரில் அவர்களுக்கு அறிமுகமற்ற வைஷ்ணவ வேஷம் பூண்ட ஒரு கோசாயி புன்னகை புரிந்து நின்றான். அவனைப்பார்த்து மகேந்திரன் சினங்கொண்டு 'ஏனையா சிரிக்கிறீர்?' என்றான்.

கோசாயி.—நீங்கள் இந்தக் காட்டுக்குள் எப்படி வந்தீர்கள்?

மகேந்திரன். — எப்படியோ வந்தோம், அதைப்பற்றி உமக்கென்ன?

கோசாயி.—உள்ளே வந்தவர்களுக்கு வெளியே போக என் தெரியவில்லை?— என்று சொல்லி மறுபடியும் நகைத்தான்.

மகேந்திரன்.—கோபமுற்று, நீர் சிரிக்கிறீரே, நீர் மாத்திரம் வெளியே போய்விடுவீரோ?, என்றான்.

கோசாயி.—என்னுடன் வந்தால் வழிகாட்டுகிறேன். நீங்கள் எங்களைச் சேர்ந்த யாரோ ஒரு சன்னியாசியுடன் கூடத்தான் இங்கே அவசியம் வந்திருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால், இந்த மடத்துக்குள் வரவாவது வெளியே போகவாவது வழியொருவருக்கும் தெரியாதே.

மகே.—நீர் சந்தானியா?

கோசாயி.—ஆம், சந்தானிதான், என்னுடன் கூடவா, உனக்கு வழி காட்டவே நான் இங்கே வந்திருக்கிறேன்.

மகே.—தேவரீர் திருநாம மென்ன?

"நிராநந்த கோஸ்வாமி" என்று சொல்லி அந்த வைஷ்ணவ கோசாயி வழிகாட்டிக் கொண்டு முன்னே செல்ல, மகேந்திரனும் கல்யாணியும் பின்னே சென்றனர். நிராநந்தன் அவர்

களை பாரிசத்திடனமான வழியாக அழைத்துக்கொண்டுபோய் வெளிபடவில்லை ...டுத் தான் மறுபடியும் காட்டுக்குள் பிர வேசித்து அவ்வுந்த அரண்யத்தினின்றும் அவர்கள் வெளியே வந்தனளவு அங்கிருந்து சிறிது தூரத்தில் இங்குமங்கும் மரங்க ளுடன்த என்ஒரு சமவெளி பரந்திருந்தது. அந்தச் சமவெளி ஒருபுறம் உற்றுகக் காட்டின் அருகில் சேர்ந்தாற்போல் பெரிய பாதைத்தியின்நந்தது. ஓரிடத்தில் காட்டிலிருந்து சலசல வென் ற வோடும் சேடன் ஒரு சிற்றாறு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதின் நீர் ஒதமேகாயம் கார் மேகம்போல் கறுத்து மிருந்தது. ஆற் றின் இ மிக்கரயிலும் இருந்த அழகிய பச்சை நிறமுள்ள பல வகை விதோ ஜாதிகள் நீரின்மேல் தம் நிழலைப் பரப்பின. அவ் விருக்ஷங்க ன் கிளைகளில் பற்பல வகையான பக்ஷிகளும் விதம் வின பேக் கூவிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றின் இனிய நாதம் ஆன் நீரின் சலசலவென்ற இனிய வோசையுடன் கலந் தது. அன்றாறே மரங்களின் நிழலும் நீரின் இருண்ட நிறத் திற் படிநழ் கலந்தது. கல்யாணியின் சிந்தாகுலமான சித்த மும் அந்தஅ சாயையுடன் கூடக் கலந்துபோயிற்றெனத் தோன்றியதரம அவள் ஆற்றங்கரையில் ஒரு மாத்தடியில் உட் கார்ந்து கொண்டு, புருஷனையும் தன் பக்கத்தில் உட்காரச் சொன்னாள். அவனும் அப்படியே உட்கார, கல்யாணி அவன் கையிலிருந்து குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டாள். அவள் தன் புருஷன் கையைத் தன் கையால் பிடித்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் ஒன்றும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். பிறகு அவனைப் பார்த்து "இன்று உங்கள் முகம் நிரம்ப வாடியிருக்கிறது. நம க்கு நேர்ந்த ஆபத்துக்களெல்லாம் துலைந்து போயிற்றே, இன்ன மேன் இந்த வாட்டம்,?" என்றாள்.

மகேந்திரன் பெருமூச்சு விட்டு, "இனி நான் எனக்கு சுவாதீனப்பட்டவ னல்ல, நான் இன்னது செய்யவேண்டு மென்று தெரியவில்லை." என்றான்.

“ என் ?” என்று வினவினாள் கல்யாணி. ார்கள்.

“ உன்னைவிட்டுப் பிரிந்த பிறகு நடந்தவ ழிதான் ல்லாம் சொல்லுகிறேன், கேள்” என்று மகேந்திரன் ஆ இங் தையை சவிஸ்தாரமாய் எடுத்துக்கூறினான். த மட ாகும்

கல்யாணி :—நானும் அநேக கஷ்டங்களை ல் அவர் துப்ப லவகை ஆபத்துக்களுக்கும் உட்பட்டேன். நா றி கோச ஷ்டங்களை யெல்லாம் நீங்கள் கேட்டு இனி என்ன புடந்திரபோகிறீர்கள் ? எனக்குற்ற அத்யாபத்தான வேதனைந் வ்வாறு தூக்கம் வருமோ தெரியவில்லை. அப்படி யே வந்தி, நேற்று விடியற்காலையில் நான் தூங்கிப்போய் விட்டே ப்பந்தத் தூக்கத்தில் ஒரு கனவு கண்டேன். அந்தக் கனவிலே ளி ப் புண்ய வசத்தினாலோ தெரியவில்லை, ஓர் அபூர்வமா மா ந்துக்குப் போனேன். அவ்விடத்தில் தரையேயில்லை. ற்று வெளிச்சமாயிருந்தது. அந்த வெளிச்சம் மிகக் குளிர்ச்சி வ மேகப்பிளவுகளின் நடுவில் தோன்றும் ஒளிபோல் ரமணீ ாயும் இருந்தது. அங்கே மனிதரே யில்லை. எல்லோரு ஒளிவீசும் மேனியராய் விளங்கினர். அங்கு சத்தமே யில்லை. எங்கோ தூரத்திலிருந்து வரும் சங்கீத வாத்தியத்தின் நாதம்போல் ஒரு மெல்லிய இனிய ஓசை கேட்டது.

மல்லிகை, முல்லை, ஜாஜி, இருவாட்சி, கந்தராஜம் முதலிய லக்ஷம் புஷ்பங்கள் ஒரேகாலத்தில் மலர்ந்து எப்பொழுதும் நூதன மாகவே இருந்தால் எத்தகைய நறுமணம் உண்டாகுமோ அத்தகைய நறுமணம் அங்கே கமழ்ந்தது. அவ்விடத்தில் எல்லாருக்குந் தெரியும்படியான ஓர் உந்நத ஆசனத்தில் நெருப்புக்கொழுந்து விட்டு உள்ளுக்குள்ளேயே மந்தமாய் ஜொலிக்கும் நீலபர்வதம்போல் ஒருவர் வீற்றிருந்தார். அக்நிமயமான ஒரு பெரிய கிரீடம் அவர் சென்னியை அலங்கரித்தது. அவர் சதுர்புஜ ஸ்வரூபியாய் விளங்கினார். அவரது

இருபாரிசத்திலும் இருந்தது இன்னதென்று எனக்கு நன்ருய்ப் புலப்படவில்லை, பெரும்பாலும் பெண்வடிவங்கள் போலும். ஆனால் அவ்வடிவங்களின் அழகும், ஜோதியும், சுகந்தமும் அவ்வளவு அதிகமா யிருந்தபடியால், அவற்றைப் பார்க்கும் போதே என் கண் கூசிற்று. ஆகையால் அவர்கள் யார் என்று உற்றுப்பார்க்கக் கூடாமற் போயிற்று. அந்தச் சதுர்ப்பு ஜமூர்த்தியின் எதிரில் மற்ளெருரு பெண் வடிவம் நின்றது. அதுவும் சோதி மயமாய் ஒளிர்ந்தது. ஆனால் அவளைச்சூழ்ந்தி ருந்த மேகங்களால் அந்தக் காந்தி மங்கலாய்ப் பிரகாசித்தது. அவள் மிக்க மெலிந்த மேனியாளெனினும் அதி ரூபவதியாக வும், ஏதோ மனோவேதனையால் அழுதுகொண்டிருப்பதாகவும், ஒருவாறு தோன்றியது. அப்பொழுது நறுமணங்கமழும் சுகமான மெல்லிய காற்ருனது என்மேல் மிருதுவாய் வீச வும், நான் மெல்ல மெல்ல அந்த சதுர்ப்புஜமூர்த்தியின் சிங்கா சனத்தின் அருகில் போய்ச்சேர்ந்தேன். அப்பொழுது அந்த மேகஞ்சூழ்ந்த மெலிந்த மேனியாள் என்னைச்சுட்டிக் காட்டி, ‘இவளே அந்த ஸ்திரீ, இவள் பொருட்டுத்தான் மகேந்திரன் என் னிடம் வரமாட்டேன் என்கிருன்’ என்ருள். அப்பொழுது வேணு கானம்போல் வியக்தமான ஓர் இன்னிசை ஒலித்தது. அந்தச் சதுர்ப்புஜ மூர்த்தி என்னைப்பார்த்து ‘உன் கணவனை விட்டு என்னிடம் வா. இவள்தான் உங்களுக்கெல்லாம் மாதா, உன் புருஷன் அவளுக்கு ஸேவை புரிய வேண்டும். நீ அவ னுடன் இருந்தால் அவன் இந்த ஸேவை புரிய முடியாது. ஆகையால் நீ வந்து விடு’ என்ருர். நான் அழுது கொண்டே ‘என் புருஷனை விட்டு எப்படி வருவேன்?’ என்றேன். மறுப டியும் அந்த வேணுகானம் ஒலிக்கத் தொடங்கி, ‘நானே பர்த்தா, நானே மாதா, நானே பிதா, நானே மகன், நானே மகள்; என் னிடம்வா’ என்று மறுமொழி யுண்டாயிற்று. அதற்கு நான் என்ன சொன்னேனே ஞாபகமில்லை. அதற்குள் விழித்துக் கொண்டு விட்டேன்’’ என்று சொல்லி மௌனமாய் நின்ருள்.

மகேந்திரன் இதைக்கேட்டு வியப்பும் அச்சமு மடைந்து ஸ்தம்பித்துப் போய்ப் பேச்சற்றிருந்தான். தலைக்குமேல் கிளி கூவிக்கொண்டிருந்தது. வானம்பாடி தன் இன்னிசையால் ஆகாசமண்டலத்தை சங்கீத வெள்ளத்தில் மூழ்கச்செய்தது. குயில்கள் அஷ்டதிக்குகளும் எதிரொலிகொள்ளுமாறு கம்பீரமாய் இசைத்தன. பிருங்கராஜம் என்கிற பறவை தன் இனிய குரலோசையால் கானனத்தை யெல்லாம் குலுங்க செய்தது. காலின் கீழே சிற்ருறு மெதுவாய்ச் சலசல வென்ற ஓசையுடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. காற்ருனது காட்டுமலர்களின் நறுமணந் தாங்கி வீசியது. இங்குமங்கும் இடை இடையே ஆற்றுநீரில் சூரியகாந்தி பளபளவென்று ஆடிக்கொண்டிருந்தது. சிலசமயங்களில் பனையோலைகள் மந்த மாருதத்தால் அசைந்து சலசலவென்று சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. தூரத்தில் நீல பர்வதங்கள் ஒரே வரிசையாய்த் தோன்றின. வெகுநேரம் கழித்துக் கல்யாணி 'என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?' என்ருள்.

மகேந்.—என்ன செய்யலாமென்று யோசிக்கிறேன். கனவுகள் கேவலம் பயத்தை உண்டாக்குவனவே யன்றி வேறல்ல. அவை மனத்திலேயே உண்டாகி மனத்திலேயே மறைந்து போகின்றன. அவை வாழ்க்கை யாகிற ஜலத்தில் தோன்றும் பிரதிபிம்பங்களாம். எழுந்திரு, போவோம்.

கல்யாணி.—"தேவர்கள் உங்களை யழைக்குமிடத்திற்குப்போங்கள்" என்று சொல்லிக் குழந்தையைப் புருஷன் கையில் கொடுத்தாள்.

மகேந்திரன் குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டு 'இனி நீ யெங்கே போவாய்?' என்று கேட்டான்.

கல்யாணி கைகளால் கண்களை மூடிக்கொண்டு விரல்களால் நெற்றியைப் பிடித்துக் கொண்டு "நானும் தெய்வம்

என்னை எங்கே அழைத்ததோ அங்கேயே போகிறேன்'' என்ருள்.

மகேந்திரன் திடுக்கிட்டு "எங்கே? நீ எப்படி போவாய்'' என்ருன்.

கல்யாணி விஷமிருந்த மருந்து டப்பியைக் காட்டினுள்.

மகேந்திரன் வியப்புற்று "என்ன, விஷத்தையா விழுங்கப் போகிருய் ?'' என்ருன்.

"விழுங்கலாமென்றே எண்ணி யிருந்தேன்'' என்று கல்யாணி மெதுவாய்ச் சொல்லி, "ஆனல்''—என்று தொடங்கி அதற்குமேல் ஒன்றும் பேசாமல் நிறுத்திவிட்டு மௌனமாய் ஏதோ யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் என்ன சொல்லப் போகிருளோ வென்று கவலையுடன் மகேந்திரன் அவள் முகத்தைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ஒரு க்ஷணம் ஒரு யுகமாயிருந்தது. கல்யாணி தான் சொன்னதை முடிக்காதபடியால், மகேந்திரன் அவளைப்பார்த்து, "ஏதோ சொல்வதற்கு ஆரம்பித்தையே, அது என்ன?'' என்ருன்.

கல்யாணி.—தின்னலாமென் றெண்ணினேன். ஆனல் உங்களையும் சுகுமாரியையும் விட்டு வைகுண்டம் போவதற்குக் கூட எனக்கிஷ்டமில்லை. நான் சாகமாட்டேன்.

என்று சொல்லிவிட்டுக் கல்யாணி விஷத்தைத் தரையிலே வைத்துவிட்டாள். பிறகு இருவரும் தங்கள் சரித்திரத்தில் நடந்ததும் நடக்கப்போவதுமான சங்கதிகளைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினர்கள். வரவரப் பேச்சின் ஸ்வாரஸ்யத்திலேயே அதிகமாய் அமர்ந்து மற்றென்றையும் கவனிக்காமலிருந்து விட்டார்கள். இதனிடையில் குழந்தையானது விளையாடிக்கொண்டே விஷ டப்பியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டது.

இது ஓர் அழகான விளையாட்டுசாமான் என்று சுகுமாரி எண்ணினுள். அதை அவள் இடதுகையில் பிடித்துக் கொண்டு, வலதுகையால் நன்றாய்த் தட்டியும், மறுபடியும் வலது கையில் வைத்துக்கொண்டு இடது கையால் நன்றாய்த்தட்டியும் பிறகு இரண்டுகையாலும் அதைப்பிடித்திழுக்கவே, அந்த விஷடப்பி திறந்துகொண்டு அதிலிருந்த மாத்திரைகள் கீழே விழுந்தன. அந்த மாத்திரை தன் தகப்பனுரின் வஸ்திரத்தில் போய் விழுந்ததை சுகுமாரி கண்டு, இதுவும் ஓர் விளையாட்டு சாமானென்றெண்ணி டப்பியை எறிந்து விட்டு அந்த மாத்திரையைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டாள்.

மருந்து டப்பியை சுகுமாரி ஏன் வாயில் போட்டுக்கொள்ள வில்லையோ, தெரியவில்லை. ஆனல் விஷத்தைப்பற்றியோ அவள் கொஞ்சங்கூடத் தாமஸம் செய்யவில்லை. 'ப்ராப்தி மாத்ரேண போக்தவ்யம்' அதாவது 'கையில் கிடைத்ததை உடனே வாயில் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும்' என்ற பழமொழிக்கிணங்க, சுகுமாரி அந்த மாத்திரையை உடனே வாயில் போட்டுக் கொண்டு விட்டாள்.

கல்யாணி—" ஐயோ என்னத்தையடி தின்றுவிட்டே! எதைத் தின்றுவிட்டையடி! குடிமுழுகிப்போச்சே! என்ன செய்வேன், தெய்வமே" என்று கதறிக்கொண்டு குழந்தையின் வாய்க்குள் விரலை விட்டாள். அப்பொழுது தான் அவ்விருவரும் விஷடப்பி காலியாய் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டார்கள். சுகுமாரி அதை ஒரு வேடிக்கையாக எண்ணிப் பற்களை கெட்டியாய் இடுக்கிக்கொண்டு—அவளுக்கு இப்பொழுது தான் சில பற்கள் முளைத்திருந்தன—தாயார் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அதற்குள் விஷத்தின் சுவையானது அவளுக்கு ஒருவித வெறுட்டலை யுண்டாக்கவே, அவள் பற்களைத் திறந்தாள். உடனே கல்யாணி அந்த மாத்திரையை வாயிலிருந்து

எடுத்து வெளியே எறிந்துவிட்டாள். குழந்தை அழத் தொட ங்கியது.

மாத்திரை தரையிலேயே விழுந்து கிடந்தது. கல்யாணி ஆற்றுக்குப்போய்த் தன் வஸ்திரத்தின் தலைப்பை நனைத்துக் கொண்டு வந்து அந்த ஜலத்தினல் குழந்தையின் வாயைத் துடைத்து, அதிக கவலையுடன் மகேந்திரனைப் பார்த்து "ஏதா வது வயிற்றுக்குள் போயிருக்குமோ?" என்று கேட்டாள்.

இப்படிப்பட்ட சமயங்களிலே கெடுதியே தாய்தந்தையர்க ளின் மனத்தில் முதலில் தோன்றுகிறது. எந்த இடத்தில் அதிக அன்பும் பிரீதியும் இருக்கிறதோ, அங்கு தான் பயமும் கவலையும் அதிகமாயிருக்கும். அந்த மாத்திரை எவ்வளவு பெரிய தாயிருந்த தென்று மகேந்திரன் அதற்கு முன் எப்பொழுதும் பார்த்ததில்லை. ஆனல் அப்பொழுது அவன் அந்த மாத்திரை யைக் கையில் எடுத்துச் சிறிது நேரம் வரையில் உற்றுப்பார்த்து "அதிகமாய்த் தான் தின்று விட்டிருப்பாள் போலிருக்கிறது" என்றான்.

கல்யாணி அதை எளிதில் நம்பினுள். அவளும் அந்த மாத் திரையை எடுத்து உற்றுப் பார்த்தாள். அதற்குள் குழந்தை க்கு ஏதோ சங்கடம் உண்டாக, அது இப்படியும் அப்படியும் புரண்டு விகாரமாய் அழுது, கடைசியில் சோர்ந்து விழுந்து விட்டது. அதன்மேல் கல்யாணி மகேந்திரனைப்பார்த்து "இனி செய்யவேண்டிய தொன்றுமில்லை. தெய்வம் அழைத்த இடத்தி ற்கு சுகுமாரி போய்விட்டது. நானும் அவள் பின்னல் போக வேண்டியதே" என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த மாத்தி ரையை வாயில் போட்டுக்கொண்டு நொடிக்குள் விழுங்கி விட் டாள்.

மகேந்திரன் அழுதுகொண்டு "அடி என் கண்மணி, கல்யாணி! என்னடி செய்து விட்டாய்?" என்று கதறினன்.

கல்யாணி பதிலொன்றும் பேசாமல் புருஷனுடைய பாத தூளியைத் தலைமேல் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு "நாதா! பேசப்பேச இந்தப்பேச்சு வளர்ந்து கொண்டேபோகும். அதனால் காரியம் தாமஸப்படும். நான் போகிறேன்" என்றாள்.

"கல்யாணி! என்னடி செய்து விட்டாய்?" என்று மகேந்திரன் கதறிக் கதறிப் புலம்பினான். கல்யாணி மிக்க மெல்லிய குரலுடன் பேசுவாளாயினாள் :—"நான் நல்ல காரியம் தான் செய்தேன். அற்ப ஸ்திரீயாகிய என்பொருட்டுத் தாங்கள் தேவகாரியத்தைத் தள்ள லாகாது. பாருங்கள், நான் தேவவாக்கியத்துக்கு விரோதமாக நடக்கப்பார்த்தேன், என் குழந்தை போய்விட்டது. நான் இன்னமும் விரோதமாய் நடந்தால் தாங்களும் போய்விடுவீர்களோ என்னவோ, யாருக்குத் தெரியும்."

மகேந்திரன் அழுதுகொண்டே "உன்னை யெங்கேயாவது கொண்டுபோய் விட்டு வைத்து, என் காரியவித்தியான பிறகு உன்னை மறுபடியும் அழைத்துக்கொண்டு போய் சுகப்படலாமென்றெண்ணினேனே. அடி யென் கண்மணியான கல்யாணி! எனக்கு எல்லாச் செல்வமும் நீயே யென்றல்லவோ எண்ணியிருந்தேன். ஏண்டி இப்படி செய்தாய்? எந்தக் கையால் கத்தியை யெடுத்து வேகமாய் வீசியிருப்பேனோ அந்தக்கையைத் துண்டித்து விட்டாயே. நீ போய்விட்டபிறகு நானிருந்தென்ன?" என்றான்.

கல்யாணி.—"என்னை யெங்கே அழைத்துக்கொண்டு போவீர்கள்? எனக்குப் போக்கிடம் எங்கே இருக்கிறது? என் தாயும் தகப்பனும் பந்துவர்க்கமும் எல்லோரும் இந்த கஷ்ட காலத்தில் மாண்டுபோய் விட்டார்கள். யார் வீட்டில் இடமிருக்கிறது? எங்கேபோய் இருக்கலாகும்? என்னை எங்கே அழைத்துக்கொண்டு போவீர்கள். நான் உங்களுக்குப் பிரதிபந்தமான இடறு கட்டையாயிருக்கிறேன். நான் செத்துப்போவதே மேல். எனக்கு ஆசீர்வாதம் செய்யுங்கள். என் கனவில் கண்ட அந்த

ஜோதிமயமான லோகத்தில் உங்களை மீண்டும் அடையுமாறு ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்கள்" என்று சொல்லி மறுபடியும் புருஷனுடைய பாததூளியை யெடுத்து சிரத்தின்மேல் வைத்துக் கொண்டாள். மகேந்திரன் ஒன்றும் விடைபகரமுடியாமல் மறுபடியும் அழத்தொடங்கினான். கல்யாணி அதி மிருதுவாயும் அதி மதுரமாயும் அதி ஸ்நேஹ மயமாயும் உள்ள குரலுடன் மீண்டும் பேசலாயினாள்:—"தேவர்களின் சங்கல்பத்தைத் தடுக்க யாவராலாகும்? அவர்கள் என்னை வரும்படி சொன்னார்கள். நான் போகக்கூடாதென்று இஷ்டப்பட்டால் மாத்திரம் போகாமல் நின்றுவிட முடியுமோ? முடியாதல்லவா? எப்படியாவது நான் சாகத்தானே வேண்டும். ஆகையால் இப்பொழுதே செத்துப்போவது நல்லதல்லவா? நீங்கள் எடுத்துக்கொண்ட விரதத்தை மனமொழி மெய்களென்ற திரிகரண சுத்தியாக நிறவேற்றுங்கள். புண்யமுண்டாகும். அதனால் எனக்கும் ...ர்க்கம் கிடைக்கும். நாம் இருவரும் சுவர்க்க சுகங்களை ...ன்...ன்றைக்கும் ஏகபோகமாய் அநுபவிக்கலாம்" என்றாள்.

...கள் இது நிற்க, அந்தக்குழந்தை வாந்தியெடுக்கவே அதன் ...கல்கம் குணப்பட்டது. அதன் வயிற்றுக்குள் போன விஷம் கொஞ்சமேயாகையால், அது சாகாமல் பிழைத்துவிட்டது. ...னேல், அந்த சமயத்தில் மகேந்திரனுடைய மனது அதனிடம் ...செல்லவில்லை. அவன் அந்தப்பெண்ணைக் கல்யாணியின் மடி...மூ வைத்து இருவரையும் இறுகத் தழுவிக்கொண்டு கதறிக்கத... அழுதான். அப்பொழுது அந்த அரண்யத்தின் நடுவிலிருந்து ...ருதுவாயும், மேகநாதம்போல் கம்பீரமாயும், ஒரு ஸ்வ... ...ழுந்து

அந்த ... ...ரா ஒருவர் வ... ...காடாலின் ...ரம் செய்துகொண்டு அவனுடன் சேர்ந்து அ... ...போலவே ...ச்ச ஸ்வரத்தில்

ஹரே முராரே மதுகைடபாரே

...ன்று கூச்சலிட்டார்.

அப்பொழுது கல்யாணிக்கு விஷம் தலைக்கேறிக்கொண் டிருந்தது. அவளுடைய பிராணன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஒடுங்கி வந்தது. அவள் பக்திபரவசமாகி சாக்ஷாத் வைகுண்டத்திலிருந்தே இந்த அபூர்வமான வேணு கானம் கேட்கிறதென் றெண்ணினாள்.

ஹரே முராரே மதுகைடபாரே
கோபால கோவிந்த முகுந்த சௌரே.

அப்பொழுது கல்யாணி அப்ஸரஸ்ஸுக்களென்ற தேவலோக வேசையரின் குரலையும் பழித்த கண்டஸ்வரத்துடன் பக்தி பரவசமாகப் பாடத்தொடங்கினாள்.

ஹரே முராரே மதுகைடபாரே.

என்று பாடி மகேந்திரனைப் பார்த்து, நீங்களும்

ஹரே முராரே மதுகைடபாரே

என்று பாடுங்களென்றாள்.

கானகத்தினின்றெழுந்த மதுர ஸ்வரத்திலும், கல்யாணியின் மதுரமான கண்டஸ்வரத்திலும், மகேந்திரன் ஈடுபட்கல் பரவசனாகி, 'அன்பெனுமாறு கரையது புரள, உரைதடுமா உரோமஞ் சிலிர்ப்பக் கரமலர் மொட்டித் திருதயமலரக், கை களிகூர நண்டுளியரும்ப,

ஹரே முராரே மதுகைடபாரே
கோபால கோவிந்த முகுந்த சௌரே

என்று பாடவும், காட்டின் நாற்புறங்களி னின்றும்

ஹரே முராரே மதுகைடபாரே

தாயு... த்தொனி எழுந்தது.

காலத்தில் ... ய விட்டார்க ... ல் இடமிருக் கிறது? எங்கே போய் இருக்கலாகும்? என்னை எங்கே அழைத் துக்கொண்டு போவீர்கள். நான் உங்களுக்குப் பிரதிபந்தமான இடறு கட்டையாயிருக்கிறேன். நான் செத்துப்போவதே மேல். எனக்கு ஆசிர்வாதம் செய்யுங்கள். என் கனவில் கண்ட அந்த

அப்பொழுது மகேந்திரன் சோக தாபங்களை மறந்து, உன்மத்தன்போல், கல்யாணியுடன் ஒரே குரலாய்க் கலந்து,

ஹரே முராரே மதுகைடபாரே

என்று அரற்றினான்.

அந்தக் கானகங்கூட அவர்களுடன் சேர்ந்து ஒரே குரலாக இசைந்து,

ஹரே முராரே மதுகைடபாரே

என்று பாடியது போலிருந்தது.

கல்யாணியின் கண்டத்துவனி வரவரக் குறைந்து வந்தது. அப்பொழுதும் அவள் ஈனஸ்வரத்துடன் 'ஹரே முராரே மது கைடபாரே' என்று பாடுவதை விடவில்லை.

அப்பொழுது படிப்படியாய் அவளுடைய குரல் நிச்சப்த மாய் நின்றுபோய் விட்டது. வாயிலிருந்து பேச்சு வரவில்லை; கண் மூடிப்போயிற்று; அங்கங்களெல்லாம் சில்லிட்டுப்போயின. கல்யாணி "ஹரே முராரே" என்று ஹரிநாமஸ்மரணைசெய்து கொண்டே வைகுண்ட லோகத்துக்குப் போய்விட்டாளென்று மகேந்திரன் தெரிந்துகொண்டு உன்மத்தன்போல் உரத்த குரலு டன் அவ்வரண்யத்தையெல்லாம் நடுக்குறச்செய்து, பசுபக்ஷிக் குழாங்களையும் பயமுறச்செய்து,

ஹரே முராரே மதுகைடபாரே

என்று அரற்றத் தொடங்கினான்.

அந்த சமயத்தில் யாரோ ஒருவர் வந்து அவனை காடாலிங் கனம் செய்துகொண்டு அவனுடன் சேர்ந்து அவனைப்போலவே உச்ச ஸ்வரத்தில்

ஹரே முராரே மதுகைடபாரே

என்று கூச்சலிட்டார்.

அப்பொழுது அநந்தனது மகிமையால் அவ் வநந்தமான அரண்யத்தின் மத்தியில் அநந்தனுடைய திவ்ய சந்நிதானத்துக்குச் செல்லும் கல்யாணியின் சரீரத்துக் கெதிரில் அவ்விருவரும் அநந்தனுடைய திவ்ய நாமத்தை கானம் செய்வாராயினர். பசுபக்ஷிகளெல்லாம் நிச்சப்தமாயிருந்தன. பூமியானது ஓர் அபூர்வமான அழகால் பொலிவுற்று இந்தச் சாமசங்கீதத்துக் கென்றமைந்த திருக்கோயில்போல் பிரகாசித்தது. ஸத்யாநந்த ஸ்வாமி மகேந்திரனை மடியில் வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்.

இங்கே இவ்வாறிருக்க, ராஜதானியின் தெருக்களில் பெரிய 'தடபுடல்' உண்டாயிற்று. கல்கத்தாவுக்கு வந்துகொண்டிருந்த சர்க்கார்ப் பணத்தை ஸந்யாஸிகள் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு போய் விட்டார்களென்று வதந்தி கிளம்பிற்று. அதன்மேல் ராஜாக்ஞையைப்பெற்று ஸந்யாஸிகளைப் பிடிக்க வேண்டுமென்று சிப்பாய்களும் காலாட்களும் நாடெங்கும் சுற்றித் திரிந்தார்கள். இப்பொழுது துர்ப்பிக்ஷத்தால் வருந்திய அந்த பிரதேசத்திலே அக்காலத்தில் உண்மையானஸந்யாஸிகள் அநேகரில்லை. எனெனில், அவர்கள் பிச்சையெடுத்தே உண்பவர்களாதலால், ஜனங்கள் தங்கள் வயிற்றைக்கூடப் பட்டினிப் போட்டுவிட்டு இவர்களுக்கு எங்கே பிச்சைபோடப் போகிறார்கள்? ஆகையால் உண்மையான ஸந்யாஸிகளெல்லாம் காசி ப்ரயாகை முதலிய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களுக்குப் போய்விட்டார்கள். ஸந்தானர்கள் மாத்திரமே வேண்டியபொழுது ஸந்யாஸவுடை தரித்தும், காரியம் முடிந்தவுடன் அதைக் களைந்துவிடுவதுமா யிருந்தனர். இப்பொழுது இந்தக் கலவரையைக் கேட்டு அவர்களிலும் அநேகர் ஸந்யாஸிவேஷத்தை எடுத்து

விட்டார்கள். தனுல் வயிற்றுக்கில்லாத ராஜாங்க சேவகர்கள் ஒரு ஸந்யாஸியையாவது பிடிக்கமுடியாமல், சாதாரண ஜனங்களின் வீடுகளிற் பிரவேசித்து சமையல்செய்யும் சட்டிப்பானைகளை உடைத்து அரைவயிறு நிரப்பிக்கொண்டு திரும்பிச் சென்றார்கள். ஸத்யாநந்தஸ்வாமி மாத்திரம் ஒருபோதும் காஷாய வஸ்திரத்தைப் பரித்தியாகம் செய்யவில்லை.

சலசலவென்ற ஓசையுடன் கூடிய அந்தச் சிற்றாற்றின் கரையிலே அந்த வழியின் பக்கமாக மரத்தடியில் கல்யாணி விழுந்துகிடக்க, மஹேந்திரனும் ஸத்யாநந்தரும் ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொண்டு விழிகளில் நீர்ததும்ப பகவந்நாம ஸ்மரணம் செய்துகொண்டிருக்கையில், நஜாரத்நி ஜமேதார் என்ற துருக்க தளபதி சிப்பாய்களை அழைத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தில் வந்து தோன்றினன். அவன் சிறிதும் கூச்சமின்றி ஸத்யாநந்தரின் கழுத்தில் கைபோட்டு "இந்தப் பையல் சன்னுசி" என்றான். அதே சமயத்தில் இன்னொருவன் மஹேந்திரனைப் பிடித்துக்கொண்டான். ஏனென்றால் ஸந்யாஸியுடன் கூட இருப்பவனும் அரை ஸந்யாஸிதானே. வேறொருவன் பசும் புல்லின்மேல் படுத்திருந்த கல்யாணியின் பிணச் சரீரத்தண்டை வந்தான். கிட்ட வந்து பார்க்கையில் அது பெண் சரீரமென்றும், ஆகையால் ஸந்யாஸியின் சரீரமாயிருக்கமாட்டாதென்றும், எண்ணி விட்டு விட்டான். குழந்தையையும் அதே கருத்தின்மேல் விட்டு விட்டார்கள். பிறகு அவர்கள் ஒன்றும் பேசாமல் அவ்விருவரையும் மாத்திரம் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு போவாராயினர். கல்யாணியின் மரித்த தேகமும் அவளது பெண்குழந்தையும் தம்மை ரக்ஷிக்க ஒருவருமின்றி அந்த மரத்தடியிலேயே விழுந்து கிடந்தன.

மஹேந்திரன் முதலில் சோகத்தால் உணர்வற்று பகவத் பிரேமையில் ஈடுபட்டுப் பரவசமடைந்து பிரக்ஞையிழந்தவன் போலாயினன். அப்பொழுது அவனுக்கு இன்னது நடந்தது

இன்னது நடக்கப்போகிறதென்று ஒன்றும் தெரியவில்லை யாத வால், தன்னை அவர்கள் கட்டியபொழுது யாதொரு தடையும் செய்தானில்லை. ஆனால் இரண்டுமூன்று அடி நடந்துசென்ற பின்மேல், தன்னையும் ஸத்யாநந்தரையும் கட்டிக்கொண்டு போகிறார்களென்பதை யறிந்துகொண்டான். கல்யாணியின் சவம் விழுந்துகிடக்கிறது. அதற்குக் கிரியைகள் ஒன்றும் செய்ய வில்லை. குழந்தையும் திக்கின்றி விழுந்துகிடக்கிறது. இதற் குள் எந்த துஷ்டமிருகங்கள் வந்து அதை விழுங்கிவிட்டன வோ, என்றிவ்வாறு மகேந்திரனுடைய மனத்தில் யோசனைகள் உண்டாயினவோ இல்லையோ, உடனே அவன் தன் இரண்டு கைகளையும் பலமாய்ப் பிடித்திழுக்கவும், ஒரே இழுப்பில் அந் தக் கட்டு அறுந்துபோய் விட்டது. அந்த க்ஷணத்திலேயே ஜமேதாரை ஓர் உதை உதைத்துக் கீழேதள்ளிவிட்டு, ஒரு சிப் பாயின்மேல் விழுந்தான். அப்பொழுது மற்ற மூன்று சிப் பாய்களும் அவன்மேல் பாய்ந்துவந்து விழுந்து, அவனைக் கீழே தள்ளி மறுபடியும் பிடித்துக்கட்டினார்கள். அப்பொழுது மகேந்திரன் துக்கம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஸத்யாநந்த பிரஹ்ம சாரியைப்பார்த்து "நீங்கள் மாத்திரம் எனக்குக் கொஞ்சம் சகா யம் செய்திருந்தால், இந்தப் பஞ்சமகா பாதகர்களையும் ஹதம் செய்து விட்டிருக்கலாம்" என்றான்.

ஸத்யாநந்தர், "இந்தக் கிழக் கைகளில் என்ன வலுவிருக் கிறது? நான் யாரை ஸ்மரணை செய்கிறேனோ, அவரை யன்றி எனக்கு வேறு பலமில்லை. எது எது அவசியம் நடந்தே தீர வேண்டுமோ, அதை யெல்லாம் எதிர்த்து நிற்காதே. இந்த அஞ்சு பேரையும் அடிக்க நம்மால் முடியாது. போ, அவர்கள் நம்மை எங்கே கொண்டுபோகிறார்களோ, பார்ப்போம். ஜக தீசன் எங்கும் இருந்து ரக்ஷிப்பான்" என்றார்.

அதன் மேல் அவ்விருவரும் தம்மை விடுவித்துக்கொள்ள யாதொரு முயற்சியும் செய்யாமல் சிப்பாய்களின் பின்னே

சென்றார்கள். அப்படி சிறிது தூரம் சென்றபின் ஸத்யாநந்தர் சிப்பாய்களைப் பார்த்து "ஐயா, நான் வழக்கமாய் ஹரிநாம ஸ்மரணைசெய்வதுண்டு. இப்பொழுது அம்மாதிரி ஹரிநாமம் சொல்வதற்கு எதாவது தடையுண்டோ?" என்று கேட்டார். ஸத்யாநந்தன் நல்லமனிதன் என்று ஜமேதாருக்குத் தோன்றவும், அவன் "நீ உன்னிஷ்டப்படியே ஹரிநாமம் சொல்லிக்கொள்ளலாம். நீ ஒரு கிழப்பக்கிரி; உன்னை விட்டுவிடுவதற்கு அநேகமாய் ஹுக்கும் (உத்தரவு) ஆகும். ஆனால் இந்த பத்மாஷ் இருக்கிறானே, இவனை மாத்திரம் தூக்குப்போட்டு விடுவார்கள், சந்தேகமில்லை" என்றான். அப்பொழுது பிரஹ்மசாரி மெல்லிய குரலில் இவ்வாறு இனிமையாய்ப் பாடலானார்.

धीरसमीरे तटिनीतीरे वसति वने वरनारी ।
मा कुरु धनुर्धर गमनविलंबं अतिविधुरा सुकुमारी ॥

தீரஸமீரே தடிநீதீரே
வஸதி வநே வரநாரீ.
மாகுரு தநுர்தர கமநவிளம்பம்
அதி விதுரா ஸுகுமாரீ.

அதாவது

வநநடு மந்த மாருதம் வீச
ஆற்றங் கரையில் அமருவள் நாரி.
வில்லாளாநீ விரைந்தவண் செல்லா
யெனின் மிக மெலிவாள் இளஞ்சுகுமாரி.

என்று பாடினார்.

பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தவுடன், சிப்பாய்கள் அவ்விருவரையும் கொத்தவாலின்முன் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள்; கொத்தவால் இந்த சங்கதியை ராஜ சர்க்காருக்குத் தெரிவித்து, பிரஹ்மசாரியையும் மகேந்திரனையும் தற்போது பாராவில் வைத்தான். அவர்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த சிறைக்கூடம் அதிபயங்

காமாயிருந்தது. அதில் போகிறவர்கள் மறுபடியும் திரும்பி வருகிறதில்லே. குற்றத்தை விசாரித்து நியாயத்தீர்ப்பு சொல்லுகிறவர்கள் யாராவது இருந்தாலல்லவோ போனவர்கள் வெளியே வரலாம். அது ஆங்கில ராஜாங்கத்தின் ஜெயிலன்று. அப்பொழுது இங்க்லிஷ்காரரின் அதிகாரம் இன்னும்ஏற்படவில்லே. இப்பொழுதல்லவோ சட்டமும் ஒழுங்கும் சரியாய் நடக்கும் காலம். அப்பொழுது அரசின்மையும் அநியாயமுமே மேலிட்டிருந்த காலம். நியாயம் நிறைந்தகாலத்தையும் நீதியம மற்ற காலத்தையும் எப்படி ஒப்பிட்டுப் பேசலாம்?

பதினுன்காம் அத்தியாயம்.

இராத்திரிவேளே. சிறைக்கூடத்தில் அடைக்கப்பட்ட ஸத்யாநந்தர் மகேந்திரனைப்பார்த்து, "இன்றே நமக்கு ஆநந்தகாமான சுபதினம். ஏனெனில் இன்றல்லவோ நாம் சிறைக்கூடத்தில் அடைக்கப்பட்டோம். சொல் 'ஹரே முராரே' யென்று" என்ருர்.

மகேந்திரனும் பயத்தால் தழுதழுத்த குரலுடன் 'ஹரே முராரே' என்றான்.

ஸத்யா.—ஏன் இப்படி பயப்படுகிருய்? நீ இந்த ஸந்தானர்களின் மகா விரதத்தை யெடுத்துக்கொள்ளும் பட்சத்தில், அப்பொழுது மனைவி மக்களின்மேலுள்ள ஆசையை முற்றும் விட்டுவிட வேண்டும். அப்புறம் யாதொரு சம்பந்தமும் வைத்துக்கொள்ள முடியாது.

மகே.—பற்றை விடுவதற்கும் நம் அன்பிற்குரியவரை நமனுக்குப் பலிகொடுத்து விடுவதற்கும் வித்தியாசமில்லேயா? எந்த சக்தியைக் கொண்டு நான் இந்த விரதத்தை யெடுத்

துக்கொள்ள எண்ணியிருந்தேனே, அந்த சக்தி இப்பொழுது என்னை விட்டு என் மனைவியோடும் மகளோடும் போய் விட்டதே.

ஸத்யா.—சக்தி உண்டாகும். நான் உனக்கு சக்தி தருகிறேன். மகா மந்திரத்தில் தீக்ஷை பெற்று எங்கள் மகா விரதத்தை யெடுத்துக்கொள்.

மகேந்திரன் வெறுப்புற்று—'என் மனைவியும் மகளும் நாய் நரிகளுக்கு இரையாய்க் கிடக்கின்றனர். நீர் இப்பொழுது எனக்கு மந்திரங்களையும் விரதங்களையும்பற்றிக் கதை படிக்கிறீர்' என்றான்.

ஸத்யா.—அந்த விஷயத்தில் நீ சிந்தைப்படவேண்டியதில்லை. ஸந்தானர்கள் உன் மனைவியைக் கிரமப்படி தகனம் செய்து விட்டு உன் குழந்தையை சரியான இடத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்திருப்பார்கள்.

மகேந்திரன் அதைக்கேட்டு வியப்புற்று, அதை நம்பா மலே "உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்? நீங்கள் என்னோடு கூடத்தானே இருக்கிறீர்கள்" என்றான்.

ஸத்யா.—நாங்கள் மகா விரதத்தில் தீக்ஷை பெற்றிருக்கிறோம். எங்களுக்கு ஈசன் அருள் புரிகின்றார். இன்று ராத்திரிக் குள்ளாகவே இதன் உண்மை உனக்குத் தெரியவரும். இன்று ராத்திரியே நீ விடுதலையடைவாய்.

மகேந்திரன் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஸத்யாநந்தர் தான் சொல்லிய பேச்சை மகேந்திரன் நம்பவில்லை யென்றறிந்து "நான் சொல்வதில் உனக்கு நம்பிக்கை இல்லைபோலிருக்கிறது, ஆனாலும் நான் சொன்னதைப் பரீக்ஷித்துப்பார்" என்று சொல்லிக் கதவண்டை போனார். இருட்டா யிருந்தபடியால்

அவர் என்ன செய்தாரென்று மகேந்திரனுக்குத் தெரியவில்லை, ஆனால் யாருடனே பேசிக்கொண்டிருப்பதாக மாத்திரம் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அவர் திரும்பி வந்ததும் "அதை நான் எப்படி பரீக்ஷிக்கிறது?" என்று கேட்டான் மகேந்திரன்.

ஸத்யா.—நீ இப்பொழுதே இவ்விடத்திலிருந்து விடுதலையடைவாய்.

இப்படி சொல்லிக்கொண் டிருக்கையிலேயே சிறைக்கூடத்தின் கதவு திறக்கப்பட்டது. யாரோ ஒருவன் உள்ளே வந்து,

"மகேந்திர சிங்கன் யார்?" என்று கேட்டான். "நான் தான்" என்றான் மகேந்திரன்.

"உன்னை விடுதலைசெய்ய உத்திரவாய் விட்டது; நீ போகலாம்" என்றான் வந்தவன்.

மகேந்திரனுக்கு முதலில் வியப்புண்டாயிற்று. பிறகு இது பொய்யாயிருக்கலாமென் றெண்ணினான். ஆனாலும் இதன் உண்மையைக் கண்டறியலாமென்று வெளியே வந்தான். ஒருவரும் அவனைத் தடுக்கவில்லை. மகேந்திரன் தெருவரையிலும் போனான்.

வந்தவன் ஸத்யாநந்த ஸ்வாமியைப் பார்த்து "ஸ்வாமீ! தேவரீரும் ஏன் போகக்கூடாது? தேவரீர் பொருட்டல்லவோ நான் வந்தேன்" என்றான்.

ஸத்யா.—நீயார்? தீராநந்த கோசாயியா?

வந்தவன்.—அடியேன்.

ஸத்யா.—நீ எப்படி இங்கே பாராக்காரனாய் வந்தாய்?

தீரா.—பவாநந்தன் என்னை வெளியே யனுப்பினான். நான் பட்டணத்துக்கு வந்து, தாங்கள் சிறைக்கூடத்தில் இருப்ப

தாய்த் தெரிந்து கொண்டு, இங்கே கொஞ்சம் கஞ்சாமருந்துடன் மயக்க வஸ்துவைக் கலந்து செய்த உருண்டைகளைக் கொண்டு வந்தேன். உங்களுக்குப் பாரா கொடுத்துக்கொண்டிருந்த கான்சாகேப்புக்கு அதைக் கொடுத்தேன். அவன் அதைத் தின்றுவிட்டு தரையின்மேல் சாய்ந்து கிடக்கிறான். நான் தரித்திருக்கும் சொக்காயும் ஙிஜாரும் டொப்பியும் ஈட்டியும் அவனுடையதே.

ஸத்யா.—நீ இந்த உடுப்போடேயே பட்டணத்தை விட்டு வெளியே போய்விடு. நான் இங்ஙனம் வரமாட்டேன்.

தீரா.—ஏன் அப்படி ?

ஸத்யா.—இன்று ஸந்தானர்களின் பரீக்ஷை.

அப்பொழுது மகேந்திரன் திரும்பிவந்தான். ஸத்யாநந்தர் அவனைப்பார்த்து "ஏன் திரும்பி வந்தாய்?" என்றார்.

"தாங்கள் உண்மையாகவே ஒரு ஸித்தபுருஷர். நான் தங்களை விட்டுப் போகமாட்டேன்." என்றான் மகேந்திரன்.

"அப்படியானால் இரு. இருவரும் வேறுவிதமாக இன்றிரவு விடுபட்டுப்போவோம்" என்றார் ஸத்யாநந்தர்.

தீராநந்தன் வெளியே போனான். ஸத்யாநந்தரும் மகேந்திரனும் சிறைக்கூடத்திலேயே இருந்தனர்.

பதினஞ்சாம் அத்தியாயம்.

ஸத்யாநந்த ப்ரஹ்மசாரியின் கானத்தை அநேகர் கேட்டனர். அப்படிக் கேட்டவர்களுக்குள் ஜீவாநந்தனுடைய செவியிலும் அந்த கானம் சென்றது. மகேந்திரனைப் பின் தொடர்ந்து செல்லும்படி ஜீவாநந்தனுக்கு ஸத்யாநந்தர் கட்டளையிட்டது நண்பர்களுக்கு ஞாபகமிருக்கலாம். அவன் அவ்வாறே

புறப்பட்டு வருகையில் நடுவழியில் ஒரு ஸ்திரீயைக் கண்டான். அவள் எழுநாளாக அன்ன ஆகாரமின்றி வழியோரத்தில் விழுந்து கிடந்தாள். அவளுக்குப் பிழைப்பு மூட்டுவதற்காக நின்றதில் சிறிது கால தாமசமாயிற்று. அவளுக்குப் பிழைப்பு மூட்டியான பிறகு அவளை வாயில் வந்தபடியெல்லாம் வைதுகொண்டே (இந்தக்காலதாமசத்துக்கு அவளே காரணமானபடியால்) தன் காரியத்தை நோக்கிச் சென்றான். அப்பொழுது தன் பிரபுவாகிய பிரஹ்மசாரியை முசல்மான்கள் பிடித்துக்கொண்டு போவதைப் பார்த்தான். அப்படிப் போகும்போது, அவர்பாடிய பாட்டும் அவன் செவியில் விழுந்தது. ஜீவாநந்தனுக்கு ஸத்யாநந்தஸ்வாமியின் ஸங்கேதங்களெல்லாம் நன்றாய்த்தெரியும்.

धीरसमीरे तटिनीतीरे
தீரஸமீரே தடிநீதீரே

वसति वने वरनारी
வஸதி வநே வரநாரீ

“வாசனைமிக்க மாருதம் வீச, ஆற்றங்கரையில் அமருவள் நாரி”. என்று பாடினார் ஸத்யாநந்தர். அதைக்கேட்டு ஜீவாநந்தன் “இது நல்ல வேலையே.—இன்னொருத்தியும் ஆற்றங்கரையில் பட்டினிகிடக்கிறாளாம்” என்று நினைத்து அக்கரையோரமாகவே நடந்து சென்றான். பிரஹ்மசாரியை முசல்மான்கள் பிடித்துக் கொண்டு போவதை ஜீவாநந்தன் தன் கண்ணாரக் கண்டபடியால், அவரை விடுவிக்கவேண்டியதல்லவோ அவனுடைய முதற்கடமை.

ஆனால் அவர் காட்டிய சங்கேதத்திற்குப் பொருள் அது வன்றெனத் தெரிந்துகொண்டான். அன்றியும் அவர் உயிரைக் காப்பாற்றுவதைவிட அவருடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதே மேலானதென்பது அவர் அவனுக்குச்செய்த முதல்

உபதேசமாகையால், அவரது கட்டளைப்படி நடப்பதே கடமை னென்று தீர்மானித்தான்.

ஜீவாநந்தன் ஆற்றங் கரையோரமாகவே நடந்து சென்றான். போய்க்கொண்டே யிருக்கையில், ஒரு ஸ்திரீயின் மரித்த தேகத்தையும் உயிருடனுள்ள ஒரு பெண்குழந்தையையும் ஒரு மரத்தடியில் கண்டான். மகேந்திரனது மனைவியையும் மகளையும் ஜீவாநந்தன் ஒருபொழுதும் பார்த்ததில்லை யாயினும், மகேந்திரனை மாத்திரம் தன் பிரபுஸ்வாமிடன் பார்த்திருந்தபடியால், இவர்கள் ஒருவேளை அவனைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்கலா மென்று நினைத்தான். எப்படியானாலும்சரி, தாயார் மரித்துக் குழந்தை உயிருடன் இருக்கிறது. ஆகையால் குழந்தையை முதலில் காப்பாற்றவேண்டும், இல்லாவிட்டால் புலி கரடிகள் வந்து கொன்றுவிடும். பவாநந்தடாகூர் இங்குதான் எங்கேயாவது இருக்கவேண்டும். அவன் இவளை யெடுத்து தகனம் செய்துவிடுவான், என்று நினைத்து ஜீவாநந்தன் குழந்தையைக் கையில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.

ஜீவாநந்தன் அந்தக் குழந்தையை யெடுத்துக் கொண்டு அந்த அடர்ந்த காட்டில் நுழைந்து அதைக் கடந்து ஒரு சிறிய கிராமத்திற்குள் பிரவேசித்தான். அவ்வூரின் பெயர் பைரவிபுரம். ஆனால் அதை ஜனங்கள் பாருயிபூர் என்று வழங்குவர். அவ்வூரில் சாமான்ய ஜனங்கள் சிலர் மாத்திரமே வசித்துவந்தனர். அதற்குச் சமீபத்தில் வேறுபெரிய கிராமம் ஒன்றும் கிடையாது. கிராமத்துக்கு வெளியிலும் காடாகவே யிருந்தது. உள்ளபடியே அது நாற்புறமும் காடுசூழ்ந்த ஒரு சிறு கிராமம். ஆயினும் அது பார்ப்பதற்கு வெகு அழகாயிருந்தது. ஆடு மாடுகள் மேய்வதற்கு மெல்லிய பசும்புற் பரந்த தரைகள் நிறைந்த பூமி. பசுந்தளிர் பொலிந்த மா, பலா, பனை, கொய்யா முதலிய மரங்கள் நிறைந்த தோப்புகளும், நடுவில் தெளிந்த நீல

ஜலம் நிறைந்த தடாகமும் இருந்தன. நீரில் நாரை அன்னம் முதலிய நீர்வாழ்ப் பறவைகள் நேத்திரானந்த மளித்தன. கரையில் குயிலும் சக்ரவாகமும் இன்பமாய்க் கூவிக்கொண்டிருந்தன. சற்று தூரத்தில் மயிலானது இடையிடையே உரத்துக் கூவியது. ஒவ்வொருவீட்டின் முற்றத்திலும் பசுக்களும் எருமைகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன. உள்ளே களஞ்சியங்களிருந்தும் பஞ்சகாலமாகையால் அவற்றில் தானியமில்லை. சில வீடுகளின் தாழ்வாரத்தில் மைனாக்கூடுகள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. சில வீடுகளின் சுவர்களில் சித்திரம் எழுதப்பட்டிருந்தது. சில வீடுகளின் புறக்கடைகளில் அவரை, பாகல், புடலை, கொத்தவரை முதலிய கறிகாய்க் கொடிகள் பரவிய பந்தர்கள் வேயப்பட்டிருந்தன. எல்லோரும் பஞ்சத்தால் வருந்தி இளைத்து மெலிந்து வாடியிருந்தனர். என்றாலும் இவ்வூர்வாசிகளினிடம் லக்ஷ்மிகரமான லக்ஷணங்கள் காணப்பட்டன;—காட்டில் மனித ஆகாரத்திற்குரிய பலவகைக் கனிகள் இருந்தமையால், கிராமவாசிகள் அவற்றைக் கொணர்ந்து தின்று உடலையும் உயிரையும் ஒருவாறு சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு உபாய காலக்ஷேபம் செய்து வந்தனர்.

ஒரு பெரிய மாந்தோப்பின் நடுவில் ஒரு சிறுவீடும் அதையடுத்தாற்போல் நான்கு சிறுகுடிசைகளும் இருந்தன. அந்த வீட்டைச்சுற்றிலும் மண்சுவர் எழுப்பப்பட்டிருந்தது. அந்த வீட்டெஜமானனுக்கு ஒரு பசு, ஓர் ஆடு, ஒரு மயில், ஒருமைனா, ஒருகிளி இவை இருந்தன. அவனிடத்தில் ஒரு குரங்குகூட முன் இருந்தது. ஆனால் அதற்கு இனித் தீனிப் போடமுடியாதென்று அதை ஓட்டிவிட்டான். அவன் வீட்டில் ஒரு நெல் குத்தும் எற்றமும் தானியக்களஞ்சியமும் இருந்தன. புறக்கடையில் எலுமிச்சமரமும் மல்லிகை முல்லைச் செடிகளும் இருந்தன. இவ்வருஷம் அவற்றில் ஒரு பூவாவது பூக்கவில்லை. ஒவ்வொரு வீட்டின் தாழ்வாரத்திலும் நூல் நூற்கும் ராட்டி

னம் இருந்தது. ஆயினும் அந்த வீட்டில் அதிக ஜனங்களில்லை. ஜீவானந்தன் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு இந்த வீட்டிற்குள் தான் நுழைந்தான்.

வீட்டிற்குட் சென்றவுடனே ஜீவானந்தன் ஒரு ராட்டினத்தை எடுத்துத்திருப்பிக் கரகரவென்று சுழற்றினான். அந்தக் குழந்தை எப்பொழுதும் ராட்டினத்தின் சத்தத்தைக் கேட்டதில்லை. அது தாயைவிட்டதுமுதல் அழுதுகொண்டே யிருந்தது. இந்த சப்தத்தைக் கேட்டதும் பயமடைந்து இன்னும் அதிகமாய் அழத்தலைப்பட்டது. அப்பொழுது உள்ளேயிருந்து பதினேழு பதினெட்டு வயதுள்ள ஓர் இளமங்கை வலக்கன்னத்தின்மேல் விரலை வைத்துக்கொண்டு, கழுத்தை ஒரு பக்கமாய் வளைத்துக்கொண்டு வந்து நின்று "அண்ணா! ராட்னத்தை ஏன் இப்படி திருப்புகிறாய்? இந்தக்குழந்தை ஏது? உன்னுடையதா? உனக்கு குழந்தை யுண்டோ? மறுபடியும் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டையா என்ன?" என்று குறும்புத்தனமாய்க் கேட்டாள்.

ஜீவானந்தன் குழந்தையை அவள் கையில்கொடுத்து விட்டு, அவளை அடிக்கப்போகிறவன்போல் எழுந்து "அடி குரங்கே, எனக்கா இன்னொருதரம் கல்யாணம்! ஏது, என்னிடத்திலேயே அதிகப் பிரஸங்கத்துக்கு ஆரம்பித்து விட்டையே! உள்ளே போய் பால் இருக்கிறதா பார்" என்றான்.

"பால் இல்லாமலென்ன? சாப்பிடுகிறையா?" என்றாள் அந்தப் பெண்.

"ஆகட்டும், சாப்பிடுகிறேன்" என்றான் ஜீவானந்தன்.

பிறகு அந்தப்பெண் பால் காய்ச்சுவதற்காகச் சரேலென்று உள்ளே சென்றாள். ஜீவானந்தன் பால் வரும் வரைக்கும் ராட்டினத்தைத் திருப்பிக்கொண்டிருந்தான். குழந்தையை அந்தப்பெண் எடுத்துக்கொண்டதுமுதல் அது அழுவேயில்லை.

குழந்தை என்ன நினைத்ததோ எமக்குத்தெரியாது. ஒருவேளை அன்றலர்ந்த மலர்போல் அழகு பொருந்தி யிருந்த அந்தப் பெண்ணின் முகத்தைப்பார்த்துத் தன்னுடைய தாயாரென்றே எண்ணியதோ என்னவோ. ஆனால் நெருப்பின் அனல் அதன் மேல் சிறிது பட்டாற்போலிருந்தது. அதனால் ஒருதரம் அழுதது. ஜீவாநந்தன் அதைக்கேட்டதும் "அடி நிமி எரிமூஞ்சி! அடி குரங்கே! இன்னும் உனக்குப் பால் காய்ச்சி ஆகவில்லையா?" என்றான்.

"ஆய்விட்டது, இதோ கொண்டுவந்துவிட்டேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே நிமி ஒரு கற்சட்டியில் பாலைவார்த்துக் கொண்டுவந்து வைத்தாள்.

ஜீவாநந்தன் அதிக கோபங்கொண்டவனாகப் பாசாங்கு செய்து "அடி, இந்தப் பாலைச் சுடசுட அப்படியே எடுத்து உன் மூஞ்சியிலே கொட்டிவிடட்டுமா? நீ என்ன எண்ணிக் கொண்டாய்? நான் குடிப்பதற்குத் தானா இந்தப் பால்?" என்று சீறினான்.

"பின்னே யாருக்கு?" என்றாள் நிமி.

"இந்த குழந்தை இருப்பது உனக்கு தெரியலே? அதற்குக் கொடுக்கிறது தானே" என்றான் ஜீவாநந்தன்.

அதன்மேல் நிமி குழந்தையை மடியில் உட்காரவைத்துக் கொண்டு பாலாடையால் பாலைப் புகட்டினாள். அப்பொழுது அவள் கண்களில் நீர் ததும்பிக் கன்னத்தில் பெருகிவந்தது. அவளுக்கு ஒரு ஆண்குழந்தை இருந்து மரித்துப்போய் விட்டது. இந்தப் பாலாடை அந்தக் குழந்தைக்காக வாங்கின தாகையால், இதைப் பார்த்தவுடன் அவளுக்கு துக்கம் வந்து விட்டது. ஆயினும் அவள் அப்பொழுதே கண்ணைத்துடைத்துக்கொண்டு சிரித்த முகத்துடன் ஜீவாநந்தனைப்பார்த்து "அண்ணா! இந்த குழந்தை யாருடைய தண்ணா?" என்று கேட்டாள்.

"அதைப்பற்றி உனக்கென்ன, அதிகப்பிரசங்கி?" என்ருன் ஜீவாநந்தன்.

"இந்த குழந்தையை எனக்கு கொடுப்பாயா?" என்று கேட்டாள் நிமி.

"இந்த குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு என்ன செய்வாய்?" என்ருன் ஜீவாநந்தன்.

"பாலூட்டி சீராட்டி வளர்க்கிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே, பாழான கண்ணீர் வந்துவிட்டது. நிமி அதைத் துடைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் சிரித்தாள்.

"நீ என்ன பண்ணப்போகிறை அதை வைத்துக்கொண்டு? உனக்கு இன்னும் எத்தனையோ குழந்தைகள் பிறக்கப்போகிறது." என்ருன் ஜீவாநந்தன்.

"அது இருக்கட்டும். கொஞ்சநாளைக்காவது இந்தக் குழந்தையை என்னிடத்தில் விட்டுட்டுப்போ. பிறகு வேணுமானல் வந்து அழச்சிகிண்டு போகலாம்" என்ருள் நிமி.

"அப்படிதான் வைத்துக்கொண்டு ஒழிஞ்சுபோ. நான் அடிக்கடி வந்து பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். அது ஒரு காயஸ்தன் பெண், தெரியுமா. இனி நான் போய்வருகிறேன்" என்ருன் ஜீவாநந்தன்.

"அதென்ன அண்ணு! சாப்பிடவேண்டாமா? இத்தனை நாழியாச்சே! நீ சாப்பிடாமல் போகவே கூடாது. போனல் என் தலையை அறுத்து தின்னுப்பலெ" என்ருள் நிமி.

"உன் தலையை யறுத்து தின்கிறது காணுமல் அதற்கு மேல் சாப்பாடுமா! இந்த இரண்டையும் தின்ன என்னுலாகாதம்மா. தலையை உன்னண்டையே வெச்சுக்கோ. இஷ்டமிருந்தால் கொஞ்சம் சாதம் மாத்திரம் போடு" என்ருன் ஜீவாநந்தன்.

நிமி குழந்தையை யெடுத்துக் கொண்டு சமையலறைக் குட் சென்றாள்.

அங்கே பீடமிட்டு இலைசேர்த்து ஜலம் தெளித்து ஜீவா நந்தனை வந்தழைத்தாள். அவன் வந்து இலைமுன் உட்கார்ந் ததும், மல்லிகைப் பூவைப்போல் வெண்மையான அன்னமும் உருசியுள்ள பருப்பும், கறியமுதும், பாலும் கொண்டுவந்து பரிமாறினாள். ஜீவாநந்தன் போஜனம் செய்து கொண்டே "அடி நிமி, இங்கே கருப்பு இருக்கிற தென்று யார் சொல்வார் கள்? உங்கள் கிராமத்தில் பஞ்சமென்பது இல்லவே இல்லை போலிருக்கிறதே" என்றான்.

நிமி.—இல்லாமலென்ன? இங்கேயும் வேறுமான பஞ்சம் இருக்கு. ஆனாலும் நாங்கள் இருப்பது ரெண்டுபேர் தானே. வீட்டிலிருப்பதை விருந்தாளிகளுக்கிட்டு நாங்களும் சாப்பிடுகி றோம். எங்கள் கிராமத்தில் கொஞ்சம் மழை பெய்தது. உன க்கு ஞாபகமில்லையா, காட்டில் மழைபெய்யும் என்று சொல்லி விட்டு போனாயே? அப்படியே மழை பெய்தது. அதனால் கொஞ்சம் பயிர் விளைஞ்சுது. மற்ற பேரெல்லாம் தானியத்தை விற்றுவிட்டார்கள். நாஙகள் விற்கவில்லை.

ஜீவா.—உன் அகமுடையான் எங்கே?

நிமி தலைகுனிந்து கொண்டு "ரெண்டு மூணுசேர் அரிசி எடுத்துக்கொண்டு யாருக்கோ கொடுக்கிறதுக்காக வெளியே போயிருக்கார்" என்று மெதுவாகச் சொன்னாள்.

ஜீவாநந்தனுக்கு இப்படிப்பட்ட சாப்பாடு கிடைத்து வெகு நாளாயின. ஆகவே அவன் வீண்வார்த்தைகளால் காலத் தைக் கழிக்க இஷ்டமற்றவனாய், கப்-கப், டப்-டப், சப்-சப், முதலிய பலவகை சத்தங்கள் செய்துகொண்டு சொற்பநேரத் திற்குள்ளாக அன்னம் கறியமுது முதலானவைகளை யெல்லாம் தொம்சம் செய்துவிட்டான். ஸ்ரீமதி நிமாயிமணி யம்மாள்

தனக்கும் தன்புருஷனுக்கும் மாத்திரம் சமையல்செய்து வைத்திருந்தாள். அதிலிருந்து தன் பாகத்தைத் தமையனுக்கிட்டாள். அவனுடைய இலையில் ஒன்றுமில்லாம விருத்தலைக் கண்டு ஒன்றுந் தோன்றாமல் தன் புருஷனுக்காக வைத்திருந்த அன்னம் கறியமுதுகளையும் கொண்டுவந்து பரிமாறினாள். ஜீவாநந்தன் சிறிதும் சங்கோசமில்லாமல் அவற்றையெல்லாம் தன் வயிருகிய பெருங்குகைக்குள் அனுப்பி விட்டான்.

அதன்மேல் நிமாயிமணி.—"அண்ணா! இன்னும் ஏதாவது வேணுமா?" என்றாள்.

ஜீவா.—இன்னும் என்ன இருக்கு?

நிமாயிமணி, ஒரு பழுத்த பலாப்பழம் இருக்கிறதென்று சொல்லி உள்ளேபோய் அதைக் கொண்டுவந்து வைத்தாள். விசேஷ ஆக்ஷேபம் ஒன்றும் செய்யாமல் ஜீவாநந்த கோஸ்வாமி அந்தப் பலாப்பழத்தையும் எடுத்து அந்த அசன த்வம்ஸ புரத்திற்குள் தள்ளிவிட்டார். நிமாயிமணி நகைத்துக்கொண்டு, "அண்ணா, இனிமேல் ஒன்றுமில்லையே" என்றாள்.

ஜீவா.—சரி. இன்னொரு வேளைவந்து சாப்பிடுகிறேன்.

நிமாயி ஜீவாநந்தன் கையலம்பிக் கொள்வதற்காக ஜலம் கொடுத்தாள். அவன் கையலம்பிக் கொண்டிருக்கையில் நிமாயிமணி, "அண்ணா, நான் ஒரு சங்கதி கேட்கப்போகிறேன். அந்தமாதிரி செய்கிறையா?" என்றாள்.

"அது என்ன?" என்றான் ஜீவாநந்தன்.

"என் தலைமேல் ஆணை வை."

"சீ அவலக்ஷணமே, சொல்லு."

"சொன்னால் அப்படியே செய்கிறையா."

"அது பலானதென்று முதலில் சொல்லு."

"நீ அப்படி செய்யாதபோனால் என் தலையை அறுத்து தின்னப்பலே. உன் காலிலே விழுந்து வேண்டிக்கிறேன்."

"உன்னிஷ்டம்போல் உன் தலையை அறுத்து தின்கிறேன். நீயும் என் காலில்விழு. சங்கதியைச் சொல்லு"

நிமாயிமணி அப்பொழுது ஒரு கைக்குள் இன்னொரு கையை வைத்துக்கொண்டு தலை குனிந்து தன் கைவிரல்களை உற்றுநோக்கிப் பிறகு தமயனுடைய முகத்தையும் தரையையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கடைசியில் வாயைத் திறந்து * "மன்னியை ஒருதரம் கூப்பிடட்டுமோ?" என்றாள்.

ஜீவாநந்தன் எதிரிலிருந்த ஒரு பித்தளைச் சொம்பை எடுத்து நிமியின் தலைமேல் போடப்போய், "என் குழந்தையை இப்படி கொடுத்துவிடு; நீ போட்ட சோற்றையும் பருப்பையும் திரும்பக் கொடுத்துடறேன். நீ சுத்த குரங்கு, அதிகபிரசங்கி, சொல்லக் கூடாததையெல்லாம் சொல்லும்படியான தைரியம் உனக்கு வந்து விட்டது" என்றான்.

நிமி.—அப்படியே இருக்கட்டும், நான் குரங்குதான், அதிகபிரசங்கிதான், ஒருதரம் மன்னியை கூப்பிடட்டுமோ?

"இதோ போய்விடுகிறேன்" என்று ஜீவாநந்தன் வாசல் பக்கமாகச் சென்றான்.

நிமி கதவைத் தாளிட்டுவிட்டுக் குறுக்கே நின்று கொண்டு "முதலில் என்னைக் கொன்றுவிட்டுப் பிறகு நீபோ. மன்னியைப் பாராமல் நீ போகவே கூடாது" என்றாள்.

---

* தமயன் மனைவியை பிராமணருக்குள் மதனியென்றழைப்பர். அதன் திரிபு 'மன்னி.' மற்ற ஜாதியாருக்குள் அண்ணி யென்றழைக்கின்றனர்.

ஜீவாநந்தன் "நான் எத்தனைபேரைக் கொன்றிருக்கிறேன், உனக்குத் தெரியுமா?" என்றான்.

அதைக்கேட்டு நிமி கோவமடைந்து, "ரொம்ப இருந்தி தான்! பெண்டாட்டியைத் திண்டாட விடுவதும் ஊராரைக் கொல்வதும் மகா பெரியகாரியமென்று எண்ணிவிட்டையோ? இதுக்கெல்லாம் நான் பயந்து போய்விடமாட்டேன். நீ யாருடைய பிள்ளையோ, அவருடைய பெண்தான் நானும். ஜனங்களைக் கொல்வது ஒரு பெருமையானால், என்னையே கொன்றுவிட்டு பெருமை பாராட்டுகிறது தானே" என்றாள்.

ஜீவாநந்தன் சிரித்து, "சரி, அந்த சனியனைப்போய் அழைத்துக்கொண்டுவா; ஆனால் பார்த்துக்கொள், மறுபடியும் நீ எதாவது இந்தமாதிரி பேசினையோ, உன்னை ஒருவேளை விட்டாலும் விட்டுவிடுவேன், உன் அகமுடையான் இருக்கானே, அந்தத் திருட்டுப்பயல், அவன் தலையை மொட்டையடித்து, முஞ்சியில் கரிபூசி கழுதைமேலேற்றி ஊரைச்சுற்றிக் கோலம் வரச் செய்வேன், ஜாக்கிரதை" என்றான்.

"நானும் வேணுமானால் கூடவருகிறேன்" என்று நிமாயி மணி மூணு முணுத்துக்கொண்டு சிரித்துக்கொண்டே புறப்பட்டுப்போய்ப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு குடிசைக்குள் நுழைந்தாள். குடிசையில் ஆயிரங் கந்தலுள்ள ஒருதுணியைக் கட்டிக்கொண்டு தலை விரிகோலமாய் ஒருத்தி ஒரு நூல் இராட்டினத்தைத் திருப்பிக்கொண்டிருந்தாள். நிமி உள்ளேபோய் "மன்னி, மன்னி, எழுந்திரு, சிக்கிரம் சிக்கிரம்" என்றாள்.

"என்னடி இவ்வளவு அவசரம்? உன் அகமுடையான் அடிச்சானா என்ன? அதை என்னைத் தடவி ஆற்றிக்கொள்றதுக்காக இங்கே வந்தையோ" என்றாள் சிரித்துக்கொண்டே அந்த மதனி.

"அதுதாண்டி, கெட்டியா பிடிச்சுக்கோ; உள்ளே எண்ணெய் இருக்கா?" என்றாள் நிமி.

மதனியம்மாள் எண்ணெய்க் குடுவையை எடுத்துக் கொண்டுவந்தாள். நிமாயிமணி அந்தக் குடுவையிலிருந்து அவசர அவசரமாய் எண்ணெயைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு மதனியின் தலையில் தடவி, கூந்தலை அவசர அவசரமாய்ச் சிவி அழகிய கொண்டையாய் முடித்து அவளை சரசமாய் ஒரு தட்டு தட்டி "உன் டக்கா சேலை எங்கேடி இருக்கு சொல்லடி" என்றுகேட்க, அவள் சிறிது வியப்புற்று "உனக்கென்ன, தலை கால் ஒன்றும் தெரியவில்லை போலிருக்கே" என்றாள்.

நிமி அவள் கன்னத்தில் இன்னொரு தட்டு தட்டி "கொண்டுவாடி அதை, சிறுக்கி" என்றாள்.

வேடிக்கை பார்க்கலாமென்று அவளும் சேலையை எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள். அவள் இந்த நிர்ப்பாக்கிய நிலையிலிருந்தும் விளையாட்டுவேடிக்கைகளில் அவளுக்கிருந்த விருப்பமாத்திரம் குறையவில்லை. அவள் யௌவனப் பருவத்திலிருந்தாள். அவளது நவ யௌவனத்தின் சௌந்தர்யம் அன்றலர்ந்த கமலத்தின் எழிலை நிகர்த்திருந்தது. கூந்தலில் எண்ணெய் இல்லை. மெய்யில் நல்லாடையில்லை. வயிற்றுக்கு நல்லுணவு இல்லை.ஆயினும் அந்த ஒளிவீசும் அநிர்வசநீயமான சௌந்தர்யம் ஆயிரங்கந்தல் நிறைந்த ஆடையின் நடுவிலிருந்தும் வெளிப்பட்டுப்பிரகாசித்துக்கொண் டிருந்தது. அவளது மேனியின் நிறத்தில் ஸ்வப்ந லோகத்தின் சஞ்சலத்தன்மையும், விழிகளில் கடைக்கண் நோக்கமும், இதழ்களில் மந்தஹாஸமும், இருதயத்தில் தைரியமும் பொறுமையும் நிலைகொண்டு விளங்கின. ஆஹாரமில்லாதிருந்தும் அவளது மேனியழகு குன்றவில்லை. ஆடையாபரணங்களின் அலங்காரமற் றிருந்ததும், அவளது சௌந்தர்யம் சம்பூர்ண காந்தியுடன் ஒளிர்ந்தது. மேகத்தி

னிடை மின்னல்போலவும், மனத்தினிடை * பிரதிபை போல வும், சப்தமயமான பிரபஞ்சத்தினிடை சங்கீதம் போலவும், மரண துக்கத்தினிடை அமிர்த சுகம்போலவும், அவளுடைய வடிவழகில் இன்னதென்று சொல்லொணுத யாதோவொரு இனிமையும், சொல்லுக்கடங்காத சாந்தமும்,உயர்வும், அன்பும், ஆர்வமும் குடிகொண்டிருந்தன.

அவள் புன்சிரிப்பு தவழ்ந்த முகத்துடன் (அந்தப் புன் சிரிப்பைப் பிறர் அறியார்) அந்த சேலையைக் கொண்டுவந்து "இதோ கொண்டுவந்தேண்டி நிமி, இனி என்ன வேணும்" என்ருள்.

"அதைக் கட்டிக்கொள்" என்ருள் நிமி.

"அப்புறம்"

அப்பொழுது நிமாயிமணி அவளுடைய அழகிய கழுத் தைத் தன் அழகிய கைகளால் தழுவிக்கொண்டு, "அண்ணு வந் திருக்கிருர், உன்னை வரச்சொன்னுர்" என்ருள்.

"அப்படியானுல் இந்த சேலை எதுக்கு? இப்படியே நான் போகக்கூடாதா?"

நிமி அவளை ஒருதட்டு தட்டினுள். மதனியம்மாள் அவ ளைக் குடிசையினின்றும் தோளைப்பற்றி யிழுத்து, "வாடி, இந்தக் கந்தைத்துணியோடேயே அவரண்டை வருகிறேன்"

* சென்றதை யெல்லாம் கவனித்து விளைவதையும் ஊகித்து நடந்துகொண்டிருப்பதிலும் செல்லுகின்ற மேலான புத்திக்குப் பிரஜ்ஞையென்று பெயர். அந்தப் பிரஜ்ஞையா னது தடைபடாமல் களிப்புத்தரும்படியான பலதோற்றங்கள் ஒன்றுமே லொன்ருய்க் கிளைக்கப்பெறுமாயின் பரதிபை (प्रतिभा வதிஹா) என்று சொல்லப்படும். — தண்டியலங் காரஸாரம்.

என்று சொல்லிக்கொண்டே வேறு துணி கட்டிக்கொள்வ தில்லையென்று ஒரே பிடிவாதம் பிடித்தாள். நிமி விதியின்றி அவளை அப்படியே வீட்டுக்கழைத்து வந்தாள். வந்ததும் அவளை உள்ளே விட்டுவிட்டு நிமாயிமணி தெருக்கதவைப் போட்டுக்கொண்டு வெளியே நின்றாள்.

பதினாறும் அத்தியாயம்.

அந்த மதனியம்மாளின் வயது ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து இருக்கும். ஆயினும் பார்வைக்கு அவள் நிமாயிமணியை விட ஒரு காளாவது பெரியவள் என்று சொல்லமுடியாது. அவள் அழுக்கடைந்த கந்தைத்துணியுடன் அவ்வீட்டிற்குள் நுழைந்தவுடனே அவளது அழகால் அவ்வீடு முழுவதும் சோபையுற்றதுபோலிருந்தது; செடிகளில் தளிர்களினிடையில் மறைந்திருந்த பல பூ மொட்டுகள் திடீரென மலர்ந்தாற்போலவும், கெட்டியாய்க் கார்க்கினால் மூடப்பட்டிருந்த பனிநீர் புட்டி திடீரெனத் திறக்கப்பெற்று கம்மென வாசனை வீசியது போலவும், கனலுகின்ற நெருப்பில் குங்கிலியம் தூவியவுடன் நறுமணத்துடன் கூடிய தூபாக்கினி எழுவதுபோலவு மிருந்தது. அந்த ரூபவதி வீட்டிற் பிரவேசித்தவுடனே இங்குமங்கும் தன் காதலனைத் தேடினாள். உடனே காணமுடியவில்லை. பிறகு மற்றவிடங்களிலும் தேடிப்பார்க்கையில் புறக்கடையில் ஒரு மாமரத்தின் கிளையில் தலையை சாய்த்துக்கொண்டு ஜீவாநந்தன் அழுதுகொண்டிருந்தான். அந்த சுந்தரி மெல்ல மெல்ல அவனிடம் சென்று அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள். அப்பொழுது அவன் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகவில்லையென்று சொல்ல முடியாது. அவன் நேத்திரங்களில் எழுந்த நீர் வெள்ளம் தடைபடாமல் பிரவஹித்திருக்குமாயின், அதில் ஜீவா

நந்தன்கூட முழுகிப்போயிராளு வென்பதை ஜகதீசன்தான் அறிந்து சொல்லவேண்டும்; ஆனால் அவள் தைரியசாலியாகை யால் அந்தக் கண்ணீரை வெளியில் விடாமல் அடக்கிக் கொண்டு, தன் கணவனது கையைத் தன் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, "என் அன்பே, அழவேண்டாம். எனக்காகவே நீ அழுகிறாய் என்று எனக்குத்தெரியும். எனக்காக நீ அழவேண் டாம். நீ என்னை எந்தநிலையில் வைத்திருக்கிறாயோ, அதி லேயே நான் சுகமாயிருக்கிறேன்" என்றாள்.

ஜீவாநந்தன் நிமிர்ந்து கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு மனைவியைப்பார்த்து, "கண்ணே, சாந்தி! உனக்கேன் இந்த ஆயிரங்கந்தலான அழுக்குத்துணி? உன்னை நான் அன்னவஸ் திரங்களுக்குக் குறைவாக விட்டுப்போகவில்லையே" என்றான்.

சாந்தி.—"உன் செல்வத்தை உனக்காகவே வைத்திருக்கி றேன். பணத்தை வைத்துக்கொண்டு இன்னது செய்கிற தென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நீ திரும்பிவந்து என்னை மறுபடியும் அழைத்துக் கொள்ளும்பொழுது—"

ஜீவா.—அழைத்துக் கொள்ளுகிறதா! சாந்தி! உன்னை நான் இப்பொழுது தள்ளிவிட்டேனா?

சாந்தி.—இல்லை, தள்ளவில்லை. எப்பொழுது உன் விரதம் பூர்த்தியாகுமோ, எப்பொழுது நீ மறுபடியும் என்மேல் ஆசைகொள்வையோ—

என்றுசொல்லி முடிக்குமுன்னமே, ஜீவாநந்தன் சாந் தியை மார்புறத் தழுவிக்கொண்டு, அவள் புஜத்தின்மேல் தலை யை சாய்த்துக்கொண்டு வெகுநேரம் வரையில் சிந்தையிலாழ்ந் திருந்து, கடைசியில் பெருமூச்செறிந்து, "ஐயோ? நான் ஏன் உன்னை இப்பொழுது பார்த்தேன்" என்று பரிதபித்தான்.

சாந்தி.—ஏன் பார்த்தாய்? விரதபங்கமாய் விட்டதோ?

ஜீவா.—விரதபங்கமானல் பிராயச்சித்த மிருக்கிறது. அதற்காக நான் சிந்திக்கவில்லை. ஆனல் உன்னை ஒருதரம் பார்த்து விட்டு, மறுபடியும் திரும்பிச்செல்ல என்னு லாகவில்லையே. இதற்காகத்தான் நான் மிமியோடு, உன்னைப் பார்ப்பதில் பயனில்லை, உன்னை ஒருதரம் பார்த்துவிட்டால் மறுபடியும் திரும்பிப்போக என்னுலாகாதென்று சொன்னேன். தர்மார்த்தகாம மோக்ஷங்களென்ன, இந்த ஜகத்ஸம்ஸார மென்ன, விரதஹோம யாக யஜ்ஞங்களென்ன, இவைற்றையெல்லாம் ஒரு தட்டிலும்; உன்னை இன்னொருதட்டிலும் வைத்து நான் எத்தனை விதங்களாக யோசித்துயோசித்துப் பார்த்தாலும், தராசின் எந்தத்தட்டு அதிக பளுவாயிருக்குமென்று சொல்ல முடியவில்லை. இந்த தேசத்துடன் எனக்கென்ன வேலை? நீயே என் எல்லாவுடைமையுமா யிருக்கிருய். இந்த பூமியில் ஒருதுண்டு நிலம் எங்கே கிடைத்தாலும், உன்னை வைத்துக்கொண்டு அதை சுவர்க்க துல்யமாகச் செய்து கொள்வேன். நான் ஏன் தேசத்துக்காக உழைக்கவேண்டும்? தேசஜனத்தின் துக்க நிவர்த்திக்காகவா? உன்னைப்போன்ற மனையாளை அடைந்தும் துறக்கவேண்டியிருக்கிறேனே! என்னைப் போன்ற நிர்ப்பாக்கியவானை விட அதிக துக்கப்படுகிறவர் யார்? உன்னுடைய இடையில் ஆயிரங்கந்தலான அழுக்குத் துணியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் புருஷனைவிட இந்த தேசத்தில் அதிக தரித்திரன் யார் இருக்கிருன்? நான் செய்யும் சகல தர்மத்துக்கும் சகாயமாயிருப்பவள் நீயே. அந்த சகாயத்தையே துறந்தபிறகு அதைவிட உயர்ந்த ஸநாதநதர்மம் வேறென்ன இருக்கிறது? நான் எந்த தர்மத்திற்காக தேச தேசாந்தரங்களிலும் வனவனந்தரங்களிலும் துப்பாக்கியைத் தூக்கிக்கொண்டு திரிந்து திரிந்து பிராணிவதம் செய்துகொண்டு இந்தப் பாவச் சுமையை சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டும்? இந்த உலகம் ஸந்தா

னர்களின் சுவாதீனம் ஆகுமோ ஆகாதோ, அதைச்சொல்ல என்றால் ஆகாது. ஆனால் நீ மாத்திரம் என் சுவாதீனத்தில் இருக்கிறாய். நீ எனக்கு இந்த பூமியைவிட விசேஷமானவள். நீயே எனக்கு சுவர்க்கம். வா, வீட்டுக்குப் போவோம். இனி நான் திரும்பிப் போகமாட்டேன்."

சாந்தி சிறிது நேரம் வரையில் ஒன்றும் பேசாமல் சும்மா விருந்து விட்டுப் பிறகு மெதுவாக, "சே, இது சரியன்று: நீ வீரன். நான் வீரபத்நியாயிருக்கிறே னென்பதன்றோ இவ்வுலகில் எனக்குப் பரமசுகமும் பெருமையுமா யிருக்கிறது. அற்பஸ்திரீயாகிய என் பொருட்டு வீரதர்மத்தைக் கைவிடுவது உனக்கழகாகுமா? என்மேல் நீ ஆசைவைக்க வேண்டாம், அந்த சுகம் எனக்கு வேண்டியதில்லை. ஆனால் நீ உன்னுடைய வீரதர்மத்தை எப்பொழுதும் கைவிடுவதில்லை யென்று மாத்திரம் எனக்கு வரங் கொடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது நீ போகுமுன் எனக்கு ஒருவிஷயம் சொல்லவேண்டும். அதாவது, இந்த விரதபங்கத்துக்குப் பிராயச்சித்தமென்ன?" என்றாள்.

ஜீவா.—பிராயச்சித்தமென்ன, தானம், உபவாசம், 12 பலகறை தக்ஷிணை, இவ்வளவுதான்.

சாந்தி புன்னகை புரிந்து சொல்வாள்—"பிராயச்சித்தம் இன்னதென்பது தெரியும். ஆனால் ஒரு குற்றத்துக்கு என்ன பிராயச்சித்தமோ, நூறு குற்றங்களுக்கும் அதுவேதானா பிராயச்சித்தம்?"

ஜீவாநந்தன் திடுக்கிட்டுச் சஞ்சலமடைந்து "ஏன் இப்படியெல்லாம் கேட்கிறாய்?" என்றான்.

சாந்தி.—நான் உன்னை ஒருவரம் கேட்கப்போகிறேன். அதாவது நீ மறுபடியும் என்னைப் பாராமல் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டாம்.

ஜீவாநந்தன் நகைத்து, "அதற்காக நீ சிந்திக்கவேண்டாம். உன்னைப்பாராமல் நான் சாவதில்லை. சாவதற்கும் அப்படிப் பட்ட அவசரம் இப்பொழுது ஒன்றுமில்லை. இனி நான் இங்கே நிற்பதற்கில்லை. உன்னைக் கண்ணூரப் பார்க்கமுடியாது. ஆயினும் ஒருநாளில்லாவிடில் இன்னொருநாள் வந்து ஆசை தீரக் கண்ணூரப் பார்த்துவிட்டுப் போகிறேன். என்றைக்காவ தொருநாள் நம் கோரிக்கை நிறைவேறும். இப்பொழுது நான் போகிறேன். ஒன்றுமாத்திரம் நீ என் சொற்படி நடக்கவேண் டும்—நீ இந்தக் கந்தைத் துணியை எறிந்துவிட்டு எங்கள் பிதிரார்ஜிதமான வீட்டில் போய் இரு' என்றான்.

சாந்தி.—நீ இப்பொழுது எங்கே போகிறாய்?

"பிரமசாரியைத் தேடுவதற்காக மடத்துக்குப்போகிறேன். அவர் பட்டணத்துக்குப்போன கோலத்தைப் பார்த்தது முதல் எனக்கு விசாரமா யிருக்கிறது. மடாலயத்தில் அவரைக் காணு விட்டால், பட்டணத்துக்குப் போவேன்."

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

பவாநந்தன் மடாலயத்தில் உட்கார்ந்து ஹரி குணங்களை கானம் செய்துகொண்டிருக்கையில், ஞாநாநந்தன் என்கிற மகா தேஜஸ்வியாகிய ஒரு ஸந்தானம் துக்கமுகத்துடன் அவனிடம் வந்தான்.

பவாநந்தன் அவனைப்பார்த்து "என்ன கோஸ்வாமி, முகம் வாடியிருக்கிறதே?" என்றான்.

ஞாநாநந்தன்.—ஒன்றும் சரியாயில்லை. நேற்று நடந்த ஜோரா வரியின்மேல் துருக்கர்கள் தங்கள் கையிலகப்பட்ட காவித்

துணிக்காரர்களை யெல்லாம் பிடித்து வருகிறார்கள். ஸந்தானர்களெல்லோரும் இன்று காவிவஸ்திரத்தை எடுத்துவிட்டார்கள். ஸத்யானந்த பிரபு ஒருவர் மாத்திரம் காவிவஸ்திரத்தை யெடுக்காமல் பட்டணத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தார். துருக்கர் கையில் அகப்பட்டுக் கொள்ளுகிறாரோ என்னவோ?

பவா.—அவரைப் பிடித்து வைக்கத்தக்க முசல்மான் வங்காளத்தில் இல்லை. அவருக்குப் பின்னால் ஜீவானந்தன் போயிருப்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும் நான் ஒருதரம் பட்டணத்துக்குப்போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். நீ மடத்தில் பத்திரமாயிரு.

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு பவானந்தன் ஒரு அந்தரங்கமான அறைக்குட்சென்று ஒரு பெரிய பெட்டியிலிருந்து சில உடுப்புகளை யெடுத்தான். உடனே திடீரென்று உருமாறி விட்டான். காஷாயவஸ்திரத்தின் ஸ்தானத்தில் 'பைஜாமா,' 'மிர்ஜாய்,' 'காபா' என்ற உடுப்புகளும், தலையில் 'அமாமா'வும் காலில் 'சடா'வும் சோபித்தன. நெற்றியிலிட்ட விபூதி திரிபுண்ட்ரமும் சந்தனமும் போய்விட்டன. வண்டெனக் கறுத்த மீசை தாடிகளுடன் கூடிய அவனுடைய சுந்தரமுகமண்டலம் அபூர்வ சோபையுடன் ஒளிர்ந்தது. அப்பொழுது அவனைப் பார்த்தால் சாக்ஷாத் மொகலாய் ஜாதி யெளவன புருஷனைப்போலவே தோன்றினான்.

பவானந்தன் இவ்வாறு மொகலாயவேஷம் பூண்டு ஆயுதபாணியாய் மடத்தினின்று புறப்பட்டுச் சென்றான். அங்கிருந்து இரண்டுமைல் தூரத்தில் அதிக உயரமல்லாத இரண்டு குன்றுகள் இருந்தன. அந்தக் குன்றுகளின்மேல் காடு வளர்ந்திருந்தது. அவ்விரண்டு குன்றுகளின் நடுவில் ஒரு ஏகாந்தமான இடம் இருந்தது. அங்கே பல குதிரைகள் கட்டப்பட்

டிருந்தன. அதுவே மடவாசிகளின் குதிரைலாயம். பவாநந்தன் அதிலிருந்து ஓர் குதிரையை யவிழ்த்து, அதின்மேல் ஏறிக்கொண்டு பட்டணத்தை நோக்கி வேகமாகச் சென்றான்.

அவ்வாறு போய்க்கொண்டே யிருக்கையில் திடீரென்று அவன் வழி மறிக்கப்பட்டது. அந்த வழியோரத்திலே இன்னோசையுடன் ஒலித்தோடும் அருவியின் கரையிலே, ஆகாசத்திலிருந்து விழுந்த நக்ஷத்திரம் போலவும், மேகமாலையிலிருந்து நழுவிய மின்னற்கொடிபோலவும் ஜொலிக்கும் ஒரு பெண்வடிவம் படுத்திருப்பதைக் கண்ணுற்றான். பார்த்தால் அதற்கு உயிரிருக்கிற தென்று சொல்வதற்குரிய லக்ஷணம் யாதொன்றும் விளங்கவில்லை. பக்கத்தில் வெறும் விஷடப்பி ஒன்று விழுந்திருந்தது. பவாநந்தன் திடுக்கிட்டு துக்கமுற்று பயமடைந்தான். ஜீவாநந்தனைப் போலவே பவாநந்தனும் மகேந்திரனது மனைவியையும் மகளையும் பார்த்திருந்ததில்லை. ஜீவாநந்தன் எந்தக் காரணங்களைக் கொண்டு இவர்கள் மகேந்திரனுடைய மனைவியும் மகளுமா யிருக்கலாமென்று சந்தேகித்தானோ, அந்தக் காரணங்கள் பவாநந்தன் விஷயத்தில் ஏற்படவில்லை. அவன் பிரஹ்மசாரியும் மகேந்திரனும் கைதிகளாகக் கொண்டு போகப்பட்டதையும் பார்த்தானில்லை. குழந்தையும் அங்கே இல்லை. அந்த டப்பியைப்பார்த்து, யாரோ ஒருத்தி விஷத்தைத்தின்று உயிரை விட்டிருக்கிறாளென்று நிச்சயித்தான். பவாநந்தன் குதிரையை விட்டிறங்கி அந்தப் பிணத்தின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கன்னத்தில் கையை வைத்துக்கொண்டு டெகுநேரம் சிந்தையிலாழ்ந்திருந்தான். பிறகு அதன் தலையிலும், அக்குளிலும், கை கால்களிலும் கையைவைத்துப் பார்த்தன்றிப் பிறருக்குத் தெரியாத இன்னும் பலவித பரிசைகளையும் செய்து பார்த்தான். பிறகு அவன் தனக்குள்ளாகவே "இன்னும் பிராணன் இருக்கிறது. ஆனாலும் இவளைப் பிழைப்பிப்பதால் நான் அடையப்போகும் லாபமென்ன?" என்று சற்று

நேரம் சிந்தித்துக் கடைசியில் காட்டுக்குட் சென்று சில இலைகளைக் கொண்டுவந்து கையால் கசக்கி ரஸம் பிழிந்து அதைப் பிணத்தின் வாயில் வார்த்து விரல்களால் தொண்டைவரையில் போகும்படியாகச் செய்து, கண்களிலும் நாசித்துவாரங்களிலும் அந்த ரஸத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் விட்டான். மிகுந்த ரஸத்தை உடம்பில் தடவினான். இப்படி அவன் அடிக்கடி செய்து இடையிடையே மூக்கில் கைவைத்து மூச்சு வருகிறதாவென்று பார்த்தான். இவ்வளவு முயற்சியும் வீணாகவே போய்விடும்போ லிருந்தது. ஆனால் இவ்வாறு பலமுறையும் பரிசைசெய்து செய்து, கடைசியில் பவாநந்தனுடைய முகம் சிறிது மலர்ச்சியடைந்தது. சற்று பலவீனமான மூச்சு வருவதுபோல் அவன் விரல்களுக்குப் புலப்பட்டது. அப்பொழுது அவ்வுடம்பின்மேல் ரஸத்தை இன்னும் அதிகமாய்த் தடவினான். மூச்சு வரவர அதிகமாய் வரத்தொடங்கியது. பவாநந்தன் கையை யெடுத்து நாடி பிடித்துப்பார்த்தான். நாடி ஓடத்தலைப்பட்டது. கடைசியில் மெல்ல மெல்லக், கீழ்த்திசையில் முதல்முதல் விடிந்துவரும் அருணோதயத்தின் காலையொளி பரவுவது போலவும், அதிகாலையில் அலரும் தாமரை முதல் முதல் இதழ் விரிப்பதுபோலவும், உள்ளத்தினின்று முதல் முதல் எழும் காதலின் உவகைபோலவும், கல்யாணி கண்களைத் திறக்கலானாள். அப்பொழுது பவாநந்தன் அந்தப் பாதி உயிர்த்த தேகத்தைக் குதிரையின்மேலேற்றி வைத்துக் கொண்டு பட்டணத்தை நோக்கி வேகமாய் ஏகினான்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

ஸாயங்கால மாவதற்குள்ளாகவே ஸந்தான ஸம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்தவரெல்லோருக்கும் ஸத்யாநந்த பிரஹ்மசாரியும் மகேந்திரனும் கைதிகளாகப் பட்டணத்துச் சிறைக்கூடத்

தில் அடைக்கப்பட் டிருக்கிறார்களெனத் தெரிந்துவிட்டது. அப்பொழுது ஒவ்வொருவராகவும் இவ்விருவராகவும், பப்ப தின்மராகவும், நூறு நூறு பேராகவும் ஸந்தான ஸம்பிரதாயத்தார் எல்லோரும் திரண்டு வந்து தேவாலயத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவ்வரண்யம் முழுவதும் நிறைந்தனர். அனைவரும் ஆயுதபாணிகளாயிருந்தனர். அவர்களது விழிகளில் ரோஷாக்நியும், முகத்தில் இறுமாப்பும், உதட்டில் பிரதிஜ்ஞையும் ஜொலித்தன. முதலில் நூறுபேர், பிறகு ஆயிரம்பேர், அதன்பிறகு இரண்டாயிரம்பேர், இவ்வாறு ஜனத்தொகை அதிகப்பட்டுக் கொண்டே வந்தது. அப்பொழுது ஞானாநந்தன் கையில் வாளேந்தி மடத்தின் வாயிலில் நின்றுகொண்டு பெருத்த குரலில் பேசத்தொடங்கினன்:—"நாம் இந்த முஸ்லிம் அரசாட்சியாகிய பறவைக் குரம்பையைக் கலைத்து, இந்தப் பதிதர்களாகிய யவனர்களின் நகரத்தைத் தகர்த்து ஆற்றில் வீழ்த்திவிடவேண்டுமென்றும், இந்தப் பன்றிக்கூட்டத்தைத் தீவைத்தெரித்து மாதாவாகிய பூமியை மீண்டும் புனிதமாக்கவேண்டுமென்றும் பலகாலும் சங்கற்பித்திருக்கிறோ மல்லவா? நண்பர்களே, இன்றைக்கு அந்த நாள் வந்துவிட்டது. எவர் எமது குருவுக்கும் குருவாகிய பரமகுருவாய் விளங்குகின்றாரோ, எவர் அநந்தஞானமய சொரூபியாயிருக்கிறாரோ, எவர் சதா சுத்தாசாரமுள்ளவரா யிருக்கின்றாரோ, எவர் சுஜனாபிமானியோ, எவர் தேசாபிமானியோ, எவர் எமது ஸநாதநதர்மத்தை மீண்டும் நிலை நிறுத்தும்பொருட்டுத் தம் சரீரத்தை ஸமர்ப்பிக்கப் பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறாரோ, எவரை நாம் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவின் அவதார ஸ்வரூபமென்று எண்ணியிருக்கின்றோமோ, எவர் எமது முக்திக்கு உபாயமாயுள்ளவரோ, அவர் இன்று முசல்மான்களின் சிறைக்கூடத்தில் கைதியாயிருக்கிறார். நண்பர்களே நமது கத்திகளில் கூர்மையில்லையா?"—என்றும், கையை நீட்டி "இந்த புஜங்களில் பலமில்லையா?" என்றும், மார்பைத்தட்டி, "எமது இருதயங்களில் தைரிய ஸாஹஸங்களில்லையா?" என்றும்

சொல்லி மீண்டும் மொழியலானார்— "சகோதரர்களே, அழையுங்கள்—'ஹரேமுராரே மதுகைடபாரே' என்று பகவானைக் கூவியழையுங்கள். எவன் மதுகைடவர்களை மாய்த்தானோ, எவன் ஹிரண்யகசிபு, கம்ஸன், தந்தவக்த்ரன், சிசுபாலன் முதலிய வெல்லற்கரிய அசுரக்கூட்டத்தை ஸம்ஹரித்தானோ, எவனது சக்ராயுதத்தின் கரகரவென்று சுழன்று வரும் கோஷத்தினால் மிருத்யுஞ்ஜயனாகிய சங்கரனும் பயந்து போய்விட்டானோ, எவன் வெல்லற்கரியவனோ, எவன் போரில் வெற்றியளிப்பவனோ அந்தப் பரமபுருஷனுடைய உபாஸகர்கள் யாம்; அவனது திருவருளால் எமது புஜங்களில் அமிதமான பலம் இருக்கின்றது. அவன் தனது இச்சா மாத்திரத்தினால் அனைத்தையும் முடிக்க வல்லவனாயிருக்கிறான். அவன் திருவுள்ளம் பற்றும் பக்ஷத்தில் நமக்குப் போரில் வெற்றியுண்டாகும், கடவுங்கள். அந்த யவனபுரத்தைத் தகர்த்துத் தூளாக்கிவிடுவோம். அந்தப் பன்றிக்கிடையை எரித்து நீறாக்கி ஆற்றுநீரில் கரைத்துவருவோம். அந்தக்குருவிக் குரம்பையைக் கலைத்துக் காற்றில் சிதறடிப்போம். சொல்லுங்கள்—'ஹரேமுராரே மதுகைடபாரே'".

அப்பொழுது அந்தக் காட்டிற்குள்ளிருந்து மகா பயங்கரமான தொனியுடன் ஓர் ஆயிரம் கண்டங்களிலிருந்து ஒரே ஸ்வரமாய் 'ஹரே முராரே மதுகைடபாரே' என்ற சத்தம் எழுந்தது. ஆயிரம் கத்திகள் ஏககாலத்தில் ஜண ஜண வென்றொலித்தன. ஆயிரம் வேல்கள் தலை நிமிர்ந்து உயரவெழுந்தன. ஆயிரம் புஜங்கள் தட்டப்பட்டு வஜ்ரகோஷம்போல் ஒலித்தன. ஆயிரம் டோல்கள் யுத்தவீரர்களின் கரடுமுரடானமுதுகுகளின் மேல் கர்ஜித்தன. இந்தப்பெருங் கோலாஹலத்தால் காட்டிலுள்ள விலங்குகளெல்லாம் பயந்தோடிப் போயின. பக்ஷிகளெல்லாம் பயந்து உரக்கக் கத்திக்கொண்டு பறந்துவந்து ஆகாயத்தை மறைத்தன. அப்பொழுது நூறு நூறு ஜயபேரிகள்

ஏக காலத்தில் ஆர்த்தன. ஸந்தானக் கூட்டங்கள் 'ஹரே முராரே மதுகைடபாரே' என்று இரைந்துகொண்டு வரிசை வரிசையாய்க் காட்டிலிருந்து வெளிப்படத் தலைப்பட்டன. நிதானமாகவும் கம்பீரமாகவும் அடி யெடுத்துவைத்து உச்ச சுரத்தில் ஹரிநாமத்தை உச்சாரணம் செய்துகொண்டு அவர்கள் அவ்விருண்ட இரவில் நகரத்தை நோக்கி நடந்தனர். வஸ்திரங்களின் படபடவென்ற வோசையும், படைகளின் ஜண ஜணவென்ற சத்தமும், நிக்குமுக்கிட்ட குரலோசையும், இடையிடையே எழும் 'ஹரிபோல்' என்ற உரத்த சத்தமும் வழிநெடுக நிறைந்திருந்தன. நிதானமாகவும், கம்பீரமாகவும், ரோஷத்தோடும், இறுமாப்போடும் அந்த ஸந்தான ஸைந்யம் நகரத்திற்குள் நுழைந்து பீதியுண்டாக்கிவிட்டது. இவ்வாறு திடீரென்று இடி விழுந்தாற்போல் உண்டான படையெழுச்சியால் நகர ஜனங்கள் பயந்துபோய்ப் போனவிடந் தெரியாமல் ஓடிச்சென்றனர். நகரக்காப்பாளரும் வியப்புற்று ஒன்றும் தோன்றாது அசைவற்று நின்றனர்.

ஸந்தான வீரர்கள் முதல் முதல் சிறைக் கூடத்தில் நுழைந்து, அதன் கதவுகளை யுடைத்தெறிந்து, காவலர்களைக் கொன்று, ஸத்யாநந்தனையும் மகேந்திரனையும் விடுதலைசெய்து ஆநந்தத்தால் கூத்தாடத் தொடங்கினர். ஹரிபோல் சத்தம் அதிகரித்தது. ஸத்யாநந்தரையும் மகேந்திரனையும் விடுதலை செய்தபிறகு ஸந்தானர்கள் துருக்கரது வீடுகளுக்குக் கண்ட விடங்களிலெல்லாம் தீவைத்தனர். அப்பொழுது ஸத்யாநந்தர் அவர்களைப் பார்த்து "நண்பர்களே, இத்துடன் நிறுத்துங்கள், அநாவசியமாய் வதம் செய்வதில் பிரயோஜனமில்லை" என்றார்.

ஸந்தானர்கள் செய்த இந்த துஷ்டச் செயல்களின் செய்தி சர்க்கார் அதிகாரிகளுக்குத் தெரிந்தவுடன், அவர்கள் இவர்களை அடக்குவதற்காக ஒருபட்டாளம் 'பாகண' சிப்பாய்களை யனுப்

பினர். அவர்களிடம் துப்பாக்கிகள் மாத்திரமன்றி ஒரு பீரங்கியும் இருந்தது. அவர்கள் வருகிறார்களென்ற செய்தியைக் கேட்டு ஸந்தானர்கள் ஆநந்த கானனத்திலிருந்து வெளிப்பட்டுப் போர்புரிய முற்பட்டனர். ஆனால் வெறுந்தடிகளும் ஈட்டிகளும் இருபது முப்பது துப்பாக்கிகளும் பீரங்கி குண்டுக்கு முன் என்ன செய்யமுடியும்? ஸந்தானர்கள் சீக்கிரத்தில் தோல்வியுற்றுச் சிதறுண்டு ஓடிப்போயினர்.

முதற்பாகம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் பாகம்.

முதல் அத்தியாயம்.

சாந்திக்குச் சிறுவயதிலேயே மிக்க இளம்பருவத்தில் தாயை யிழக்கும் துர்க்கதி நேர்ந்தது. அவளது விசித்திரமான சரித்திரத்துக்கு ஏதுவாயிருந்த பலகாரணங்களுள் இதுவும் ஒரு பிரதான காரணமாகும். சாந்தியின் பிதா அத்யாபக வகுப்பைச் சேர்ந்த வேதியர். அவர் தம் வீட்டிலேயே ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலை வைத்திருந்தார். அவர் வீட்டில் வேறு பெண்டுகள் ஒருவருமில்லை. ஆகவே அவளுடைய பிதா சிஷ்யர்களுக்குப் பாடஞ்சொல்லும்பொழுது அவளும் போய் அவர் பக்கத்தில் இருப்பாள். சில சிஷ்யர்கள் அவருடைய வீட்டிலேயே குருகுல வாஸம் செய்து வந்தமையால், அவள் பாடமொழிந்த மற்ற சமயங்களில் அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடுவாள். அவர்களும் அவளை அன்பாய் ஆதரவுடன் நடத்தி வந்தனர்.

இவ்வாறு ஆண்பிள்ளைகளுடன் அவள் சதா சகவாசம் செய்து வந்ததின் பயன் என்னவெனில், அவளுக்கு மாதர்களைப்போல் ஆடையுடுத்திக்கொள்ளத் தெரியாமற் போயிற்று; அப்படியொருவேளைத் தெரிந்திருந்தாலும், அவள் அவ்வாறு கட்டுவதை விட்டுவிட்டாள். அவள் புருஷரைப்போலவே முன்பக்கமாகக் கச்சவைத்து ஆடையுடுத்தத் தொடங்கினள். ஒருகால் யாராவது அவளுக்குப் பெண்களைப்போல் சேலைகட்டி வைத்தாலுங்கூட, அவள் அதை அப்பொழுதே களைந்துவிட்டு மறுபடியும் புருஷரைப்போலவே கட்டிக்கொள்வாள். அவள் பிதாவினிடம் பாடங்கேட்கும் சிஷ்யர்கள் தலைவாரி முடிப்ப

இல்லை. சாந்தியும் அப்படியே தலைவாரிமுடியாதிருப்பாள். இல்லாவிட்டாலும் அவளுக்குத் தலைவாரிப்பின்னை யார் இருந்தார்கள்? சிற்சில சமயங்களில் அந்த சிஷ்யர்களே மரச்சீப்பினால் அவள் கூந்தலை வாருவதுண்டு. அந்தக் கூந்தல் சுருள் சுருளாக அவளது முதுகிலும் மார்பிலும் புஜங்களின்மேலும் கன்னங்களிலும் படிந்து புரளும். சிஷ்யர்கள் சந்தன மிட்டுக்கொள்வதைப்பார்த்து சாந்தியும் அவ்வாறே செய்வள். கழுத்தில் பூணூல்போட்டுக் கொள்வதற்கில்லையே யென்று அவள் பலமாய் அழுவதுண்டு. ஆயினும் காலை மாலைகளிலும் நண்பகலிலும் மாணவர்கள் முறையே ஸந்த்யா வந்தன மாத்யாஹ்நிகங்களைச்செய்ய உட்காரும்பொழுது, அவளும் அவர்கள் செய்வது போல் செய்யத் தவறமாட்டாள். உபாத்தியாயர் இல்லாத சமயத்தில் பிள்ளைகள் அசப்பியமான சுலோகங்களைச் சொல்லியும் சிங்கார ரசமுள்ள பாட்டுகளைப்பாடியும் வேடிக்கை செய்வார்கள். கிளிப்பிள்ளையைப்போல் சாந்தி அவற்றையும் கற்றுக்கொண்டாள்,—கிளிப்பிள்ளையைப்போலவே அவற்றின் அர்த்தம் என்னவென்பதை மாத்திரம் சிறிதும் தெரிந்து கொண்டாளில்லை.

இந்த சகவாசத்தின் மற்றொரு பயன் என்னவெனில், சாந்திக்கு வயது ஆகஆக, ஆண்பிள்ளைகள் படிப்பதைத் தானும் அவர்களுடன்கூட கற்கத் தொடங்கினாள். அவளுக்கு வியாகரணத்தில் ஓர் அக்ஷரங்கூடத் தெரியாதெனினும், பட்டிகாவியும், ரகுவம்சம், குமாரஸம்பவம், நைஷதம் முதலிய காவியங்களிலிருந்து சுலோகங்களை வியாக்யானத்துடன் நெட்டுரு செய்துவிடுவாள். இதையெல்லாம் பார்த்தும் கேட்டும் சாந்தியின்பிதா, 'யத்பவிஷ்யதி தத்பவிஷ்யதி' என்றபடி நடக்கவேண்டியது நடந்தே தீரும் என்று நினைத்து அவளுக்கு முக்தபோதம் என்ற வியாகரண நூலைக் கற்பிக்கத் தொடங்கினார். சாந்தி வெகு சீக்கிரமாகக் கற்றுக்கொள்ளலானாள். அத்யாபகருக்கு

அதிசயாச்சரிய முண்டாயிற்று. அவர் வியாகரணத்துடன் கூட இரண்டொரு காவ்யகிரந்தங்களையும் அவளுக்குக் கற்பித்தார். அதன்பிறகு அவள் பிதா தேகவியோக மடைந்துவிடவே, எல்லாம் தாறுமாருய்ப் போய்விட்டது.

அப்பொழுது சாந்தி ஆதாரவற்று அகதியாய் நின்ருள். அவளது பிதா வைத்திருந்த பாடசாலை கலைந்துபோகவே, வித்யார்த்திகள் அவ்வூரை விட்டுப் போய்விட்டனர். ஆனல் அவர்கள் சாந்தியினிடம் வைத்திருந்த நேசத்தால் அவளைவிட்டுப் போக மனம் வரவில்லை. அவர்களுள் ஒருவன் தயவுகூர்ந்து அவளைத் தன் அகத்துக்கு அழைத்துச்சென்ருன். இவன் தான் பிறகு ஸந்தான ஸம்பிரதாயத்திற் பிரவேசித்து ஜீவாநந்தன் என்று பெயர்வைத்துக் கொண்டான். நாம் அவனை அந்தப் புனைவு பெயரிட்டே அழைப்போம்.

ஜீவாநந்தனது தாய்தந்தையர் அப்பொழுது ஜீவந்தராயிருந்தனர். அவன் அவர்களுக்கு அந்தப்பெண்ணின் வரலாற்றைத் தெரிவிக்க, அவர்கள், "இப்பொழுது இந்த அயல்வீட்டுப் பெண்ணைக் காப்பாற்றும் பாரத்தை யார் வகிக்கிறது" என்ருர்கள். அதற்கு ஜீவாநந்தன், "அவளை அழைத்து வந்தவன் நானுகையால், நானே அவளைக் காப்பாற்றுகிறேன்" என்ருன். தாய் தந்தைகளும் சரியென்று சம்மதித்தனர். ஜீவாநந்தனுக்குக் கல்யாணமாகவில்லை, சாந்திக்கும் விவாகத்துக்குரிய வயதாயிருந்தது. ஆகவே ஜீவாநந்தன் அவளை மணந்தான்.

விவாகம் நடந்தபிறகு அதைப்பற்றி எல்லோரும் விசனப்படத்தொடங்கினர். ஒருவர் தப்பாமல் எல்லோரும் 'இது ஒன்றும் நல்ல காரியமில்லை' யென்ருர்கள். ஏனெனில் சாந்தி பெண்பிள்ளைகளைப்போல் ஆடை அணிவதில்லை. அவள் வீட்டில் தங்குவதில்லை, வெளியே சென்று அக்கிரஹாரத்து ஆண்

பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருப்பாள். ஜீவா நந்தன் அகத்துக் கருகிலேயே ஒரு வனம் இருந்தது. சாந்தி அந்த வனத்திற்குள் ஒன்றியாய்ச் சென்று ஒருபுறம் மயிலையும் மானையும் ஒரு பக்கம் அபூர்வமான கனிகளையும் மலர்களையும் தேடித்திரிவாள். இதையெல்லாம் பார்த்து மாமியாரும் மாமனாரும் முதலில் அவளைத் தடுத்தார்கள், பிறகு பயமுறுத்தினார்கள், பின்னர் அடித்துப்பார்த்தார்கள், கடைசியாக ஓர் அறையிலடைத்துப்பூட்டி வைக்கத்தொடங்கினார்கள். இவ்வாறு தன்னை வீட்டிலிருப்பவர் பீடித்து வருவதைப் பார்த்து சாந்திக்கு அதிக எரிச்சலுண்டாயிற்று. ஆகவே ஒருநாள் தெருக்கதவு திறந்திருக்கக் கண்டு, சாந்தி ஒருவருடனும் சொல்லாமல் வீட்டைவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

வீட்டை விட்டதும் அவள் காட்டுக்குள்ளே சென்று சில புஷ்பங்களைப் பொறுக்கியெடுத்து அவற்றின் சாற்றால் தன்வஸ்திரத்துக்குக் காவியேற்றி, பால ஸந்யாஸியைப்போல் உடை தரித்தாள். அக்காலத்தில் ஸந்யாஸிகள் கூட்டங் கூட்டமாய் நாடெங்கும் திரிந்தார்கள். சாந்தியும் ஸந்யாஸியின் வேஷம் தரித்திருந்தமையால் பிச்சை யெடுத்துக்கொண்டு ஜகந்நாத க்ஷேத்திரத்துக்குப் போகும் ரஸ்தாவுக்குப்போய்ச் சேர்ந்தாள். சற்றுநேரங் கழித்து, அவ்வழியில் ஒரு ஸந்யாஸிக்கூட்டம் வந்துசேரவும், சாந்தி அவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டாள்.

அந்நாளைய ஸந்யாஸிகள் இக்காலத்து ஸந்யாஸிகளைப் போல் ஒன்றும் தெரியாத முழுமதிகளான சாதுக்களாயிருந்திலர். அவர்கள் ஒரு கூட்டத்தின் கட்டுப்பாட்டுக் குட்பட்டு, நன்றாய்க் கற்றுத்தேர்ந்து, நல்ல தேகக்கட்டு வாய்ந்து, ஆயுதப்பிரயோகத்திற் கைதேர்ந்து இன்னும் பற்பல வகைகளிலும் ஒழுங்காய்ப் பயிற்சி யடைந்திருந்தார்கள். அவர்கள் வழக்கமாக ஒருவகைக் கலஹக்காரர்; ஏனெனில் அவர்கள் சர்க்

கார் பணத்தைக் கொள்ளை யடித்துவந்தார்கள். தடித்து நல்ல தேகக்கட்டுள்ள இளைஞன் எவனையாவது பார்த்துவிட்டால் உடனே அவனைக் கவர்ந்து கொண்டுபோய்க் கல்வி முதலிய வற்றில் நன்முய்ப் பயிற்றுவித்து தங்கள் கூட்டத்தில் ஒருவ னாகச் சேர்த்துக்கொண்டு விடுவார்கள். ஆகையால் அவர்களு க்கு பாலரைக் கவரும் கள்வரெனப் பெயருண்டாயிற்று.

சாந்தி பால ஸந்நியாஸி வேஷம் பூண்டு இப்படிப்பட்ட வர்களின் ஒருவகைக் கூட்டத்திற் சேர்ந்தாள். அவளது கோமளாங்கத்தை யுத்தேசித்து அவர்கள் அவளை முதலில் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு இசையவில்லையாயினும், அவளது புத்திக் கூர்மையையும், கெட்டிக்காரத் தனத்தையும், சுறு சுறுப்பையும் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு அவளைத் தங்கள் சம்பிர தாயத்திற் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். சாந்தி அவர்களுடன் சேர்ந்து தேகப்பயிற்சி செய்து, ஆயுதப் பிரயோகங்களிற் பழகி, எத்தகைய சிரமத்தையும் பொறுக்கத்தக்க திடகாத்திர முடையவளாயினுள். அவர்களுடன் கூடவே சென்று அநேக தேச தேசாந்தரங்களில் திரிந்து பலவகைச் சண்டைகளைக் கண்ணுற்று அநேக சங்கதிகளைக் கற்றுக்கொண்டாள். வர வர அவளது மேனியில் யெளவனப்பருவத்தின் லக்ஷணங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. இவள் மாறுவேஷம் பூண்ட மங்கை யெனப் பல ஸந்நியாஸிகளும் தெரிந்துகொண்டனர். ஆனால் ஸந்நியாஸிகள் பொதுவில் ஜிதேந்திரியர்களானமையால், இதைப்பற்றி ஒன்றும் பிரஸ்தாபிக்காம லிருந்துவிட்டனர்.

இந்த ஸந்நியாஸிகளுக்குள்ளே அநேக பண்டிதர்களும் இருந்தனர். அவர்களுள் ஒருவன் சாந்திக்கு ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் விற்பத்தியிருப்பதை யறிந்து அவளுக்குப் பாடஞ் சொல்லத் தொடங்கினன். ஸந்நியாஸிகள் பொதுவில் ஜிதேந் திரியர்களென்று மேலே சொன்னோமல்லவா? ஆனால் எல்

லோரும் அப்படியில்லை. இந்தப் பண்டித ஸந்யாஸியும் அந்த வகுப்பில் சேர்ந்தவனே. அல்லது ஒருவேளை சாந்தியின் நூதன யௌவன விலாஸத்தில் தோன்றிய லாவண்யத்தைக்கண்டு மோகமுற்றுக் காதலால் புதிதாக வேதனைப்படத் தொடங்கியு மிருக்கலாம். அவன் சிஷ்யப்பெண்ணுக்கு சிங்காரகாவியங்களை யெல்லாம் கற்பிக்கத்தொடங்கி, சிங்காரரஸமுள்ள பாடல் களுக்கு வெட்கத்தை யுண்டாக்கத்தக்க வியாக்யானங்களை யெல் லாம் விரிவாய் எடுத்துரைக்கலானான். ஆனால் அவற்றாலெல் லாம் சாந்திக்கு ஒருவிதத் தீங்கும் உண்டாகவில்லை, சிறிது நன்மையே உண்டாயிற்றென்னலாம். நாணம் இன்னதென்று இதுவரையில் அவளுக்குத் தெரியாது. இப்பொழுதோ மாத ரின் இயல்புக்கணிகலனான அந்த நாணம் அவளுக்குத்தானா கவே உண்டாயிற்று. அவளது பௌருஷத்தன்மையில் மாசற்ற பெண்மையெழிலின் இன்னொளியுங் கலந்து அவளுடைய வடி வழகை முன்னிலும் பதின் மடங்கதிகமாய் ஜொலிக்கச்செய் தது. சாந்தி படிப்பை நிறுத்திவிட்டாள்.

ஆனால் அவளது ஆசிரியன்மாத்திரம் தன் பிடிவாதத்தை விடவில்லை. அவன் அவளைப் பார்க்கும்பொழுதெல்லாம், மான் பேட்டைப்பின்பற்றிப் போகும் வேடன்போல் அவளைத் தாவி யோடுவான். ஆனால் சாந்தியானவள் தேகப்பயிற்சி முதலிய வற்றால் ஆடவருக்கும் பெறற்கரிதான வலிமை பெற்றிருந் தமையால், ஆசிரியன் தன்பால் வரும்பொழுதெல்லாம் அவனை உதையாலும் குத்தாலும் நன்றாய்ப் பூஜித்துவந்தாள். இந்த உதைகளையும் குத்துகளையும் எத்தனை நாள் சகிக்கலாம்? ஒரு நாள் அவள் தனியாயிருக்கும் வேளையில் அந்த ஸந்யாஸி வந்து அவள்கையை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டான். சாந்திக்கு விடுவித்துக் கொண்டுபோக முடியவில்லை. ஆனால் தெய்வா தீனமாய் அவளது இடதுகை தான் ஸந்யாசியின் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவள் தன் வலது கையால்

ஓங்கி அவன் தாடையில் பலமாய் ஓர் அறை அறையவே, அந்த ஸந்யாஸி மூர்ச்சை யடைந்து தரைமேல் விழுந்தான். சாந்தி உடனே அந்த ஸந்யாஸிக்கூட்டத்தை விட்டு ஓடிப் போய்விட்டாள்.

அவள் அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்தவளானமையால் தனிமை யாகவே தன் சொந்த ஊருக்குப் புறப்பட்டாள். துணிகரத் தாலும் தோள்வலியாலும் அவள் யாதொரு கஷ்டமுமின்றி நடந்துசென்றாள். வழியில் பிச்சையெடுத்தும் காட்டுக் கனி களைத் தின்றும் உதரபோஷணம் செய்துகொண்டு, இடையில் நேர்ந்தபற்பல அடிதடிச் சண்டைகளிலும் வெற்றிப்பெற்று, சாந்தியானவள் கடைசியாகத் தன் புக்ககம் வந்து சேர்ந்தாள். வந்து பார்க்கையில் மாமனார் மரித்துப்போனதாகத் தெரிந்தது. மாமியாரோ அவளை வீட்டிற் சேர்ப்பதில்லை யென்றாள்,—ஜாதி போய்விடும் என்ற பயத்தினால். ஆகையால் சாந்தி மறு படியும் வெளியே போய்விட்டாள்.

அப்பொழுது ஜீவாநந்தன் வீட்டில் இருந்தான். அவ ளைப் பின்தொடர்ந்து வந்து வழியில் தடுத்து "நீ என் வீட் டைத் துறந்துவிட்டுப் போகிறாய்? நீ இத்தனைநாளாக எங்கே போயிருந்தாய்?" என்று கேட்டான். சாந்தி நடந்ததை யெல் லாம் சொன்னாள். ஜீவாநந்தனுக்கு இதுமெய் இது பொய என்று நன்றாய்த்தெரியுமாகையால், அவள் சொன்னதை உடனே நம்பினான்.

பூவாளியாகிய மர்மதன் பொன்னுலகில் வாழும் அரம்பை முதலிய தெய்வமங்கையரின் இனிய மதர்விழிகளால் நிர்மிக் கப்பெற்று, அவ்வப்ஸர மாதரின் மையலூட்டும் கடைக்கண் நோக்கால் ஜொலிக்கின்ற தன்மோகநாஸ்திரத்தை விவாகமான தம்பதிகளின்மேல் வீணே பிரயோகிப்பதில்லை. ஆங்கிலேயர்

பூர்ணிமை யிரவிலும் ராஜவீதிகளில் காஸ்-லைட் (gas-light) என்ற வாயு விளக்கை யேற்றுகின்றனர். வங்காளிகள் எண்ணெய்தோய்ந்த தலையிலேயே மீண்டும் எண்ணெய் ஊற்றிக் கொள்வர். மனிதர்களின் சங்கதிதான் இப்படியிருக்கிற தென்றால், சந்திரன்கூட சூரியன் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சிற்சில சமயங்களில் ஆகாயத்தில் உதயமாகிறான். இந்திரன் நீர் நிறைந்த கடலிலேயே மழைபொழிகின்றான். குபேரனும் பணம் புரண்டுவழியும் பெட்டகங்களிலேயே செல்வத்தைக் கொட்டுகின்றான். எவனை நண்பர்களும் ஸ்வஜனங்களும் வெகுகாலம் தம்முடன் இருக்கவேண்டு மென்று விரும்புகிறார்களோ, அவனையே யமன் கொண்டுபோய் விடுகிறான். கேவலம் ரதிபதியான மன்மதன் ஒருவனே இத்தகைய புத்திஹீனமான காரியங்களைச் செய்யாதிருப்பவன். எந்தவிடத்தில் கல்யாணமுடி விழுந்து விடுகிறதோ, அந்த தம்பதிகளினிடத்தில் மன்மதன் இனி தனக்கு வேலையில்லையென்று சமஸ்த பாரத்தையும் பிரஜாபதியின் கையில் ஒப்புவித்துவிட்டு, இனிப் புதிதாய் எவருடைய இருதய ரத்தத்தை உறிஞ்சலாமென்று தேடிச்செல்கின்றான். ஆனால் இன்று மனோபவனுக்கு யாதொரு வேலையும் இல்லை போலும். ஆகையால்தான் அவன் தற்செயலாய் இரண்டு மலர்க்கணை (புஷ்பபாணங்)களை வீணில் பிரயோகித்து விட்டான். அவற்றுள் ஒன்று ஜீவானந்தன் உள்ளத்தைப் பிளந்தது; மற்றொன்று சாந்தியின் மார்பிற் பட்டு, எவ்வளவானாலும் கடைசியில் அவளது இருதயமும் பெண்பிள்ளையின் இருதயமே, மிக்க மென்மையான வஸ்துவே, யென்பதை முதன் முதலாக அவளுக்குணர்த்தியது. உடனே புதிதாய் நீருண்ட மேகத்தினின்று வீழும் மழையின் முதற்றுளியால் மலரும் முகுளம்போல் சாந்தியானவள் மொட்டுவெடித்து யௌவனம்பூத்து மந்த ஹாஸத்துடன் கண்மலர்ந்து ஜீவானந்தனைப் பார்த்தாள்.

"நான் உன்னைக் கைவிடமாட்டேன். நான் திரும்பிவருகிறவரையில் நீ இங்கேயே இருக்கவேண்டும்." என்றான் ஜீவாநந்தன். "நீங்கள் திரும்பிவருவது நிச்சயம்தானா?" என்று சாந்தி வினவினாள். ஜீவாநந்தன் அதற்கு யாதும் விடைபகராமல், எந்தப் பக்கமும் திரும்பிப்பாராமல், சாலையோரமாயிருந்த தென்னஞ்சோலையின் நிழலில் சாந்தியின் வாயிதழில் இதழ்சேர்த்து இன்னமிர்தம் பருகியதாக பாவித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுச்சென்றான்.

ஜீவாநந்தன் பிறகு வீட்டுக்குச் சென்று தாயாரினிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வந்தான். பைரவிபுரத்தில் இப்பொழுது அவனுடைய தங்கை நிமிக்குக் கல்யாணமாயிற்று. அது முதல் ஜீவாநந்தனுக்கும் அவள் தங்கைபுருஷனுக்கும் அந்யோந்யஸிநேகம் உண்டாயிற்று. ஆகவே ஜீவாநந்தன் சாந்தியை அழைத்துக்கொண்டு அங்கே சென்றான். தங்கை புருஷன் அவனுக்கு ஒரு துண்டு நிலம் கொடுத்துதவினான். ஜீவாநந்தன் அதில் குடிசை போட்டுக்கொண்டு அதில் சாந்தியுடன் சுகமாகச் சிலகாலம் வாழ்ந்தான். புருஷனுடன்கூடி வாழ்ந்துவருங்காலையில் சாந்தியின் பௌருஷஸ்வபாவம் சிறிது சிறிதாய் மறைந்தும் அடங்கியும் போயிற்று. மாதர்க்குரிய வடிவும் அழகும் எழிலும் நித்தமும் நவநவமாய்க் கிளர்ந்தன. அவர்களுடைய நாட்கள் இன்பமயமான கனவுபோல் சுகமாய்க் கழிந்தன.

ஆனால் அந்தக் கனவு விரைவில் மறைந்து போயிற்று. ஜீவாநந்தன் ஸத்யாநந்த ஸ்வாமிகள் வசமாகி ஸந்தான தர்மத்தை அவலம்பித்து சாந்தியை விட்டுப்பிரிந்து சென்றான். இவ்வாறு பிரிந்தபின்னர் அவர்கள் மறுபடியும் முதல் முதல் ஒருவரை யொருவர் சந்திக்கும்படி நேர்ந்தது நிமியின் சாமர்த்தியத்தினாலேயே. அந்த சந்திப்பு தான் முன் அத்தியாயத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஜீவானந்தன் போய்விட்டபின்னர் சாந்தி நிமியின் வீட்டுத் தாழ்வாரத்திற் போய் உட்கார்ந்தாள். நிமாயி குழந்தையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு அவள் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தாள். இனி சாந்தியின் கண்ணில் சிறிதும் நீர் பெருகவில்லை. அவள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு முகமலர்ச்சியுடன் சிறிது மந்தஹாஸம்செய்தாள். ஆயினும் அவள் சிறிது சிந்தையிலாழ்ந்தவள் போலவும் எதைப்பற்றியோ விசாரப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவள் போலவும் தோன்றினாள்.

நிமாயி அதையறிந்துகொண்டு. "எப்படியாவது நீங்கள் சந்தித்தீர்களல்லவா, அதுவே போதும்" என்றாள்.

சாந்தி ஒன்றும் பதிலுரையாமல் மௌனமா யிருந்தாள். சாந்தி தன் மனக்கருத்தைச் சொல்லமாட்டாளென்று நிமாயிக்குத்தெரிந்தது. அவளுக்குத் தன் மனதிலுள்ளதைச் சொல்ல இஷ்டமில்லை யென்பதையும் நிமாயி தெரிந்து கொண்டாள். ஆகவே நிமாயி வேறே ஏதாவது பேச்சில் அவளை யிழுக்சக் கருதி "இதோ பார் மன்னி, இந்த குழந்தை யெப்படியிருக்கு?" என்றாள்.

"உனக்கேதடி இந்தக்குழந்தை? எனக்குத் தெரியாமல் எப்பொடீ இதைப் பெத்துட்டே?" என்றாள் சாந்தி.

"அடி உன் அகம் அழிய. உன்னை வாரிண்டுபோக. எனக்கேதடீ பெண்? எங்களண்ணாவின் கொழந்தை யன்றோ இது?" என்றாள் நிமாயி.

நிமாயி சாந்தியின் வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்பவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் இப்படிச் சொன்னவளல்லள். 'அண்ணாவின் குழர்தை' யென்றதனால் தன் தமயன் அந்தக் குழந்

தையைத் தன்னிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போனானென்பதே அவளுடைய கருத்து. ஆனால் சாந்தி அதை அவ்வாறு கொள்ளவில்லை; தன்னைக் கிளப்பிவிட்டு வேடிக்கைப்பார்க்க வேண்டுமென்றே நிமாயி அப்படிப் பேசினதாக எண்ணிக் கொண்டு "நான் பெண்ணின் தகப்பன் யாரென்று கேட்கவில்லையே ;தாயாரின் பெயரைத்தானே கேட்டேன்" என்றாள்.

நிமாயிக்கு இவ்வாறு தக்கபடி சாந்தியாகவே, அவள் ஒன்றும் தோன்றாமல் மலைவுற்று மொழிவாளாயினாள்:—"யார்குழந்தையோ எனக்கெப்படி தெரியுண்டியம்மா? அண்ணா எங்கேயோ விழுந்திருந்ததை யெடுத்துக்கொண்டு வந்தான். அதையெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள அவகாசமே தெனக்கு? இதுவோ கருப்புக்காலம். எத்தனையோபேர் குழந்தை குட்டிகளை வழியில் எறிந்து விட்டுப்போய் விடுகிறார்கள். நம்மிடத்துக்குக் கூட எத்தனையோபேர் ஆண் பெண் குழந்தைகளை விற்பதற்காகக் கொண்டுவரவில்லையா? பிறத்தியார் குழந்தைகள் யாருக்குவேணும்"—அவள் கண்களில் முன்போல் நீர் ததும்பியது. ஆனால் அவள் அதைத் துடைத்துக்கொண்டு மீண்டும் பேசலுற்றாள்—"குழந்தை யென்னமோ திவ்யசுந்தரமாயிருக்கு. அதன் நேர்த்தியையும் சொகுசையும் பார்த்தே, அண்ணாவைக் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டேன்" என்றாள்.

அதன்பிறகு அவர்களிருவரும் வெகுநேரம் வரையில் பல வகை சங்கதிகளைப்பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சற்று கழித்து நிமாயிமணியின் புருஷன் வீட்டுக்குத் திரும்பிவரவே, சாந்தி எழுந்திருந்து தன் குடிசைக்குப் போனாள். போனவுடனே கதவைப் போட்டுவிட்டு அடுப்பிலிருந்து சிறிது சாம்பலை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு மிஞ்சியிருந்ததின்பேரில் தனக்காகச் சமைத்துவைத்திருந்த சோற்றை எறிந்துவிட்டு, பிறகு

நின்றது நின்றவண்ணமே வெகுநேரம் வரையில் சிந்தையில் ஆழ்ந்திருந்து தனக்குள் தானே இவ்வாறு கருதலானாள். "இத்தனை நாளாகச் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்ததை இன்று செய்துவிடப்போகிறேன். எந்த ஆசையினால் அதை இதுவரையில் செய்யாதிருந்தேனோ, அது இன்று நிறைவேறி விட்டது, ஸபலமாய்விட்டது. ஸபலமோ அல்லது நிஷ்பலமோ? நிஷ்பலமே. ஆனால் இந்த ஜன்மமே நிஷ்பலந்தான். எதை இத்தனை நாளாக சங்கல்பித்திருந்தேனோ, அதை இன்று நிறைவேற்றி விடுகிறேன். ஒரு பாபத்துக்கு என்ன பிராயச்சித்தமோ, அதுதான் நூறு பாபத்துக்கும் பிராயச்சித்தம்."

இவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டே சாந்தி சோற்றை அடுப்பிற் கொட்டிவிட்டுக் காட்டிலிருந்து கொஞ்சம் கனிகளைக் கொணர்ந்து அன்னத்திற்குப் பதிலாக அவற்றைத் தின்றாள். பிறகு நிமாயி கண்வைத்திருந்த தனது டக்கா சேலையை வெளியில் எடுத்து அதன் கரையைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு மற்றதைக் காவிமண்ணீரில் நன்றாய்த்தோய்த்தாள். சேலைக்குக் காவி நிறம் நன்றாய் ஏறிற்று. இவ்வாறு சேலையைக் காவியில் நனைத்து உலர்த்திக்கொள்வதற்குள் அந்திநேரமாய்விட்டது. இருட்டினவுடனே கதவைப்போட்டுக்கொண்டு உள்ளேபோய் ஒரு விசித்திரமான வேலையில் சாந்தி பிரவர்த்திக்கத் தொடங்கினாள். வாராமல் சடைப்பற்றி முழந்தாள்வரைத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த தன் கேசத்தில் ஒருபாகத்தைக் கத்திரியால் கத்தரித்து வைத்துக்கொண்டாள். தலையில் மிகுந்திருந்த கேசத்தை ஒன்றாய்ச்சேர்த்து சடையாகக் கட்டிவிட்டுக்கொண்டாள். சீப்பிட்டு வாராமல் கரடுமுரடாயிருந்த அந்தக் கேசஜாலம் இப்பொழுது அபூர்வ விந்யாஸத்துடன் கூடிய ஜடாபாரமாய்ப் பரிணமித்தது. பிறகு அந்தக் காஷாய வஸ்திரத்தை இரண்டாகக் கிழித்து ஒன்றை அரையில் அணிந்துகொண்டு மற்றொன்றை மார்பு மறையும்படிக் கட்டிக்கொண்டாள். அந்த வீட்டில் ஒரு சிறிய

கண்ணாடி யிருந்தது. வெகுகாலமாக உள்ளே அடைபட்டிருந்த அதனை இப்பொழுது வெளியே யெடுத்து, அதில் தன் வேஷத்தைப்பார்த்துக் கொண்டாள். பார்த்து, 'ஐயோ, இவற்றை எவ்வாறு மறைப்பேன்?'' என்று சொல்லிக்கொண்டு கண்ணாடியை யெறிந்துவிட்டு, கத்திரித்து விழுந்திருந்த மயிர்களை யெடுத்துப்போலிமீசை தாடிகளாகச் செய்து கொண்டாள். ஆனால் அவற்றை அணிந்துகொள்ள அவளுக்கு மனம்வரவில்லை. சிச்சி! இதென்ன மானக்கேடு! அந்த நாளெல்லாம் போய்விட்டதே. ஆனாலும் அந்தக் கிழப்பயலுக்கு புத்தி புகட்டுவதற்காவது இது கையிலிருப்பது நலமே, என்று வைத்துக்கொண்டாள். பிறகு அவள் வீட்டிலிருந்த ஒரு பெரிய மான்தோலை யெடுத்துக் கழுத்திற் கட்டிக்கொண்டாள். அது கழுத்து முதல் முழந்தாள் வரையில் தேகத்தை மறைத்தது. இவ்வாறு வேஷம்பூண்டு அந்த நவீன ஸந்யாஸினி வீட்டுக் குள்ளிருந்தே நாலுபக்கமும் சுற்றிப் பார்த்தாள். பாதிராத்திரி யானதும் அவள் அந்த ஸந்யாஸி வேஷத்துடன் கதவைத் திறந்து கொண்டு இருட்டில் தன்னந் தனியளாய் வீட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டு ஆழ்ந்த வனத்தினிடை நுழைந்தாள். வனதேவதைகள் அந்த அர்த்த ராத்திரிவேளையில் அடவிமத்தியில் ஓர் அபூர்வமான கீதத்வனியைக் கேட்டனர்.

ராகம் காம்போதி.

சந்தம்.

தானன தானன தானன தானன
தானன தானா.

"புரவியி லேறிஎன் இன்னுயிர்க் காதல!
போவது மெங்கே யோ?''
"*செருமுனை யேகுவ னேந்திழையாய், தடை
செப்பிட வேண்டாதே!

---

* செரு—யுத்தம்.

ஹரி ஹரி ஹரி ஹரி யென்று முழங்கி
யமர்க்களத்தே பாய்வேன்,
பெரிதென இவ்வுயிர் பேணிபி ரேனெனைப்
பின்றொட ராதே நீ.
யாரவள் நீ? யினி யும்மவன் யாவன்?
எனைப்பின் றொடராதே.
வீரரண ஜய மென்றிசைப்பேன்! உனை
வேண்டிலன் மெல்லியலே."
"என்னுயிர்நாத! எனைத்தனி விட்டகல்
கின்றதும் சால்பாமோ?
உன்னுடையாளை வருத்துவையோ? சிறி
துள்ள மிரங்காயோ?"
"கேளடி யங்கு! முனைப்பறை வெற்றி
கிளர்ந்து முழங்குபவே!
தாளமையாது சமர்விழைந்தே முன்பு
தாவுமிங் கென்பரியே.
நெஞ்ச மினியெனக் கில்லத்தி லோர்கண
நின்றிடுமோ போடீ!
வெஞ்சமர் வெற்றி யிசைத்திடுவேன்! உனை
வேண்டிலன் மெல்லியலே."

மூன்றும் அத்தியாயம்.

அடுத்தநாள் ஆனந்தமடத்திற்குள் ஏகாந்தமான ஓரிடத்தில் ஸந்தானத்தலைவர் மூவர் சோர்ந்த முகத்தினராய் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். ஜீவாநந்தன் ஸத்யாநந்தரைப் பார்த்து "மஹாராஜ்! தேவர்களுக்கு நம்மிடத்தில் என் இவ்வளவு கோபம்? எந்த தோஷத்திற்காக நாம் முசல்மான்களால் முறியடிக்கப்பட்டோம்?" என்று கேட்டான்.

—தேவர்களுக்குக் கோபமில்லை. யுத்தத்தில் வெற்றி தோல்வியும் இரண்டும் உண்டு. அன்றைக்கு நாம் வெற் படைந்தோம். இன்று தோல்வியடைந்தோம். முடிவில் உண்டாகும் வெற்றியே வெற்றி. இதுவரையில் நம்பால் அருள்புரிந்த சங்கு சக்ர கதா பத்ம தாரியாகிய அந்த வன மாலியே மீண்டும் நமக்கருள் புரிவானென்று நான் நிச்சய மாய் நம்பியிருக்கிறேன். அவனது திருவடிகளைத் தொட்டு நாம் எந்த விரதத்தை மேற்கொண்டோமோ, அதை நாம் அவசியம் சாதிக்கவேண்டும். தவறினால் நாம் நித்திய நரகத் திற் காளாவோம். நமக்கு முடிவில் வெற்றியுண்டாகு மென்கிறதைப்பற்றி எனக்குத் தினையளவும் சந்தேகமில்லை. ஆனால் தெய்வாநுக்கிரஹமின்றி எப்படி ஒரு காரியமும் சித்தியாகாதோ, அப்படியே புருஷகாரமும் பிரதிகாரியத் துக்கும் இன்றியமையாதது. நமக்குத்தோல்வி யுண்டானதற் குக் காரணம் நம்மிடம் ஆயுதமின்மையே. குண்டு, துப் பாக்கி, பீரங்கிகளின் முன், தடிக்கம்புகளும், ஈட்டிகளும் என்னசெய்யமுடியும்? ஆதலால் நம்மிடம் புருஷகாரம் குறைவா யிருந்தமையாலேயே நாம் தோல்வியுற்றோம். இப்பொழுது நாம் செய்யவேண்டிய தென்னவென்றால், இனி இத்தகைய அஸ்திரங்கள் நம்மிடத்தில் குறைவின்றி யிருக்குமாறு பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

ஜீவா—அது வெகு கடினமான காரியம்.

ஸத்ய.—ஜீவாநந்தா! இதுவா கடினமான தென்கிறாய்? நீ ஸந் தானியாயிருந்தும் இப்படிப்பட்ட சொல் உன் வாயிலிருந்து வரலாமா? ஸந்தானிகளுக்கும் கடினமான தொன்றுண்டோ?

ஜீவா.—ஸ்வாமி! அவற்றை எவ்வாறு சம்பாதிக்கக் கூடுமோ, ஆக்ஞாபித் தருளவேண்டும்.

ஸத்ய.—அவற்றை சம்பாதிப்பதற்காகவே இன்றிரவு நான் தீர்த்த யாத்திரை புறப்படுகிறேன். நான் திரும்பிவரும்

வரையில் நீங்கள் அதிக ஜோலி ஒன்றுக்கும் போகவேண்டாம். ஸந்தானர்களுக்குள் ஒருமைப்பாட்டை ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றிவாருங்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய அன்னவஸ்திரங்களை ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பதுடன் மாதாவின் யுத்த விஜயத்திற்காகப் பணப்பெட்டிகளையும் நிறைத்து வையுங்கள். இந்த வேலையை உங்களிருவருக்கும் இடுகின்றேன். அதை நிறைவேற்றுவது உங்கள் பாரம்.

பவா.—ஸ்வாமி! தீர்த்தயாத்திரை செய்வதால் இவற்றையெல்லாம் எவ்வாறு சேகரிப்பீர்கள்? மருந்து, குண்டு, துப்பாக்கி, பீரங்கி முதலியவற்றை விலைக்கு வாங்கி இவ்வளவு தூரம் அனுப்புதல் பெரிய கலவரைக் காஸ்பதமாகும். தவிரவும், நமக்குவேண்டிய இவையெல்லாம் எங்கே கிடைக்கப் போகிறது? விற்பவர்தான் யார்? கொண்டு வருகிறவர்கள் யாவர்?

ஸத்யா.—விலை கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டு வந்து காரியத்தை நடத்த நம்மாலாகாது. நான் வேலைக்காரர்களை யனுப்புகிறேன், இங்கேயே அவற்றையெல்லாம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

ஜீவா.—என்னது? இந்த ஆநந்தமடத்திலேயா?

ஸத்யா.—அதெப்படியாகும்? இதற்குபாயம் நான் வெகு காலமாய் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். எம்பெருமான் அதற்கு இப்பொழுது வழிகாட்டி யிருக்கிறுர். எம்பெருமான் பிரதிகூலமாயிருப்பதாக நீங்கள் சொன்னீர்கள். அவர் அநுகூலமாகவே இருக்கிருரென்று எனக்குத் தெரிகிறது.

பவா.—இதற்குக் காரியசாலை எங்கே வைத்துக்கொள்ளவாம்?

ஸத்யா.—பதசின்னத்தில்.

ஜீவா.—அதெப்படி? பதசின்னத்தில் அது எப்படி நடக்கும்?

ஸத்யா.—இல்லாவிட்டால், எதற்காக நான் மகேந்திரனை இந்த மகாவிரதத்தைக் கைக்கொள்ளச்செய்ய இவ்வளவு கவலை கொள்ளவேண்டும்?

ஜீவா.—மகேந்திரன் விரதத்தைக் கைக்கொண்டானா?

ஸத்யா.—இன்னும் இல்லை. சீக்கிரத்திலேயே கைக்கொள்வான். இன்றிரவு அவனுக்கு நான் தீக்ஷை செய்விக்கப் போகிறேன்.

ஜீவா.—மகேந்திரசிங்களை விரததீக்ஷிதனாகச் செய்வதற்காக நீங்கள் பட்ட கவலை ஒன்றும் எங்களுக்குத் தெரியாது. அவன் மனைவி பெண்களின் கதி என்னவாயிற்று? அவர்களை எங்கே கொண்டுபோய் வைத்திருக்கிறான்? நான் இன்று ஆற்றங்கரையில் ஒரு பெண்குழந்தையைக் கண்டெடுத்து என் தங்கையினிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தேன். அந்தக் குழந்தையின் பக்கத்தில் ஒரு சுந்தரி மரித்துக் கிடந்தாள். ஒருவேளை அவர்கள் தான் மகேந்திரனுடைய மனைவியும் பெண்ணுமோ என்னவோ? அப்படித்தான் நினைத்தேன்.

ஸத்யா.—அவர்கள் தான் மகேந்திரனது மனைவியும் பெண்ணும்.

பவாநந்தன் திடுக்கிட்டெழுந்தான். தான் முன் ஔஷதம் கொடுத்து உயிர்ப்பித்த ஸ்திரீதான் மகேந்திரன் மனைவி யென்று அப்பொழுது அவனுக்கு விளங்கியது. ஆயினும் அந்த சமயத்தில் எது சொல்வதும் அநாவசியமென்று சும்மா விருந்துவிட்டான்.

ஜீவா.—மகேந்திரன் மனைவி எப்படி செத்துப்போனாள்?

ஸத்யா.—விஷத்தை விழுங்கி செத்தாள்.

ஜீவா.—விஷத்தை என் விழுங்கினாள்?

ஸந்யா.— எம்பெருமான் அவளுக்கு ஸ்வப்நத்தில் தோன்றி உயிரை விடும்படி ஆக்ஞாபித்தார்.

பவா.—அந்த ஸ்வப்நத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஆக்ஞை ஸந்தான ஸம்பிரதாயத்தின் காரியோத்தாரத்தின் பொருட்டு தானே ?

ஸந்யா.—மகேந்திரன் சொன்னதிலிருந்து அப்படிதான் ஏற்படுகிறது. இப்பொழுது சாயங்காலவேளையாய் விட்டது. நான் இனி சந்தியாவந்தனம் செய்யப்போகவேண்டும். அதன் பிறகு நூதன ஸந்தானங்களுக்கு தீக்ஷை செய்விக்கப் போகிறேன்.

பவா.—ஸந்தானர்களா? எத்தனைபேர்? மகேந்திரனைத்தவிர இன்னும் யாராவது தேவரீரது சிஷ்யராவதற்கு இன்று வந்திருக்கிறானா?

ஸந்யா.—ஆம். மற்றொரு புதியவன் வந்திருக்கிறான். அவனை நானெப்பொழுதும் பார்த்ததில்லை. இன்றுதான் அவன் வந்தான். அவன் மிகத் தருணவயதுள்ள யுவாவாயிருக்கிறான். அவனது ரூபத்தையும் இங்கிதத்தையும் பேச்சையும் பார்த்து மிகக் களிப்படைந்தேன். அவன் சரியான மாற்றுள்ள தங்கமாகவே யிருப்பானெனத் தோன்றுகிறது. அவனை ஸந்தான தர்மங்களில் பயிற்றவேண்டிய கடமை ஜீவாநந்தனைச் சேர்ந்தது. ஏனெனில் ஜீவாநந்தன் ஜனங்களின் உள்ளங்களைக் கவர்வதில் மகா சமர்த்தனாயிருக்கிறான். நான் போகிறேன். உங்களுக்கு நான் சொல்லவேண்டியது இன்னும் ஒரு புத்திமதி இருக்கிறது. அதை கவனமாய்க் கேட்கவேண்டும்.

அப்பொழுது அவ்விருவரும் கரங்குவித்து விநயபூர்வகமாய் "தேவர் திருவுள்ளம்" என்றார்கள்.

ஸந்யா.—நீங்கள் இருவரும் ஏதாவது அபராதம் செய்திருந்தாலும், அல்லது நான் திரும்பிவருவதற்குள் செய்ய நேர்ந்தா

லும், நான் வருகிறவரையிலும் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டாம். நான் வந்தபிறகு உங்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் அவசியம் செய்யவேண்டியதாயிருக்கும்.

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு ஸத்யாநந்தர் தம்மிடத்திற்குச் சென்றார். பவாநந்தனும் ஜீவாநந்தனும் ஒருவரை யொருவர் வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர்.

"உனக்காகத்தான் அந்த வார்த்தை சொன்னாரோ?" என்றுகேட்டான் பவாநந்தன்.

"இருக்கலாம், என் தங்கை யகத்தில் மகேந்திரன் பெண்ணை விட்டு வருவதற்குகாகப் போயிருந்தேன்." என்றான் ஜீவாநந்தன்.

"அதிலென்ன தோஷம்? அது நிஷித்தமன்று. ஆனால் அங்கே அகத்துக்காரியைப் பார்க்கச் சபலப்பட்டதுண்டோ?"

"குருஸ்வாமி அதைத்தான் மனதில் வைத்துக்கொண்டு சொன்னாற்போலிருக்கிறது."

நான்காம் அத்தியாயம்.

ஸாயங்கால ஸந்தியாவந்தனத்தை முடித்துக்கொண்டு ஸத்யாநந்தர் மகேந்திரனை யழைத்து, "உன் பெண் பிழைத்திருக்கிறது" என்றார்.

"எங்கே மஹாராஜ்?"

"என்னை ஏன் மஹாராஜ் என்கிறாய்?"

"எல்லோரும் அப்படியே சொல்லுகிறார்கள். மடாதிபதிகளை எல்லோரும் எங்கும் அவ்விதமாகவே அழைக்கிற வழக்கமாயிருக்கிறது. என் பெண் எங்கே மஹாராஜ்?"

"அந்த சங்கதியைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன் நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு சரியான பதில் கூறவேண்டும். நீ ஸந்தான தர்மத்தைக் கைக்கொள்கிறையா?.

"கைக்கொள்வதாகவே தீர்மானித்திருக்கிறேன்."

"அப்படியானல், பெண் எங்கே என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டாதே."

"ஏன் மஹாராஜ்?"

"இந்த விரதத்தைக் கிரஹிக்கிறவர்கள் தமது மனைவிமக்கள் பந்துஜனம் ஆகிய எவருடனும் எவ்வித சம்பந்தமும் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. மனைவிமக்களின் முகத்தைப் பார்த்தாலும் பிராயச்சித்தமுண்டு. ஸந்தானர்களின் காரியம் நிறைவேறு கிறவரையிலும், நீ உன் பெண்ணின் முகத்தைக்கூடப் பார்க் கலாகாது. ஆகவே நீ ஸந்தான தர்மத்தைக் கிரஹிக்க நிச் சயித்திருக்கும் பக்ஷத்தில், உன் பெண்ணின் சங்கதியைக் கேட்டு என்ன செய்யப்போகிருய்? அவளை யெவ்விதத்திலும் இப்பொழுது பார்க்க முடியாது."

"இவ்வளவு கடினமான நியமம் எதற்காக, ஹே ப்ரபோ?"

"ஸந்தானர்களின் காரியம் அதிகடினமானது. முற்றத் துறந்தவர்களல்லாமல் மற்றெவரும் அந்தக் காரியத்துக்குப் பயன்படார். மாயாபாசத்தால் கட்டுண்ட சித்தமுடையவர்கள் மூங்கிலில் கட்டப்பட்ட காற்ருடிபோல் இம்மண்ணைவிட்டு மேலுலகத்துக்கு ஏறிச்செல்ல முடியாது."

"மஹாராஜ், தேவர் அருளிச்செய்வது அடியேனுக்கு ஒன் றும் விளங்கவில்லை. எவர்கள் மனைவிமக்களின் முகதரிசனம் செய்கிருர்களோ, அவர்களனைவரும் எவ்விதமான அரும்பெருங் காரியம் செய்வதற்கும் தகாதவர்களேயோ?"

"புத்திர களத்திரங்களின் முகத்தைப் பார்த்தமாத்திரத் தில், தெய்வகாரியங்களை நாம் மறந்து விடுகிருேம். ஸந்தான

தர்மத்தின் ஒரு நியமம் என்னவென்றால், எப்பொழுது அவசிய மென் றேற்படுகிறதோ, அப்பொழுது உயிரை விடுவதற்கும் ஸந்தானர்கள் ஆயத்தமா யிருக்கவேண்டும். மனைவிமக்களின் முகத்தின் நினைவே உன் மனத்தில் இருந்தால், நீ எப்பொழு தாவது எந்தக் காரியத்திற்காயினும் அவர்களை விட்டு பிராணனை விட உன்னால் முடியுமா?"

"ஆனால் என் பெண்ணைப் பாராதிருந்துவிட்டதினாலேயே அவளை நான் மறந்துவிட முடியுமா?"

"உன்னால் முடியாவிட்டால், இந்த விரதத்தை கிரஹிக்க வேண்டாம்."

"ஸந்தானர் அனைவரும் இவ்வாறே மனைவிமக்களை மறந்து விரதத்தை கிரஹித்திருக்கிறார்களா? அப்படியிருந்தால் ஸந் தானர்களின் எண்ணிக்கை வெகு சொற்பமாக வல்லவோ இருக்கும்?"

"ஸந்தானர்கள் இருவகையினர், தீக்ஷைபெற்றவர், தீக்ஷை பெறாதவரென. தீக்ஷைபெறாதவர் சம்சாரிகளாகவேனும், பிச்சைக்காரராகவேனும் இருப்பர். அப்படிப்பட்டவர்கள் கேவலம் யுத்தகாலத்தில் மாத்திரம் வந்து, யுத்தமுடிந்ததும் கொள்ளையிற் பங்காவது வேறு வெகுமதியாவது பெற்றுக் கொண்டு போய்விடுவார்கள். தீக்ஷைபெற்றவர்களோ சகலத் தையும் பரித்தியாகம் செய்யவேண்டும். அவர்களே ஸந்தான ஸம்பிரதாயத்தின் தலைவர். நீ தீக்ஷைபெறாத ஸந்தானனா யிருப்பது எனக்கிஷ்டமில்லை. யுத்தசமயத்திற்குக் கத்தியும் கம் புங்கொண்டு சண்டைபோட வருகிறவர்கள் எத்தனையோபேர் இருக்கிறார்கள். நீ தீக்ஷைபெறாவிடில், இந்த சம்பிரதாயத் தின் எவ்விதப் பெருங்காரியத்துக்கும் நீ அதிகாரியாயிருக்க முடியாது."

"தீக்ஷையாவதென்ன? நான் மறுபடியும் என் தீக்ஷை பெறவேண்டும்? என் குலாசாரத்தின்படி ஏற்கனவே நான் தீக்ஷை பெற்று மந்திரோபதேசம் பெற்றிருக்கிறேனே."

"அந்த மந்திரத்தை விட்டுவிடவேண்டும். மறுபடியும் என்னிடம் மந்திரோபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்."

"உபதேசமான மந்திரத்தை விடுவதெப்படி?"

"அந்த விதத்தை நான் சொல்லித்தருகின்றேன்."

"புதிதாய் மந்திரோபதேசம் ஏன் பெறவேண்டும்?"

"ஸந்தான ரனைவரும் வைஷ்ணவரானமையால்."

"அது எனக்கு விளங்கவில்லை. ஸந்தானர்கள் எவ்வாறு வைஷ்ணவர்களா யிருக்கக்கூடும்? வைஷ்ணவர்களுக்கு அஹிம்ஸை உயர்ந்த தர்மமல்லவா?"

"அது சைதந்ய ஸம்பிரதாயத்தாரின் வைஷ்ணவதர்மம். நாஸ்திக பௌத்தமதத்தை யநுசரித்து ஏற்பட்ட போலி வைஷ்ணவமே அது. உண்மையான வைஷ்ணவ தர்மத்தின் லக்ஷணமென்ன வென்றால், துஷ்டர்களை சிக்ஷித்து அன்னையாகிய பூமிதேவியை ரக்ஷித்தலாம். ஏனெனில் நம் குலதெய்வமாகிய விஷ்ணுவே ஜகத்ரக்ஷகரா யிருக்கிறார். அவர் தசாவதாரமெடுத்து இப்பூமியைக் காத்தார். கேசி, ஹிரண்யகசிபு, மதுகைடவர், முரன், நரகன் முதலிய தைத்தியர்களையும், ராவணன் முதலிய ராக்ஷஸர்களையும், கம்ஸன் சிசுபாலன் முதலிய கொடுங்கோலரசர்களையும் அவரே யுத்தத்தில் ஸம்ஹாரம் செய்திருக்கிறார். அவரே வெற்றிவீரர். வெற்றியளிப்பவரும் அவரே. பிருதிவியை உத்தரிக்கிறவரும் அவர்தான். ஸந்தானர்களின் இஷ்ட தெய்வமும் அவரே. சைதந்யதேவரது வைஷ்ணவ மதம் சம்பூர்ண வைஷ்ணவ தர்மமன்று. அது வைஷ்ணவ தர்மத்தின் ஒரு பாதியே யாகும். சைதந்ய ஸ்வாமியின் விஷ்ணு ப்ரேமமயன்—அன்புருவானவன். ஆனால் எம்பெருமான் தேவ

அப்பொழுது ஸத்யாநந்தர் அவனையும் மகேந்திரனையும் விளித்து "நீங்கள் யதாவிதியாக ஸ்நானம் செய்து உபவாஸமிருந்து உங்களைப் பரிசுத்தமாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா ?" என்றார்.

" இருக்கிறோம் " என்றார்கள் அவ்விருவரும்.

" நீங்கள் இந்த பகவத் ஸந்நிதானத்திலே ஸந்தான தர்மத்தின் நியமங்களையெல்லாம் சரிவர நடத்துவதாக பிரதிக்ஞை செய்வீர்களா ?"

"செய்வோம்."

"மாதாவின் உத்தாரணம் நிறைவேறும் வரையில் நீங்கள் இல்லற தர்மங்களைப் பரித்தியாகம் செய்வீர்களா?

"செய்வோம்."

"தாய் தந்தையரையும் விட்டிருப்பீர்களா ?"

"இருப்போம்."

"சகோதர சகோதரிகளையும் ?"

"விட்டிருப்போம்."

"மனைவி மக்களையும்?"

"பரித்தியாகம் செய்வோம்."

"சொந்த பந்துஜனங்களையும் பரிஜனங்களையும்?"

"எல்லோரையும் துறப்போம்."

"தனத்தையும்—சம்பத்தையும்—போகங்களையும்?"

"எல்லாவற்றையும் துறந்துவிட்டோம்."

"இந்திரிய ஜயம் செய்வீர்களா? மாதர்களுடன் எப்பொழுதும் ஏகாஸனத்தில் உட்காரா திருப்பீர்களா?"

"அப்படி உட்காரவேமாட்டோம். இந்திரிய ஜயம் செய்வோம்."

"உங்கள் சொந்தத்திற்காவது பந்து ஜனங்களின் பொருட்டாவது ஒருபோதும் பொருளீட்டுவதில்லை யென்றும், என்ன சம்பாதித்தாலும் இந்த வைஷ்ணவ ஸமாஜத்தின் பொருட்டே ஸமர்ப்பித்து விடுகிறோமென்றும், பகவத் ஸந்நிதானத்தில் பிரமாணம் செய்வீர்களா?"

"அப்படியே பிரமாணம் செய்கிறோம்."

"ஸநாதன தர்மத்தின் பொருட்டு சுவயமாய் அஸ்திரமெடுத்து யுத்தம் செய்வீர்களா?"

"செய்வோம்."

"போர்க்களத்தில் ஒருபோதும் புறங்காட்டி யோடமாட்டீர்களே?"

"இல்லை."

"நீங்கள் பிரதிக்ஞை தவறி நடந்தால் ?"

" ஜ்வலிக்கும் அக்நியில் பிரவேசிப்போம். இல்லாவிடில் விஷம் வாங்கிக்கொண்டு பிராணனை விடுவோம்.

"இன்னொரு சங்கதி இருக்கிறது." என்றாரம்பித்து ஸத்யாநந்தர் சொல்லலுற்றார். "அதாவது ஜாதி. நீங்கள் எந்த ஜாதி? மகேந்திரன் காயஸ்தனென்று தெரியும்; இன்னொருவர் என்ன ஜாதி?"

'நான் பிராஹ்மண குமாரன்' என்றான் மற்றவன்.

"நல்லது, நீங்கள் ஜாதியை விடுவீர்களா ? ஸந்தானரனைவரும் ஒரே ஜாதி. இந்த மகாவிரதத்தில் பிராஹ்மண சூத்திர பேதத்தை நாங்கள் பாராட்டுகிறதில்லை. நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?"

"நாங்களும் யாதொரு பேதமும் பாராட்டமாட்டோம். நாம் எல்லோரும் ஒரு மாதாவின் ஸந்தானங்களேயெனக் கருதுவோம்."

“அப்படியானல் உங்களுக்கு தீக்ஷை செய்விக்கிறேன். நீங்கள் இப்பொழுது செய்த பிரதிக்ஞைகளில் எதற்கும் பங்கம் உண்டாகக்கூடாது. ஸாக்ஷாத் முராரியே இதற்கு ஸாக்ஷி. எவன் ராவண, கும்பகர்ண, கம்ஸ, ஹிரண்யகசிபு, ஜராஸந்த, சிசுபாலராதி துஷ்டர்களின் விநாசத்துக்கு ஹேது பூதனயிருந்தானே, எவன் ஸர்வாந்தர்யாமியாய், ஸர்வஜயியாய் (அனைத்தையும் வெல்வோன்), ஸர்வ சக்திமானய், ஸர்வ நியந்தாவாய் இருக்கின்றானே, எவன் இந்திரனது வஜ்ராயுதத்திலும் மார்ஜாலத்தின் நகத்திலும் துல்ய ரூபத்துடன் விளங்குகின்றானே,அந்தப் பரமபுருஷன் பிரதிக்ஞாபங்கம் செய்கிறவனை அழித்து அருநரகில் வீழ்த்துவானாக!”

இருவரும்—ததாஸ்து.

ஸத்யா---இனி ‘வந்தே மாதரம்’ பாடுங்கள்.

அவ்விருவரும் அந்த ஏகாந்தமான ஸந்நிதியிலே மாத்ரு ஸ்தோத்திரத்தைப் பாடினார்கள்.

பிறகு ஸத்யாநந்த பிரஹ்மசாரி அவர்களுக்கு யதாவிதியாய் தீக்ஷை செய்வித்தார்.

ஆறும் அத்தியாயம்.

தீக்ஷை முற்றுப்பெற்றபின்னர் ஸத்யாநந்தர் மகேந்திரனை ஓர் ஏகாந்தமான ஸ்தானத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார். இருவரும் உட்கார்ந்தபின்பு ஸத்யாநந்தர் பின்வருமாறு பேசலானார். “வத்ஸா, நீ இந்த மகாவிரதத்தைக் கிரஹித்ததினால், பகவான் நம் பக்கல் அநுகூலமா யிருக்கிறாரென்று நினைக்கிறேன். உன் மூலமாக மாதாவுக்குப் பெருத்த கைங்கரியம் நடக்கப்போகிறது. இப்பொழுது நான் இடப்போகும் கட்

டளையை ஜாக்கிரதையாய்க் கேள். ஞான் :—"தேவருக்கு எப்
நந்தனுடம் சேர்ந்து காடுகளில் திரிந்து ஷிக்கலாம். அடியேன்
மென்று நான் சொல்லவில்லை. நீ பதசி
திரும்பிப்போய், சொந்த வீட்டிலிருந்துகொ பார்த்து, உன்னை
சிரமதர்மத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும்.''
நன்ருயிருக்கு

மகேந்திரன் இதைக் கேட்டு வியப்பும் விசனபயமையே
தான். ஆனல் ஒன்றும் பேசவில்லை. பிரஹ்மசாரி னக்குப்
பேசத்தொடங்கினர்:— தற்கு
ன்

"இப்பொழுது நமக்கு ஆசிரயஸ்தானம் ஒன்றுமில்லாம லிருக்கிறது. ஒரு பலமுள்ள சைநியம் வந்து நம்மை முற்றுகை யிடும்பக்ஷத்தில், நாம் போஜன ஸாமக்கிரிகளைச் சேகரித்துக் கதவை யடைத்துக்கொண்டு பத்து நாள் நிர்விக்னமாயிருப்பதற் கும் தக்க இடமில்லை. நமக்குக் கோட்டை கொத்தளங்களில்லை. உனக்கோ பெரிய மாடிவீடுகளிருக்கின்றன. உன் கிராமமும் உன் அதிகாரத்திலிருக்கிறது. அங்கே ஒரு கோட்டை கட்ட வேண்டுமென்று எனக்கு இஷ்டமிருக்கிறது. பதசின்னத்தைச் சுற்றிலும் அகழி வெட்டி மதிற்சுவர்கள் எழுப்பி, இடையிடை யே காவல்வைத்து, மதிற்சுவர்களின்மேல் பீரங்கிகளை ஏற்றி வைப்போமானல், அது சிறந்த கோட்டையாய்விடும். நீ இப் பொழுதே புறப்பட்டு வீடு போய்ச்சேர். கிரமக்கிரமமாய் இர ண்டாயிரம் ஸந்தானங்கள் அங்கே வந்து சேர்வார்கள். அவர் களை வைத்துக்கொண்டு கோட்டை கொத்தளங்கள் கட்டத் தொடங்கவேண்டும். அந்தக்கோட்டையில் இரும்பினல் ஒரு பலமான அறை கட்டவேண்டும். அதில் ஸந்தானர்களின் பொக்கிஷம் வைக்கப்படும். பொன்நாணயங்கள் நிறைந்த பெட் டிகளை ஒவ்வொன்ருய் உன்னிடம் அனுப்பிவருவேன். நீ அந் தப் பணத்தைக்கொண்டு இந்தக் காரியங்களையெல்லாம் நிர்வா கம் செய்யவேண்டும். நானும் நாநாதேசங்களிலிருந்து சிற்பசாஸ் திர நிபுணர்களை அழைத்து வருகிறேன். சிற்பிகள் வந்தவுட

“ அப்படியானல் உ
நீங்கள் இப்பொழுது ...தில் ஒருகாரியசாலையை யேற்படுத்தி
கம் உண்டாகக்கூடா பீரங்கி துப்பாக்கி முதலியவை செய்
எவன் ராவண, கு ...தற்காகவே உன்னை வீட்டுக்குத் திரும்பிப்
...றேன்.”
சிசுபாலராதி
யிருந்தானே ...ன் ஸம்மதித்தான்.
(அனைத்த
தாவாய்
லும்
இ

ஏழாம் அத்தியாயம்.

மகேந்திரன் ஸத்யாநந்த பிரஹ்மசாரியின் திருவடி வணங்கி விடைபெற்றுச்சென்றபின், அவனுடன் அன்று தீக்ஷைபெற்ற இரண்டாவது சிஷ்யன் வந்து பிரஹ்மசாரியை வணங்கினன். பிரஹ்மசாரி அவனை ஆசீர்வதித்து அங்கிருந்த கிருஷ்ணஜினத்தின் மேல் இருக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தார். சிறிது நேரம் அவனுடன் லோகாபிராமமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்து பிறகு, “என்ன, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் உனக்கு திடமான பக்தி உண்டாயிருக்கிறதா?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு சிஷ்யன் “நான் எப்படி சொல்வேன்? நான் எதை பக்தியென்றும் சிரத்தையென்றும் எண்ணி யிருக்கிறேனே, அதுவே சுத்த கள்ளத்தனமாயும் ஆத்மவஞ்சனையாயு மிருக்கலாம்.” என்ருன்.

ஸத்யாநந்தர் ஸந்தோஷித்து “நன்று கூறினய். எதனல் பக்தியானது தினே தினே விர்த்தியாகுமோ, அப்படிப்பட்ட அநுஷ்டானங்களைச் செய்துவா. உன் பிரயத்னங்களெல்லாம் நிறைவேறுவதாக வென்று ஆசீர்வதிக்கிறேன். ஏனெனில் நீ வயதில் இன்னும் பாலனயிருக்கிருய். வத்ஸா, உன்னை எவ்வாறு அழைக்கிறதென்று இது வரையில் கேட்டேனில்லை.’ என்ருர்.

அந்தப் புதிய ஸந்தானம் சொன்னான் :—"தேவருக்கு எப்படி திருவுள்ளமோ அப்படி கடாக்ஷிக்கலாம். அடியேன் வைஷ்ணவர்களுக்கு தாஸாநு தாஸன்."

ஸத்யா.—உன்னுடைய நவீன (பால)வயதைப்பார்த்து, உன்னை நவீநாநந்தனென்று பெயரிட்டழைத்தால் நன்றாயிருக்குமென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் இந்தப் பெயரையே வைத்துக்கொள். ஆனால் ஒன்று கேட்கிறேன். உனக்குப் பூர்வாசிரமத்தில் என்ன பெயர்? அதைச் சொல்வதற்கு ஏதாவது ஆக்ஷேபம் இருந்தாலுங்கூட, நீ என்னுடன் சொல்லலாம். என்னிடம் சொல்லப்பட்ட சங்கதி பிறர் காதுக் கெட்டாது. ஸந்தான தர்மத்தின் மர்மமென்னவென்றால், எப்படிப்பட்ட சொல்லக்கூடாத ரஹஸ்யமாயிருந்தாலும் அதை குருவினிடம் சொல்லியாகவேண்டும். அப்படி சொல்வதில் யாதொரு நஷ்டமும் உண்டாகாது.

சிஷ்யன்.—என் பெயர் சாந்திராம் தேவசர்மா.

ஸத்யா.—என்ன! உன் பெயர் சாந்திமணிதேவி பாபிஷ்டியா !!

என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸத்யாநந்தர் சிஷ்யனுடைய நீண்ட கரிய தாடியைப் பிடித்திழுக்க, அந்தப் பொய்த்தாடி அப்படியே கையோடு வந்து விட்டது. அப்பொழுது ஸத்யாநந்தர் "சே, குழந்தாய்! என்னைக்கூடவா ஏமாற்றப் பார்க்கிறாய்? அப்படி செய்தாலும் இவ்வளவு இளம் வயதில் இவ்வளவு பெரிய தாடியை யேன் தொங்கவிட்டுக்கொண்டாய்? ஒருவேளை தாடி சிறிதாயிருந்தாலும் கூட அந்த கண்டஸ்வரத்தையும் அந்தக் கண்ணோக்கையும் மறைக்க முடியுமா? நான் அவ்வளவு புத்திஹீனனாயிருந்தால், இப்படிப்பட்ட பெருங்காரியத்திற் பிரவேசிப்பேனா?" என்றார்.

சாந்தி—தடிச்சிறுக்கி—முதலில் தன் இருகண்களையும் கையால் மூடிக்கொண்டு குனிந்த தலையுடன் உட்கார்ந்திருந்

தாள். ஆனால் பிற்கணத்தில் கண்ணைத்திறந்து அந்தக் கிழவன் பேரில் தன் விலோல கடாக்ஷத்தை வீசி "பிரபூ! நான் செய்ததில் என்ன தோஷம்? பெண்-தோள்களில் வலிமை ஒருபோதும் வாசம் செய்யாதா?" என்றாள்.

"ஆஹா! பசுவின் குளப்படியில் நீரிருப்பதுபோலத்தான்!"

"ஸந்தானர்களின் தோள்வலியை தேவர் எப்பொழுதாவது சோதித்தருளுவதுண்டோ?"

"உண்டு" என்றுசொல்லி, ஸத்யாநந்தர் ஓர் எஃகு வில்லையும் ஒருதுண்டு தந்திக்கம்பியையும் கொண்டுவந்து கொடுத்து, "அவர்கள் இந்த இருப்பு நாண்கயிற்றை எஃகு வில்லில் பூட்டவேண்டும். நாண்கயிற்றின் நீளம் மூன்றே யடி; நாணைப் பூட்டும்பொழுதே வில்லானது எழும்பி, நாண்பூட்டி வளைக்க முயல்கிறவனை அடித்துத்தள்ளிவிடும். இப்படிப்பட்ட வில்லை எவன் சரியாய் வளைக்கிறானோ அவன்தான் உண்மையான பலவான்." என்றார்.

சாந்தி வில்லையும் நாணையும் எடுத்து ஜாக்கிரதையாய்ப் பரீக்ஷித்துப்பார்த்து, "எல்லா ஸந்தானர்களும் இந்தப் பரீக்ஷையில் தேறியிருக்கிறார்களா?" என்றாள்.

"இல்லை; இதன் மூலமாய் அவர்களுடைய பலம் எவ்வளவென்று மாத்திரம் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன்."

"ஒருவரும் இந்தப் பரீக்ஷையில் தேறவில்லையோ?"

"நாலுபேர் மாத்திரமே தேறியிருக்கிறார்கள்."

"அவர்கள் யார் யார் என்று கேட்கலாமா?

"தடையன்னியில். நான் ஒருவன்."

"மற்றவர்கள்?"

"ஜீவாநந்தன், பவாநந்தன், ஞாநாநந்தன்."

சாந்தி வில்லையும் நாணையும் எடுத்து, அவலீலையாய் வில்லை வளைத்து ஸத்யாநந்தரின் திருவடிகளிற் போய் விழும்படி எறிந்தாள்.

ஸத்யாநந்தர் வியப்புற்று, அச்சமடைந்து, ஸ்தம்பித்துப் போய்ச் சிறிது நேரங்கழித்து "இது என்ன? நீ தெய்வப் பெண்ணோ அல்லது மநுஷ்ய ஸ்திரீயோ?" என்றார்.

சாந்தி கரங்குவித்து "நான் ஸாமான்ய மானுஷ ஸ்திரீயே—ஆனால் ப்ரஹ்மசாரிணீ." என்றாள்.

"அதுகூட எப்படி யிருக்கலாம்? ஒருவேளை நீ பாலவிதவையோ? அப்படிக்கூட இருக்கமுடியாதே. அவளுக்கு இவ்வளவு பலம் ஏது? அவளுக்கு ஒருவேளை தானே ஆஹாரம்?"

"இல்லை, நான் சுமங்கலி."

"உன் புருஷனைத் தேடிப்பிடிக்க முடியாதோ?"

"முடியும். அவரைக் கண்டுபிடிக்கவே நான் இங்கே வந்தேன்."

அப்பொழுது திடீரென்று மேகத்தைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்படும் வெயில்போல் ஸத்யாநந்தருடைய மனதில் ஒரு பழைய ஞாபகம் பளிச்சென்று ஒளிபிட்டது. அந்த ஞாபகம் வரவே, அவர், "ஆமாம், நினைவிருக்கிறது. ஜீவாநந்தனுடைய பாரியையின் பெயர் சாந்தி. நீ ஜீவாநந்தனுடைய சம்சாரமா?" என்றார்.

இந்தத் தடவை நவீநாநந்தனுடைய முகம் ஜடாபாரத்தில் மறைந்துபோயிற்று. எத்தனையோ யானைகளின் துதிக்கைகள் அலர்ந்த செந்தாமரையின்மேல் விழுந்தாற்போலிருந்தது.

ஸத்யா.--"இந்தப் பாவச்செயலை செய்ய என் வந்தாய்?" என்றார்.

உடனே சாந்தி ஜடாபாரத்தைப் பின்னால் தள்ளிக்கொண்டு நிமிர்ந்த முகத்துடன் சொன்னாள்: "இதில் பாவச்செயல் என்ன பிரபூ! பத்னியானவள் பதியைப் பின்பற்றுவது பாவச் செய்கையா? ஸந்தான-தர்மசாஸ்திரம் அதைப் பாவச்செயலென்று கூறுமாயின், அப்பொழுது ஸந்தான-தர்மம் அதர்மமேயாகும். நான் என் பதியின் ஸஹதர்மசாரிணி. அவர் தர்மாசரணத்தில் பிரவர்த்தித்திருக்கிறார். நானும் அவருடன் கூட அந்த தர்மத்தை ஆசரிக்க வந்திருக்கிறேன்."

ஸத்யாநந்தர் சாந்தியின் கருத்து நிரம்பிய கம்பீரவாணியைக் கேட்டு, அவளது உந்நதமான கழுத்தையும், விம்முகின்ற வக்ஷஸ்தலத்தையும், துடிக்கின்ற உதடுகளையும், ஒளிபொருந்தி நீர்ததும்பும் கண்களையும் பார்த்துப் பரவசமடைந்து, "நீ உத்தமியே. ஆனால், அம்மா, நீயே யோசித்துப்பார். பத்நியானவள் கேவலம் கிருஹதர்மத்திலேயே ஸஹதர்மிணியாயிருப்பவள். வீரதர்மத்தில் வனிதைக்கு யாது ஸம்பந்தம்?" என்றார்.

சாந்தி.—எந்த மகாவீரன் அபத்நீகனாய் (மனைவியின்றி) வீரனானான்? ஸ்ரீராமன் ஸீதையில்லாவிட்டால் வீரனாயிருப்பானா? அர்ஜுனன் எத்தனை பேரை விவாகம்பண்ணிக் கொண்டானோ, எண்ணிப்பார்த்தீர்களா? பீமனுக்கு எவ்வளவு பலமிருந்ததோ அத்தனை பத்நிகளாம். இன்னும் எத்தனை பேரைச் சொல்லட்டும்? எல்லாமுணர்ந்த தேவரீருக்குத் தெரியாதது என்ன இருக்கிறது?

ஸத்யா.—வாஸ்வந்தான், ஆனால் எந்த வீரனாவது போர்க்களத்துக்குப் பத்நியுடன் வந்ததுண்டா?

சாந்தி.—அர்ஜுனன் யாதவ ஸைனியத்துடன் அந்தரிக்ஷத்திலிருந்து யுத்தம் செய்தபொழுது அவனுக்கு ஸாரத்யம் செய்தது யார்? பாஞ்சாலியானவள் பக்கத்திலிராவிட்டால் பாண்டவர்கள் குருக்ஷேத்திரத்தில் யுத்தம் செய்திருப்பார்களோ?

ஸத்யா.—இருந்தாலும், சாமான்ய மனிதர்களின் மனத்தை மாதர்கள் கவர்ந்து அவர்களது கடமைகளினின்றும் இழுத்து விடுகிறார்கள். ஆகையினாலேயே ஸந்தான விரதத்தில் ஸ்திரீகளுடன் ஏகாஸனத்தில் உட்காரக்கூடா தென்பது ஒரு நிபந்தனையாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஜீவாநந்தன் எனக்கு வலது கையாயிருக்கிறான். நீ அதை ஒடிக்க வந்திருக்கிறாய்.

சாந்தி.—அடியேன் தேவர் வலது கையை பலப்படுத்தவே வந்திருக்கிறேன். ஸ்வாமீ, நானோ ப்ரஹ்மசாரிணி. தேவர் திருமுன்பிலும் ப்ரஹ்மசாரிணியாகவே இருப்பேன். நான் கேவலம் தர்மாசரணத்தின் பொருட்டே இங்கே வந்தேனேயன்றி, என் புருஷனைப்பார்க்கும் சுகத்தை யநுபவிப்பதற்கன்று. நான் பதியின் பிரிவாற்றாமையால் வருந்தி வந்தவளல்ல.*

---

* இதுமுதல் அடியிற்கண்ட சம்பாஷணை முதனூலின் மூன்றாம்பதிப்பில் காணப்படுகின்றது.

சாந்தி.—என் புருஷன் தர்மத்தினின்றும் பிறழாதிருக்குமாறு அவரைக் காப்பேன். மழையின்றிப் பெரிய மரங்கள் உலர்ந்துபோம். நான் மகாவிருக்ஷங்களின் மீதும் மழைபொழியச் செய்வேன். தேவர் சிந்தையற்றிருங்கள்.

ஸத்யா.—அதென்ன மகாவிருக்ஷத்துக்கும் அநாவிருஷ்டி பயமுண்டா? ஜீவாநந்தனுக்கும் தர்மப்பிறழ்ச்சியா?

சாந்தி.—நடந்துபோனதை இல்லாமலாக்க யாராலாகும்?

ஸத்யா.—என்ன ஆச்சரியம்! ஜீவாநந்தனுக்கும் தர்மப்பிறழ்ச்சி யுண்டாயிற்றா? ஹிமாலயத்தின் சிகரமும் முழுகிப்போயிற்றா?

சாந்தி.—நேற்றுப்பகல் அவர் என்னை வந்து பார்த்தார். விரத பங்கமாய்ப் போய்விட்டது.

இதைக் கேட்டு நரைத்த மயிருடைய பிரமசாரி இருகைகளாலும் கண்களை மூடிக்கொண்டு அழுதார். ஸத்யாநந்தர் அழுததை இதற்குமுன் எவரும் பார்த்ததில்லை.

என் பதியானவர் எந்த தர்மத்தைக் கிரஹித்திருக்கிறாரோ, அதை நானும் கூடவிருந்து அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றுணர்ந்தே இங்கே வந்தேன்.

சாந்தி.—பிரபூ! தேவர் கண்களில் நீர் பெருகுவதேன் ?

ஸத்யா.—பிராயச்சித்தமென்ன தெரியுமா?

சாந்தி.—தெரியும். தற்சொலையே.

ஸத்யா.—அதற்காகத்தான் அழுகிறேன்; ஜீவாநந்த சோகத்தால் அழுகின்றேன்.

சாந்தி.—நானும் அதற்காகவே வந்திருக்கிறேன். ஜீவாநந்தருடைய பிராணன் போகாமல் பார்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டே வந்திருக்கிறேன்.

ஸத்யா.—பெண்ணே! உன் அபீஷ்டம் ஸித்தியாவதாக! உன் அபராதங்களையெல்லாம் மன்னித்தேன். நீ ஸந்தானர்களுள் ஒருத்தியாய் எண்ணப்படுவாய். உன் மர்மத்தை யறியாமல் உன்னைத் திரஸ்கரித்தேன். எனக்கென்ன தெரியும்? நான் வனசாரியாகிய பிரஹ்மசாரியேயன்றிவேறில்லை. நான் ஸ்திரீகளைப்போலாவேனா? எப்படி யாவேன்? ஜீவாநந்தன் சாகத்தான் வேண்டும். அவனைப் பிழைப்பிக்க என்னாலுமாகாது, உன்னாலுமாகாது. ஜீவாநந்தன் எனக்குப் பிராணாதிகப்பிரியன் ; இப்பொழுது பார்த்தையா! வலது கை விழுந்து விட்டால் தேவகாரியம் நிறைவேறாது எத்தனை நாள் சாத்தியமோ, அத்தனை நாள் வரைக்கும் ஜீவாநந்தனை இந்த பூமியில் வைத்திருக்க முயல்வேன். நீயுங்கூட இருந்து இந்த பிரஹ்மசரியத்தைப் பாதுகாப்பாய். நீ எனக்குப் பிரிய சிஷ்யையாயினாய். ஸந்தானர்களென்று என் செவியில் கேட்டால் எனக்கானந்தம் பொங்கியெழும். ஆகையால் தான் ஸந்தானரெல்லோருக்கும் 'ஆநந்த' என்று பெயரிடப்பட்டது. இஃதும் ஆநந்தமடம். நீயும் 'ஆநந்த' என்ற பெயரைக் கொள்வாய். உன்பெயர் 'நவீநாநந்தன்' என்றிருக்கட்டும்.

சிலநாள்

ஸத்யா.—நல்லது, உன்னை
பார்க்கிறேன்.

சா

சாந்தி.—நான் ஆநந்தமடத்தில்

ஸத்யா.—இன்றிராத்திரி வேளெ

சாந்தி.—அதன்பிறகு?

ஸத்யா.—ஜகன்மாதாவா
றியில் நெருப்பு ஜெ
ஸம்பிரதாயத்தார்
என்றுசொல்லி,
ஞர்.

சாந்தி தனக்
நெருப்பு? நாஞ
என்று சொல்

ல்லை. கடைசியில் அவன் வேசாறி சாந்
...ஹ்மசாரியினிடம் அழைத்துப்போகத்

...சம்பீ, சந்தானம், இந்தப்பக்கம்
...ற்றை யேன் காட்டவில்லை?"

...மெத்த நல்ல அறைகள்
...னங்கள் இருக்கிறார்

...ருக்கிறார்கள்.

...ஞாநாநந்தர்கள்.

அதைப் பார்த்தால் அவ்விடத்தில் மிருத்யுவும் மிருத்யுஞ்சயனும் மல்யுத்தம் செய்வதுபோலிருந்தது. கண்கள் மூடியிருந்தன. புருவங்கள் அசைவற்றிருந்தன. உதடுகள் நீலநிறமாயிருந்தன. தாடைகள் வெளுத்துப்போயின. நாசி சில்லிட்டிருந்தது. மார்பு மேலெழுந்தது. காற்று அவளது துகிலை தூர்த்தத்தனமாய் விலக்கிக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது எவ்வாறு சரற்கால மேகத்தில் மறைந்த சந்திரன் சிறிது சிறிதாய் மேகராசியை ஒளிரச் செய்துகொண்டு தன் எழிலை வெளிப்படுத்துகின்றதோ, எவ்வாறு காலைச்சூரியன் தரங்க வடிவமான மேகமாலைகளைக் கிரமகிரமமாகப் பொன்னிறமாய்த் திகழச்செய்து தானும் ஸம்பூர்ண காந்தியுடன் ஒளிர்ந்து திங்மண்டலத்தை விளக்க முறுவித்து நில நீர்ப் புழுப்பூச்சிகளை மலரச்செய்கின்றதோ, அவ்வாறே அப்பிணத்தின் உடலில் ஜீவகளை மெல்ல மெல்லப் பரவத்தொடங்கியது. ஆகா என்ன அழகு! என்ன காந்தி! என்றெண்ணினான் பவாநந்தன். அவன் அந்த க்ஷணத்திலேயே அமர்ந்து பேசாதிருந்தான். கல்யாணியின் வடிவழகினால் அவன் உள்ளம் கவரப்பட்டிருந்ததால், அவன் சாந்தியின் சௌந்தரியத்தைக் கண்ணெடுத்தும் பார்த்தானில்லை.

அங்கிருந்து சாந்தி வேறோர் அறைக்குச் சென்று "இது யாருடைய அறை?" என்றாள்.

"ஜீவாநந்த டாகூரினுடையது."

"அவர் யார்? இங்கே ஒருவருமில்லையே."

"எங்கேயாவது போயிருப்பார். இப்பொழுது வந்துவிடுவார்."

"இந்த அறைதான் எல்லாவற்றையும் விட நன்றாயிருக்கிறது."

"இதில் இருக்கமுடியாது."

"ஏன்?"

சாந்தி மிக்க காம்பீர்யத்துடன் "இவ்வாறு பரிகாசம் புரிவதற்கும் பிரயோஜனத்தை யான் காண்கிலேன். பைரவிபுரத்தை யான் அறிகிலன். இன்று யான் ஸந்தான விரதத்தில்

ஜீவானந்தன் என்ன விடை யளிப்பான்? சாந்தி அந்த சமயத்தில் அவனது செவியில், என்னை நீ பிடித்துக்கொண்டிருந்தாயென்று எப்படி சொல்வாயென்று சொல்லிச் சிறிது நகைத்து, தீரானந்தன் கேட்டதற்கு விடையாக, தடபுடல் நடந்தது; யாரோ ஒரு பெண்பிள்ளை இரைந்து கொண்டிருந்தாள். யாரோ ஒருத்தி தன் கற்பை யழிக்கிறார்களென்று கூவினாள். அது எங்கேயோ தெரியவில்லை. ஜீவானந்தரும் தேடினார். நானும் தேடித் தேடி வேசாறினேன். யாரும் காணப்படவில்லை. நீங்களெல்லோரும் ஒருதரம் இந்தக் காட்டில் தேடினால் நன்றாயிருக்கும். அந்தப் பக்கமாக தூரத்தில் கூச்சலிட்ட சத்தம் கேட்ட தென்றாள்.

சாந்தி கோசாயிகளுக்கு எதிரிலுள்ள அடர்ந்த காட்டைக் காட்டினாள். ஜீவானந்தன் சாந்தியைப் பார்த்து வைஷ்ணவர்களுக்கு இவ்வளவு சிரமம் கொடுப்பதால் உனக்கென்ன லாபம்? அந்த வனத்திற்குள் சென்றால், அவர்கள் திரும்பி வரமுடியுமா? பாம்பே கடிக்குமோ, புலியே தின்றுவிடுமோ, என்றான்.

சாந்தி.—ஸ்திரீயென்று சொல்லியிருப்பதால் வைஷ்ணவர்கள் கொஞ்சம் பிரயாசைப் படாமல் திரும்பி வரமாட்டார்கள். அப்படி வேண்டாமென்றால் திரும்பி வந்துவிடச் சொல்லுகிறேன்.

என்று சொல்லி சாந்தி கோசாயிகளைக் கூப்பிட்டு, நீங்கள் கொஞ்சம் ஆலோசிக்கவேண்டும். ஒரு வேளை பூதமாயாவது பிசாசாகவாவது இருக்கலாம். அவற்றின் மாய்கையால் இப்படி சம்பவிப்பது முண்டென்றாள்.

இதைக்கேட்டு கோசாயிகளில் ஒருவன், அப்படியும் இருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் ஸ்திரீ எங்கிருந்து வந்துவிட்டாள்? என்றான்.

தீக்ஷை பெறுவான் இவன் உற்றனன். இன்று தீக்ஷையும் பெற்றனென்" என்றாள்.

"ஐயோ! குடிகெட்டது! வாஸ்தவமாகவா?"

கோசாயிகள் அனைவரும் அதே அபிப்பிராயங் கொள்ள லானார்கள். இது பூதமாயையே யென்றெண்ணிக்கொண்டு எல்லோரும் தம்தம் விடுதிகளுக்குச் சென்றனர்.

ஜீவா.—வா, இங்கேயே உட்காருவோம். இதை யெல்லாம் எனக்குத் தெரியச்சொல். நீ இங்கே எப்படி வந்தாய்? எதற்காக வந்தாய்? இந்த வேஷமேன்? இவ்வளவு சமத்காரமும் எங்கே கற்றாய்?

சாந்தி—நான் உன் பொருட்டே வந்தேன். எப்படி வந்தேனென்பையோ? நடந்தே வந்தேன். இந்த வேஷமேன் என்பையோ? என் இஷ்டம். இவ்வளவு சமத்காரமும் எங்கே கற்றேனென்றால், ஒரு புருஷனிடம் கற்றேன். இதை யெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகிறேன். இந்தக் காட்டில் ஏன் உட்கார்ந்திருக்கவேண்டும்? உன் லதாகுஞ்சத்து (கொடிவீட்டு)க்குப் போவோம் வா—என்றழைத்தாள்.

ஜீவா—எனக்குக் குஞ்சமேது?

சாந்தி—மடத்துக்கு.

ஜீவா—அங்கே ஸ்திரீகள் போகக்கூடாதே.

சாந்தி—நான் ஸ்திரீயா?

ஜீவா—நான் குருவின் ஆணையைக் கடந்து செல்லேன்.

சாந்தி—எனக்கும் குருவின் ஆக்ஞை யிருக்கிறது. குஞ்சத்திற்குப் போனபிறகு எல்லாம் சொல்லுகிறேன். நான் வீட்டுக்குப் போகாமல் தாடியையும் மீசையையும் எடுக்கமாட்டேன். தாடியை யெடாவிட்டால் இந்தப் பாழ் மூஞ்சியை நீ எப்படி குறிப்பறிந்து கொள்வாய்? சீ புருஷ ஜாதி எப்படிப்பட்டது!

"இதில் என்ன ஹானி? தாங்களும் தீக்ஷைபெற்றிருக்கி றீர்களல்லவா?"

"நீ ஸ்திரீஜாதியோ அல்லவோ?"

"அதென்ன? அப்படி யார் உங்களுக்குச் சொன்னது?"

"என் அகத்துக்காரி ஸ்திரீஜாதி யென்றுதான் எனக்கு ஞாபகம்."

"அகத்துக்காரியா! அப்படியும் தங்களுக்கு ஒன்று உண் டோ?"

"அப்படிதான் எனக்கு ஞாபகம்."

"நான் தங்கள் பத்நியென்று தாங்கள் நம்புகிறீர்களா?"

ஜீவாநந்தன் மீண்டும் அங்கவஸ்திரத்தைக் கழுத்தில் தரித் துக் கைகூப்பி விநயத்துடன் "ஆம், தேவர் திருவுள்ளம் பற்றிய படியே" என்றான்.

"அத்தகைய பரிஹாஸத்துக்கிடமான எண்ணம் தங்கள் மனத்தில் உதித்திருக்குமாயின், தாங்கள் செய்யவேண்டிய கடமை யென்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்?"

"தேவர் திருமேனியை மூடியிருக்கும் மான்தோலைக் களை ந்துவிட்டு தேவரின் இதழமுதத்தைப் பருகவேண்டு மென்றே."

"இதனால் உம்முடைய துஷ்டபுத்தியும் கஞ்சாவினிடத் தில் உமக்கிருக்கும் அசாதாரண பக்தியுமே வெளியாகிறது. நீர் தீக்ஷை பெற்றுக்கொண்ட காலத்தில் ஸ்திரீகளுடன் ஏகாஸனத்தில் உட்காருவதில்லை யென்று பிரமாணம் செய்தீர். நீர் உண்மையாகவே என்னை ஸ்திரீயென்று நம்புமிடத்து— கயிற்றை அரவென மயங்குவதுபோல் அநேகர் இவ்வாறு பல தடவையும் மயங்குவதுண்டு—நீர் பிரத்யேகமான ஓர் ஆஸனத் தில் உட்காரவேண்டும். என்னுடன் பேசுவதுகூட உமக்கு உசித மன்று" என்று சொல்லிக்கொண்டே சாந்தி மீண்டும் புஸ்தகத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினாள். ஜீவாநந்தன் தன் ஜபம் ஒன்றும் சாயவில்லை யெனக்கண்டு வேறொரு படுக்கை விரித்து அதில் படுத்துக்கொண்டான்.

10

மூன்றாம் பாகம்.

முதல் அத்தியாயம்.

பயங்கரமான அந்த '73-ம் வருஷம் கடைசியில் ஈசன் கிருபையால் முடிவுற்றது. வங்காளதேசத்தின் மூன்றிலொரு பங்கு ஜனங்களை—எத்தனைக்கோடி ஜனங்களோ யாருக்குத் தெரியும் — யமபுரிக்கனுப்பிவிட்டு, அந்த துர்வருஷமானது தானும் காலத்தின் வாயில் விழுந்து விட்டது. '74ம் வருஷத்தில் கடவுள் கருணைமுகங் காட்டினார். நல்ல மழை பெய்து, பூமி புஷ்கலமாய விளைந்தது. பஞ்சத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்திருந்தவர்கள் வயிறாரப் புசித்தார்கள். பஞ்சகாலத்தில் முழுப் பட்டினியும் அரைப்பட்டினியும் கிடந்து நோய்களை வரவழைத்துக் கொண்டவர்கள் இப்பொழுது ஒரேதரமாய் விலாப்புடைக்கத் தின்று ஜீரணம் செய்துகொள்ளமுடியாமல் தவித்தனர். அதனால் அநேகர் மாண்டனர். பூமி புஷ்கலமாய் விளைந்தும் ஜன சூன்யமாயிருந்தது. கிராமங்கள்தோறும் 'காலி' வீடுகளும் பாழ்மனைகளும் பசுபக்ஷிகளுக்கும் துஷ்ட மிருகங்களுக்கும் உறைவிடமாகி பூதப்பிரேத பிசாசங்களின் பயத்துக்குக் காரணமாயின. கிராமம் கிராமமாய் எண்ணிக்கையற்ற வளமுள்ள நிலங்கள் சாகுபடி செய்வாரின்றிக் காம்புதட்டிக் காடுமுளைத்துப்போயின. நாடு முழுவதும் காடுநிறைந்துபோயிற்று. எங்கேமென் பசும் பயிர்த்திரள் நகைமுகத்துடன் பிரகாசித்ததோ, எங்கே அளவற்ற ஆடுமாடுகள் மேய்ந்துகொண்டிருந்தனவோ, எங்கே கிராமத்திலுள்ள வாலிபரும் இளமங்கையரும் கூடிக்குலாவும் சோலைகளிருந்தனவோ, அவையெல்லாம் இப்பொழுது பயங்கரமான ஆரண்யங்களாகி வந்தன. ஓராண்டு சென்றது, ஈராண்டுகளாயின, மூவாண்டுகள் கழிந்தன; காடுகள் மேன்மேலும் வளர்ந்

துகொண்டே வந்தன. எவ்விடம் மனிதரின் சுகத்த மாயிருந்ததோ, அங்கு நரமாம்ஸத்தில் ஆசைகொண்ட ... கிரங்கள் உலாவி மான் முதலிய சாதுமிருகங்களைத் துரத் வேட்டையாடத் தலைப்பட்டன. எங்கே அங்கநாமணிகள் ... டங்கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து செம்பஞ்சுக்குழம்பு பூசிய பாதங்களில் நூபுரங்கள் கலீர்கலீரென் றொலிக்கத் தோழிமாருடன் சரச சல்லாபமாடிக்கொண்டும் உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டும் போய்க் கொண்டிருந்தனரோ, அங்கே *பல்லூகங்கள் பிலங்களைக்கோ லிக்கொண்டு தங்கள் குட்டிகளைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்க் கத்தொடங்கின. எவ்விடத்தில் சிசுக்களெல்லாம் சிறுபருவத் தில் மாலைவேளையில் மலரும் மல்லிகைபோல் உள்வங்கிளர்ந்து மனம்பூரித்து மகிழ்ச்சியாற் சிரித்தனவோ, அங்கே இப்பொ ழுது மத்தகஜங்கள் குழாங் குழாமாய்த் திரிந்து தருக்களை வேரு டன் பிடுங்கி எறிந்தன. துர்க்காதேவியின் உற்சவங்கள் நடந் த மண்டபங்களிலே குள்ளநரிகள் குடியிருக்கத் தொடங்கின. ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமியின் டோலோத்ஸவம் செய்யும் ஊஞ்சல் மஞ்சத்தில் கோட்டான் உலாவியது. நடனமண்டபத்தில் விஷ சர்ப்பங்கள் பட்டப்பகலிலேயே தவளைகளைத்தேடித் திரிந்தன. விளைவு விளைந்தாலும் தின்பதற்கு மனிதரில்லை. பண்டங்கள் உற்பத்தியாயும் கொள்வோரைக்காண்ப தரிதாயிற்று. குடியா னவர்கள் நிலத்தை யுழுதும் பணங்கிடைக்காமையால் நிலத்துக் குடையவர்களான ஜமீன்தார்களுக்குத் தீர்வை கட்ட முடியாமற் போயினர். ஜமீன்தார்களும் தாங்கள் சர்க்காருக்குச் செலுத்த வேண்டிய வரியைச் செலுத்தமுடியவில்லை. சர்க்கார் அவர்க ளுடைய சொத்தை ஜப்திசெய்துவிடவே, ஜமீன்தார்கள் எல் லாவற்றையு மிழந்து ஏழைகளாயினர். பூமிதேவி புஷ்கலமாய்ப் பிரசவித்துப் பல்கிப்பெருகியும் ஜனங்களிடத்தில் பணம் பூச் சியமாயிருந்தது. எவன் வீட்டிலும் ஒருகாசுகூடக் கிடையாது. அவரவர் கையிலகப்பட்டதை அவரவர்கள் சுருட்டிக்கொண்

* காடிகள்.

. கொள்ளையும் வழிபறியும் விசேஷமாய்த் தலையெடுத் .. சாதுஜனங்களெல்லாம் பயத்தினால் வீட்டைவிட்டசை யாமல் உள்ளூருக்குள்ளேயே ஒளிந்திருந்தனர். இதுநிற்க, ஸந்தா ன சம்பிரதாயத்தார் நித்யமும் சந்தன புஷ்ப துளஸிதளங்களால் திருமாலின் மலரடிகளை அருச்சித்து எவர் வீட்டிலாயினும் துப்பாக்கிப் பிஸ்தோல்கள் இருந்தால் அவற்றை அடித்துக் கொண்டு வருவாராயினர். பவாநந்தன் ஒருசமயம் அவர்களைப் பார்த்து "நண்பர்களே! நீங்கள் போகும் இடங்களில் ஒருபக் கத்தில் மணி மாணிக்க வஜ்ர வைடூரியப் * பிரவாளங்களும் இன்னொருபக்கத்தில் உடைந்துபோன துப்பாக்கியும் விழுந் து கிடந்தால், நீங்கள் மணி மாணிக்க வஜ்ர வைடூர்யாதிகளை விட்டுவிட்டு உடைந்த துப்பாக்கியை மாத்திரம் எடுத்துவாருங் கள்" என்று சொல்லியிருந்தான்.

பிறகு அவர்கள் கிராமத்துக்குக் கிராமம் தங்கள் வேவு காரர்களை அனுப்பத் தொடங்கினார்கள். அந்த வேவுகாரர்கள் கிராமங்கள்தோறும் சென்று எங்கே ஹிந்துக்களைப் பார்த்தாலும் அவர்களை நோக்கி 'விஷ்ணுபூஜை செய்வீர்களா' என்று கேட் பார்கள். இப்படிக்கேட்டுக்கொண்டே 20, 30 பேர் கூட்ட மாய்ச்சேர்ந்து முசல்மான்களின் கிராமங்களின்மேல் விழுந்து அவர்கள் வீடுகளுக்குத் தீவைப்பாராயினர். முசல்மான்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுங் காரியத்தில் கவனமாயிருக் கையில், ஸந்தானர்கள் அவர்களது உடைமைகளை யெல்லாம் கொள்ளையடித்து அவற்றைப் புதிதாய் வந்த விஷ்ணுபக்தர் களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பார்கள். கொள்ளையில் கிடைத்த பாகத்தைப் பெற்று கிராமவாசிகள் திருப்தியடையவே, அவர் களை விஷ்ணுவாலயத்திற்கழைத்துவந்து அங்கெழுந்தருளியிரு க்கும் திவ்ய மூர்த்தியின் திருவடி ஸ்பர்சம் செய்வித்து, அவ ர்களை ஸந்தானர்களாக்கினர். ஜனங்கள் ஸந்தான சம்பிரதாய

---

* பிரவாளம் = பவளம்.

திற் சேர்வதில் நல்ல லாபமிருக்கிறதென்று கண்டு கொண்டார்கள். அன்றியும் துருக்கராளுகையின் அரசின்மையையும் அநீதியையுங் கண்டு எல்லோரும் முசல்மான்களிடத்தில் விசேஷ அதிருப்தியடைந்திருந்தனர். ஹிந்து மதம் க்ஷீணித்து வருவதைப்பார்த்து அநேக ஹிந்துக்கள் ஹிந்து சமயத்தைப் புநருத்தாரணம் செய்யும்பொருட்டு உண்மையான ஆவல் கொண்டிருந்தனர். ஆகவே ஸந்தானர்களின் கூட்டம் தினே தினே விர்த்தியடைந்து வந்தது. நாடோறும் நூறு நூறாகவும் மாதந்தோறும் ஆயிர மாயிரமாகவும் ஜனங்கள் வந்து ஜீவாநந்த பவாநந்தர்களின் பாத பத்மங்களைப் பணிந்து தளம் தளமாகச்சேர்ந்து 'திக்கொடு திகந்த'ங்களிலுமுள்ள துருக்கர்களை தண்டிக்கச் சென்றனர். சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களை எங்கே கண்டாலும் பிடித்தடித்தனர். சிலரைக்கொல்லவும் கொன்றனர். சர்க்கார்ப்பணத்தைக் கண்டவிடங்களிலெல்லாம் கொள்ளையடித்தனர். துருக்கர்களின் கிராமங்களைக் கண்டவிடத்து கொளுத்திச் சாம்பராக்கினர்.

அப்பொழுது ஸ்தல அதிகாரிகள் ஸந்தானக்கூட்டத்தாரை அடக்க ஏராளமான சைநியங்களை அனுப்பத் தொடங்கினர். ஆனால் இப்பொழுது ஸந்தானர்கள் கட்டுப்பாடு பெற்ற கூட்டத்தாராகவும் ஆயுதபாணிகளாயும் மகா பராக்கிரம சாலிகளாயு மிருந்தனர். அந்தப் பராக்கிரமத்தால் அதிக இறுமாப்புமுற்றிருந்தனர். அவர்களது பராக்கிரமத்தின் முன்னிலையில் அடியெடுத்து வைக்க முசல்மான்களால் முடியாது போயிற்று. அப்படி அவர்கள் ஒருகால் துணிந்து எதிர்த்து விட்டாலோ, ஸந்தானர்கள் அவர்களின்மேல் விழுந்து அவர்களைச் சின்ன பின்னப்படுத்தி "ஹரி, ஹரி" யென்று ஹரித்வனி செய்வார்கள். எப்பொழுதாவது ஒருவேளை ஸந்தான தளத்தை யவன சைனியம் தோற்கடித்து விடுமாயின், உடனே எங்கிருந்தோ வேறொரு ஸந்தான தளம் வந்து சிறிது முன் வெற்றிகொண்ட

வீரர்களின் தலைகளைக்கொய்து வீழ்த்திவிட்டு ஹரி ஹரீ யென்று சத்தமிட்டுக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். இப்படிப் பட்ட சமயத்தில் இந்தியாவில் ஆங்கில வம்சத்தின் உதயசூரிய னென்று பிரசித்திப்பெற்ற உவாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் துரை பாரத வர்ஷத்தின் (இந்தியாவின்) கவர்னர் ஜனரலாயிருந்தார். அவர் கல்கத்தாவில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஓர் இருப்புச் சங் கிலியை எற்படுத்தி, அதைக்கொண்டு இக்கடல் சூழ்ந்த பாரத பூமியைக் கட்டிப்பிணித்துவிடலா மென்றெண்ணினுர். ஜக தீசுவரனும் ஒருநாள் தமது திவ்ய சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளி அதற்கு நிஸ்ஸந்தேஹமாய்த் 'ததாஸ்து' என்று திருவுள்ளம் பற்றினுர். ஆயினும் அந்த நாள் இப்பொழுது வெகு தூரத்தி லிருந்தது. இப்பொழுது ஸந்தானர்களின் பயங்கரமான ஹரி நாமத்வனியைக்கேட்டு உவாரன் ஹேஸ்டிங்க்ஸ் கூட நடுக்க முற்ருர்.

உவாரன் ஹேஸ்டிங்க்ஸ் முதலில் பவுஜ்தாரி சைனியத் தைக்கொண்டு ஸந்தானர்களின் ராஜதுரோகத்தை அடக்கிவிட முயன்ருர். ஆனுல் பவுஜ்தாரி சிப்பாய்களின் ஒழுங்கு மிக வும் சீர்கெட்டுப்போய், ஒரு கிழவியின் வாயிலிருந்து ஹரி நாமத்தைக்கேட்டாலும் பயந்தோடிவிடும்படியான நிலையிலிருந் தது. ஆகையால் உவாரன் ஹேஸ்டிங்க்ஸ் வேறு கதியின்றி, காப்டன் டாமஸ் என்ற சமர்த்தனுன ஒரு வீரனை சேனுநாய கனுக நியமித்து அவன் கீழ் ஒரு கும்பெனிச் சிப்பாய்ப்பட்டா ளத்தைக் கலஹத்தை யடக்கும் பொருட்டனுப்பினுர்.

காப்டன் டாமஸ் அவ்விடம் போய்ச்சேர்ந்ததும், கலஹத் தை யடக்குவதற்காக மிகச்சிறந்த எற்பாடுகளெல்லாம் வெகு சுறுசுறுப்பாய்ச் செய்யத் தொடங்கினுன். அவன் முசல்மான் சர்க்கார் சைனியத்தையும் ஜமீதார்களின் சைனியங்களையும் ஒன்ருய்க்கூட்டி, அவர்களைப் போரில் நற்பயிற்சி பெற்றவர்க ளும் நற்படை யுடையோரும் மேலான திறன் வாய்ந்தோருமான

கும்பெனியின் சுதேச சிப்பாய்களுடனும் விதேசன்ன? ராஜ ளுடனும் சேர்த்தான். அவ்வாறு சேர்க்கப்பட்ட சைநங் கல்கத் பிறகு தளம் தளமாக வகுத்து ஒவ்வொரு தளத்துக்குமிமதி தளபதிகளை யேற்படுத்தினன். பின்னர் அந்த தளபதிகள் செல்லவேண்டிய தேசங்களை அவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடு த்து, "நீங்கள் இந்த இந்த பிரதேசங்களுக்குச் சென்று செம் படவர் வலை போட்டிழுப்பதுபோல் ஜனங்களை இழுத்து, கலகக்காரர்கள் எங்கே அகப்பட்டாலும் அவர்களைக் கண்டந் துண்டமாய்ச் சூறையாடவேண்டும்" என்று கட்டளை யிட்டான். கும்பெனியின் சேனுவீரர்களில் சிலர் கஞ்சாவையும் சிலர் றம் என்கிற சாராயத்தையும் குடித்து, தப்பாக்கிகளை 'பார்' செய்து கையிலேந்திக்கொண்டு ஸந்தானர்களைச் சூறையாடப் புறப்பட் டுச் சென்றனர். ஆனல் ஸந்தானர்கள் அளவு சங்கையற்ற வர்களாய் வெல்வதற்கரியவராயிருந்தனர். காப்டன் டாமஸ் ஸின் சைனியதளங்கள் அறுப்புக்காலத்தில் அரிவாளுக் ககப் பட்ட பயிர்போல் சரகரவென்று அறுத்துத் தள்ளப்பட்டார் கள். ஹரி ஹரி த்வனிகளால் காப்டன் டாமஸ்ஸின் செவிகள் செவிடுபட்டுப்போயின.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

அக்காலத்தில் கும்பெனியாருக்குப் பட்டுவேலை செய்யும் தொழிற்சாலைகள் அநேகம் இருந்தன. சிவகிராமத்தில் இப் படிப்பட்ட தொழிற்சாலை யொன்றிருந்தது. அந்தத்தொழிற் சாலைக்கு டனிவொர்த்துரை பாக்டர் (Factor) அல்லது மானே ஜராயிருந்தான். அக்காலத்திலே கும்பெனியார் இந்தத் தொ ழிற்சாலைகளையெல்லாம் பாதுகாப்பதற்காகச் சிறந்த ஏற்பாடு கள் செய்திருந்தனர். அதன்பொருட்டே டனிவொர்த் துரை

சமாசப் பிராணனை வைத்துக்கொண்டு வாழ்ந் வீரர்களின் ஆயினும் அவன் மனைவியையும் மக்களையும் கல்கத்தா யென்று அனுப்பவேண்டியதாயிற்று. இவ்வளவு ஜாக்கிரதையா பட் யிருந்த அவனையே ஸந்தானர்கள் சூழ்ந்து உபத்திரவம் செய்து வந்தார்கள். அந்த சமயத்தில் அவ்விடத்திற்கு காப்டன் டாமஸ் துரை நாலைந்து பட்டாளங்களுடன் விஜயம்செய்தான். அப்பொழுது பள்ளர் பறையர் குறவர் குறும்பர் முதலிய கீழ்ஜாதிகள் ஸந்தானர்களின் உத்ஸாகத்தைப் பார்த்துப் பிறர் பொருளை அபஹரிப்பதில் தாமும் உற்சாகங் கொண்டனர். காப்டன் டாமஸ்துரையின் கமிஸேரியெட் ஆபீசர்களின்மீதும் அவர்கள் ஒரு சமயம் விழுந்தடித்தனர். காப்டன் டாமஸ்துரையின் சைனியத்திற்காக வண்டி வண்டியாய் நல்ல நெய், கோதுமை மாவு, அரிசி, கோழி முதலிய போஜனபதார்த்தங்கள் வருவதைப்பார்த்து அவர்கள் நாவில் நீரூறத்தொடங்கியது. அதை யடக்கமுடியாமல் அவர்கள் அந்த வண்டிகளை யெதிர்த்தார்கள். ஆனால் சிப்பாய்களின் கையிலிருந்த துப்பாக்கி குண்டுகளுக்கு முன் நிற்கமாட்டாமல் சிதறியோடினர். காப்டன் டாமஸ் தக்ஷணமே கல்கத்தாவுக்குப் பின்வருமாறு ரிப்போர்ட் செய்தான் :—“இன்று 157 சிப்பாய்களைக்கொண்டு 14,700 ராஜதுரோகிகளைத் தோறகடிக்கச்செய்தேன். ராஜதுரோகிகளில் 2153 பேர் கொல்லப்பட்டார்கள், 1233 பேர் காயமடைந்தார்கள்; எழுவர் கைதிகளாய் பிடிக்கப்பட்டார்கள்.” என்றெழுதினன். இதில் பின்சொன்னது மாத்திரமே சத்தியம். அந்தக் காப்டனுக்குத் தன்னைப் பற்றி யுண்டான மேலான அபிப்பிராயத்துக்கோ வரம்பே யில்லை. அவன்தான் இரண்டாவதுப்ளென்ஹிம் அல்லது ரொஸ்பாக்* யுத்தத்தில் வெற்றியடைந்து விட்டதாக எண்ணி, மீசையை முறுக்கிவிட்டுக்கொண்டு நிர்ப்பயமாய் இறுமாப்புடன் இப்படியு மப்படியும் உலாவினன். அன்

* இவையிரண்டும் ஐரோப்பிய சரித்திரத்தில் பிரசித்தமான யுத்தங்கள்.

றியும் டன்னிவோர்த் துரையினிடம், "இனி யென்ன? ராஜ துரோஹமோ ஒழிந்துபோயிற்று; உன் மனைவிமக்களைக் கல்கத் தாவிலிருந்து வரவழைத்துக் கொள்ளலாம்." என்று புத்திமதி கூறினான். டன்னிவோர்த்து "அப்படியே ஆகட்டும். நீங் கள் இங்கே இன்னும் பத்துதினம் இருங்கள். நாட்டின் நிலைமை இன்னும் சிறிது அடங்கட்டும். அதன்பிறகு என் மனைவிமக்களை வரவழைத்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்றான். டன்னி வோர்த்தின் வீட்டில் ஆடுகளும் கோழிகளும் ஏராளமா யிருந்தன. வெண்ணெயும் அவன் வீட்டில் வெகுசிலாக்கியமா யிருந்தது. நாநாவிதக் காட்டுப்பறவைகளும் அவனது சாப் பாட்டு மேஜையை அலங்கரித்தன. இவை யெல்லாவற்றை யும் விட பாகசாஸ்திரத்தில் இரண்டாவது பாஞ்சாலியோ வெனத்தகுந்த ஒரு அடிமையான் அவனுக்குச் சமையற்காரனாய் வாய்த்திருந்தான். ஆகையால் காப்டன் டாமஸ் அதிகமாய் ஒன்றும் பேசாமல் அங்கேயே யிருந்துவிட்டான்.

இதுநிற்க, இங்கே பவாநந்தன் மனங்கொதித்துக் கோபத் தினால் பல்லைக்கடித்துத் தனக்குள்ளேயே, இந்தக் காப்டன் டாமஸ்ஸின் தலையை அறுத்துத்தள்ளி இரண்டாவது சம்பராரி என்று பிருது பெறுவேனென்று வீறுகூறினான். ஆங்கிலே யர் இந்தியாவை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு வந்திருக்கிறார்களென் பது அந்த ஸந்தானர்களுக்குத் தெரியாது. அவர்களுக்கெப்படி தெரியும்? காப்டன் டாமஸ்ஸின் சமகாலவாசிகளாகிய ஆங்கி லேயர்கூட அதை அறியவில்லை. அது கேவலம் கடவுளின் சங்கல்பத்தில் மாத்திரமே அவ்வாறு ஏற்பட்டிருந்தது. பவா நந்தன் தனக்குள் "இந்த அசுரர்களின் வம்சத்தை என்றைக்கோ ஒருநாள் வேரோடு நாசம் செய்துவிடப் போகிறேன். எல்லோ ரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து வரட்டும்; கொஞ்சம் ஏமாந்திருக்கட்டும். இப்பொழுது நான் கொஞ்சம் ஒதுங்கியிருப்பேன்" என்று நினைத்தான். ஸந்தானர்களும் அவ்வாறே ஒதுங்கி மறைந்தி

ருந்தனர். காப்டன் டாமஸ்துரையோ சமையல்செய்யும் தாடிக்காரனை இரண்டாம் துரௌபதியின் குணகணங்களை வஞ்சனையின்றிப் புகழ்வதில் மூழ்கியிருந்தான்.

காப்டன்துரைக்கு ஷிகாரில் நிரம்ப இஷ்டம். அவ்வப்பொழுது சிவக்கிராமத்துக்கு ஸமீபத்திலுள்ள காட்டுக்கு டன்னிவொர்த்துரையுடன் வேட்டையாடப் போவதுண்டு. ஒருநாள் டனிவொர்த்துடன் சேர்ந்து குதிரையேறி சில வேட்டைக்காரரையழைத்துக் கொண்டு வேட்டையாடப் போயிருந்தான். உண்மையாகச் சொல்லுங்கால், டாமஸ்துரை நிர்ப்பயனாய் அசகாய சூரனாய், பல பராக்கிரம சௌரிய சாகசங்களில் ஆங்கிலேயருக்குள்ளும் நிகரற்றவனாய் விளங்கினான். அவ்வடர்ந்த காடானது புலி கரடி காட்டெருமை முதலிய துஷ்டமிருகங்களால் நிரம்பி பயங்கரமாயிருந்தது. சிறிதுதூரம் சென்றபின், வேட்டைக்காரர் அப்புறம் செல்ல இஷ்டப்படாமல், இனிப்போவதற்கு வழியில்லை, ஆகையால் போகமுடியாதென்று பின்தங்கிவிட்டார்கள். டனிவொர்த்தும் முன் ஒரு தடவை அவ்வரண்யத்தின் நடுவில் புலியின் வாயில் அகப்பட்டுக் கொண்டு படாத பாடெல்லாம் பட்டிருந்தானாதலால், அது ஞாபகத்துக்கு வரவும் அவனும் முன்னே செல்ல இஷ்டப்படவில்லை. எல்லோரும் திரும்பிப் போகவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். காப்டன் துரை, நீங்கள் போங்கள், நான் வருவதில்லையென்று, எவ்வளவு சொன்னாலும் கேளாமல், அவ்வடர்ந்த காட்டில்நுழைந்து சென்றான்.

உண்மையில் அக்காட்டின் நடுவில் வழியேயில்லை. குதிரை போவதற்கும் வழியில்லை. ஆகவே குதிரையை விட்டுவிட்டுத் தோளின்மேல் துப்பாக்கியை வைத்துக்கொண்டு ஒருவனாகவே அவ்வரண்யத்திற் சென்றான். அங்கங்கே புலியைத் தேடிக்கொண்டு சென்றானாயினும் ஒரு புலிகூடத் தென்படவில்லை. மற்றெதைப்பார்த்தான்? அங்கே ஒரு பெரிய மரத்

தின்கீழ் மலர்ந்த புஷ்பங்களுடன் கூடிய கொடிகளும் புதர்களும் சூழ உட்கார்ந்திருந்தது யார்? யாரோ பால ஸந்ந்யாஸி போல் தோன்றியது. அவ்வுருவத்தின் காந்தியானது அவ்வனமுழுவதையும் பிரகாசிப்பித்தது. மலர்ந்தபுஷ்பங்கள் அந்த தெய்வத்திருமேனியின் சேர்க்கையால் முன்னிலும் அதிகமான சுகந்தமுள்ளனவாயின. காப்டன் டாமஸ் வியப்புற்றான். வியப்புற்றது மாத்திரமன்றி கோவமுமுற்றான். டாமஸுக்கு தேசபாஷை நன்றாய்த் தெரியுமாதலால், "நீ யாரு?" என்று கேட்டான்.

ஸந்ந்யாஸி.—நான் சன்யாசி.

காப்டன்.—நீ rebel (ராஜதுரோகி).

ஸந்ந்யாஸி.—அப்படியென்றால் என்ன?

காப்டன்.—நான் உன்னை குண்டுபோட்டு சுட்டுவிடுவேன்.

ஸந்ந்யாஸி.—சுடு பார்ப்போம்.

காப்டன் துரை இந்தத் துறவியைச் சுடலாமா வேண்டாமாவென்று தனக்குள்ளேயே யோசித்துக்கொண் டிருக்கையிலேயே திடீரென்று மின்னலின் வேகத்துடன் அந்த நவீன ஸந்ந்யாஸி அவன்மேல் விழுந்து அவன் கையிலிருந்த துப்பாக்கியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு தன் மார்பை மறைத்திருந்த மான்தோலையெடுத்துவிட்டுப் போலிச் சடைமுடியையும் பொய்யான மீசை தாடிகளையும் நீக்கிவிடவும், காப்டன் டாமஸ் துரையின் கண் முன்பாக ஓர் அபூர்வ சௌந்தரியம் வாய்ந்த பெண்வடிவம் தோன்றியது. சுந்தராங்கியும் புன்னகை பூத்து, 'துரையவர்களே! நானோ பெண், ஒருவருக்கும் தீங்கு செய்யேன்; உங்களை ஒரு சங்கதிமாத்திரம் கேட்க வேண்டுமென்றிருக்கிறேன். அதாவது ஹிந்துக்களுக்கும் முசல்மான்களுக்கும் இந்தச் சண்டை நடக்க, இடையிலே நீங்கள் ஏன் வரவேண்டும்? நீங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போங்கள்'' என்றாள்.

டாமஸ்.—நீ யாரு ?

சாந்தி.—இதோபார், நான் சன்யாசினி. நீ எவர்களுடன் சண்டை போடுவதற்கு வந்திருக்கிறுயோ அவர்களில் ஒருவருடைய பத்னி நான்.

டாமஸ்.—நீ என்னுடைய வீட்டில் வந்து இருப்பாயா?

சாந்தி.—என்ன ? உனக்குக் கூத்தியாராகவா ?

டாமஸ்.—இல்லே, பென்டாட்டி மாடிரியா இருக்கலாம்: ஆனல் கலியானம் மாட்டிரம் நடக்காடு.

சாந்தி.—நான் கேட்கவேண்டியதும் ஒன்றுண்டு. எங்கள் வீட்டில் ஓர் அழகான குரங்கிருந்தது. அது இப்பொழுது இறந்துபோய்விட்டது. அதன் கூடு காலியாயிருக்கிறது. உன் இடுப்புக்கு ஒரு சங்கிலி தருகிறேன். நீ வந்து அந்தக் கூட்டில் இருப்பையா? எங்கள் தோட்டத்தில் பேஷான ரஸ்தாளி வாழைப்பழங்கள் கூட இருக்கின்றன.

டாமஸ்.—நீ மெட்ட ஸ்பிரிடெட் உமன் (Spirited woman) இருக்கிருய். உன்னுடைய கரேஜை (Courage) பார்ட்டு எனக்கு மெட்ட சந்டோஷம் ஆச்சு, என் வீட்டுக்கு வா. உன்புருசன் யுட்டட்டில் செட்டுப்போகும். பிறகு நீ என்ன பன்னுவாய்?

சாந்தி.—நல்லது, அப்படியானல் நமக்குள் ஓர் ஏற்பாடுசெய்து கொள்ளலாம். இந்த சண்டை இன்னுஞ் சிலநாளைக்குள் முடிந்துவிடும். நீ ஜயித்துவிட்டால், நான் உனக்குக் கூத்தியாராயிருக்கக் கடவேன், அதாவது நான் உயிரோடிருந்தால். அப்படிக்கின்றி நாங்கள் ஜயித்துவிட்டால், நீ வந்து எங்கள் குரங்குக்கூட்டில் இருந்து வாழைப்பழங்களைத் தின்கிறையா?

டாமஸ்.—வாலேப்பலம் டின்படர்க்கு மெட்ட உட்டமமானடு. இப்பொலுடு இருக்கிறடா?

சாந்தி.—சீபோ! உன் துப்பாக்கியை யெடுத்துக் கொண்டுயபின் இப்படிப்பட்ட காட்டு மிராண்டிகளோடு யார் வார்த்தையா- வார்கள்?

என்றுசொல்லி சாந்தி துப்பாக்கியை யெறிந்துவிட்டு சிரித்துக்கொண்டே போய்விட்டாள்.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

சாந்தி டாமஸ் துரையை விட்டதும், மான் வேட்டைப் போல் மிக்க விரைவாய் ஓடிக் காட்டுக்குள் மறைந்தனள். சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் டாமஸ்துரை பெண்குரலில் பாடப் பட்ட பின் வரும் மதுர சங்கீதத்தைச் செவியுற்றான்.

இளமை வெள்ளம் தகைப்பவர் யாவரே ?
அளவில் சீருடை ஐய ! முராரியே !
ஹரே முராரே ! ஹரே முராரே !

மீண்டும் எங்கிருந்தோ சாரங்க வாத்தியத்தின் மதுர கீதம் பின் வருமாறு பாடுதல் கேட்டது.

இளமை வெள்ளம் தகைப்பவர் யாவரே ?
அளவில் சீருடை அண்ணல் ! முராரியே !
ஹரே முராரே ! ஹரே முராரே !

அந்தப்பாட்டுடன் புருஷகண்டமும் கலந்து பின் வரு மாறு பாடியது.

இளமை வெள்ளம் தகைப்பவர் யாவரே ?
அளவில் சீருடை அண்ணல் முராரியே !
ஹரே முராரே! ஹரே முராரே!
வீசுகின்றது வெள்ளத்தில் வான்புயல்;
ஊசலாடியங் கோடுமென் ஓடமே.

டார் ஈசனைக்கதை இனிநின் இயக்குவன்
ஆசில் வான்புகழ் அண்ணல் முராரியே!
சாடுவேன் இம் மணலினை தன்னையே
கூடு நெஞ்சக் குறைலைய யகற்றுவேன்.
நீடு போலை யாவர் நிறுத்துவர்?
பாடு சிர்த்திப் பாம! முராரியே!
ஹரே முராரே! ஹரே முராரே!

ஸாரங்கமும் அதே ஸ்வரத்திற் பாடியது.

நீடு போலை யாவர் நிறுத்துவர்?
பாடு சிர்த்திப் பாம! முராரியே!
ஹரே முராரே! ஹரே முராரே!

இந்த மூன்று ஸ்வரங்களும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து காட்டில் தவழும் கொடிகளையெல்லாம் கம்பமுறச்செய்தன.

சாந்தி இவ்வாறு கானஞ் செய்துகொண்டே கனத்த இருள் நிறைந்த அக்காட்டினுள் நுழைந்தாள். அவ்வடர்ந்த வனத்தினுள்ளே என்ன இருப்பதும் வெளியிலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு விளங்காது. அப்படிப்பட்ட வனத்தின் நடுவில் சாந்தி நுழைந்தாள். அங்கே மாகிளைகளின் அடர்ந்த பசுந்தளிர்களால் மறைந்த ஒரு சிறு குடீரம்* இருந்தது. அது மாக்கொம்புகளால் கட்டப்பெற்று இலைகளால் மூடப்பட்டிருந்தது. அதன் சுவர்கள் தடுக்குகள் கட்டப்பெற்று மண்ணால் மெழுகப்பட்டிருந்தன. கொடிகளால் பின்னப்பட்டிருந்த அதன் கதவைத் திறந்துகொண்டு சாந்தி பிரவேசித்தாள். அங்கே ஜீவாநந்தன் சாரங்கம் வாசித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான்.

ஜீவாநந்தன் சாந்தியைப்பார்த்து "இத்தனை நாள்கழித்துக் கடைசியில் ஆற்று வெள்ளம் பொங்கிக் கரை புரண்டு வழிந்ததோ?" என்றான்.

---

* குடிசை.

சாந்தி புன்முறுவல் புரிந்து "அணைக்கட்டு கட்டியபின்னும் வெள்ளம் கலைபுரள்வதுண்டோ?" என்றாள்.

பவாநந்தன் துயரந்தோய்ந்த முகத்துடன் சொல்வான்: "பார், சாந்தி! எனக்கு ஒருநாள் உற்ற விரதபங்கத்தினால் என் பிராணனே நஷ்டமாய்விட்டது. அதனால் உண்டான பாபத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொண்டே தீரவேண்டும். இதற்குள்ளாகவே அந்த பிராயச்சித்தத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பேன். கேவலம் நீ கேட்டுக்கொண்டதினாலேயே அதை யிதுவரையில் நிறுத்திவைத்தேன். ஆனால் காலதாமஸமின்றி யொரு கடும்போர் விளையக் காத்திருக்கிறது. அந்தப்போர்க்களத்திலேயே என் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்துகொள்ளப் போகிறேன். என்பிராணனை நான் விடத்தான் வேண்டும். ஆனால் நான் மாணமடையும் நாளில்—"

அதற்குள் சாந்தி அவனைத் தடுத்துப்பேசுவாள்.—"நான் உங்கள் தர்மபத்நி; ஸஹதர்மிணி—தர்மகாரியங்களில் உடனிருந்து உதவிபுரிகின்றவள். நீங்களோ ஓர் அரும்பெரும் விரதத்தை எடுத்திருக்கிறீர்கள். அந்தப்பெருங் கைங்கர்யத்தில் உங்களுக்கு சகாயமாயிருக்கும்பொருட்டே நான் வீட்டைவிட்டு வந்தேன். இருவரும் சேர்ந்து அந்த விரதத்தை அநுஷ்டிக்கலாமென்றே வீட்டைவிட்டு வனத்தில் வந்து வசிக்கின்றேன். உங்கள் தர்மத்தைவளர்ப்பேன். தர்மபத்நியாயிருந்து, உங்கள் தர்மத்துக்கு நான் விக்கினம் இழைப்பேனா? விவாகமென்பது இம்மை மறுமை இரண்டிற்குமே ஏற்பட்டது. ஆனால் இம்மைக்காகும் விவாகம் நம்மிருவருக்கும் நிகழவில்லை யென்றெண்ணிக்கொள்வோம். நமது விவாகம் கேவலம் மறுமை வாழ்வின்பொருட்டேயாம். மறுமையில் இதற்கு இருமடங்கான பலனை அநுபவிப்போம். ஆனால் பிராயச்சித்தத்தைப்பற்றி ஏன் பேசவேண்டும். நீங்கள் என்ன பாபம் செய்துவிட்டீர்கள்? பெண்பாலாருடன் ஏகாஸனத்தில் உட்காருவதில்லையென்று பிரதிக்

கினைசெய்து கொண்டீர்கள். நீங்கள் ஒருநாளும் அப்படி உட்கார்ந்ததேயில்லை. பின் எதற்காக பிராயச்சித்தம்? ஆ என் இறைவா! நீங்களே எனக்குக் குரு. உங்களிடத்திலிருந்தே நான் எல்லாம் கற்றுக்கொண்டிருக்க, நானோ உங்களுக்கு தர்மத்தை போதிக்க வல்லேன்? நீங்கள் வீரபுருஷர்; நானோ தங்களுக்கு வீரதர்மத்தை யெடுத்து உபதேசிக்க வல்லவள்?''

ஜீவானந்தன் ஆஹ்லாதமடைந்து தழுதழுத்த குரலுடன், "ஆயினும் நீ செய்த உபதேசத்தினாலேயே நான் அறிந்து கொண்டேன்'' என்றான்.

சாந்தி மகிழ்ச்சியால் முகமலர்ந்து—"இப்பொழுது பாருங்கள், இம்மையிலும்நம் விவாகம் வியர்த்தமாயிற்றா? நீங்கள் என்னைக் காதலிக்கின்றீர்கள், நானும் உங்களைக் காதலிக்கின்றேன், இதைவிட இம்மையில் விவாகத்தால் விசேஷ இன்பம் யாது பெறக்கூடியது? 'வந்தேமாதரம்' என மொழிந்து மகிழுங்கள்.'' என்றாள்.

அப்பொழுது அவ்விருவரும் சேர்ந்து ஏககண்டமாகத் தாய் நாட்டின் திவ்ய கீதமாகிய 'வந்தேமாதரம்' பனுவலைப் பாடினார்கள்.

நான்காம் அத்தியாயம்.

இவ்வாறிருக்க ஒருநாள் பவானந்த கோஸ்வாமி ராஜதானி நகருக்குப் போனான். அவன் பிரசஸ்தமான ராஜவீதிகளை விடுத்து இருள் மூடியிருந்த ஒரு சந்து வழியினூடே நுழைந்து சென்றான். அந்தச் சந்தின் இருமருங்கிலும் உன்னதமான உப்பரிகை வரிசைகள் எழுந்து ஆகாயத்தை யளாவி நின்றன. சூரியதேவன் பகற் பொழுதில் ஒரே ஒருதடவை மாத்திரம்

அந்தச் சந்தில் தொங்கிப் பார்ப்பான். மற்றபொழுது அந்த காரமே அங்கு ஸர்வாதிகாரத்துடன், அரசுபுரியும். அந்தச் சந்தில் இரண்டு நிலையுள்ள ஒரு மாடி வீட்டில் பவாநந்தன் பிரவேசித்தான். அடி நிலையில் ஓர் சிறிய அறையில் நடு வயதுள்ள ஒருத்தி சமையல் செய்துகொண்டிருந்தாள். பவாநந்த ஸ்வாமிகள் நேராக அந்த அறைக்குட் சென்று தரிசனம் அளித்தார். அவ்வம்மணி நடுத்தர வயதினளாய், கரியமேனியளாய், பருத்த வுருவினளாய், இடையில் வெள்ளைத்துணி கட்டியிருந்தாள். நெற்றியிற் பச்சை குத்திக்கொண்டிருந்தாள். தலையில் வகிடுவகிர்ந்த விமந்தப் பிரதேசத்தில் அவளது கூந்தல் கொண்டையாகச் சேர்த்துக் கட்டப்பெற்று சோபித்தது. கரண்டியைத் தவலைக்குள்ளிட்டு டண்டண் என்ற சப்தத்துடன் அன்னத்தைக் கிளறிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது கூந்தல் பர பரவென்று பறந்துகொண்டிருந்தது. அவளும் தனக்குள் தானே கள களவென்று ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அவளது முகத்தோற்றம் விகாரப்படுந் தோறும் கொண்டையாக முடிக்கப்பட்டிருந்த கூந்தலும் நானாவிதமாக அசைந்தாடியது. அப்படிப்பட்ட சமயத்தில் பவாநந்த மகாப்பிரபு அவ்வறைக்குள் பிரவேசித்து "டாகுராணியம்மா! நான் வந்திருக்கிறேன், நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்" என்றான்.

டாகுராணியம்மாள் பவாநந்தனைப் பார்த்ததும், அவசர அவசரமாய்ப் புடவையைச் சீராய் எடுத்து மேலே தள்ளிக்கொள்ளத் தொடங்கினாள். தலையின் முன்னுள்ள கொண்டையை அவிழ்த்து விடவேண்டுமென்றிஷ்டம். ஆனால் அப்படிச்செய்ய சௌகரியப்படவில்லை. ஏனெனில் கை பற்றாயிருந்தது. எண்ணெயால் நிகுநிகென்று பிரகாசித்த கூந்தலை—ஐயோ பூஜாகாலத்தில் அதில் ஓர் மகிழம்பூவும் விழுந்துவிட்டது—புடவையின் தலைப்பால் மறைத்துக்கொள்ளப் பார்த்தாள். அந்தப் புடவையும் சரிப்பட்டுவராமல் சதிசெய்தது. ஏனெனில் அவள்

கட்டியிருந்த புடவையின் நீளம் ஐந்து முழத்துக்குமேல் ஒரு மயி ரிழையும் அதிகமாயில்லை. பெரும் பாரத்தினால் அகன்று பருத் திருந்த அவளது உதரப்பிரதேசத்தைச் சுற்றிவருவதிலேயே அவ்வைந்து முழப் புடவையும் அநேகமாய்ச் சரிப்பட்டுப்போய், அதன்மேல் தாளமுடியாத பளுவுடன்கூடிய ஹிருதயமண்டலத் தின்மானத்தை மறைப்பதற்குள் அது முடிந்துவிட்டது. அது வரையில் தான் அந்தப் புடவை வந்தது. பிறகு புஜத்தண்டை வந்ததும் மேலே செல்ல முடியாதென்று மறுத்துவிட்டது. இனிக் காதண்டை வந்தவுடன் கண்டிதமாய் அசைவற்று நின்று விட்டது. இனி என்ன செய்வாள் பாவம்! மகா மானவதியாகிய கௌரீ டாகுராணி மிகவும் வெட்கிப் போய், இருக்கிற தலைப் பைக் காதளவும் இழுத்துக்கொண்டு, இனி எட்டு முழத்துக்குக் குறைந்த புடவையே வாங்குவதில்லை யென்று பிரதிக்ஞை செய் துகொண்டு, “யாரங்கே? கோஸாயி டாகூரா? வாவா, எனக் கேன் நமஸ்காரம் அப்பா ?” என்றாள்.

பவா.—நீ எனக்கு தமக்கை யல்லவா?

கௌரீ.—அப்படி யழைக்கவேண்டுமென்று உனக்கிஷ்டமிருக் கிறது. சரி, அப்படியே யழை. நீங்கள் கோசாயிகள்; இந்த பூமியில் தேவதைகளுக்கு ஸமானம்; சரி, செய்தது செய்தாய் விட்டது. தீர்க்காயுஷ்மானாயிரு. நியாயமாகவே நீ எனக்கு நமஸ்காரம் செய்தாலும் செய்யலாம். எப்படியானாலும் நான் வயதில் பெரியவளல்லவா ?

உண்மையாகவே பவாநந்தனைவிட கௌரீதேவியம்மாள் கால்நூற்றாண்டு பெரியவள். ஆயினும் சாதுர்யமாய்ப் பேசக் கற்ற பவாநந்தன், ‘இல்லை யக்கா! நீ அவ்வளவு தடித்திருக்கிற படியால் உன்னை அக்காவென்றழைக்கிறேனே யொழிய, நாம் முன்னே கணக்குப்பார்த்தபொழுது நீ எனக்கு ஆறுவயது சின்னவள் என்றேற்படவில்லையா? வைஷ்ணவாளாகிய எங்க ளுக்குள் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யலாமென்று உனக்குத்

தெரியுமல்லவா? எங்கள் மடாதிபதியின் அநுமதிபெற்று உன்னை ஒரு நாள் புநர்விவாகம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டிருக்கிறேன். அதைச் சொல்லி விட்டுப்போகவே இப்பொழுது வந்தேன்." என்றான்.

கௌரி.— சீ! இப்படியும் சொல்லலாமா? நான் விதந்து வல்லவா?

பவா.—ஆகையால் புநர்விவாகம் கூடாதோ?

கௌரி.—உன்னிஷ்டம், உனக்கு நல்லதென்று தோன்றுகிற படி செய். நீ எல்லாம் தெரிந்த பண்டிதன். நானோ பெண் பிள்ளை, எனக்கென்ன தெரியும்? ஆனால் அது எப்பொழுது நடக்கும்?

பவாநந்தன் அதிக கஷ்டத்துடன் சிரிப்பை யடக்கிக் கொண்டு "அந்தப் பிரஹ்மசாரியைப் பார்த்த பிறகுதான் நடக்க வேணும், சரி இது இருக்கட்டும். அவள் எப்படி இருக்கிறாள்?" என்றான்.

கௌரியின் முகம் வாடிப்போயிற்று. தன் புநர்விவாஹத்தைப் பற்றிய பேச்செல்லாம் வெறும் பரிஹாஸமாய்த் தானிருக்குமோவென்று சந்தேகங்கொண்டு, "இருக்கிறதென்ன? எப்பொழுதும்போல் தான் இருக்கிறாள்" என்றாள்.

பவா.—நீ அவளைப் போய்ப்பார்த்து, நான் வந்திருக்கிறேனென்றும் அவளை ஒருதரம் பார்க்க இஷ்டப்படுகிறேனென்றும் சொல்லிவிட்டு வா.

கௌரிதேவி அப்பொழுது கையிலிருந்த அகப்பையைப் போட்டுவிட்டுக் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு மாடிக்குப்போகும் பெரிய பெரிய மெத்தைப்படிக்கட்டுகளேறிச் சென்றாள். அங்கே ஓர் அறையில் கிழிந்த பாயின்மேல் ஓர் அபூர்வ சுந்தரி உட்கார்ந்திருந்தாள். ஆனால் அவளது சௌந்தரியத்தின்மேல்

ஒரு கோரமான சாயை படர்ந்திருந்தது. நடுப்பகலில் இருகரையும் புரண்டு தெளிந்து பரந்து அலையெறிந்து செல்லும் நிர்மலி நதியின்மேல் படிந்த நீருண்டமேகத்தின் சாயைபோல் ஏதோ சாயை படர்ந்திருந்தது. நதியின் பிரவாஹத்தில் அலைகள் மோதுகின்றன. கரையிலுள்ள மலர்ந்த பூந்தருக்கள் காற்றினால் அசைந்தாடி புஷ்பபாரத்தைத் தாங்கமாட்டாது வளைகின்றன. அக்கரையிலுள்ள மாடமாளிகைகளும் பிரகாசிக்கின்றன. நதியில் செல்லும் படகுகளால் மோதப்பட்ட ஜலம் திரைகளாகத் திரண்டெழுகின்றது. நடுப்பகலாயிருந்தும் அந்த கனத்த மேகபந்தியின் நீலச்சாயையில் அவ்வழியெல்லாம் கருமையாய் விடுகிறது. அவ்வண்ணமே அவளுமிருந்தாள். அவளது மெல்லிய அடர்ந்த கரிய கூந்தல் முன்போலவே சுருள்சுருளாய் அலைந்து புரண்டது. அவளது அகன்று பரந்த நெற்றியில் அபூர்வமான தூலிகையால் தீட்டப்பெற்றதுபோன்ற புருவவில் முன்போலவே விளங்கியது. முன்போலவே அவளது கண்கள் அகன்று பரந்து நீர்தோய்ந்து ஒளிவீசிக் கருவிழி காட்டிக் காதளவும் ஓடி விளங்கினும், முன்னிருந்த அவ்வளவு கடாக்ஷநிறைவும் சாஞ்சல்யமும் இன்றிச் சிறிது தணிந்திருந்தன. அதரங்களிற் செங்காவி முன்போலவே பிரகாசித்தது. ஹிருதயமும் அவள் மூச்சுவிடுந்தோறும் முன்போலவே படபடவென்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. கைகள் முன்போலவே காட்டுக்கொடிகளுக்கும் கிடைத்தற்கரிய மென்மையுடன் விளங்கின. ஆயினும் முன்னிருந்த அந்தக் காந்தியும் கூர்மையும் பளபளப்பும் சுறுசுறுப்பும் லாவண்யமும் இப்பொழுதில்லை. அவ்வளவேன்? அந்த யௌவனமே இப்பொழுதில்லை. இப்பொழுது கேவலம் அழகும் இனிமையுமே மேன்மைபெற்று விளங்கின. அத்துடன்கூட இப்பொழுது தைரியமும் காம்பீர்யமும் நூதனமாய்ச்சேர்ந்திருந்தன. இதற்குமுன் இவளைப்பார்த்திருந்தவர்களுக்கு இந்நிலவுலகத்தில் இவளே இணையற்ற கட்டழகியெனத் தோன்றியிருக்கும். இப்பொழுது பார்த்தாலோ, விண்

னுலகத்திலின்றுஞ் சபிக்கப்பெற்று இம்மண்ணிற் பிறந்த தெய்வமங்கையெனவே தோன்றும். அவளைச் சுற்றிலும் சில பழையபுஸ்தகங்கள் தரையில் விழுந்திருந்தன. சுவரில் ஹரி நாம ஜபமாலைகள் தொங்கின. இடையிடையே ஜகந்நாத பலராம சுபத்திரா தேவிகளின் படங்களும், காளிய மர்த்தனம், நவநாரீகுஞ்சரம், கோபீவஸ்திராபஹரணம், கோவர்த்தனோத்தாரணம் முதலிய கண்ணனது ஆயர்பாடித் திருவிளையாடல்களின் சித்திரங்களும் சோபித்தன. அந்தச் சித்திரப்படங்களின்கீழ் 'சித்திரமோ அல்லது விசித்திரமோ' என்று வரையப்பட்டிருந்தது. அந்த அறைக்குள் பவாநந்தன் பிரவேசித்து, 'கல்யாணி! எப்படியிருக்கிறாய்? உடம்பு சௌக்கியந்தானே?' என்று கேட்டான்.

கல்யாணி.—என்னைப்பற்றி இப்படி விசாரிப்பதை நீர் விடமாட்டீரா? என் தேக சௌக்கியத்தைப்பற்றி உமக்கென்ன கவலை? எனக்குத்தான் என்ன கவலை?

பவா.—எவன் மரம் வைக்கிறானோ, அவன் அதற்கு நாளும் நீர் வார்ப்பான். அது வளர்ந்து வருவதைப் பார்த்து ஸந்தோஷிப்பான். செத்துப்போன உன்னுடைய தேகத்தில் நான் உயிரை நட்டவன். அது வளர்கிறதா இல்லையா என்று நான் கேட்கக்கூடாதா?

கல்யாணி.—விஷ விருக்ஷத்துக்கு எப்பொழுதாவது க்ஷயமுண்டா?

பவா.—உயிர் வாழ்வது விஷமா?

கல்.—இல்லாவிட்டால் அதை யேன் அமிர்தத்தால் ஆழிக்கப் பார்த்தேன்?

பவா.—அதைப்பற்றி உன்னைக் கேட்கவேண்டுமென்று வெகு நாளா யெண்ணியிருந்தேன். கேட்க இதுவரையில் துணிவு வரவில்லை. உன் வாழ்க்கையை விஷமாக்கிவிட்டது யார்?

கல்யாணி மனவுறுதியுடன் சொன்னாள்—"என் வாழ்க்கையை ஒருவரும் விஷமயமாக்கவில்லை. வாழ்க்கையே விஷமயமானது. என் வாழ்க்கையும் விஷமயம்தான். உமது வாழ்க்கையும் விஷமயந்தான். எல்லார் வாழ்க்கையும் விஷமயமே.

பவா.—உண்மையே. கல்யாணி, என் வாழ்க்கையும் அன்று முதல் விஷமயமாகவே யிருக்கிறது. உன் வியாகரணம் முடிந்ததா?

கல்யாணி.—இல்லை.[1]

பவா.—நிகண்டுவோ?

கல்யாணி.—அதில் எனக்கிஷ்டமில்லை.

பவா.—முன் நான் பார்த்தபோது கல்வியில் உனக்கு அதிக அக்கறை இருந்ததே. இப்பொழுதேன் இவ்வளவு அசிரத்தை?

கல்யாணி.—உம்மைப்போன்ற மகா பண்டிதரே இவ்வளவு மகாபாபி யாய் விடுகிறபோது, கல்வி கற்காமலிருப்பதே மேலன்று? என் பர்த்தாவைப் பற்றி ஏதாவது சமாசாரம் தெரியுமா ஸ்வாமி?[2]

1-2. இவ்விரண்டு எண்களாலும் குறிக்கப்பட்ட பாகத்துக்குப் பதிலாக மூன்றும்பதிப்பில் பின் வருமாறு காணப்படுகின்றது.

கல்யாணி—எல்லாம் முடிந்தது. கேவலம் ஸ்திரீத்வம் தான் முடியவில்லை.

பவா.—அபிதானமோ (அமரமோ)?

கல்.—ஸ்வர்க்கமோ வர்க்கமோ தெரிந்து கொள்ளாமற் போனேன். நீர் தெரியும்படி சொல்லக்கூடுமா?

பவா.—உனக்குத் தெரியாததைச் சொல்ல என்னாலாகுமா? சாகித்தியம் (இலக்கியம்) முன்போல் நடந்து வருகிறதா?

பவா.—அவனைப் பற்றி என் என்னை அடிக்கடி கேட்கிறாய்? அவன் என்னவோ உன் வரையில் செத்துப்போன மாதிரியே.

கல்யாணி.—நான்தான் அவர் வரையில் செத்துப்போனமாதிரி. அவர் எனக்கு செத்துப்போன படியல்லவே.

பவா.—அவன் உன் வரையில் செத்த மாதிரியாயிருக்கவேண்டுமென்று தானே நீ செத்தது? அப்படியிருக்க, அடிக்கடி அவன் செய்தியை ஏன் கேட்கிறாய், கல்யாணி?

கல்.—செத்தாலும் எங்கள் சம்பந்தம் போய்விடுமா? அவர் எப்படி யிருக்கிறார்?

பவா.—நன்றாயிருக்கிறார்.

கல்.—எங்கே யிருக்கிறார்? பதசின்னத்திலா?

பவா.—ஆம், அங்கேதான்,

கல்.—என்ன பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்?

பவா.— அதே வேலைதான் செய்துகொண்டிருக்கிறான் — கோட்டை கட்டுவதும், ஆயுதங்கள் செய்வதும். அவன் செய்யும் ஆயுதங்களால் ஆயிரமாயிரக் கணக்கான ஸந்தானர்கள் ஆயுதபாணிகளாகி வருகின்றனர் அவன் கஷ்டப்பட்டுச் செய்த பீரங்கி, குண்டு, துப்பாக்கி, மருந்து முதலியவை

கல்.—முன்பின் எனக்குத்தெரியாது. குமாரஸம்பவத்தை விட்டு ஹிதோபதேசம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

பவா.—அதேனப்படி கல்யாணி?

கல்.—குமாரஸம்பவம் தேவசரித்திரம்; ஹிதோபதேசம் பசு சரித்திரம்.

பவா.—தேவ சரித்திரத்தை விட்டுப் பசு சரித்திரத்தில் விருப்பமேன்?

கல்.—தலை யெழுத்து. என் பர்த்தாவின் சமாசாரமென்ன?

நமக்குக் குறைவில்லாமல் ஏதேஷ்டமா யிருக்கின்றன. ஸந்தானர்களுக்குள் அவனே சிரேஷ்டன். அவன் எங்களுக்கு மறைத்தான உபகாரத்தைச் செய்து வருகிறான் அவனே எங்களுக்கு வலக்கை.

கல்யாணி.—நான் உயிரை விடாதிருந்தால் இவ்வளவும் செய்திருப்பாரா? கற்பாறையைக் கழுத்திற் கட்டிக்கொண்டவன் இந்த சம்சார சாகரத்தை நீந்த முடியுமா? காலில் விலங்கு பூண்டவன் கடுகியோட முடியுமா? ஏ ஸந்யாஸியே, இந்தப்பாழான உயிரை ஏன் காப்பாற்றினீர்?

பவா.—மனைவியானவள் ஸஹதர்மிணி, அதாவது தர்மவொழுக்கத்துக்குத் துணை நிற்பவ ளல்லவா?

கல்.—சிறிய சிறிய தர்மங்களில் துணைநிற்பவள். பெரிய பெரிய தர்மங்களுக்குக் கண்டகம் (முள்) போன்றவள். முள்ளை முள்ளாலேயே எடுக்கவேண்டுமென்றார்களல்லவா? நானும் அவருடைய தர்ம கண்டகத்தை என் விஷகண்டகத்தால் எடுத்துவிட்டேன். சீ துராசாரப் பாமர ப்ரஹ்மசாரீ! இந்த உயிரை எனக்கேன் திரும்பியும் கொடுத்தாய?

பவா.—சரி, நான் கொடுத்தது என்னிடத்திலேயே இருக்கட்டும். கல்யாணீ! நான் உனக்களித்த உயிரை எனக்குத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவையா?

கல்.—என் பெண் சுகுமாரி எப்படி இருக்கிறாள் தெரியுமா?

பவா—வெகுநாளாக அந்த சமாசாரம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. இப்பால் ஜீவாநந்தன் அந்தப் பக்கமே போகவில்லை.

கல்.—அவளுடைய சமாசாரத்தைத் தெரிந்து சொல்ல மாட்டீரோ? என் பர்த்தாவைத்தான் நான் துறக்கவேண்டியவள். நான் உயிரோடிருப்பதால், என் பெண்ணையும் ஏ துறக்கவேண்டும்? இப்பொழுதும் சுகுமாரி எனக்குத் திரும்பக் கிடைக்

கும் பக்ஷத்தில் இந்த ஜன்மத்துக்குக் கொஞ்சமாவது ஆறு தலா யிருக்கும். ஆனால் எனக்காக நீர் இவ்வளவெல்லாம் என் செய்யவேண்டும்?

பவா.—உனக்காகவே இதையெல்லாம் செய்கிறேன் கல்யாணி, உன் குழந்தையையும் கொண்டுவந்து விடுகிறேன். ஆனால் அதற்கப்புறம்?

கல்.—அதற்கப்புறம் என்ன?

பவா.—உன் புருஷன்?

கல்.—அவரை என் மனப்பூர்வமாய்த் துறந்துவிட்டேன்.

பவா.—அவரது விரதம் பரிபூர்த்தியாய் விட்டால்?

கல்.—அப்பொழுது அவருடையவளாவேன். நான் உயிரோ டிருப்பது அவருக்குத் தெரியுமா?

பவா.—தெரியாது.

கல்.—நீர் அவரைப் பார்ப்பதில்லையா?

பவா.—பார்ப்பதுண்டு.

கல்.—என்னைப்பற்றி ஒன்றும் நீர் சொல்லுகிறதில்லையா?

பவா.—இல்லை. மரித்துப்போய்விட்ட மனைவிக்கும் அவளு டைய புருஷனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

கல்.—என்ன சொல்லுகிறீர்?

பவா.—உனக்கிது புநர்ஜன்மமாகையால், நீ புநர்விவாகம் பண் ணிக்கொள்ளலா மென்கிறேன்.

கல்யாணி இதுவரையில் பவாநந்தனிடத்தில் மரியாதை யாய்ப் பேசிவந்தாள். இப்பொழுது அவன் வரம்புமீறிப் பேசத் தொடங்கவே, அவளும் அவனை அலக்ஷியமாய் ‘நீ’ யென்று பேசத்தொடங்கி, “என் குழந்தையைக் கொண்டுவந்துவிடு” என்றாள்.

பவா.—கொண்டுவந்து விடுகிறேன். நீ மறுபடியும் விவாகம் செய்துகொள்ளலாமே.

கலி.—உன்னையேயா?

பவா.—பண்ணிக்கொள்வையா?

கலி.—உன்னையா?

பவா.—அப்படித்தான் வைத்துக்கொள்ளேன், அதனால் என்ன?

கலி.—ஸந்தானதர்மம் எங்கே போகும்?

பவா.—அதல ஜலத்தில் (ஆழ்ந்த கடலில்)

கலி.—மறுமையோ?

பவா.—அதல ஜலத்தில்.

கலி.—இந்த மகாவிரதம்?

பவா.—அந்த அதல ஜலத்திலேயே.

கலி.—எதற்காக இவ்வளவையும் ஆழ்ந்தகடலில் கரைத்துவிடுவாய்?

பவா.—உனக்காகவேதான் கல்யாணி! இப்பொழுதுபார், மனிதனானாலும், ரிஷியானாலும் வித்தனானாலும், தேவதையானாலும், யாரானாலும் மனதைத் தம்வசத்தில் கட்டிவைக்க முடியாது. ஸந்தானதர்மம் என் உயிர்போன்றது. ஆனால், நான் இப்பொழுதுதான் முதல் முதலாகச் சொல்லுகிறேன் கேள், நீயோ என் உயிரிலும் உயர்ந்தவள். என்றைக்கு நான் உனக்கு உயிரை யளித்தேனோ, அன்றுமுதல் நான் உன் காலடியில் கொத்தடிமையாய் விட்டேன். இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் இப்படிப்பட்ட ரூபராசி இருந்ததென்று எனக்குத் தெரியவே தெரியாது. இப்படிப்பட்ட ரூபராசியை என்றைக்காவது என் கண்களால் காண நேருமென்று தெரிந்திருப்பேனாயின், இந்த ஸந்தானதர்மத்தையே கைக்கொண்டிருக்கமாட்டேன். உன்னுடைய லாவண்யாக்நியில் இந்த தர்மம் வெந்து சாம்பலாய்ப் போய்விடுகிறது. தர்மம் போய்

விட்டது. உயிர்தான் மிச்சமாயிற்று. அந்த உயிரும் இந்த நாலு வருஷகாலமாய் உருகிக்கொண்டு வருகிறது. இனி நிற்காது. ஐயோ எரிச்சலெடுக்கிறதே! கல்யாணி, உடம்பெல்லாம் ஒரே அக்நிஜ்வாலையாய் தகிக்கப்படுகிறதே! இதையெரித்துவிடலாமென்றாலும் அதற்குத்தக்க விறகில்லையே. பிராணன் போகிறதே! நாலுவருஷகாலமாய்ப் பொறுத்துவந்தேன். இனித் தாளமாட்டேன். நீ என்னுடையவள் ஆவையா?

கல்.—எவன் இந்திரியத்துக்குப் பரவசமாகின்றானோ, அவனுக்குப் பிராயச்சித்தம் மரணமேயென்று ஸநாதனதர்மத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாக நீ சொன்னையே, அது நிஜந்தானா?

பவா.—நிஜம் தான்.

கல்.—அப்படியானால் உனக்குப் பிராயச்சித்தம் மரணமேயோ?

பவா.—ஆமாம், எனக்குப் பிராயச்சித்தம் மரணமொன்றுதான்.

கல்.—நான் உன் மனோரதத்தை நிறைவேற்றினால்; நீ சாவையா?

பவா.—நிச்சயமாய் சாவேன்.

கல்.—நான் நிறைவேற்றாவிட்டால்?

பவா.—அப்பொழுதுகூட நான் செத்தே தீரவேண்டும். ஏனெனில், என் சித்தம் இந்திரியங்களுக்கு அடிமையாய்ப் போய்விட்டது.

கல்.—உன் மனோரதத்தை ஈடேற்றமாட்டேன், எப்பொழுது சாவாய்?

பவா.—வரப்போகிற யுத்தத்தில்.

கல்.—அப்படியானால் போய்விடு, என் குழந்தையை அனுப்புவையா?

பவாநந்தன் விழிகளில் நீர்பெருக, "அனுப்புகிறேன். ஆனால் ஒன்று மாத்திரம் நீ சொல்லவேண்டும், நான் செத்த பிறகு என்னை நினைத்துக்கொள்ளுவயா?" என்றான்.

கல்.—ஆஹா, நினைத்துக்கொள்வேன் விரதத்தினின்று நழுவிய அதார்மிகனென்று.

பவாநந்தன் விடைபெற்றுச் சென்றான். கல்யாணி புஸ்தகம் படித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அஞ்சாம் அத்தியாயம்.

பவாநந்தன் ஆலோசனையிலாழ்ந்து மடத்திற்குத் திரும்பினான். வழியில் இரவு வந்துவிட்டது. மார்க்கத்தில் அவன் ஒருவனே போய்க்கொண்டிருந்தான். காட்டில் தனிமையாய்ப் பிரவேசித்தான். அவ்வனத்தில் வேறொருவனும் அவனுக்கு முன்னே போய்க்கொண்டிருந்தான். பவாநந்தன், 'யார் அது?' என்று கேட்டான்.

முன் செல்கிறவன்.—கேட்கும் விதம் தெரிந்து கேட்டால், பதில் சொல்வேன்.

பவா.—வந்தே.

முன்செல்கிறவன்.—மாதரம்.

பவா.—நான் பவாநந்த கோஸ்வாமி.

முன்செல்கிறவன்.—நான் தீராநந்தன்.

பவா.—தீராநந்தா, எங்கே போயிருந்தாய்?

தீரா.—உன்னைத் தேடிக்கொண்டு.

பவா.—ஏன்?

தீரா.—ஒரு வார்த்தை சொல்ல.

பவா.—எதைப்பற்றி?

தீரா.—அது அந்தரங்கத்திலேயே சொல்லத்தக்கது.

பவா.—இங்கேயே சொல்லு. இங்கே ஒருவருமில்லை.

தீரா.—நீ பட்டணம் போயிருந்தையா?

பவா.—ஆம்.

தீரா.—கௌரிதேவியின் வீட்டுக்கா?

பவா.—நீயும் பட்டணத்துக்குப் போயிருந்தையோ?

தீரா.—அங்கே பரமசுந்தரியான ஒரு யுவதி வசிக்கிறாளல்லவா?

பவாநந்தன் சிறிது வியப்புற்று பயப்பிராந்தனாகி, "இதெல்லாம் என்ன வார்த்தை?" என்றான்.

தீரா.—நீ அவளைப் பார்த்தையல்லவா?

பவா.—பிறகு ?

தீரா.—அந்தக் காமினியிடத்தில் உனக்கு மிக்க காதல் போலும்?

பவா.—(சிறிது யோசித்து)—தீராநந்தா, நீ என் இவ்வளவு தூரம் தேடித் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்? நீ சொன்னதெல்லாம் மெய்யே. உன்னைத் தவிர வேறு யாருக்காவது இது தெரியுமா?

தீரா.—ஒருவருக்கும் தெரியாது.

பவா.—ஆகவே உன்னையடித்துக் கொன்றுவிட்டால் நான் இந்தக் களங்கத்தைப் போக்கிக் கொள்ளலாமல்லவா ?

தீரா.—கொள்ளலாம்.

பவா.—வா அப்படியானால், இந்த நிர்ஜன பிரதேசத்தில் இருவரும் யுத்தம் செய்வோம். நானாவது உன்னைக் கொன்று கவலையற்றிருக்கிறேன். அல்லது நீயாவது என்னைக் கொன்று என் கஷ்டங்களையெல்லாம் ஒரேதரமாய் நிவர்த்தி செய்துவிடு. ஆயுதமிருக்கிறதா ?

தீரா—இருக்கிறது. வெறுங்கையுடன் இந்தப் பேச்செல்லாம் உன்னுடன் பேச யார் துணிவார்? யுத்தமே உன் உத்தேச மானால், அப்படியே அவசியம் செய்வோம். ஸந்தானர்களுக்குள் பரஸ்பர விரோதம் நிஷித்தம். ஆனால் ஆத்மரக்ஷணத்தின் பொருட்டு யாருடன் விரோதம் செய்துகொண்டாலும் நிஷித்தமாகாது. ஆயினும், நான் உனக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று வைத்திருந்ததை யெல்லாம் சொல்லியான பிறகு யுத்தம் செய்தல் நல்லதல்லவா?

பவா—அதிலென்ன நஷ்டம், சொல்லேன்.

பவாநந்தன் கத்தியை உறையினின்றெடுத்து தீராநந்தன் தோளின்மேல் வைத்தான், அவன் ஓடிப்போகாமலிருப்பதற்காக.

தீரா—நான் சொல்வதென்னவெனில், நீ கல்யாணியை விவாகம் செய்துகொள்,—

பவா—கல்யாணி! பேர் கூட உனக்குத்தெரியுமா?

தீரா—அவளை யேன் நீ கலியாணம் பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது?

பவா—அவளுக்குப் புருஷன் இருக்கிறானே.

தீரா—அதற்கென்ன? வைஷ்ணவர்களுக்குள் இந்த மாதிரி விவாகம் திவ்யமாய் நடக்கலாமே.

பவா—அது தாழ்ந்த ஜாதி பைராகிகளுக்கே யன்றி ஸந்தான வைஷ்ணவர்களுக்குத் தகாது. ஸந்தானர்களுக்கு விவாகமே கிடையாதே.

தீரா—ஸந்தான தர்மம் பரிஹரிக்க முடியாததா? உனக்குத்தான் பிராணன் போய்க்கொண்டிருக்கிறதே. சிச்சி! என் கழுத்தை அறுக்கிறையே. (வாஸ்தவமாகவே தீராநந்தனுடைய தோளிலிருந்து ரத்தம் பெருகிக்கொண்டிருந்தது).

பவா—எந்த எண்ணத்துடன் நீ எனக்கு இந்த அதர்மத்தை போதிக்க வந்தாய்? இதில் உனக்கேதோ சுவய காரியம் இருக்கத்தான் வேண்டும்.

தீரா—அதையும் சொல்லிவிட வேண்டுமென்று தான் இஷ்டமிருக்கிறது. கத்தியால் என் தேகத்தைத் துளைக்காதே, சொல்லி விடுகிறேன். இந்த ஸந்தான தர்மத்தில் என் எலும்பெல்லாம் நொருங்கிப் போய்விட்டது. இந்த தர்மத்தை இது வரையில் அநுஷ்டித்தது போதும். இதையொழித்து விட்டு இனி பெண்டாட்டி பிள்ளைகளுடன் சர்ந்து சுகமாய்க் காலங்கழிக்க வேண்டுமென்று அதிக ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன். நான் இந்த ஸந்தானதர்மத்தை விட்டு விடுவேன். ஆனால் நான் வீட்டில் ஹாயியாய் உட்கார்ந்திருக்க முடியுமா? நான் ராஜதுரோஹி யென்று எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கிறது. நான் வீட்டில் உட்கார வேண்டியது தான் தாமசம், சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களாவது என்தலையை அறுத்துவிடுவார்கள்; அல்லது ஸந்தானர்களே என்னை விசுவாச காதகனென்று கொன்று விடுவார்கள். ஆகவே உன்னையும் என் விதிக்கு இழுக்கவேண்டுமென்று இஷ்டப்படுகிறேன்.

பவர்—சரிதான், என்னை என் இழுக்கிறாய்?

தீரா—அது தானே முக்கியமானது. இந்த ஸந்தானர்களெல்லோரும் உன் கட்டளைக் குட்பட்டவர்கள். ஸத்யாநந்தர் இப்பொழுதிங்கே யில்லை. நீயே அவர்களுக்கு நாயகன். நீ இந்த சைனியத்தை வைத்துக்கொண்டு யுத்தத்தை ஆரம்பித்தால், நிச்சயமாய் ஜயமடைவாய். அப்படி ஜயித்த பிறகு, நீயே சுவயமாய் ராஜ்யஸ்தாபனம் செய். சைனியமும் நீ சொன்னபடி கேட்கும். நீ ராஜாவாய்விடு. கல்யாணி உனக்கு மண்டோதரியா யிருக்கட்டும். நானும் உனக்கு

அநுசாரனுகி என் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளுடன் சுகமாய் வாழ்ந்து கொண்டு உன்னை வாயார வாழ்த்துவேன். இந்த ஸந்தானதர்மத்தை ஆழ்ந்த கடலில் கரைத்துவிடு.

பவாநந்தன் ஜீவாநந்தனுடைய தோளிலிருந்து கத்தியை மெல்ல மெல்ல எடுத்து விட்டு "ஜீவாநந்தா! யுத்தம் செய். உன்னைக் கொன்றுவிடுகிறேன். நான் இந்திரியங்களுக்குப் பரவசனு யிருக்கலாம். ஆனால் ஒருகாலும் விசுவாசகாதகனுகமாட்டேன். என்னை விசுவாசகாதகனுகும்படி போதனை செய்கிருய். நீயே விசுவாசகாதகன். உன்னைக் கொல்வதில் பிரம்மஹத்தி தோஷமில்லை. உன்னைக் கொல்வேன்." என்ருன்.

பவாநந்தன் பேசி முடிவதற்குள், ஜீவாநந்தன் மேல் மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க ஒரே ஓட்டம் பிடித்தான். பவாநந்தன் அவன் பின் செல்லவில்லை. அவன் சிறிதுநேரம் வேறே எதைப்பற்றியோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்து பிறகு தேடத் தொடங்கவே, ஜீவாநந்தன் எங்கும் காணப்படவில்லை.

ஆரும் அத்தியாயம்.

மடத்திற்குப்போகாமல் பவாநந்தன் கஹனமான காட்டிற்குள் நுழைந்தான். அந்தக் காட்டில் ஒரு பழைய பெரிய மாளிகை இடிந்து விழுந்து கிடந்தது. இடிந்த சுவர்களின் மேல் செடி கொடிகள் அடர்ந்து ஏராளமாய் வளர்ந்திருந்தன. அது அளவற்ற சர்ப்பங்களுக்கு உறைவிடமாயிருந்தது. இடிந்துப் பாழடைந்திருந்த அறைகளில் ஒன்றே உள்ளதில் சுமாரா யிருந்தது. பவாநந்தன் போய் அங்கே உட்கார்ந்து சிந்திக்கலாயினுன்.

இரவு மிக்க இருள்மயமா யிருந்தது. அதிலும் அந்த ஆரண்யம் அதிக விசாலமாயும் ஜனசூன்ய மாயும், மிக்க அடர்

ர்தும், செடி கொடிகளின் நெருக்கத்தால் துஷ்ட மிருகங்களுக்குக் கூட உட்செல்ல முடியாததாயு மிருந்தது. அது அகன்றும், நிர்ஜனமாயும், இருண்டும், உள் நுழையக்கூடாததாயும், நிச்சப்தமாயு மிருந்தது. தூரத்திலிருந்து புலிகள் ஒவ்வொரு சமயம் செய்யும் ஹுங்காரமும், மற்றைய விலங்குகள் பசியினாலும் பயத்தினாலும் கோபத்தினாலும் செய்யும் பயங்கரமான சத்தங்களுமே அதிற் கேட்கலாயின. ஒரு சமயம் பெரும் பறவைகள் சிறகை யடித்துக்கொள்ளும் சத்தமும், ஒரு சமயம், அடிப்பனவும் அடிக்கப்படுவனவும் கொல்வனவும் கொல்லப்படுவனவுமான விலங்குகளின் வேகமான காலடியரவமும் கேட்டன. அந்த ஜனசூனியமான அந்தகாரத்திலே அந்த இடிந்த மாளிகையிலே பவாநந்தன் ஒருவனே உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் வரையில் அப்பொழுது இவ்வுலகம் இல்லதாகவே தோன்றியது. அதவா இருந்தாலும் கேவலம் பயத்துக்குப் பிறப்பகமாயிருந்தது. பவாநந்தன் அந்த சமயத்தில் தலைமேல் கைவைத்துக்கொண்டு சிந்திக்கலாயினான். அசைவின்றி, மூச்சின்றி, பயமின்றி, மிகவும் ஆழ்ந்த சிந்தையில் மூழ்கியிருந்தான். அவன் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான்: "நடக்கவேண்டியது அவசியம் நடந்தேதீரும். ஆயினும் நான் பாகீரதியாற்றின் பிரவாகத்தின் எதிர்நின்ற அற்ப யானையைப்போல் இந்திரிய பிரவாகத்தால் அடித்துக்கொண்டு போய்விடப்பட்டதற்காகவே விசனிக்கிறேன். இந்த தேகம் ஒரு முகூர்த்தநேரத்திற்குள் அழிந்துபோய்விடலாம். தேகம் அழிந்தால் இந்திரியங்களும் கூடவே அழிந்துபோகின்றன. அப்படியிருந்தும் அந்த இந்திரியங்களுக்கே நான் வசமாகினேன். எனக்கிப்பொழுது மரணமே சரணம். சீ! தர்மத்தியாகி! நான் சாகத்தான்வேண்டும்!" அந்த சமயத்துக்குச் சரியாய் அவன்தலைக்கு நேரே ஒரு கோட்டான் பயங்கரமாய்க் கூவிற்று. அப்பொழுது பவாநந்தன் வாய்விட்டலறினான்- "அதென்ன சத்தம்? அந்த சத்தம் என்காதில் பட்டபொழுது

மிருத்யுதேவதையையே அழைத்தாற்போலிருந்ததே. என்ன சத்தம் செய்ததோ, யார் என்னைக்கூப்பிட்டதோ, யார் எனக்கு இந்த புத்தி சொன்னதோ, யார் என்னை மரிக்கும்படி விதித்ததோ, ஒன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லையே. ஏ அநந்தஸ்வரூபமே! நீ சத்தமயமாயிருக்கிறாய். ஆனால் உன் சத்தத்தின் மர்மத்தை யறிய என்னாலாகவில்லை. என் தர்மத்தைச் செய்ய எனக்கு மதி யளிப்பாய். என்னைப் பாபத்தினின்றும் விலக்கி வைப்பாய். தர்மத்திலேயே, குருநாதா, என் மனம் நிலைத்திருக்க அருள்வாய்."

அப்பொழுது அந்த பயங்கரமான கானனத்தின் மத்தியிலிருந்து அதிமதுரமாயும் கம்பீரமாயும் மார்பைப் பிளக்கத்தக்கதுமான ஒரு மனிதக்குரல் கேட்டது. "தர்மத்திலேயே உன் புத்தி நிற்பதாக, ஆசீர்வதிக்கிறேன்" என்று சொன்னதுபோலிருந்தது.

பவாநந்தன் தேகம் மயிர்க்குச்செறிந்தது. "இதென்ன? இது குருநாதனுடைய கண்டத்வனியாயிருக்கிறதே. மகாபிரபோ! தேவரீர் எங்கே? இந்த சமயத்தில் தாஸனுக்கு தரிசனம் தந்தருளுவீர்."

ஆனால் எவரும் தரிசனம் தரவில்லை. எவரும் விடையளிக்கவில்லை. பவாநந்தன் அடிக்கடியும் கூவியழைத்தான். விடை வரவில்லை. இந்தப்பக்கமும் அந்தப்பக்கமும் தேடித் தேடிப் பார்த்தான்; எங்கேயும் யாருமில்லை. பொழுது புலர்ந்ததும் காலை நேரத்திளஞ் சூரியன் உதயமாகி அந்தப் பெருங்காட்டின் உயரத்திலிருந்த பசுந்தளிர்களை மினிரச்செய்யாநின்ற வளவில், பவாநந்தன் மடத்துக்குத் திரும்பிவந்தான். 'ஹரே முராரே!' என்ற சத்தம் அவன் செவியில் நுழைந்தது. ஸத்யாநந்தரின் குரலென்று தெரிந்துகொண்டான். அதனால் மகாபிரபு மடத்துக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டாரென்றும் தெரிந்துகொண்டான்.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

ஜீவானந்தன் பர்ணசாலையிலிருந்து வெளிப்பட்டுச் சென்ற பின்பு சாந்திதேவி மறுபடியும் சாரங்க வாத்தியத்தை மீட்டிக் கொண்டு மெல்லிய இன்னிசையிற் பாடினாள்.

प्रलय-पयोधि-जले धृतवानसि वेदम्
विहित-वहित्र-चरित्र मखेदम् ।
केशव धृत-मीन-शरीर
जय जगदीश हरे ॥

ப்ரலய பயோதி ஜலே த்ருதவாநஸி வேதம்
விஹித வஹித்ர சரித்ர மகேதம்.
கேசவ த்ருத மீந சரீர!
ஜய ஜகதீச ஹரே.

பெருகி நின்ற பிரளய வெள்ளத்தே
அரும ரக்கல மன்ன குணத்தனைப்த்
தரும வேதந் தலைநிமிர்த்தாய்! எங்கள்
பெரும கேசவ மீனுடல் பெற்று நீ.
ஜய ஜகதீச ஹரே.

ஜயதேவஸ்வாமி திருவாய்மலர்ந்தருளிய அவ்வினிய கீத மானது சாந்திதேவியின் கண்டத்தினின்று வெளிப்பட்டு, ராக தாளங்களுக்கிசைந்து, அந்த முடிவற்ற கானனத்தின் நிச்சப்த மான பெரிய மோனத்தை அடியோடு கிளறி, பூர்ணப்பிரவாஹ காலத்தில் வசந்தகாலத்தின் மந்தமாருதத்தால் அசைக்கப் பெற்ற சிற்றலைகளைப்போல் மதுரமாயெழுந்தது. அவள் மீண்டும் பாடலுற்றாள்.

निन्दसि यज्ञविधे रहह श्रुतिजातम्
सदय-हृदय-दर्शित-पशुघातम्।
केशव धृत-बुद्ध-शरीर
जय जगदीश हरे ॥

நிந்தஸி யஜ்ஞவிதே ரஹஹ! ஶ்ருதிஜாதம்
ஸதய - ஹ்ருதய - தர்சித - பசுகாதம்
கேசவ த்ருத புத்த சரீர
ஜய ஜகதீச ஹரே.

வேதங் கூறிய வேள்வி விதிகளை
நீத மன்றென நிந்தனை செய்தனை.
வாதை கொள்ளும் உயிர்க்கருள் மல்கியே
நாத நீ புத்த நல்லுருத் தாங்கினை.
ஜய ஜகதீச ஹரே!

அப்பொழுது வெளியிலிருந்து யாரோ அதிகம்பீரமான குரலில் மேக கர்ஜனைபோன்ற உச்ச சுரத்தில் பாடினார் :—

म्लेच्छ-निवह-निधने कलयसि करवालं
धूमकेतुमिव किमपि करालम्।
केशव धृत-कल्कि-शरीर
जय जगदीश हरे ॥

ம்லேச்ச நிவஹ நிதனே கலயஸி கரவாலம்
தூமகேது மிவ கிமபி கராலம்
கேசவ த்ருத கல்கி சரீர
ஜய ஜகதீச ஹரே.

தீமை செய்யு மிலேச்சரைத் தீர்க்கவே
தூமகேது நிகருறத் தோன்றுமோர்

நாம வாளொடு நண்ணுவை, கேசவ!
வீமக் கற்கி யுருவம் விளங்கவே.

ஜய ஜகதீச ஹரே!

சாந்தி அது இன்னாருடைய கண்டத்வனியென்று தெரிந்துகொண்டு சாரங்கத்தின் தந்திகளை கெட்டியாய் இழுத்துக் குரலெடுத்துப் பாடினாள் :—

वेदानुद्धरते जगन्ति वहते भूगोलमुद्बिभ्रते
दैत्यं दारयते वलिं छलयते क्षत्रक्षयं कुर्वते ।
पौलस्त्यं जयते हलं कलयते कारुण्यमातन्वते
म्लेच्छान् मूर्च्छयते दशाकृतिकृते कृष्णाय तुभ्यं नमः ॥

வேதாந் உத்தரதே ஜகந்தி வஹதே பூகோளம் உத்பிப்ரதே
தைத்யம் தாரயதே பலிம் சலயதே க்ஷத்ர க்ஷயம் குர்வதே
பௌலஸ்த்யம் ஜயதே ஹலம் கலயதே காருண்யம் ஆதந்வதே
ம்லேச்சாந் மூர்ச்சயதே தசாக்ருதி க்ருதே க்ருஷ்ணாய துப்
[யம் நம:.

மறைகள் காத்தனை, வையகந் தாங்கினை,
மண்ணகழ்ந்தை, அசுரனை மாய்த்தனை.
இறைபலிக்குக் கபடிழைத்தாய், மன்னர்
இனமழித் தங்கிலங்கையை வென்றனை.
விறலின் மேழி யெடுத்தனை, யருள்
விஞ்ச நாட்டினை, தீய மிலேச்சராம்
கறை யழிப்பை. பதிற்றுருக்காட்டிய
கண்ணனே! நினைக் கைதொழுவாமரோ.

இப்படிப் பாடிப்பாடி அந்த தீர்க்கமான தாளத்தையும், ஆகாயமண்டலத்தைக் கிழிக்கத்தக்க அந்த உச்சமான ஸ்வரத்தையும் குறைத்து சாந்தி மறுபடியும் பாடினாள்.

வெளியில் இவளுக்கு சரியாகப் பாடிக்கொண்டிருந்த வரும்

दिनमणि मण्डन भवखण्डन मुनिजनमानसहंस

திநமணிமண்டந பவகண்டந
முநிஜந மாநஸ ஹம்ஸ!

என்று பாடினார்.

சாந்தி பக்தியால் உள்ளமுருகி அடிசாய்ந்த மரமெனத் தரைமிசை விழுந்து ஸத்யாநந்தரது பாததூளியை உச்சிமேல் வைத்துக்கொண்டு "பிரபோ, நான் என்ன புண்ணியம் பண்ணினேனோ, தேவரீருடைய ஸ்ரீபாத பத்மங்களை யிங்கே தரிசிப்பதற்கு. நான் என்ன செய்யவேண்டுமோ பணித்தருள." என்று விண்ணப்பஞ் செய்து சாரங்கத்தை சுருதி கூட்டி மீண்டும் பாடினாள்:—

तव चरणप्रणता वयमिति भावय
कुरु कुशलं प्रणतेषु ।

தவ சரண ப்ரணதா வயமிதி பாவய
குரு குசலம் ப்ரணதேஷு.

நின்னடி தாழ்ந்தனம் என்பது நினைந்தருள்
பொன்னடி யுற்ற எமக்கருள் புரிகவே.

ஸத்யா.—அம்மா, உனக்குக் குசலமே உண்டாகும்.

சாந்தி.—எப்படி பிரபோ? தேவரீருடைய திவ்யாக்ஞையால் எனக்கு வைதவ்யமே விதித்திருக்கிறதே.

ஸத்யா.—அம்மா அப்பொழுது நான் உன்னை யறியவில்லை, கயிற்றின் வலிமையை அறிந்து கொள்ளாமல் கெட்டியாய்ப் பிடித்திழுத்தேன். என்னைவிட நீ புத்திசாலியாகையால், இதற்கு நீயே உபாயம் செய்யவேண்டும். எனக்கு இந்த சங்கதியெல்லாம் தெரியுமென்று ஜீவாநந்தனுடன் சொல்ல

வேண்டாம். உன்பொருட்டே அவன் இன்னும் உயிரை வைத்திருக்கிறான். இன்னமும் வைத்திருப்பான். அப்பொழுதுதான் என் காரியம் நிறைவேறும்.

அந்த விசாலமான மலர்ந்த நீல விழிகளிலே நடுநிசியில் மேகபந்தியில் பளிச்சிடும் மின்னல்போல் ரோஷத்துடன் கூடிய கடைக்கண் பார்வை மின்ன, சாந்தி ப்ரஹ்மசாரியை நோக்கி, "ஏன், ஸ்வாமீ! அடியாளும் அடியாள் பர்த்தாவும் ஒருயிர் அல்லோமா? நான் தேவரீருடன் என்னென்ன வார்த்தைகள் சொன்னேனோ, அவற்றை யெல்லாம் அவருக்கும் சொல்வேன். அவர் சாகவேண்டுமானால் சாகட்டும்; எனக்கென்ன நஷ்டம்? நானும் சாகிறேன். அவருக்கு ஸ்வர்க்கம் கிடைக்குமாயின், எனக்கும் அந்த ஸ்வர்க்கம் கிடைக்காதென்று நினைக்கிறீர்களா?" என்றாள்.

ஸத்யா.—நான் எப்பொழுதும் யாரிடத்திலும் தோல்வி யடைந்ததில்லை. இன்று உன்னிடம் தோல்வி யடைந்தேன். அம்மா, நான் உன் மகன். உன் ஸந்தானத்தின்மேல் இரக்கங் கொள்ளு. ஜீவாநந்தனுடைய பிராணனைக் காப்பாற்று. உன் பிராணனையும் காப்பாற்றிக்கொள். என்காரியம் நிறைவேறிவிடும்.

இந்தத் தடவை அவள் முகத்தில் மின்னல் நகைத்தது.

சாந்தி.—என் பர்த்தாவின் தர்மம் அவர் கையிலேயே இருக்கிறது. நான் ஏன் அவரை தர்மத்தினின்றும் நழுவச் செய்யவேண்டும்? இகத்தில் சதிக்குப் பதியே தெய்வம். பரத்திலோ, தர்மமே எல்லோருக்கும் தெய்வம். எனக்கு என் பதியே பெரியவர். ஆனால் அவரை விடப் பெரியது என்தர்மம்; அந்த என் தர்மத்தைவிட எனக்குப் பெரியது என் பதியின்தர்மம். இஷ்டமானபொழுது என்னுடைய தர்மத்துக்காயினும் எள்ளும் ஜலமும் விட்டு விடுவேன். என்

பதியின் தர்மத்தை ஒருகாலும் கைவிடேன். இது சத்தியம். தேவரீர் நியமன மானால், என் பதி மரித்தாலும் மரிக்கட்டும். நான் அவரைத் தடுக்க மாட்டேன்.

பிரஹ்மசாரி—(பெருமூச்சு விட்டு) :—அம்மா, இந்த மஹா விரதத்தில் பலிதானம் உண்டு. நாமனைவரும் பலியாகவேண்டியவர்களே. நான் சாகப்போகிறேன், ஜீவாநந்த பவாநந்தர்களும் சாவார்கள். அம்மா, நீயும் சாகவேண்டுமென்றே தோன்றுகிறது. ஆயினும் காரியத்தைச் செய்துவிட்டு சாவதே சிறப்புடையது. ஒரு காரியமும் செய்யாமல் சாவதில் என்ன குணமிருக்கிறது? இதுவரையில் நான் என் ஸ்வதேசத்தைத் தவிர மற்றெவரையும் அம்மா என்று கூப்பிட்டதில்லை. ஏனெனில் இந்த இனிய நீர்ப்பெருக்கும் இன் கனிவளமும் நிறைந்த தாரணியை விட நமக்குத் தாய் வேறில்லை. இனி இப்பொழுது உன்னைத் தாயென்றழைக்கிறேன். நீ தாயாயிருந்து ஸந்தாநர்களின் காரியத்தை நடத்தவேண்டும். நமது உத்தமமான உத்தேசம் நிறைவேறுவதற்கு வேண்டிய எத்தனங்களை யெல்லாம் செய். ஜீவாநந்தனுடைய உயிரைக் காப்பாற்றி உன் உயிரையும் காப்பாற்றிக்கொள்.

இவ்வாறு சொல்லி, ஸத்யாநந்தர் 'ஹரே முராரே மதுகைடபாரே' என்று பாடிக்கொண்டே அகன்றார்.

எட்டாம் அத்தியாயம்.

கிரமமாக ஸந்தாந ஸம்பிரதாயத்தாருக்குள் ஸத்யாநந்த பிரஹ்மசாரி தீர்த்தயாத்திரையி லிருந்து திரும்பிவந்து விட்டாரென்றும், ஸந்தாநர்களனைவருக்கும் ஏதோ சொல்லப்போகிறாரென்றும், அதற்காக எல்லோரும் வந்து சேரவேண்டு

மென்று நியமனமாயிருக்கிற தென்றும் சமாசாரம் பாவிற்று. அப்பொழுது தளம் தளமாக ஸந்தான ஸம்பிரதாயத்தார் அஜய நதீ தீரத்தில் வந்து கூடத்தொடங்கினார்கள். அந்த வெண்ணிலா வெரிக்கு மிரவில், அஜயநதியின் பாரிசத்தில், பெருங் காட்டில், மா பலா பனை புளி அரசு ஆல் சால்மலி முதலிய மரங்கள் பொலிந்த அம் மஹா கஹனத்தில் பதினாயிரம் ஸந்தானர் சேர்ந்தனர். அப்பொழு தனைவரும் பரஸ்பரம் ஸத்யாநந்தர் திரும்பி வந்த செய்தியைக் கேட்டு மகா கோலாஹலத்வனி செய்யலாயினர். ஸத்யாநந்தர் எங்கே என்னகாரியமாகப் போயிருந்தனரோ அது ஒருவருக்கும் தெரியாது. ஆயினும் வதந்தி யென்ன வெனில், அவர் ஸந்தானர்களின் நன்மைக்காகத் தவஞ்செய்ய இமயமலைச் சாரலுக்குச் சென்றிருந்தாரென்றும், அந்த மகாப்பிரபுவின் தவம் ஸித்தியாய் விட்டதென்றும், நமக்கு ராஜ்யம் கிடைத்துவிடப் போகிற தென்றும், குசுகுசு வென்று ரஹஸ்யம் பேசிக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது பெருத்த ஆரவாரம் உண்டாயிற்று. சிலர் "சொல்லுங்கள், சொல்லுங்கள், மொட்டைத்தலையரைக் கொல்லுங்கள்" என்று சீத்காரம் செய்தனர். சிலர், "ஜய! ஜய! மஹாராஜகி ஜெய்" என்றார்த்தனர். சிலர், 'ஹரே முராரே மதுகைட பாரே' என்று பாடினர். சிலர் 'வந்தேமாதரம்' பாடினர். 'அண்ணே! துச்ச வங்காளிகளாகிய நாமும் போர்க்களத்தில் தேகத்தை விடும்படியான அப்படிப் பட்ட தினமும் வரப் போகிறதோ' என்பானொருவன். 'அண்ணே! மகூதிகளை இடித்துத்தள்ளி ராதா - மாதவ மந்திரத்தைக் கட்டும்படியான தினமும் வருமோ' என்பான் மற்றொருவன். 'நம் செல்வத்தை நாமே அநுபவிக்கும்படியான நாளும் வருமோ?' வென்றான் இன்னொருவன். சிலர் 'வர்ணாசிரம தர்மங்கள் நிலை தடுமாறி நிற்ப தொழிந்து மீண்டும் நிலைக்கும் காலமும் வருமோ?" வென்றும், சிலர், 'இவ்வரசின்மையும் ஒழியுமா? இந்த ஜாதிபக்ஷபாதமும் தொலையுமா? சிஷ்டாசாரத்தில் புத்தி

உண்டாகுமா?" என்றும், இவ்வாறு பலர் பலவிதமாகத் தத்தம் இஷ்டாநுசாரமாய்ப் பேசிக்கொண்டனர். அந்தப் பதினாயிரம் மனிதரின் கண்டங்களி னின்றெழுந்த மெல்லரவமும், பூங் காற்றால் அசையும் மரங்களின் இலைத்திரளின் மர்மர வோசை யும், மணல்மிசையேகும் சிற்றாற்றின் சலசல வென்ற நாதமும், நீல விசும்பிடை ஒளிர்ந்த திங்களும், தாரையும், வெண் மேகக் கூட்டமும், சாமள நிறமேவிய தரணீதலத்தில் திகழ்ந்த பசுமரக் காடும், தண் புனல் யாறும், வெண்மணற்பொலிவும், மலர்ந்த பூங்கொத்தும், இடையிடையே கிளர்ந்த ஸர்வ ஜந மநோஹர மான 'வந்தேமாதரம்' த்வனியும் எல்லாம் ஒன்றாய்க் கலந்து நிற் கையில், ஸத்யாநந்தர் வந்து அங்கு கூடியிருந்த ஸந்தாந மண்ட லத்தின் மத்தியில் நின்றார். அப்பொழுது அந்தப் பதினாயிரம் ஸந்தானர்களின் தலைகளும் மரக்கிளைகளின் இடையே வரும் சந்திரகிரணங்களால் ஒளிர்ந்து பசும்புல் தரையில் வணங்கின. விழிகளில் நீர் சோர, இருகைகளையும் மேலே தூக்கி, மிகுந்த உச்சசுரத்தில் ஸத்யாநந்தர் பேசலுற்றார்.

"சங்க சக்ர கதா பத்ம தாரியாய், வநமாலா விபூஷிதனாய், வைகுண்டநாதனாய், கேசியை மாய்த்தவனாய், மது முர நரக மர்த் தனனாய், லோகபாலகனாய் விளங்கும் ஸ்ரீஹரி உங்களுக்கு மங்க ளம் செய்தருளுவானாக. உங்கள் புஜங்களில் வலிமையளிப்பா னாக. மனத்தில் பக்தியளிப்பானாக. தர்மத்தில் புத்தியுண் டாக்குவானாக. இப்பொழுது அவனது பெருமையைக் கூறும் கீதத்தைப் பாடுமின்" எனவே, அப்பதினாயிரம் கண்டங்களி னின்றும் உச்ச சுரத்தில் அக்கீதம் எழத்தொடங்கியது.

ஜய ஜகதீச ஹரே

ப்ரளய பயோதிஜலே த்ருதவாநஸி வேதம்
விஹித வஹித்ர சரித்ர மகேதம்
கேசவ த்ருதமீந சரீர
ஜய ஜகதீச ஹரே. என்று பாடினார்கள்.

ஸத்யாநந்தர் மறுபடியும் அவர்களை ஆசிர்வதித்து 'ஸந்தானர்களே! இன்று உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய விசேஷமொன்றுண்டு. டாமஸ் என்ற வேற்று மதத்தானாகிய ஒரு துராத்மா அநேக ஸந்தானர்களை நாசஞ்செய்திருக்கிறான். நாம் இன்றிரவு அவனை சைனியத்தோடு ஹதம் செய்துவிடவேண்டும். இது ஜகதீசன் ஆக்ஞை. என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?'' என்றார்.

பயங்கரமான ஹரித்வனியால் அந்தக் காடுமுழுவதும் பிளந்துபோயிற்று. "இப்பொழுதே கொல்லுவோம், அவன் எங்கே இருக்கிறான் காட்டுங்கள், நடவுங்கள்'' என்றும், "கொல்லுங்கள், கொல்லுங்கள், பகைவரைக் கொல்லுங்கள்'' என்றும் சத்தங்கள் முழங்கின. இந்த சத்தங்களின் எதிரொலி தூரத்திலிருந்த குன்றுகளிலும் கிளர்ந்தன. அப்பொழுது ஸத்யாநந்தர்: "நாம் பொறுமையுடன் வேலை செய்யவேண்டும். சத்துருக்கள் பீரங்கி முதலிய சாதனமுள்ளவர்கள். அத்தகைய சாதனங்களின்றி நாமும் அவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யத்தகாது. அன்றியும் அவர்கள் பெருத்த வீரஜாதியார். நமக்குப் பதசின்ன கிராமத்திலிருந்து பதினேழு பீரங்கிகள் வரும். அவை வந்தவுடனே நாம் யுத்தத்துக்குப் போகவேண்டும். பாருங்கள், இப்பொழுதே உதயமாய் வருகிறது. ஐந்து மணிக்கு முன்பே—அதோ என்னமோ கேட்கிறதே, அதென்ன?'' என்றார்.

"பூம்—ஊம்—உம்'' என்று திடீரென்று அந்த அகன்ற காட்டின் எல்லாப்பக்கங்களிலும் பீரங்கி குண்டுகள் முழங்கின. அவை ஆங்கிலேயரின் பீரங்கிகளே. காப்டன் டாமஸ் ஸந்தானர்களை அந்த மாந்தோப்பில் வளைத்துக்கொண்டு அவர்களை வலையிலகப்பட்ட மீன்களைப்போல் கொன்றுவிடவேண்டுமென்று முயற்சி செய்திருந்தான்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

"பூம்—ஊம்—உம்" என்று ஆங்கிலேயரின் பீரங்கிகள் முழங்கின. அம்முழக்கம் அந்த விசாலமான கானனத்தைக் கம்ப முறச்செய்து 'பூம்-ஊம்-உம்' என்று பிரதித்வனியுற்றது. நதியின் கரைக்குக்கரை அந்த முழக்கம் வளைவாய் விரைந்தோடி, அதி தூரத்திலுள்ள அடிவானத்தையும் முட்டி. அங்கிருந்தும் 'பூம்-ஊம்-உம்' என்ற பிரதி த்வனியாய்த் திரும்பியது. அஃது ஆற்றுக்கக்கரையிலுள்ள கானனத்திலும் நுழைந்து அங்கும் 'பூம்-ஊம்-உம்' என்று முழங்கியது. ஸத்யாநந்தர், 'இது யாருடைய பீரங்கிகுண்டுகளோ வந்து பாருங்கள்' எனலும், சில ஸந்தாநர்கள் சரேலெனக் குதிரையேறிப் பார்க்கச் சென்றனர்.

ஆனல் அவர்கள் கானனத்தைவிட்டுச் சிறிது தூரம் செல்வதற்குள்ளாகவே ஆவணி மாதத்து மழைத்தாரைகள்போல் குண்டுகள் அவர்களின்மேல் பொழியவும், அவர்கள் ஏறிய குதிரையுடன் கீழேவிழுந்து உயிரைவிட்டனர். ஸத்யாநந்தர் இதையெல்லாம் தூரத்திலிருந்தே பார்த்து, 'பெரிய மரத்திலேறி அது என்ன சங்கதி பார்' என்று சொல்லிமுடிப்பதற்குள், ஜீவாநந்தன் ஒருபெரிய மரத்தின்மேலேறி அருணோதய வெளிச்சத்தில் பார்க்கலானன். அவன் மரத்தின் மேற்கிளையிலிருந்து உரக்கக்கூவி, 'இங்க்லிஷ்காரரின் பீரங்கி' என்ருன்.

"குதிரைவீரரா காலாட் படைகளா?" என்று கேட்டார் ஸத்யாநந்தர்.

ஜீவா.—இரண்டும் உண்டு.

ஸத்யா.—எத்தனை பேர்?

ஜீவா.—சொல்லமுடியாது, அவர்கள் இன்னும் காட்டுக்குள்ளிருந்து வந்துகொண்டே யிருக்கிருர்கள்.

ஸத்யா.—சிப்பாய்கள் மாத்திரமோ? வெள்ளைக்காரர்கூட இருக்கிறார்களோ?

ஜீவா.—வெள்ளைக்காரரும் இருக்கிறார்கள்.

அப்பொழுது ஸத்யாநந்தர் ஜீவாநந்தனை மரத்திலிருந்து இறங்கிவரச் சொல்ல, அவனும் அப்படியே இறங்கிவந்தான்.

ஸத்யா.—இன்று பதினாயிரம் ஸந்தானர்கள் ஸித்தமா யிருக்கிறார்கள். என்ன செய்யப் போகிறையோ, பார். இன்று நீயே ஸேனாதிபதி.

இதைக்கேட்டதும் ஜீவாநந்தன் சம்பூர்ண யுத்த ஸந்நாஹத்துடன் ஆயுதபாணியாய் அசுவத்தைத் தாவினான். ஒருதரம் நவீநாநந்த கோஸ்வாமியின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்து ஏதோ கண் ஜாடை காட்டினான். அது என்ன ஸங்கேதமோ எவருக்குந் தெரியாது. நவீநாநந்தனும் அதற்குக் கண் ஜாடையால் என்ன விடையளித்தாரோ அதுவும் ஒருவருக்கும் தெரியாது. கேவலம் அவ்விருவர் மாத்திரமே தமக்குள், இது தான் நாம் கடைசியாக ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொள்வதென்று தெரிவித்துக் கொண்டனர் போலும். அப்பொழுது நவீநாநந்தன் வலக்கையை உயர்த்தி 'ஸஹோதரர்களே, இந்த சமயத்தில் 'ஜய ஜகதீச ஹரே' என்று பாடுங்கள்' என்றான். உடனே பதினாயிரம் ஸந்தானர்களும் ஏக கண்டமாய், ஆறு வனம் ஆகாசங்கள் கூட எதிரொலி சொல்லுமாறும் குண்டுகளின் சத்தத்தையும் முழுத்திவிடும் வண்ணமும் கைகளை யுயர்த்தி,

> ஜய ஜகதீச ஹரே
> ம்லேச்ச நிவஹ நிதநே
> கலயஸி கரவாலம் என்று பாடினர்.

இந்த சமயத்தில் ஆங்கியேலரின் குண்டுகள் கானன மத்தியில் ஸந்தானர்களின்மேற் சோனாமாரி பொழிந்தது. அநேகர்

பாட்டுப்பாடிக் கொண்டே தலையறுந்தும் கையறுந்தும் மார்பு பிளந்தும் தரைமிசை சாய்ந்தனர். ஆயினும் ஒருவராவது பாடுவதை நிறுத்தாமல் எல்லோரும் 'ஜய ஜகதீச ஹரே' யென்று பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். பாட்டு முடிதலும், ஒரே தடவையாய் அனைத்தும் நிச்சப்தமாய் விட்டது. அவ்வடர்ந்த காடும், அந்நதியின் மணற்பரப்பும், அவ்வகன்ற அநந்தமான நிர்ஜனத் தனிமையும் எல்லாம் ஏககாலத்தில் கம்பீரமான மௌநநிலையில் அமர்ந்து போய்விட்டது. கேவலம் குண்டுகளின் பயங்கரமான கர்ஜனையும், தூரத்திலிருந்து வரும் ஆங்கிலேயரது ஆயுதங்களின் ஜண ஜணத்காரமும் காலடி யரவமுமே கேட்கப்பட்டன.

அப்பொழுது ஸத்யாநந்தர் அந்த கம்பீரமான நிச்சப்தத்தினிடையில் உச்சஸ்வரத்தில், 'ஜகத்பதியாகிய ஸ்ரீ ஹரி உங்களுக்குக் கிருபை புரிவார். பீரங்கிகள் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கின்றன ?'' என்றார்.

மேலேயிருந்தொருவன், இந்தக் காட்டுக்கு வெகு சமீபத்திலேயே இருக்கிறது. ஒரு சிறிய புலம் தான் நடுவே யிருக்கிறது, என்றான்.

“நீயார்?'' என்று கேட்டார் ஸத்யாநந்தர்.

“நான் நவீநாநந்தன்'' என்று மேலே யிருந்து விடை வந்தது.

அப்பொழுது ஸத்யாநந்தர் சொன்னார்: “நீங்கள் பதினாயிரம் ஸந்தாநர்களல்லவா? நீங்கள் ஜயிக்கத்தான் வேண்டும். பீரங்கிகளைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு வாருங்கள்'' என்றார்.

அப்பொழுது அசுவாரூடனாகி முனையில் நின்ற ஜீவாநந்தன் “வாருங்கள்'' என்றிரைந்தான்.

உடனே குதிரைவீரரும் காலாட் படைகளும் வெகு துரிதமாய் ஜீவாநந்தன் பின்னே நடந்து சென்றனர். காலாட் படைகள் புஜத்தில் துப்பாக்கியும், அரையில் கத்தியும், கையிற்

ஈட்டியும் தாங்கிக் காட்டினின்றும் புறப்பட்டு வெளியே வந்த மாத்திரத்தில், குண்டுமாரியானது புங்கானுபுங்கமாய் அவர்களின் மேற்பொழிந்து சின்னபின்னமாக்கிவிட்டது. அநேக ஸந்தானர்கள் யுத்தம் செய்யாமலே உயிர் நீங்கித் தரைமேற் சாய்ந்தனர். அப்பொழுதொருவன் ஜீவாநந்தனை நோக்கி, 'ஜீவாநந்தா! வீணுகப்பிராணிவதம் செய்வதில் என்ன பிரயோஜனம்' என்றான்.

ஜீவாநந்தன் திரும்பிப்பார்க்க, பவாநந்தனுயிருக்கக்கண்டு, 'என்ன செய்யலாம் சொல்' என்றான்.

பவா.—காட்டுக்குள்ளேயே இருந்து மரங்களின் மறைவில் நின்று உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வோம். பீரங்கியின் வாயில் அகப்பட்டுக்கொண்டோமானல் தப்பாமல் தரைமேல் சாயவேண்டியதுதான். பீரங்கிகளின்றி ஸந்தான சைநியம் ஒரு நிமிஷங்கூட நிற்காது. ஆனல் காட்டுக்குள்ளேயே மறைந்திருந்து வெகு நேரம் யுத்தம் செய்யலாம்.

ஜீவா.—நீ சொன்னது உண்மையே. ஆனல் நம் பிரபு பீரங்கிகளை இழுத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று ஆக்ஞாபித்திருக்கிறார். ஆகவே நாங்கள் பீரங்கிகளை இழுத்துவரப் போகிறோம்.

பவா.—பீரங்கிகளை யிழுத்துக்கொண்டுவர யாராலாகும்? அப்படி அவசியமாய்ப் போகவேண்டி யிருந்தால், நீ இரு, நான் போகிறேன்.

ஜீவா.—அது முடியாது. பவாநந்தா! இன்று நான் சாகவேண்டிய நாள்.

பவா.—இன்று நானும் சாகவேண்டிய தினமே.

ஜீவா.—நான் இன்று பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளப்போகிறேன்.

பவா.—நீ பாபாத்திதன்—உனக்குப் பிராயச்சித்தம் கிடையாது. என் மனமோ கெட்டுப்போய்விட்டது. நானே சாக வேண்டியவன். நீ இரு, நான் போகிறேன்.

ஜீவா.—பவாநந்தா, நீ செய்த பாபமென்னவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆயினும் நீ இருந்தால் ஸந்தானர்களின் காரியயம் நிறைவேறும். நான் போகிறேன்.

பவாநந்தன் சிறிது நேரம் சும்மாவிருந்து, பிறகு, "சாவதில் பிரயோஜனமிருந்தால், இன்றைக்கே சாகிறேன். என்றைக்குச் சாவதாற் பிரயோஜனமோ, அன்றைக்கே சாவேன். உயிரை விடுவதற்கு நல்ல நாளென்ன கெட்ட நாளென்ன?" என்றான்.

ஜீவா.—அப்படியானால் வா.

இப்படிச்சொன்னதும், பவாநந்தன் எல்லோருக்கும் முன்னே சென்று நின்றான். அப்பொழுது தளம் தளமாயும் கூட்டங் கூட்டமாயும் அணிவகுத்துநின்ற ஸந்தான ஸைன்யத்தின் நடுவே குண்டுகள் பாய்ந்து அவர்களைச் சண்டந்துண்டமாய்க் குறையாடியும், கிழித்துச் செண்டாடியும், தலைகீழாய்த் தள்ளியும் ஆர்ப்பரித்தன. அன்றியும் சிப்பாய்கள் துப்பாக்கிகளைக் கொண்டு தவறாமல் குறிபார்த்து ஸந்தானர்களை வரிசை வரிசையாய்த் தரைமேல் சாயும்படி வீழ்த்தினர். இந்த சமயத்தில் பவாநந்தன் "இந்த வெள்ளத்தில் இன்று ஸந்தானர்கள் குதிக்கவேண்டும்? யார் குதிப்பார்கள்? வந்தேமாதரம் பாடுங்கள்" என்றான். அப்பொழுது உச்சஸ்வரத்தில், மேக மல்லார ராகத்தில் அந்த ஸந்தான ஸைன்யமானது பீரங்கி குண்டுகளின் தாளத்துக்கு சரியாக வந்தேமாதரம் பாடினர்.

பத்தாம் அத்தியாயம்.

அந்தப் பதினாயிரம் ஸந்தானர்களும் 'வந்தேமாதரம்' பாடிக் கொண்டு வேலேர்தி வெகு வேகமாய்ப் பீரங்கிகள் இருக்கும் இடத்திற் போய் விழுந்தனர். சோனாமாரியாய்ப் பொழிந்த பீரங்கி குண்டுகளால் கண்டத்துண்டமாய்க் கிழிவுண்டு சின்ன பின்னமாய்ச் சிதறுண்டுபோயினர். ஆயினும் ஸந்தான ஸைந்யம் பின்வாங்கவில்லை. அந்த ஸமயத்தில் காப்டன் டாமஸ் ஒரு சிப்பாய்ப் பட்டாளத்தைப் பார்த்து; துப்பாக்கிகளை 'பார்' செய்து ஸந்தானர்களை வலது பாரிசத்தில் தாக்க வேண்டுமென்று கட்டளை யிட்டான். அப்பொழுது இரு பாரிசங்களினின்றும் தாக்கப்பெற்ற ஸந்தானர்களின் பாடு நிராசையாய் விட்டது. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நூறு நூறு ஸந்தானர்கள் நஷ்டமாய் வந்தனர். அப்பொழுது ஜீவாநந்தன் சொன்னான்: "பவாநந்தா, நீ சொன்னதே நிஜமாயிற்று. இன்னும் வைஷ்ணவ ஸைந்யத்தை வீணே த்வம்ஸம் செய்து கொள்வதில் பிரயோஜன மில்லை. மெல்ல மெல்லத் திரும்பிச் செல்வோம்." என்றான்.

பவா.—இனித் திரும்பிப் போவதெப்படி ? இப்பொழுது யார் திரும்பிப் போகிறார்களோ, அவர்கள் சாகவேண்டியதே.

ஜீவா. — முன்னணியிலிருந்தும் வலது பக்கத்தணியிலிருந்தும் தாக்கியிருக்கிறார்கள். இடது பக்கத்தில் ஒருவருமில்லை. நட, நாம் மெல்ல் மெல்ல நகர்ந்து இடது பக்கமாய்ப் போய்விடலாம்.

பவா.—நகர்ந்து போவதெங்கே? அந்தப்பக்கத்திலே ஒருநதி சமீபத்தில் பெய்த மழையால் அந்நதி பூர்ணபிரவாஹமா

13

யிருக்கிறது. ஆங்கிலேயரின் குண்டுமாரியினின்றும் தப்பித்துக்கொண்டு ஸந்தான ஸைனியத்தை அந்த நதியில் முழுகடிக்கப் போகிறையா?

ஜீவா.—அந்த நதியில் ஒரு அணைக்கட்டு இருப்பதாக எனக்கு ஞாபகம்.

பவா.—இந்தப் பதினாயிரம் ஸந்தானர்களும் அவ்வணைக்கட்டின் மேல் நடந்து ஒரே தபகுபலாய்ச் சென்றால், ஒருசமயம் ஆங்கிலேயர் ஒரே துப்பாக்கியால் சுட்டு இந்த ஸந்தான ஸைன்யத்தையெல்லாம் அவலீலையாக அழித்து விட்டாலும் விடலாம்.

ஜீவா.—ஒரு காரியம்செய்; சிறிது ஸைனியத்தை உன்னிடம் வைத்துக்கொள். இந்த யுத்தத்தில் நீ காட்டிய சாஹஸத்தையும் சாமர்த்தியத்தையும் பார்த்தால், உனக்கு அசாத்தியமானதொன்றுமேயில்லை யென்று நிச்சயமாய் ஏற்படுகிறது. நீ இந்த சொற்ப ஸைநியத்துடன் முன்னணியைக்காத்து சத்துருவுடன் போர் கொடுத்துக்கொண்டிரு. நான் உன் சேனையின் மறைவில் மீதி ஸைநியத்தை ஆற்றைக் கடக்கச்செய்து கொண்டுபோகிறேன். உன்னுடனிருப்பவர் மாத்திரம் செத்தே தீரவேண்டும். என்னுடன் வருகிறவர்கள் தப்பித்துக் கொள்ளலாம்.

பவா.—நல்லது, அப்படியே செய்கிறேன்.

அப்பொழுது பவாநந்தன் இரண்டாயிரம் ஸந்தானர்களை யழைத்துக்கொண்டு மீண்டும் 'வந்தே மாதர' முழக்கத்துடன் மிகுந்த உற்சாகத்தோடு ஆங்கிலேயரின் பீரங்கிப் படையைத் தாக்கினான். தாக்கவே கோரமான சண்டை மூண்டுகொண்டது. ஆயினும் பீரங்கிப்படையின்முன் ஸந்தானர்களின் சொற்ப ஸைந்யம் எவ்வளவுநேரம் நிற்கமுடியும்? வயலில் அறுப்பறுத்துத் தள்ளுவதுபோல் அந்த பீரங்கிப்படைவீரர் அவர்களை அறுத்துத் தரைமேல் வீழ்த்தினர்.

இதனிடையில் ஜீவானந்தன் மிகுந்திருந்த ஸந்தான ஸைந்யத்துடன் சிறிது இடதுபக்கமாய்த் திரும்பிக் காட்டைச்சுற்றிக்கொண்டு அணைக்கட்டை நோக்கிச்சென்றான். காப்டன் டாமஸுக்குத் துணைவனாகிய லெப்டெனன்ட் வாட்ஸன் என்பான் தூரத்திலிருந்தே ஒரு கூட்டம் ஸந்தான ஸைந்யம் மெல்லப் போய்க்கொண்டிருக்கிற தென்று தெரிந்து, ஒரு தளம் பௌஜுதாரி சிப்பாய்களையும், ஒரு தளம் பாகனு சிப்பாய்களையும் கூட்டிக்கொண்டு ஜீவானந்தனைப் பின்றொடர்ந்தான்.

இதைக் காப்டன் டாமஸ் பார்த்தான். ஸந்தானர்களிற் பலர் ஓடிப்போவதைப்பார்த்து, அவன் காப்டன் ஹே என்பவனை நோக்கி, "நான் இருநூறு முன்னூறு சிப்பாய்களை வைத்துக்கொண்டு இங்கே எஞ்சியிருக்கும் ராஜதுரோகிகளை மாய்த்துவிடுகிறேன். நீ பீரங்கிகளையும் மிகுந்த சைந்யத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு அவர்களின் பின்னே தாவிச்செல். வாட்ஸன் இடது பக்கமாய்ப் போகிறான். நீ வலதுபக்கமாய்ப் போய்த் தாக்கு. இன்னும் பார், நீ முன்னே சென்று அணைக்கட்டு வழியை யடைத்துவிடவேண்டும். அப்படி செய்தால், அவர்களை மூன்று பக்கங்களிலும் வளைத்துக்கொண்டு வலையில் அகப்பட்ட பக்ஷிகளைப்போல் கொன்றுவிடலாம். அவர்கள் விரைவாய் நடக்கவல்ல சுதேசித்துருப்புகள். எல்லாவற்றையும் விட ஓடுவதிலேயே மகா சமர்த்தர்கள். அவர்களைப் பிடிக்க உன்னாலாகாது. ஆகையால் குதிரைப்படையை நீ உடனே ஒரு குறுக்குவழியாயனுப்பி அணைக்கட்டை யடைத்துவிடச்சொல். காரியம் ஆய்விடும்" என்றான்.

காப்டன் ஹே அப்படியே செய்தான்.

'அதி தர்ப்பே ஹதா லங்கா'. அதாவது 'அதிகச் செருக்கால் அழிந்தது லங்கை' என்ற வசனத்திற் கிணங்க காப்டன் டாமஸ் ஸந்தானர்களை அலக்ஷ்யமாயெண்ணி இருநூறு காலாட்களை மாத்திரம் பவாநந்தனுடன் போரிடுவதற்கு வைத்து

கொண்டு எஞ்சின ஸைந்யத்தை யெல்லாம் ஹேற யுடன் அனுப்பிவிட்டான். கெட்டிக்காரனான பவாநந்தன் ஆங்கிலேயரின் பீரங்கிகளும் ஸைந்யமும் அநேகமாய்ப் போய்விட்டதென்றும் மிகுந்திருந்ததை எளிதில் ஹதம் செய்து விடலாமென்றும் கண்டு, தன்னிடம் சாகாமற் பிழைத்திருந்த ஸந்தான ஸைந்யதளத்தை யழைத்து, "இந்த சொற்ப சைநியத்தைக் கொன்று விட்டு நாம் ஜீவாநந்தனுக்கு சகாயம் செய்யப் போகவேண்டும். நீங்கள் இன்னொருதரம் 'ஜய ஜகதீச ஹரே' யென்று சொல்லுங்கள்" என்றான். அப்பொழுது அந்தச் சிறிய ஸந்தான ஸைந்யம் 'ஜய ஜகதீச ஹரே' என கோஷித்துக் கொண்டு புலிகளைப்போல் காப்டன் டாமஸ்வின்மேல் விழுந்தது. அவ்வாறு விழுந்த வேகத்தை அந்த சொற்பத் தொகையினரான சிப்பாய்கள் தாளமாட்டாது தரைமேல் சாய்ந்து மாண்டனர். அப்பொழுது பவாநந்தன் தானே போய்க் காப்டன் டாமஸ்வின் மேல் தாவிப்பாய்ந்து அவன் தலைமயிரைப் பிடித்துக்கொண்டான். காப்டன் டாமஸ் கடைசிவரையில் யுத்தம் செய்தான்.

பவாநந்தன் சொன்னான். "காப்டன் துரையவாள்! உம்மை நாம் கொல்லோம். ஆங்கிலேயர் எங்களுக்கு சத்துருக்களல்லர். நீங்கள் என் துருக்கர்களுக்குத் துணையாய் வந்தீர்கள்? வாரும், உமக்கு உயிர்ப்பிச்சை கொடுக்கிறோம். தற்காலத்துக்கு நீர் நம் வசதி. ஆங்கிலேயருக்கு வெற்றியுண்டாகுக. நாங்கள் உங்களுடைய நண்பர்கள்" என்றான். அப்பொழுது டாமஸ் பவாநந்தனைக் கொல்வதற்காகத் துப்பாக்கியை எடுக்க முயன்றான். ஆனால் பவாநந்தன் புலிபோல் அவனை விடாப்பிடியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தபடியால் டாமஸ் அசைய முடியவில்லை. அப்பொழுது பவாநந்தன், 'இவனைக்கட்டுங்கள்' என்று அநுசாருக் காக்ஞாபித்தலும், இரண்டு மூன்று ஸந்தாநர்கள் வந்து டாமஸ்ஸைக் கட்டிவிட்டார்கள். அதன்மேல், "இவனைக் குதிரைமேல் ஏற்றிக்கொண்டு நடவுங்கள், ஜீவாநந்தனுக்கு சகாயம் செய்யப்போவோம்" என்றான் பவாநந்தன்.

அப்பொழுது அந்த சொற்ப ஸந்தாலிகளில் 'ஹரி ஹரி' டாமஸ்ஸைக் குதிரைமேற் பிணித்துக்கட்டி, சிப்பாய்களைக் கோஷம் செய்துகொண்டு லெப்டெனன்ட் ஓடிக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தோடினர். ானந்தனை

ஸந்

ஜீவானந்தனுடைய ஸந்தாந ஸைந்யம் உற்சாகங்குலைந்து ஓடிப்போய்விடுந் தறுவாயி லிருந்தார்கள். ஜீவானந்தனும் நிரானந்தனும் அவர்களுக்கு தைரியம் சொல்லி நிறுத்தப்பார்த்தனர். ஆனால் அனைவரையும் நிறுத்த முடியவில்லை. சிலர் ஓடிச் சென்று மாந்தோப்பில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். எஞ்சி நின்ற சேனையை ஜீவானந்தனும் நிரானந்தனும் அணைக்கட்டின்மேல் அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர். ஆனால் அங்கே ஹேயும் உவாட்ஸனும் அவர்களை இரண்டு பக்கங்களிலிருந்தும் வந்து தாக்கவே, அவர்கள் பாடு ஓய்ந்துபோய்விட்டது.

பதினேராம் அத்தியாயம்.

இந்த சமயத்தில் டாமஸ்ஸின் பீரங்கிப்படை வலது பக்கம் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு ஸந்தாந ஸைந்யத்தைச் சின்னபின்னமாய்ச் சூறையாடியது. தப்பித்துக் கொள்ளலாமென்ற ஆசை ஒருவருக்குமில்லாமற்போயிற்று. ஸந்தானர்கள் மூலைக்கு மூலை ஓடத்தலைப்பட்டனர். ஜீவானந்தனும் நிரானந்தனும் அவர்களை நிறுத்திக் கட்டுக்குலையாமல் ஒரு படிந்தாய் வைத்திருக்கத் தம்மாலானபாடெல்லாம் பட்டனர். ஆனால் ஒன்றும் சாயவில்லை. அப்பொழுது ஓர் உரத்த சத்தம் கிளம்பிற்று. "பாலத்திற்குப் போங்கள்! பாலத்திற்குப் போங்கள்! பாலத்தைக்கடந்து அக்கரை சேருங்கள். இல்லாவிட்டால் ஆற்றில் விழுந்து முழுகிப்போவீர்கள். மெல்ல மெல்ல ஆங்கி

கொண்டு எஞ்சினை பக்கமாய் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு பிவிட்டான். "போங்கள்." என்று யாரோ ஒருவன் கூவினான்.
பீரங்கிகளுக்
ஜீவாநந்தன் அந்த சத்தம் வந்த வழியை நோக்கி நிற்கை கல், எதிரில் பவாநந்தனைக் கண்டான். பவாநந்தன் அவனுடன் "ஜீவாநந்தா, பாலத்துக்குப் போ, இல்லாவிட்டால் உயிர் தப்ப வழியில்லை" எனலும், ஸந்தாந ஸைந்யம் மெல்ல மெல்லப் பின்பக்கமாய் நகர்ந்து நகர்ந்து பாலத்தின் மேலேறிச் சென்றது. பாலத்தைச் சமீபித்தவுடனே, ஸந்தான ஸைந்யம் அபரிமிதமாக ஏககாலத்தில் போய்விழவும், ஆங்கிலேயருக்கு அதிக அநுகூலமாயிற்று. ஆங்கிலேய பீரங்கிகள் பாலத்தைப் பெருக்கியெடுத்தாற்போல் செய்துவிடத் தொடங்கின. ஸந்தாநர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கொல்லப்பட்டு வந்தார்கள். பவாநந்தனும், ஜீவாநந்தனும், தீராநந்தனும் ஓரிடத்தில் இருந்தார்கள். அப்பொழுதொரு பீரங்கி மிகக்கடுமையாய்ச் சாடியநேக ஸந்தாநர்களை நாசம் செய்துவிட்டதைப்பார்த்து, பவாநந்தன், "ஜீவாநந்தா, தீராநந்தா, வாருங்கள், நாம் மூவரும் கத்திகளைச் சுழற்றிக்கொண்டுபோய் இந்தப் பீரங்கிகளைப் பிடித்துக் கொள்வோம்" எனலும், அம்மூவரும் அவ்வாறே கத்திகளைச் சுழற்றிக்கொண்டு பீரங்கிகளின் சமீபஞ் சென்று அங்கிருந்த ஸைந்யத்தைக் குறையாடினர். அதைப்பார்த்து இன்னும் சில ஸந்தாநர்கள் அவர்களுக்குத் துணையாகச் சென்றனர். பீரங்கி பவாநந்தன் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டது. பவாநந்தன் அதன் மேல் ஏறி நின்றுகொண்டு கரதாளங் கொட்டி 'சொல்லுங்கள் வந்தேமாதரம்' என்றான். எல்லோரும் 'வந்தேமாதரம்' பாடினர். அப்பொழுது பவாநந்தன்: "ஜீவாநந்தா, இந்த பீரங்கியைத் திருப்பிக்கொண்டுபோய் இந்தப் பயல்களை மாவரைப்பதுபோல் அரைத்துவிடுவோம் வா" எனலும், ஸந்தாநர்களெல்லோரும் சேர்ந்து பீரங்கியைப் பகைவர்களின் பக்கமாய்த் திருப்பினர். அப்பொழுது அந்தப் பீரங்கி உச்ச

நாதத்துடன் வைஷ்ணவ சேனையின் செவிகளில் 'ஹரி ஹரி' என்று சத்தமிட்டாற்போல் கர்ஜித்து அநேக சிப்பாய்களைக் கொன்றது. பவாநந்தன் அந்தப் பீரங்கியை யிழுத்துக்கொண்டு வந்து பாலத்தின் கோடியில் நிறுத்திக்கொண்டு தீராநந்தனை யும் ஜீவாநந்தனையும் பார்த்து "நீங்களிருவரும் ஸந்தாந ஸைந்யத்தைப் பாலத்தின்மேல் அழைத்துக்கொண்டு ஆற்றைக் கடந்து செல்லுங்கள். நான் ஒருவனே இந்த வியூக முகத்தைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பீரங்கி சுடுவதற்கு மாத்திரம் சிலரை நிறுத்திவிட்டுப் போங்கள்" என்றான். இருபது பேர் பொறுக்கியெடுத்த ஸந்தாநங்கள் பவாநந்தனுக்கு சகாயமாய் நின்றார்கள்.

அப்பொழுது எண்ணிறந்த ஸந்தானர்கள் ஜீவாநந்த தீராநந்தர்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் பாலத்தைக்கடந்து ஆற்றின் அக்கரை சேர்ந்தனர். பவாநந்தன் ஒருவனே இருபதின்மர் சகாயத்துடன் அவ்வொரு பீரங்கியால் பகைவரின் சேனையிற் பலரை ஹதம் செய்யத் தொடங்கினான். ஆனால் அவ் யவன சேனை கொந்தளித்தெழும் கடலலைகளை நிகர்த்து அலைமேல் அலை யலையாய்ப் பவாநந்தனைச் சூழ்ந்துமோதி முழுக்கடித்தன. பவாநந்தனோ சளையாதவனாய், வெல்லற் கரியவனாய், அஞ்சா நெஞ்சத்துடன் நின்று, பீரங்கியின் ஒவ்வொரு முழக்கத்துக்கும் எத்தனையோ சைநியங்களை ஹதாஹதம் செய்வானாயினான். யவன ஸைந்யம் காற்றால் மோதப்பட்ட கடலலைகளெனச் சீறி அவன்மேல் விழத்தொடங்கின. ஆனால் அவ்விருபதுபேர் ஸந்தானர்களும் பீரங்கியால் பாலத்துக்குப் போகும் வழியைத் தடுத்து நின்றனர். அவர்கள் செத்தவர்களா யிருந்தும் சாகவில்லை—யவனர்களால் பாலத்தில் நுழைய முடியவில்லை. அவ்வீரர்கள் வெல்லற் கரியவராயும் அழியாவரம் பெற்றவர் போலவும விளங்கினர். சமயம் பார்த்து ஸந்தாந ஸைந்யம் கூட்டங் கூட்டமாய் ஆற்றின் அக்கரை போய்ச் சேர்ந்தது.

இன்னும் சிறிது நேரம் மாத்திரம் பாலத்தின் பிரவேசத்தைக் காத்துக் கொண்டிருந்தால் எல்லோரும் அக்கரைபோய்ச் சேர்ந்திருக்கலாம். இந்த சமயத்தில் எங்கேயோ இருந்து, புதிய பீரங்கிகள் 'டுடும் - டுடும் - பூம் - பூம்'' - என்று முழங்கின. ஒரு நிமிஷநேரம் உபய பக்ஷத்தாரும் போரை நிறுத்திவிட்டு, இன்னு மெங்கிருந்து பீரங்கிகள் வருமென்று பார்த்து நின்றனர். பார்க்கையில் காட்டுக்குள் ளிருந்து சில பீரங்கிகளை சுதேசத் துப்பாக்கிச் செய்வோர் தள்ளிக்கொண்டு வருவதாகத் தெரிந்தது. இப்படி வந்த அந்தப் பிரம்மாண்டமான பீரங்கி வரிசை அதன் பதினேழு முகங்களி னின்றும் புகையைக் கக்கிக் கொண்டு ஹேற துறையின் தளத்தின் மேல் தீ மாரி பொழிந்தது. அதன் கோரமான சத்தத்தினால் காடுகளும் மலைகளும் எதிரொலி செய்தன. பகலெல்லாம் போர்க்களத்தில் சிரமப்பட்ட யவன சைன்யம் பிராணபயத்தினால் நடு நடுங்கிப் போயின. தெலுங்கர், துருக்கர், இந்துஸ்தானிகள் ஆகிய எல்லோரும் அந்த நெருப்பு மழைக்கு முன் நிற்கமாட்டாதோடினர். கேவலம் நாலைந்து வெள்ளைக்காரர் மாத்திரமே கடைசிவரையில் நின்று சாவதற்கு சித்தமாயிருந்தனர்.

இந்த வேடிக்கையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பவானந்தன், "தோழர்களே, பகைவர் பயந்தோடுகிறார்கள். வாருங்கள் ஒரேயடியாய் அவர்கள்மேல் விழுந்து தாக்குவோம்." எனலும், ஸந்தான ஸைன்யம் * பிபீலிகா - பிரவாஹம் போல் கூட்டங் கூட்டமாய்ப் புதிய உற்சாகத்துடன் ஆற்றைத் திரும்பியும் கடந்து யவனர்களைத் தாக்க ஓடிவந்து அவர்களின் மேல் திடீரென்று விழுந்தார்கள். யவனர்களுக்கு மறுபடியும் யுத்தம் செய்ய சமயம் நேரவில்லை. எவ்வாறு பாகீரதி நதியானது பிரமாண்டமான பர்வதம்போன்ற கர்வமுள்ள மதயானையைத் தன் வேகமான வெள்ளத்தில் மிதக்க வடித்துக்கொண்டு

---

* பிபீலிகா=எறும்பு

போயோ அவ்வாறு ஸந்தானர்க
னர். யவகர் பார்த்தனர், பின்னே
முன்னே மகேந்திரனுடைய பீரங்கி
அப்பொழுது ஹேர துரைக்கு ஸர்வநாசம் வ
ஒன்றும் மிச்ச மில்லை; பலம், வீரம், துணிவு,
பெருமை, எல்லாம் போய்விட்டது. பௌஜ்தாரி,
இங்கிலீஷ், சுதேசி, விலாயதி, கரியவர், வெள்ளையர்—
சைநியமும் நாசமாகி நிலமிசை சாய்ந்தன. பிரமதப்ப
கள் பலாயன மாயின. அடியுங்கள், பிடியுங்கள், என்று
கத்திக்கொண்டு ஜீவாநந்த பாவாநந்த நிராநந்தர்கள் பிரமத
சைநியத்தைப் பின்றொடர்ந்தோடினர். அவர்களது பீரங்கி
களை ஸந்தானர் பிடுங்கிக்கொண்டு அநேக ஐரோப்பியரையும்
சிப்பாய்களையும் மாய்த்தனர். இப்படி சமஸ்தமும் நாசமாய் வரு
வதைப் பார்த்துக் காப்டன் ஹேயும் உவாட்ஸன் துரையும் பவா
நந்தனிடம் சென்று, "நாங்களனைவரும் உங்களுக்குச் சிறை
யாய் விடுகிறோம், இத்துடன் உயிர்ச்சேதத்தை நிறுத்துங்கள்"
என்றுசொல்லி யனுப்பினர். ஜீவாநந்தன் பவாநந்தன் முகத்
தைப்பார்த்தான். பவாநந்தன் தனக்குள், 'அது சாயாது.
நான் இன்று சாகவேண்டும்' என்றெண்ணிக் கொண்டு, கை
யைத்தூக்கி உரத்த குரலில் ஹரிபோல் சத்தமிட்டு 'அடியுங்
கள், அடியுங்கள்' என்று கூவினான்.

அதன் பிறகு ஒரு பிராணியாவது தப்பிப் பிழைக்க
வில்லை. கடைசியில் ஓரிடத்தில் இருபது முப்பது வெள்ளைக்
காரர் ஒன்று சேர்ந்து உயிரை விடுவதற்குத் தயாராய்க் கடும்
போர் தொடுக்கத் தொடங்கினர். ஜீவாநந்தன், 'பவாநந்தா!
நமக்குப்போரில் வெற்றி கிடைத்துவிட்டது. இனி நமக்கு
வேலையில்லை. இந்தச் சிலரைத் தவிர வேறெவரும் இப்பொழுது
உயிருடனில்லை. இவர்களுக்கு உயிர்ப்பிச்சை யளித்துவிட்டுப்
போவோம் வா" என்றான். அதற்கு பவாநந்தன் சொன்னான்.

...டனிருக்கும் வரையில் பவாநந் ... ஜீவாநந்தா! உன்மேல் ஆணை ...றன், செத்துபோம் நீ தூர நின்றுபார், ... இத்தனை ஆங்கிலேயரையும் கொன்று ...னுன்.

...டன் டாமஸ்துரை குதிரையின் மேல் கட்டுண்டிருந் ... பவாநந்தன், "இந்தப்பயலை என் முன் கொண்டுவந்து ...றுத்துங்கள். முன்னே இவனைக் கொன்று விட்டுப் பிறகு நான் சாகிறேன்" என்று கட்டளை யிட்டான்.

காப்டன் டாமஸுக்கு பெங்காளி பாஷை தெரியும். ஆகவே பவாநந்தன் சொன்னதை அவன் அறிந்து கொண்டு ஆங்கில சைநியத்தை நோக்கி "ஆங்கிலேயர்காள்! நான் செத்துப் போகிறேன். பிராசின இங்கிலாந்தின் நற்பெயரைக் காப்பாற்றுங்கள். யேசுகிறிஸ்துவின் மேல் ஆணையிட்டு உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். முதலில் என்னைக் கொன்று விட்டுப் பிறகு இந்த துரோகிகளாகிய அஞ்ஞானிகளைக் கொல் லுங்கள்." என்றான்.

'டப்' என்று ஒரு துப்பாக்கிகுண்டு எழுந்தது. ஓர் ஐரிஷ்காரன் காப்டன் டாமஸின் தலைக்கு நேராய்க் குறிவைத்துத் துப்பாக்கியைச் சுட்டான். குண்டு நெற்றியிற்பட்டு அந்தக் காப்டன் உயிரை விட்டான். அப்பொழுது பவாநந்தன் கூக்குரலிட்டுச் சொன்னான்.—"என் பிரஹ்மாஸ்திரம் வீணாகப் போய்விட்டது. இந்த சமயத்தில் பீமார்ஜுன நகுல ஸஹதேவர்களை நிகர்த்துள்ள எந்த வீரன் வந்து என்னைக் காப்பாற்றுவான்? பாருங்கள், அப்பால் அடிபட்ட புலிபோல் வெள்ளைக்காரர் என்மேல் வந்து விழுகிறார்கள்? நான் சாகவே வந்திருக்கிறேன். என்னுடன் சாவதற்கு சித்தமாயுள்ள ஸந்தானம் எவனாவ திருக்கிறானா?" என்றான்.

முதலில் நிராநந்தன் முன்வந்தான், அவனுக்குப்பின் ஜீவாநந்தன்—அவனுக்குப்பின் பத்து, பதினைந்து, இருபது, பிறகு, ஐம்பதுபேர் ஸந்தாநர் வந்தனர். பவாநந்தன் நிராநந்தனைப் பார்த்து, "என்ன நீ கூட எங்களுடன் சாக வந்துவிட்டையே" என்றான்.

"என், செத்துப்போவதற்கு நீ ஒருவனே பொத்தகுத்தகை எடுத்திருக்கிறையா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே நிராநந்தன் ஒரு வெள்ளைக்கார ஸோல்ஜரை அடித்துக் காயப்படுத்தினான்.

"அது வன்று, செத்துப்போய்விட்டால் மனைவி மக்களின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சுகமாய்க்காலத்தைக் கழிப்பதற்கில்லையே." என்றான் பவாநந்தன்.

"நேற்று நடந்த வார்த்தையைச் சொல்லுகிறையோ? அது உனக்கு இன்னும் தெரியவில்லையா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே நிராநந்தன் முன்காயப்படுத்தின ஸோல்ஜரைக் கொன்றான்.

"இல்லை" யென்றான் பவாநந்தன். இந்த சமயத்தில் அவனுடைய வலது கையை ஒரு வெள்ளை சோல்ஜர் வெட்டினான்.

"உன்னைப் போன்ற பரிசுத்தாத்மாவினிடம் அப்படிப்பட்ட பேச்செல்லாம் பேச எனக்குத் தகுமா? நான் ஸத்யாநந்த ஸ்வாமியால் அனுப்பபட்ட்ட வேவுகாரனாய் வந்திருந்தேன்" என்றான் நிராநந்தன்.

பவாநந்தன் ஆச்சரிய முற்று, "என்ன! என்னிடத்திலும் ஸ்வாமிகளுக்கு அவ்வளவு அவநம்பிக்கையா?" என்றான். பவாநந்தன் ஒரு கையோடேயே அப்பொழுது யுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தான். நிராநத்தன் அவனைக் காப்பாற்றிக்கொண்டே "உனக்கும் கல்யாணிக்கும் நடந்த சம்பாஷணையையும் அவர் தம் காதாரக் கேட்டார்." என்றான்.

"எப்படி?"

"அவரே அப்பொழுது அங்கு வந்திருந்தார்.—ஜாக்கிரதை!" (பவாநந்தன் அப்பொழுது ஒரு வெள்ளை சோல்ஜரால் அடிக்கப்பட்டு அவனைத் திருப்பி யடிக்கிறான்). "நீ வந்தபொழுது அவர் கல்யாணிக்கு சிநா பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்தார்." (பவாநந்தனுடைய இடது கையும் அப்பொழுது அறுந்து விழுந்தது).

பவா.—என் மரணசங்கதியை அவருக்குத் தெரியப்படுத்து. நான் நம்பிக்கைதுரோகி யல்ல வென்று அவருக்குச் சொல்லு.

அப்பொழுது ஜீவாநந்தன் கண்களில் நீர் ததும்ப, சண்டை செய்து கொண்டே, "அது அவருக்குத் தெரியும். நேற்றிராத்திரி அவர் உனக்குச் செய்த ஆசிர்வாதத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள். இன்றைக்கவர் என்னுடன் சொன்னதைக் கேள், சண்டை நடக்கும்போது பவாநந்தன் பக்கத்திலேயே இரு. அவன் இன்றைக்குச் சாகப்போகிறான். அவன் சாகும் பொழுது, நான் அவனை ஆசிர்வதித்தே னென்று சொல். பரலோகத்தில் அவனுக்கு வைகுண்ட பிராப்தி நிச்சயம்." என்றான்.

பவா.—ஸந்தானர்களுக்கு ஜயமுண்டாகுக! நண்பர்காள்! நான் சாகுந் தருணத்தில் ஒருதரம் என் காதாரக் கேட்கும்படி 'வந்தேமாதரம்' பாடுங்கள்.

அப்பொழுது ஜீவாநந்தனுடைய உத்திரவைப்பெற்று ஸகல ஸந்தானர்களும் போர்வெறிகொண்டு மகாசம்பிரமாய் 'வந்தேமாதரம்' பாடினர். அதனால் அவர்களது தோள்வலி முன்னினும் இருமடங்கதிகமாயிற்று. அந்த பயங்கரமான முகூர்த்தத்தில் எஞ்சியிருந்த வெள்ளையரும் கொல்லப்பட்டனர். ரணரங்கத்தில் ஒரு சத்துருவாவது பாக்கியில்லை.

அந்த முகூர்த்தத்தில் பவாநந்தன் வாயால் 'வந்தேமாதரம்' என்று பாடிக்கொண்டே உள்ளத்தில் ஸ்ரீ ஹரியின் சரணாரவிந்தங்களை தியானித்து உயிரை விட்டான்.

ஆ! ரமணியின் ரூபலாவண்யமே! இந்த சம்சார வாழ்க்கையில் உன் அதிகாரம் மிகக்கொடிது! சுடவேண்டும் உன்னை!

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

போரில் வெற்றிப்பெற்றபின்னர் அஜயநதிக்கரையில் ஸத்யாநந்தரைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஸந்தாந வெற்றிவீரர் நாநாவிதமான உற்சவங் கொண்டாடத்தொடங்கினர். ஸத்யாநந்தர் மாத்திரம் பவாநந்தனது மரணத்தைப்பற்றி மநோவியாகுலமடைந்திருந்தார்.

இதுவரையில் வைஷ்ணவர்களுக்கு ரணவாத்தியங்கள் அதிகமாயில்லை. ஆனால் இப்பொழுது பேரி, காகளம், தப்பட்டை, நகரா, டோல், முரசு, சங்கம், துந்துபி முதலிய நாநாவித வாத்தியங்கள் எங்கிருந்தோ வந்து முழங்கின. வனவனாந்தரங்களும் நதிபர்வதங்களும் எல்லாம் இந்த ஜயகோஷத்தாலும் அதன் பிரதித்வனியாலும் நிறைந்துபோயின. அவர்கள் இவ்வாறு வெகுநேரம் நாநாவித உற்சவங்களைக் கொண்டாடிய பின்னர் ஸத்யாநந்தர் பேசலுற்றார். "ஜகதீசன் இன்று நம் பக்கல் கருணைபுரிந்தார். ஸந்தாந தர்மத்துக்கு வெற்றியுண்டாயிற்று. ஆனால் இன்னும் ஒருகாரியம் பாக்கியிருக்கிறது. நமக்கிந்த வெற்றி விசேஷ சமயத்தை யளிப்பதற்காகத் தம் பிராணனை விட்டு இப்பொழுது நம்முடன் இந்த உற்சவ கோலாஹலங்களில் சேர்ந்து களிக்க முடியாதிருக்கிறவர்களை இந்த சமயத்தில் நாம் மறந்துவிடுவது சரியன்று. இந்த ரணக்களத்தில் உயிரைவிட்டு விழுந்துகிடப்பவர்களை யெடுத்து தகனம்

செய்வோம் வாருங்கள். அதிலும் முக்கியமாய் இந்தப்போரில் வெற்றி கொண்டு நமக்காகப் பிராணனை விட்ட மகாத்மாவாகிய பவாநந்தனுக்குத் தக்கபடி தகனச் சடங்கைச் சிறப்பாய் நடத்துவோம் வாருங்கள்'' என்றார்.

அப்பொழுது ஸந்தாநரனைவரும் ஒன்றாக 'வந்தேமாதர' முழக்கத்துடன் மரித்தோரைத் தகனம் செய்யச் சென்றார்கள். அநேகர் 'ஹரிபோல்' சத்தத்துடன் சந்தனக் கட்டைகளைச் சுமை சுமையாய்க் கொண்டுவந்து பவாநந்தனுக்காகச் சிதை அடுக்கினார்கள். அதின் மேல் அவனை வைத்துத் தீவைத்துச் சூழ நின்று 'ஹரே முராரே மதுகைடபாரே' என்று பாடினர். ஸந்தாநர்கள் விஷ்ணுபக்தரேயாயினும் வைஷ்ணவ ஜாதியைச் சேர்ந்தவரல்லர். ஆகையால்தான் அவர்கள் மரித்தோரைப் புதைக்காமல் தகனம் செய்தனர்.*

பின்னர் ஸத்யாநந்தர், ஜீவாநந்தன், மகேந்திரன், நவீநாநந்தன், தீராநந்தன் இவர்கள் மாத்திரம் அக்காட்டில் உட்கார்ந்து ஏகாந்தமாய் யோசனை செய்ய லாயினர். "எதற்காக இதுகாறும் சர்வ தர்மத்தையும் சர்வ சுகத்தையும் பரித்யாகம் செய்து வந்தோமோ, அந்த விரதம் இப்பொழுது நிறைவேறி விட்டது. இனி இந்தப் பிரதேசத்தில் ஒரு யவன சைன்யமும் கிடையாது. கொஞ்ச நஞ்சமிருந்தாலும் ஒரு க்ஷணமாவது நமக்கெதிர் நிற்கமுடியாது. இப்பொழுது என்ன ஆலோசனை சொல்லுகிறீர்கள்.''

"இப்பொழுது ராஜதானிக்குப் போய் அதிகாரம் வகிப்போம் வாருங்கள்.'' என்றான் ஜீவாநந்தன்.

"என் அபிப்பிராயமும் அது தான்'' என்றார் ஸத்யாநந்தர்.

---

* மரித்தோரைப் புதைப்பது வங்காள வைஷ்ணவர்களின் சம்பிரதாயமாம்.

"அதற்கு ஸைநியம் எங்கே?" என்று வினவினன் தீரா நந்தன்.

ஜீவா.—ஏன்? இதோ இருக்கிறதே நம் ஸைநியம்.

தீரா.—'நம் ஸைநியம்' என்பது எங்கேயிருக்கிறது? யாராவது இங்கே காணப்படுகிறார்களா?

ஜீவா.—அவர்கள் அங்கங்கே இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பேரிகை யடித்தால் எல்லோரும் வந்து சேர்வார்கள்.

தீரா.—ஒருவன் கூட வரமாட்டான்.

ஸத்யா—ஏன்?

தீரா.—எல்லோரும் கொள்ளையடிக்கப் போயிருக்கிறார்கள். கிராமங்களெல்லாம் இப்பொழுது காப்பாறற்றிருக்கின்றன. அவர்கள் இப்பொழுது முசல்மான்களின் கிராமங்களையும் பட்டுத் தொழிற்சாலைகளையும் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப்போய்ச் சேர்வார்கள். ஒருவரும் கைக்ககப்பட மாட்டார்கள். நான் இப்பொழுது தான் தேடிவிட்டு வருகிறேன்.

ஸத்யாநந்தர் விசனமுற்றுச் சொல்லுகிறார். "எப்படியாயினு[illegible]சம் முழுவதும் நம் அதிகாரத்துக்குள் வந்துவிடுந்திரன் ஸத்யாசாங்கத்தை[illegible]ிங்கே ஒருவரு சாந்தியுடன் கூட அவளுடைய ஆசிரமத்துக்குச் சென்றான். அப்பொழுது இராத்திரி வெகுநேரமாய்விட்டது; ஆயி வகுஷாந்தி சயனிக்காமல் ராஜதானியை நோக்கிச்சென்றாள்.

தயார்[illegible]

கேட்[illegible]ல்லோரும் போனபின்னர் பிரஹ்மசாரி ஒருவரே தரை [illegible] ஸாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து வணங்கி உள்ளுக்குள் ஜக[illegible] தியானிக்கத்தொடங்கினர். இராத்திரி கழிந்து அருணோ[illegible]

பண[illegible]ாய்க்கொண்டு வந்தது. அப்பொழுது யாரோ ஒருவர் வந்து [illegible]ரது தலையைத்தொட்டு 'நான் வந்திருக்கிறேன்' என்றார். [illegible]றமசாரி திடுக்கிட்டெழுந்து மிகக்கவலைகொண்ட குரலு

கள்.ஸத்யாநந்தர் பிறந்ததுமுதல் கோபத்தையறியாதவர் இன்று முதன்முதலாகக் கோபத்தைவெளிப்படுத்தி, "சீ! என்னைக் கேவலம் அப்படி வெறுங்குடமென்று நினைத்துவிட்டீர்களா? நாமொருவரும் ராஜர்க்களாகோம். நாம் எல்லோரும் ஸந்யாஸிகளே. அந்த ஸாக்ஷாத் வைகுண்டநாதனே இந்நாட்டுக்கரசன். ராஜதானி நம் அதிகாரத்துக் குட்பட்டவுடன், உங்களுக்கிஷ்டமானவனுடைய சிரஸ்ஸில் முடிசூட்டுங்கள், நான்மாத்திரம் இந்த பிரஹ்மசரிய ஆசிரமத்தை விட்டு மற்றொரு ஆசிரமத்தைக் கொள்ளேன். இது கண்டிதமாகத் தெரிந்திருக்கட்டும். இனி நீங்கள் தம்தம் வேலைகளுக்குப் போகலாம்" என்றார்.

அப்பொழுது அந்த நால்வரும் பிரஹ்மசாரிக்கு தண்டன் சமர்ப்பித்தெழுந்தனர். ஸத்யாநந்தர் அப்பொழுது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் சமிக்ஞைசெய்து மகேந்திரனை நிறுத்திக் கொண்டார். மற்ற மூவரும் புறப்பட்டுச் சென்றனர். ஸத்யாநந்தர் மகேந்திரனைப் பார்த்து: "நீங்களனைவரும் விஷ்ணுவாலயத்தில் பிரதிக்ஞை செய்து ஸந்தான தர்மத்தைக் கிரஹித்தீர்கள். பவாநந்தன் தான் ஒப்புக்கொண்டிருந்த பிராயச்சித்தத்துக்கு இன்று உட்பட்டான். ஜீவாநந்தனும் என்றைக்குப் பிரா
யச்சித்தத்துக் குட்பட்டுப் பிராண [illegible] ருனே
[illegible] விருக்கிறது [illegible] க்கொரு
[illegible] சியமான
[illegible] ன்.
[illegible] வன்.
[illegible] ட்டது.
[illegible] நிறை
[illegible] ர்க்கக்
[illegible] நிறை
[illegible] "
[illegible]

மகேந்திரன் கண்களிலிருந்து நீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருகிற்று. அவன் சொன்னான், "ஸ்வாமி! யாருடன் கூட நான் இல்லறத்திற் பிரவேசிப்பேன்? மனைவி தற்கொலைபுரிந்து கொண்டு மாண்டுபோயினாள். இனி என் குழந்தை எங்கேயிருக்கிறதோ அறிகிலேன். எங்கே அகப்படுமோ? பிழைத்திருக்கிறதென்று அருளிச்செய்தீர்கள். இவ்வளவேயன்றி வேறொன்றும் அறிகிலேன்."

அப்பொழுது ஸத்யாநந்தர் நவீநாநந்தனை வரவழைத்து மகேந்திரனுடன் பின்வருமாறு சொன்னார். "இவன் நவீநாநந்த கோஸ்வாமி—மகா பரிசுத்தாத்மா, எனக்குப் பிரியசிஷ்யன். இவன் உன் பெண்ணைப்பற்றிய சங்கதிகளெல்லாம் உனக்குத் தெரிவிப்பான்." என்று சொல்லி ஸத்யாநந்தர் சாந்திக்கு ஒரு செய்கை காட்டினார். சாந்தி அந்தச் செய்கையை அறிந்து கொண்டு தெண்டனிட்டு விடைபெற்றுப் போகும்சமயத்தில் மகேந்திரன் 'உம்மை நான் எங்கே பார்க்கலாம்?' என்றான்.

"என் ஆசிரமத்துக்கு வாருங்கள்" என்றுசொல்லி சாந்தி தானே வழிகாட்டிக்கொண்டு முன்னே நடந்தாள்.

மகேந்திரன் ஸத்யாநந்தரைப் பணிந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு சாந்தியுடன்கூட அவளுடைய ஆசிரமத்துக்குச் சென்றான். அப்பொழுது இராத்திரி வெகுநேரமாய்விட்டது; ஆயினும் சாந்தி சயனிக்காமல் ராஜதானியை நோக்கிச்சென்றாள்.

எல்லோரும் போனபின்னர் பிரஹ்மசாரி ஒருவரே தரைமேல் ஸாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து வணங்கி உள்ளுக்குள் ஜகதீசனை தியானிக்கத்தொடங்கினார். இராத்திரி கழிந்து அருணோதயமாய்க்கொண்டு வந்தது. அப்பொழுது யாரோ ஒருவர் வந்து அவரது தலையைத்தொட்டு 'நான் வந்திருக்கிறேன்' என்றார். பிரஹ்மசாரி திடுக்கிட்டெழுந்து மிகக்கவலைகொண்ட குரலு

டன் "தேவரீர் வந்ததேன்?" என்றார். வந்தவர்—"உன்காலம் ஆய்விட்டது" என்றார்.

"ப்ரபோ, இன்றைக்கென்னை மன்னிக்கவேண்டும். வருகிற *மாகபூர்ணிமையன்று தேவரீரது அநுமதிப்படி நடந்து கொள்ளுகிறேன்" என்றார் ஸத்யாநந்தர்.

---

* மாகபூர்ணிமை=மாசிமாதத்துப் பூர்ணிமை.

நான்காம் பாகம்

முதல் அத்தியாயம்.

அன்றிரவு ஹரிநாம த்வனியால் அந்த பிரதேசம் முழுவதும் நிறைந்து போயிற்று. எங்கு பார்த்தாலும் ஸந்தானர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து சிலர் 'வந்தேமாதரம்' என்றும், சிலர் 'ஜய ஜகதீச ஹரே' யென்றும், சிலர் 'ஹரே முராரே மதுகைடபாரே' யென்றும் பாடிக்கொண்டு திரிந்தனர். சிலர் செத்துப்போன சத்துருசேனையின் அஸ்திரங்களையும் சிலர் வஸ்திரங்களையும் அபஹரிக்கத் தொடங்கினர். சிலர் செத்த பிணங்களை முகத்தில் உதைத்தனர். சிலர் வேறுவிதமாகத் துன்பமிழைத்தனர். சிலர் கிராமங்களுக்கும் சிலர் பட்டணத்துக்கும் ஓடிப்போய் வழிப்போக்கர்களையும் வீட்டிலுள்ளவர்களையும் பிடித்துக்கொண்டு 'வந்தேமாதரம் சொல்லுங்கள், இல்லாவிட்டால் உங்களை அடித்துக்கொல்வோம்' என்றார்கள். சிலர் மிட்டாய்க்கடைகளைக் கொள்ளையடித்தார்கள். சிலர் இடையர் வீட்டுக்குச் சென்று பானை சட்டிகளை யுருட்டிப் பால் தயிர்களைக் குடித்தேகினர். சிலர் 'நாங்கள் விரஜ (கோகுல) கோபாலர் வந்திருக்கிறோம், கோபிமார் எங்கே?' என்றனர். அந்த ஒருநாளிரவு அந்தப் பிரதேசத்திலே பிரதி கிராமத்திலும் பிரதி பட்டணத்திலும் மகா கோலாஹலமாயிருந்தது. எல்லோரும் 'துருக்கர் தோற்றுப்போய்விட்டனர். ராஜ்யம் ஹிந்துக்களுக்கு வந்துவிட்டது. எல்லோரும் ஹரி ஹரி யென்று உரக்க ஒருதரம் சொல்லுங்கள்' என்றனர். நாட்டுப் புறத்தார் கூட எதிரிலகப்பட்ட முகம்மதியர்களைத் துரத்தியடித்தனர். சிலர் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து துருக்கத் தெருவுகளுக்குச் சென்று அவர்கள் குடிசைகளுக்குக் கொள்ளிவைத்து சொத்துக்களைக் கொள்ளையடித்தனர். அநேக முசல்மான்கள்

தாடிகளைச் சரைத்துக்கொண்டு நெற்றியில் திருமண் காப்பு சாத்திக்கொண்டு ஹரிநாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யத்தொடங்கினர். யாராவது கேட்டால், 'நம்பள் ஹிந்த் இருக்கிறுங்கோ' என்பார்கள்.

முசல்மான்கள் பயந்துபோய் ராஜதானியை நோக்கிக் கூட்டங்கூட்டமாய் ஓடிச்சென்றனர். சர்க்கார் அதிகாரிகள் நாலாபக்கமும் நடந்தலைந்தனர். மிகுந்திருந்த சிப்பாய்கள் பட்டணத்தைக் காக்கும்பொருட்டு வரிசை வரிசையாய் நின்றார்கள். பட்டணத்தின் கோட்டையில் அங்கங்கே ஆயுதபாணிகளான ரக்ஷகர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். இராஜதானியில் ஸமஸ்த ஜனங்களும் இரவு முழுவதும் விழித்திருந்து என்னவாகுமோவென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஹிந்துக்களனைவரும் 'வரட்டும், ஸந்நியாஸிகளே வரட்டும்; அப்படி நடக்குமாறு அன்னை துர்க்கை அருள்புரிக'' என்று விரும்பினர். முசல்மான்களோ 'அல்லாஹூ அக்பர்! இத்தனை நெடுங்காலம் கழித்துக் கடைசியில் குரான்ஷெரிப்பு அவ்வளவும் பொய்யாகவே போய்விடுமோ? நாங்கள் குரானில் விதித்தப்படி பஞ்சகாலங்களிலும் நமாஜ் செய்கிறோமே, அப்படியிருந்தும் இந்த நாமக்கார ஹிந்துக்களைத் தோற்கடிக்க நம்மால் முடியவில்லையே. ஐயோ, இந்த துனியா (உலகம்) அவ்வளவும் பக்கா ஜூட். (சுத்தபொய்)'' என்றார்கள். இப்படி சிலர் அழுதுகொண்டும் சிலர் சிரித்துக்கொண்டும் எல்லோரும் அந்த இரவை மகா பயத்துடன் கழித்தார்கள்.

இந்த விர்த்தாந்தமெல்லாம் கல்யாணியின் செவிக்கெட்டியது. பாலர் முதல் விருத்தர் வரையில் ஒருவருக்காவது இது தெரியாமலில்லை. கல்யாணி தனக்குள், "ஜய ஜகதீசவர! உன் காரியம் இன்று ஸித்தியாயிற்று. இன்றே நான் என் பதியின் தரிசனத்திற்காக யாத்திரை செல்வேன். ஹே மதுசூதன! இன்றெனக்கு சகாயம் செய்வாய்'' என்று வேண்டிக்கொண்டாள்.

நடுநிசியில் கல்யாணி படுக்கையை விட்டெழுந்து பின் கதவைத் திறந்துகொண்டு நாற்புறமும் சுற்றிப்பார்த்து ஒருவரும் இல்லாதிருக்கக்கண்டு சத்தம் செய்யாமல் கௌரிதேவியின் வீட்டிலிருந்து ராஜமார்க்கத்துக்கு வந்தாள். மனதில் இஷ்ட தெய்வத்தைச் சிந்தித்துப் "பார்த்துக்கொள் தெய்வமே! இன்றைக்கு அவரை நான் பதசின்னத்தில் தரிசிக்கவேண்டும்" என்றெண்ணிக்கொண்டாள். கல்யாணி பட்டணத்தின் வாசலில் வந்து நின்றாள். பாராக்காரன் பார்த்து, 'யார் போகிறது?' என்றான். கல்யாணி பயப்பட்டுப்போய் 'நான் பெண்பிள்ளை' யென்றாள். பாராக்காரன் போவதற்கு உத்திரவில்லை யென்றான். இந்தச் செய்தி டபேதாரின் செவியிற் படவே, அவன், வெளியிற் போவதற்கு ஆக்ஷேபமில்லை, உள்ளே தான் ஒருவரும் வரக்கூடாதென்று உத்திரவாயிருக்கிற தென்றான். அந்தப்பேச்சைக் கேட்டுப் பாராக்காரன் கல்யாணியை நோக்கி, "போ அம்மே, நீ போறத்துக்கு ஒண்ணும் தடையில்லே, ஆனா இன்னையராவிலே வெளீலே போறது என்னமோ அபாயம் அபாயம் தான். போனையானா ஒனக்கு என்னா என்னா ஆபத்துங்களெல்லாம் வருமோ ஆருக்கு தெரியும்? நீ கள்ளருங்க கைலேயே ஆப்பட்டுக்குவையோ, இல்லாபோனா டிச்சுக்கா வாயிலே தான் வியுந்துடுவையோ, எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது. நான் சொல்றேண்ணு கோவிச்சுக்காதே அம்மே, இன்னையராவுக்கு நீ போறது நல்லாயில்லே" என்றான்.

கல்யாணி:—அப்பா, நானோ ஏழை. என்னிடத்தில் சல்லிக் காசுகூட கிடையாது. கள்ளர்கள் என்னை ஒன்றும் செய்ய மாட்டார்கள்.

பாராக்காரன்.—வயது இருக்குதே, அம்மே, நீ வயது பொம்பளையாச்சே, இந்த காலத்திலே அதுதானே அம்மே மெத்த ஒசந்த நகை. பாக்கப்போனா நான்கூடத்தான் அதுக்காக ஒரு திருடனாவலாம்.

கல்யாணி பார்த்தாள்; இனி இங்கே இருப்பது அபாய மெனத் தெரிந்துகொண்டு மறுபேச்சுப் பேசாமல் மெதுவாய் அந்தப் பாராக்காரனைக் கடந்து சென்றாள். அவன் தன் சரச சல்லாபத்தை இவள் தெரிந்துகொள்ளவில்லையென்று விசாரப்பட்டுக்கொண்டே ஒரு 'தம்' கஞ்சா அடித்துவிட்டு ஊசலாடிக்கொண்டே செஞ்சுருட்டி காம்போதி ராகங்களில் இந்துஸ்தான் டப்பா பாடத்தொடங்கினான். கல்யாணி போய் விட்டாள்.

அன்றிரவு மார்க்கத்தில் வழிப்போக்கர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்ச்சேர்ந்து 'கொல்லு, கொல்லு' என்று சிலரும், 'ஓடு ஓடு' என்று சிலரும் கூச்சலிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர் சிலர், அழுதுகொண்டிருந்தனர் சிலர். ஒவ்வொருவரும் கையிலகப்பட்டவர்களை யெல்லாம் பிடித்துக் கொண்டுபோயினர். கல்யாணியின் பாடு மகா கஷ்டமாய்விட்டது. அவளுக்கு வழி நினைவில் இல்லை. யாரையாவது கேட்கலாமென்றாலும் எவனைப் பார்த்தாலும் பயமாயிருந்தது. எல்லோரும் சண்டைக்குத் தயாராய்க்காணப்பட்டார்கள். ஆகையால் கல்யாணி மறைந்து மறைந்து இருட்டு வழியிலேயே போகவேண்டியிருந்தது. அப்படி மறைந்து மறைந்து போயும் அவள் யுத்தவெறிகொண்ட துஷ்டர்களான ஒரு கலஹக்கூட்டத்தாரின் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டாள். அவர்கள் ஹோ வென்று கோரமாய்க் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு அவளைப்பிடித் துக்கொள்ள ஓடிவந்தார்கள். அப்பொழுது கல்யாணி மேல் மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க ஓடோடியும் சென்று காட்டில் நுழைந்தாள். அங்கும் சில கள்ளர்கள் அவளைத் தொடர்ந்துவந்தார்கள். ஒருவன் அவள் முன்றானையைப் பற்றியிழுத்து 'என்னசொல்லுறையடி என் தங்கம்மே' என்றான். அந்த சமயத்தில் வேறொருவன் தற்செயலாய் அங்கே வந்து அந்த துஷ்டனைத் தடியால் பையப் புடைக்கவும், அந்தப் பையல் அடிதாங்கமாட்டாமல் சுருண்டு கீழே விழுந்துவிட்டான். இவ்வாறு தற்செயலாய் வந்தவன்

வெகு பால்யமாயும் காவித்துணியணிந்த ஸந்ந்யாஸியாயும் தோன்றினன். அவன் மார்பு மான்தோலால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அவன் கல்யாணியைப்பார்த்து, 'அஞ்சவேண்டாம், என்னுடன்கூட வா. நீ எங்கே போகவேண்டும்?' என்றான்.

'பதசின்னத்துக்கு' என்றாள் கல்யாணி. புதிதாய் வந்தவன் திடுக்கிட்டு, 'என்ன! பதசின்னத்துக்கா?'' என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டுவிட்டுக் கல்யாணியின் தோளில் கைபோட்டுக்கொண்டு அந்த இருட்டில் அவள் முகத்தை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

அது ஆடவரின் கைபோல் கல்யாணிக்குப் புலப்படவே, அவள் மயிர்க்குச்செறிந்தாள். அவளுக்குப் பயமும் கோபமும் வியப்பும் ஏககாலத்தில் உண்டாகவும், அவள் கண்களில் நீர் ததும்பியது. இனி ஓடிப்போகவும் முடியவில்லை; பயத்தால் நடுநடுங்கிப்போய்விட்டாள். புதிதாய் வந்தவன் அவளை நன்றாய் உற்றுப் பார்த்து: "'ஹரே முராரே!' இப்பொழுது தெரிந்துகொண்டேன். அந்த துரதிஷ்டம்பிடித்த கல்யாணியா நீ?'' என்றான்.

கல்யாணி பயந்துபோய் "நீங்கள் யார்?'' என்றாள்.

"நான் உன்னுடைய அடிமைக்குமடிமை'' என்றான் அந்தப் புதிதாய் வந்தவன், "அடி என் கண்மணி, என்னை ஒருகால் பார்த்து என் கவலையைத் தீராயோ?''

கல்யாணி அவ்விடத்திநின்றும் சரேலென்றகன்று சினத்தால் கண்களில் தீப்பொறி பறக்க, "இப்படி என்னை அவமானப்படுத்துவதற்காகத்தானே நீ என் உயிரைக் காப்பாற்றினாய்? பார்த்தால் ஸந்ந்யாஸிவேஷம்! இதுதான் ஸந்ந்யாஸியின் தர்மமோ? வெகு நன்றாயிருக்கு. இப்பொழுது நான் ஆதரவற்றிருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் உன் மோரையில் ஒரு உதை உதைத்துத் தள்ளியிருப்பேன்'' என்றாள்.

அந்த ஸங்க்யாஸியும், "அடி நகைமுக நங்காய்! நெடுநாளாக நான் இந்த உன் அழகிய மேனியைத் தழுவி மகிழவேண்டுமென்று காதலித்திருந்தேனடி" என்று சொல்லிக்கொண்டே தாவிச்சென்று கல்யாணியை காடாலிங்கனம் செய்துகொண்டான். அப்பொழுது கல்யாணி கொல்லெனச் சிரித்து "அடி தலையிலெழுத்தே! நீ தானு? இதை முன்னேயே சொல்லிவிடலாகாதா? எனக்கும் உன்னுடைய அவஸ்தையே யென்று சொல்லியிருக்கலாகாதா?" என்றுள்.

சாந்தி, "அடீ, நீ மகேந்திரனையா தேடிக்கொண்டு போகிறுய்?" என்று கேட்க, கல்யாணி, 'நீ யாரோ தெரியவில்லையே. உனக்கு எல்லா சங்கதியும் தெரியும்போலிருக்கே" என்றுள்.

சாந்தி.—நான் ஸங்யாஸி—ஸந்தானஸேனையின் தளபதி—மகாகோர மூர்த்தியான வீரபுருஷன். எனக்கு எல்லாம் தெரியும். இன்றைக்கு வழியிலெல்லாம் சிப்பாய்கள், ஸந்தானர்கள், இவர்களுடைய அவாந்தரமே பலமாயிருக்கும், நீ இப்பொழுது பதசின்னத்துக்குப் போகவே முடியாது.

கல்யாணி அதைக்கேட்டு அழத்தலைப்பட்டாள்.

சாந்தி கண்சிமிட்டிக்கொண்டு "ஏண்டி இப்படி பயப்படறையே? நம் கண்களாகிய கூரிய பாணங்களால் ஆயிரஞ் சத்துருக்களையானுலும் கொல்லும் சக்திதான் நமக்கிருக்கே. வாடி போகலாம் பதசின்னத்துக்கு" என்றுள். இப்படிப்பட்ட புத்திசாலியான ஸ்திரீயின் சகாயம் தனக்கு வாய்க்கவே, சுவர்க்கமே கிடைத்து விட்டதாக மகிழ்ந்து "வா, நீ எங்கே அழைத்துக் கொண்டுபோனுலும் வருகிறேன்" என்றுள் கல்யாணி.

சாந்தி அப்பொழுது அவளை அந்தக்காட்டுவழியாக அழைத்துக்கொண்டு போனுள்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

சாந்தி ஆநந்தமடத்தில் தன் ஆசிரமத்திலிருந்து நடுநிசியில் பட்டணம் செல்லப்புறப்பட்டபொழுது, ஜீவாநந்தன் ஆசிரமத்தில் பிரசன்னமாயிருந்தான். சாந்தி ஜீவாநந்தனைப்பார்த்து, "நான் பட்டணத்துக்குப்போய் மகேந்திரன்மனைவியையழைத்துவரப்போகிறேன். நீங்கள் மகேந்திரனுடன் அவன் மனைவி உயிரோடிருக்கிருளென்று சொல்லுங்கள்" என்றாள்.

ஜீவாநந்தன் பவாநந்தனிடத்திலிருந்து கல்யாணி மீண்டும் உயிர்பெற்ற விதத்தையெல்லாம் கேட்டுத்தெரிந்துகொண்டிருந்தான். அன்றியும் அவளது தற்கால விர்த்தாந்தத்தையும் ஸர்வஸ்தான ஸஞ்சாரிணியான சாந்தியினிடத்திலிருந்து கேட்டுத்தெரிந்துகெண்டான். ஆகவே இந்த விர்த்தாந்தங்களை யெல்லாம் அவன் கிரமகிரமமாய் மகேந்திரனுக்குத் தெரிவித்தான்.

இதை மகேந்திரன் முதலில் நம்பவில்லை யாயினும் கடைசியில் சந்தோஷத்தில் மூழ்கி ஆநந்த பரவசனாயினன்.

அடுத்த நாள் விடியற்காலத்தில் சாந்தியின் சகாயத்தால் கல்யாணிக்கு மகேந்திரனுடைய தரிசனமாயிற்று. அந்த நிச்சப்தமான கானகத்திலே, அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த ஆச்சாமர வரிசைகளின் இருண்ட நீழலிலே, பறவை விலங்கினங்கள் உறக்கத்தை விட்டெழு முன்னமே, அவர்களுக்குப் பாஸ்பர தர்சனலாபம் உண்டாயிற்று. அந்தக் காட்சிக்குச் சாக்ஷிகள்,— கேவலம் அந்த நீலவிசும்பிடை உலாவிய ஒளிமங்கிய *உடுகணங்களும், காற்றின்றி யசைவற்று நின்ற அந்த முடிவற்ற ஆச்சாமர வரிசையும், தூரத்திலிருந்து சிலைகளின்மேல் விழுந்து புரண்டு பாடிக்கொண்டு வரும் இன்னோசையினையுடைய அலைகளுடன் கூடிய சிற்றாறுகளின் ஜர்ஜரநாதமும், எங்கேயோ வெகுதூரத்

---

* உடுகணம்=நக்ஷத்திரக் கூட்டம்.

தில் கீழ்த் திசையில் ஒளிரும் அருணோதயத்தின் மகுடத்தில் தோன்றிய சாந்தியைக் கண்டு களியுற்றுக்கூவும் தனிக்குயிலின் நிக்குரலுமேயாம்.

உதயமாகி ஒரு முகூர்த்தநேரமாயிற்று. அப்பொழுது ஜீவாநந்தனும் சாந்தியும் அங்கு வந்தார்கள். கல்யாணி சாந்தியைப்பார்த்து, "நீ எங்களுக்கு செய்த சகாயத்துக்காக நாங்கள் உனக்குக் கொத்தடிமைகளாய்விட்டோம். என் மகளைப்பற்றிய சமாசாரத்தையும் தெரிவித்து அந்த உபகாரத்தை சம்பூர்ணமாக்குவாய்" என்றாள்.

சாந்தி ஜீவாநந்தன் முகத்தைப்பார்த்து, 'எனக்குத்தூக்கம் வருகிறது, படுத்துக்கொள்ளுகிறேன், இன்றைக்கெல்லாம் உட்காரவேயில்லை, இரண்டு இராத்திரியாய்த் தூக்கமேயில்லை, அவ்வளவு புருஷத்தன்மை யுள்ளவளாயிருக்கக்கொண்டு தான் இவ்வளவையும் தாங்கிவருகிறேன்' என்றாள்.

கல்யாணி சிறிது மந்தஹாஸம் செய்தாள். ஜீவாநந்தன் மகேந்திரனைப்பார்த்து, 'அந்த பாரத்தை நான் தாங்கிக்கொள்ளுகிறேன், நீங்கள் பதசின்னத்துப்போங்கள், அங்கே உங்கள் மகளையடைவீர்கள்' என்றான்.

ஜீவாநந்தன் நிமாயிமணியினிடம் இருந்த குழந்தையை அழைத்து வருவதற்காக பைரவிபுரத்துக்குப் போயிருந்தான். அந்தக்காரியம் அவ்வளவு சுலபமானதாய்க் காணப்படவில்லை.

நிமாயிமணி முதலில் மென்று முனங்கினாள். இப்படியப் படிப் பார்த்தாள், அதன்மேல் அவளுடைய உதடுகளும் நாசித் துவாரங்களும் விரிந்தன, கடைசியில் அழுதுவிட்டாள். அதன் மேல் 'குழந்தையைக் கொடேன்' என்றாள்.

நிமாயி உருண்டு திரண்ட தன் முன்னங்கையால் கண்களைக் கசக்கிக் கசக்கித் துடைத்துக்கொண்டபிறகு, ஜீவாநந்தன், 'ஏனம்மா இப்படி அழுகிறை, அந்த இடம் அதிக தூர

யில்லையே. அவர்கள் வீட்டுக்கு இடையிடையே போய்ப்பார்த்து வரலாமே'' என்றான்.

நிமாயிமணியின் உதடு மீண்டும் துடித்தது. அவள் கோபத்துடன், "சரி, எடுத்துக்கொண்டுபோ; உன் குழந்தையை நீயே மகாராஜனாய் எடுத்துக்கொண்டுபோ, எனக்கென்ன?'' என்று சொல்லிவிட்டு சுகுமாரியைக் கொண்டுவந்து ஜீவாநந்தன்முன் எரிச்சலுடன் எறிந்துவிட்டுக் காலை நீட்டிக்கொண்டு அழ உட்கார்ந்துவிட்டாள். அதன்மேல் ஜீவாநந்தன் அந்த விஷயத்தைப்பற்றி ஒன்றும் பேசாமல் வேறே அந்தப்பேச்சையும் இந்தப்பேச்சையும் எடுக்கலானான். நிமாயிமணியின் கோபம் ஆறவில்லை. அவள் விர்ரென்றெழுந்துபோய் சுகுமாரியின் துணி மூட்டை, நகைப்பெட்டி, பொம்மைசாமான்கள் முதலியவற்றையெல்லாம் கொண்டுவந்து ஜீவாநந்தன்முன் ஒவ்வொன்றாய் எறிந்தாள். சுகுமாரி அவற்றையெல்லாம் திரட்டியெடுத்துக் கொண்டு, 'எங்கேடி அம்மா போகணும்'' என்றாள். இனி நிமாயி சகிக்கமுடியாதவளாய் சுகுமாரியை இடுப்பிலெடுத்துக் கொண்டு அழுதுகொண்டே போய்விட்டாள்.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

பதசின்ன கிராமத்தில் நூதனமாய் நிர்மிக்கப்பெற்ற கோட்டையிலே இப்பொழுது மகேந்திரனும் கல்யாணியும், ஜீவாநந்தனும் சாந்தியும், நிமாயிமணியும் அவள் புருஷனும் சுகுமாரியும் எல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து சுகமாக அளவளாவியிருந்தனர். சாந்தி நவீனாநந்தவேஷத்துடனே வந்திருந்தாள். அவள் கல்யாணியைத் தன் குடீரத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்த அன்றிரவே அவளுடைய கணவனுடன் தான் ஸ்திரீயென்றதைத் தெரிவிக்கவேண்டாமென்று கல்யாணிக்குச் சொல்லியிருந்தாள். ஒருநாள்கல்யாணி சாந்தியைத் தன் அந்தப்புரத்துக்கு வரவழைத்

தாள். நவீநாநந்தஸ்வாமி அங்கே வந்த காவலாளர் தடுத்தும் கேளாமல் உள்ளே நுழைந்துவிட்டாள்.

கல்யாணியைப்பார்த்ததும் சாந்தி, 'என்னை ஏன் கூப்பிட் டனுப்பினை?' என்று கேட்டாள்.

"நீ எத்தனைநாள் இப்படிப் புருஷவேஷம் போட்டுக்கொண் டிருக்கப்போகிறாய்?" என்று வினவினாள் சாந்தி; "நான் உன் னுடன் தாராளமாய்ப் பேசுவதற்கில்லையே. நீ இன்றைன்று என் எஜமானருக்குச் சொல்லிவிடவேண்டும்."

நவீநாநந்தஸ்வாமி அதிக சிந்தையில் ஆழ்ந்து வெகுநேரம் வரையில் ஒன்றும் பேசவில்லை. கடைசியில் அவள் சொன்னாள். "கல்யாணி, அப்படிசொல்வதில் பெருங்கெடுதி இருக்கிறது."

பிறகு அவ்விருவரும் அதைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கினர். இதற்குள் நவீநாநந்தனை அந்தப்புரத்திற்குள் போகக்கூடா தென்று தடுத்த சேவகர்கள் மகேந்திரனிடம் சென்று, நவீநாநந்த ஸ்வாமி தடுத்தாலும் கேளாமல் பலாத்காரமாய் அந்தப்புரத்தில் நுழைந்துவிட்டதாகத் தெரிவித்தனர். இதை விசாரிக்கவேண் டுமென்ற ஆவலுடன் மகேந்திரன் அந்தப்புரத்திற்குச் சென் றான். கல்யாணியின் பள்ளியறைக்குப் போய்ப்பார்க்கையில், நவீநாநந்தன் அவ்வறையில் நின்றுகொண்டிருக்க, அத்துறவி யின் மார்பிற் கட்டியிருந்த புலித்தோல் முடிச்சுகளைக்கல்யாணி அவிழ்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்: மகேந்திரன் வியப் புற்று மிக்க கோபங்கொண்டான். நவீநாநந்தன் அவனைப்பார் த்துப் புன்முறுவல் புரிந்து சொன்னான். "என்ன கோசாயி, ஸந்தாநருக்கு ஸந்தாநரிடத்திலேயே நம்பிக்கையில்லையா?"

மகேந்திரன்.—பவாநந்த டாகூர் நம்பத்தக்கவனாயிருந்தானா?

நவீநாநந்தன் கண்ணைச் சுழற்றிக்கொண்டு "கல்யாணி பவா நந்தனைத் தொட்டு அவனுடைய புலித்தோல் முடிகளை அவிழ்த்

தாளா?'' என்று சொல்லிக்கொண்டே கல்யாணியின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு முடியவிழ்க்க வேண்டாமென்றான்.

"அதனால் என்ன?'' என்றான் மகேந்திரன்.

"என்னை நீர் நம்பாதிருக்கலாம். ஆனால் கல்யாணியிடத்திலும் அவநம்பிக்கைகொள்வதற்கு என்ன நியாயம்?'' என்றான் நவீநாநந்தன்.

மகேந்திரனுக்கு ஒன்றும் தோன்றாமல், 'எப்பொழுது, எதற்காக, அவளிடத்தில் நான் அவநம்பிக்கை கொண்டேன்?' என்றான்.

"அப்படி யில்லாவிட்டால், என் பின்னாலேயே தூரத்திக்கொண்டு நீர் அந்தப்புரத்திற்கு வருவானேன்?''

"கல்யாணியி னிடத்தில் ஒரு சங்கதி பேசவேண்டியிருந்தது. அதற்காக வந்தேன்.''

"அப்படியானால் நீர் இப்பொழுது போகலாம். எனக்கும் கல்யாணியினிடத்தில் கொஞ்சம் வேலையிருக்கிறது. நீர் தயவு செய்து போய்விடும்பக்ஷத்தில் நான் முதலில் பேசிக்கொள்வேன். வீடு வாசல் உம்முடையது, கல்யாணியும் உம்மவள். நீர் எப்பொழுதும் வரலாம், போகலாம். நான் எவ்வளவோ கஷ்டத்தின்மேல் இந்த ஒரு தடவையும் வந்திருக்கிறேன்.''

மகேந்திரன் ஊமைபோல் விழித்தான். ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அந்தப் பேச்சுகள் குற்றமுள்ளவன் பேச்சாய்த் தோன்றவில்லை. கல்யாணியின் தன்மையும் விசித்திரமாகவே யிருந்தது. அவளும் நம்பிக்கை கெட்ட மனைவிபோல் ஓடிப்போகவில்லை, பயப்படவில்லை, வெட்கப்படவில்லை. இவை ஒன்றுமே அவள் செய்யவில்லை, மிருதுவாய் மந்தஹாஸம் மாத்திரம் செய்தாள். அன்றியும் கல்யாணி மரத்தடியில் அநாயாஸமாய் விஷத்தை விழுங்கியவளாயிற்றே. அப்படிப்பட்டவள் அபராதி

யாயிருக்க முடியுமா? மகேந்திரன் இவ்வாறெல்லாம் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், அர்தக் குறும்புத்தனமுள்ள சாந்தி மகேந்திரன் தட்டழிந்து நிற்பதைக்கண்டு சற்று நகைத்துக், கல்யாணியின்மீது தன் விலோல கடாக்ஷத்தை வீசினாள். உடனே மகேந்திரன் கண்ணைக் கவர்ந்திருந்த இருள் மாயமாய் நீங்கியகலவும், அது கேவலம் ஒரு *காமினியின் கடைக்கண்பார்வையே யென்றறிந்துகொண்டான். தைரியமாய் நவீநாநந்தனுடைய தாடியைப் பிடித்திழுத்தான், அந்தப் பொய்த்தாடியும் மீசையும் கையோடு வந்து விட்டது. இதுதான் சமயமென்று கல்யாணியும் புலித்தோல் முடிச்சை யவிழ்க்க, அது சாந்தியின் மார்பிலிருந்து கீழே விழுந்து விட்டது.

உண்மை வெளியாய் விடவே சாந்தி வெட்கிப்போய்த் தலைகுனிந்து நின்றாள்.

அப்பொழுது மகேந்திரன்: "நீயார்?" என்று வினவினான்.

"ஸ்ரீமான் நவீநாநந்த கோஸ்வாமி."

"அது திருட்டு வேஷம். நீ ஸ்திரீயே!"

"இப்பொழுது அப்படித்தான் ஆய்விட்டது."

"அப்படியானால் நான் ஒரு சங்கதி உன்னைக் கேட்கவேண்டும். நீ ஸ்திரீயாயிருக்க, ஸதா ஸர்வகாலமும் ஜீவாநந்த டாகூருடனேயே ஸகவாஸமாயிருப்பானேன்?

"அதை உம்முடன் நான் சொல்லமாட்டேன்."

"நீ ஸ்திரீ யென்று ஜீவாநந்தனுக்குத் தெரியுமா?

"தெரியும்."

இதைக்கேட்டுப் பரிசுத்தாத்மாவாகிய மகேந்திரன் மிக்க மனவருத்தமுற்றான். அதைக்கண்டு கல்யாணி இனி சிறிதும் சகிக்க முடியாதவளாய், "இவள்தான் ஜீவாநந்த கோஸ்வாமியின் தர்மபத்நியாகிய சாந்திதேவி" என்றாள்.

---

* காமினி = ஸ்திரீ.

ஒரு முகூர்த்தகாலம் மகேந்திரனது முகம் மலர்ந்து விளங்கியது. மீண்டும் அந்த முகத்தை இருள் மூடிக்கொண்டது. அவன் மனதில் நிகழ்வதைக் கல்யாணி அறிந்து கொண்டு "ஆனால் இவள் பிரஹ்மசாரிணியாயிருக்கப் பிரதிக்ஞை செய்து கொண்டாள்" என்றனள்.

நான்காம் அத்தியாயம்.

வடவங்காளம் முசல்மான்களின் கையைவிட்டுப் போய் விட்டது. ஆயினும் முசல்மான்கள் எவரும் அதைச்சொல்வது மில்லை, ஒப்புக்கொள்வதுமில்லை. இந்த விஷயத்திலே அவர்கள் கண்ணும்பூச்சியாடுவதுபோல் உண்மையை யொளித்து, யாரோ சில கொள்ளைக்காரர்கள் இந்தக் கலகங்களைக் கிளப்பி விட்டுவருகிறார்களென்றும், அவர்களைத் தாங்கள் அடக்கிவிடப் போவதாயும் சொல்லினர். இவ்வாறு எவ்வளவோ காலம் சொல்லிவந்தும் ஒரு காரியமும் நடக்கவில்லை. ஆனால் அப்பொழுது ஈசுவராக்ஞையால் உவாரன் ஹேஸ்டிங்க்ஸ் கல்கத்தாவிலே கவர்னர் ஜனரலாயிருந்தார். ஹேஸ்டிங்க்ஸ் கண்மூடித்தனமாய் மனம்போனபடி நடக்கிறவரல்லர். அவருக்கு மாத்திரம் அந்த வித்தை தெரிந்திருந்தால் இப்பொழுது பாரதவர்ஷத்தில் பிரிட்டிஷ் ஸாம்ராஜ்யம் உருவில்லாமல் ஒழிந்துபோயிருக்கும். ஆகவே மேஜர் எட்வர்ட்ஸ் என்ற இரண்டாவது ஸேனாதிபதி யொருவன் ஸந்தான ஸைந்யத்தை யடக்குவதற்காக ஒரு புதிய சிப்பாய்ப் பட்டாளத்துடன் வந்து தோன்றினான்.

எட்வர்ட்ஸ் வந்து பார்க்கும்பொழுது, அது ஐரோப்பிய விதிகளை யநுஸரித்த யுத்தமன்றென அவனுக்குத்தோன்றியது. சத்துருக்களுக்கு ஸேனையில்லை, நகரமில்லை, ராஜதானியில்லை, கோட்டையில்லை,—என்றாலும் எல்லாம் அவர்களின்

ஆதீனத்திலேயே இருந்தது. என்றைக்கு எவ்விடத்தில் பிரிட்டிவ்ஷ் சேனை கூடாரமடிக்கிறதோ, அன்றுமாத்திரமே அவ்விடம் பிரிட்டிவ்ஷ் சேனையின் அதிகாரத்துக்குட்பட்டிருக்கும். அடுத்த நாள் பிரிட்டிவ்ஷ் சேனை அவ்விடத்தைவிட்டுப் போக வேண்டியதுதான் தாமசம், உடனே நாற்றிசைகளிலும் 'வந்தே மாதரம்' பாட்டு முழங்கும். எங்கிருந்து இத்தனை ஸந்தானர்களும் எறும்புக்கூட்டம்போல் ஒவ்வொரு ராத்திரியும் வெளிப்பட்டுவந்து, பிரிட்டிவ்ஷ் அதிகாரத்துக்குட்பட்டுப் போயிருக்கும் கிராமங்களை எரிக்கக்கூடும்? சொற்பசங்கையுள்ள பிரிட்டிவ்ஷ் சேனையைக் கண்டவிடத்திலெல்லாம் அந்தக்ஷணமே கொல்வதும் எப்படி? இவையொன்றும் அந்த மேஜருக்குப் பிடிபடவேயில்லை. ஆயினும் அவன் இந்த சங்கதியை விடாமல் விசாரித்துவந்ததில், பதசின்னத்தில் இவர்கள் ஓர் கோட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு, அங்கேயே தம் ஆயுதசாலையையும் தனசாலையையும் அமைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று தெரியவந்தது. ஆகவே அந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்கவேண்டுவது அவசியமென்று நிர்மானித்தான்.

வேவுகாரரை யனுப்பிப் பதசின்னத்தில் எவ்வளவு ஸந்தான ஸைந்யம் இருக்கின்றதென்பதைத் தெரிந்துகொண்டான். அதன்மேல் கோட்டையை எதிர்ப்பதற்கு அவனுக்கு தைரியம் உண்டாகவில்லை. ஆயினும் தன் மனத்திற்குள் ஓர் அபூர்வமான சூழ்ச்சி செய்தான்.

மாசிமாசத்துப் பூர்ணிமை சமீபித்தது. அன்றையதினம் ஆற்றங்கரையில் அவன் கூடாரத்துக்குத் தூரமல்லாதவிடத்தில் ஒரு பெரிய உற்சவம் நடப்பதுண்டு. இவ்வருஷம் அவ்வுற்சவம் விசேஷ வைபவத்துடன் நடப்பதாயிருந்தது. அந்த உற்சவத்துக்கு சாதாரணமாய் வருஷாவருஷம் லக்ஷம் ஜனங்கள் வந்து கூடுவது வழக்கம். இவ்வருஷம் வைஷ்ணவர்கள் வெற்றியடைந்து ராஜ்யாதிகாரம் பெற்றுவிட்டமையால், உற்சவத்தை வெகு

சம்பிரமமாய் நடத்த நிச்சயித்திருந்தார்கள். ஆகவே அந்தப் பூர்ணிமையன்று எல்லா ஸந்தானர்களும் அங்கே வந்து சேர்வார்களென்று ஊகிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. பதசின்னத்தைப் பாதுகாப்போர் எல்லோரும் அந்த வுற்சவத்துக்கு வருவார்கள். அந்த சமயத்திலேயே, பதசின்னத்துக்குச் சென்று கோட்டையைப் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று மேஜர் எட்வர்ட்ஸ் கருதினன்.

இந்தக் கருத்தை வைத்துக்கொண்டு, அவன் உற்சவத்தையெதிர்த்துச் சென்று அங்கே ஒரே தினத்தில் ஒன்ருய்க்கூடியிருக்கும் ஸந்தானவர்க்கத்தை ஒரே யடியாய்ச் சாடப்போவதாயும், வைஷ்ணவத்தியை அழித்துவிடப் போவதாயும் வெளிப்படுத்தினன்.

இந்த சமாசாரம் ஊரூராய்ப் பரவவும், அங்கங்கேயுள்ள ஸந்தான ஸம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்தவரெல்லோரும் உடனே ஆயுதபாணிகளாய் உற்சவத்தை ரக்ஷிக்க வந்து சேர்ந்தனர். ஸகல ஸந்தானர்களும் மாசிப்பூர்ணிமை யன்று ஆற்றங்கரையில் வந்து சேர்ந்தனர். மேஜர் எதிர்பார்த்தவண்ணமே எல்லாம் நடந்தது. ஆங்கிலேயரின் அதிர்ஷ்ட வசத்தினல் மகேந்திரனும் அந்த வலைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டு, கோட்டையில் சொற்ப ஸைந்யத்தை மாத்திரம் நிறுத்திவிட்டு பெரும்படையுடன் பதசின்னத்தை விட்டு உற்சவத்துக்குப் புறப்பட்டான்.

இவையெல்லாம் நடக்குமுன்னமே ஜீவாநந்தனும் சாந்தியும் பதசின்னத்தை விட்டு வந்துவிட்டார்கள். அப்பொழுது யுத்தப்பிரஸ்தாபமுமில்லை. அவர்களும் அதைப்பற்றி அதிகமாய் யோசிக்கவில்லை. அவர்கள் மாக பூர்ணிமை கூடிய புண்ய தினத்திலே புண்யகாலத்தில் புண்யதீர்த்தத்தில் பிராணத்தியாகம்செய்து தங்கள் விரதபங்கமாகிய மகா பாபத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாக ஆத்மார்ப்பணம் பண்ணுவதாக நிச்சயித்திருந்தனர்.

ஆனால் வழியில் போய்க்கொண்டிருக்கும்பொழுதே உற்சவத்துக்கு வந்து கூடும் ஸந்தான வர்க்கத்துக்கும் ஆங்கிலேய ஸைந்யத்துக்கும் பெரும் போர் விளையப்போகிற தென்று கேள்வியுற்றனர். அப்பொழுது ஜீவாநந்தன் 'அப்படியானால் யுத்தத்திலேயே போய் மடிவோம், வா' என்றான்.

அவ்விருவரும் வெகு வேகமாய் நடந்து சென்றனர். வழியில் ஒரு குன்று எதிர்ப்பட்டது. அதன் மேலேறி அந்த வீர தம்பதிகள் பார்க்கையில், அந்தக் குன்றுக்கு தூரத்திலல்லாமல் அதன் கீழேயே ஆங்கிலேயரின் கூடாரம் தென்பட்டது. சாந்தி—"மடிகிற வார்த்தை இப்பொழுது அப்படியிருக்கட்டும். 'வந்தேமாதரம்!' சொல்லுங்கள்" என்றாள்.

ஐந்தாம் அத்தியாம்.

அப்பொழுதவ்விருவரும் காதோடு காதாய் ஏதோ பேசிக்கொண்டார்கள். பேசிக்கொண்டானதும் ஜீவாநந்தன் ஒரு புதரில் ஒளிந்து கொண்டான். சாந்தி மற்றொரு புதரில் நுழைந்து ஒரு நேர்த்தியான வேடிக்கை செய்யத் தொடங்கினாள்.

சாந்தி சாகும் பொருட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தாள். ஆயினும் சாகும் சமயத்தில் ஸ்திரீ-வஸ்திரங்களையே தரித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று நிச்சயம் செய்து கொண்டாள். அவளுடைய இந்தப் புருஷவேஷமானது மோசஞ் செய்யத்தக்கதா யிருந்ததென்று மகேந்திரன் சொல்லியிருந்தான். மோசஞ் செய்து மரிப்பது முறையன்மையால், அவள் தன்னுடன் ஒரு வெள்ளைச்சேலை கொண்டுவந்திருந்தாள். அத்துடன் ஸ்திரீ வேஷத்துக்கு வேண்டிய மற்றைய ஆடையாபரணங்களுமிருந்தன. அப்பொழுது நவீநாநந்த வேஷத்தைக் களைந்து விட்டு நிஜ வேஷங் கொள்வாளாயினாள்.

இருபுருவங்களுக்கு மிடையில் எண்ணெயிற் குழைத்த குங்குமதிலக மணிந்து, அக்காலத்திய ராஜஸ்திரிகளின் வழக்கப்படியே தனது மலர்ந்த முகத்தின்மேல் அழகிய அளகபந்திகள் சுருள் சுருளாய் வந்து தொங்கும்படி விட்டுக்கொண்டு, சாந்தியான வள் வைஷ்ணவப்பெண் வேஷந்தரித்துக் கையில் சாரங்க மேந்தி ஆங்கிலேயரின் பாசறைக்குப் போனாள். அந்த மோகன வடிவத்தைப் பார்த்து வண்டெனக்கறுத்த மீசையும் தாடியு முடைய சிப்பாய்கள் மதிமயங்கிப் போயினர். டப்பா பாடச் சொல்லினர் சிலர். க்யால் பாடச் சொல்லினர் சிலர். கஜல் பாட வேண்டு மென்றனர் சிலபேர். காளி விஷயமாய்ப் பாடச்சொல் லினர் சிலர். கண்ணன் விஷயமாய்ப் பாடவேண்டுமென்றனர் சிலர். இப்படி அவரவர்கள் தம் தமக்கிஷ்டமான பாட்டுகளைப் பாடச்சொல்லி, அவளுக்குச் சிலர் அரிசியும், சிலர் பருப்பும், சிலர் பணியாரவகைகளும், சிலர் பைசாவும், சிலர் கால்ரூபாயும் கொடுத் தனர். அந்த வைஷ்ணவியும் பாசறையின் உளவுகளையெல் லாம் நன்றாய்த்தெரிந்துகொண்டு புறப்படப்போகையில், சிப் பாய்கள் "மறுபடியும் எப்பொழுது இந்தப் பக்கம் வருவாய்?" என்று கேட்டனர்.

"அது சொல்லமுடியாது; நான் இருப்பது வெகுதூரம்." என்றாள் வைஷ்ணவி.

"எவ்வளவுதூரம்?" என்றுகேட்டனர் அவர்கள்.

"நான் இருப்பது பதசின்னத்தில்." என்றாள் வைஷ்ணவி.

அன்றையதினம் மேஜர்துரை பதசின்னத்தைப்பற்றி சில விசேஷங்கள் விசாரிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டிருந் தான். அதையறிந்த ஒருசிப்பாய் அந்த வைஷ்ணவியைக் காப்ட னிடம் கொண்டுபோகக் காப்டன் மேஜரிடம் அழைத்துச்சென் றான். அவள் அவன் முன்வந்து மதுரமாய் மந்தஹாஸம் புரிந்து அவன் உள்ளத்தை ஊடுருவிச்செல்லத்தக்க கடைக்கண்பார்வை

யால் அவன் தலையைச் சுழன்றுடச்செய்து, கையிலிருந்த சாரங்கத்தை மீட்டி,

"ம்லேச்ச நிவஹ நிதநே கலயஸி கரவாலம்"

என்ற ஜயதேவகவியின் கீர்த்தனத்தைப் பாடினுள்.

"உங்கல் வீடு எங்கே இருக்கிறடு பீ பீ?" என்று கேட்டான் மேஜர்.

"நான் பீபீயன்று; வைஷ்ணவி. எங்கள் வீடு பதசின்னத்தில்."

"Well, that is Padsin—Padsin is it?" என்று இங்கிலீஷில் கேட்டுவிட்டுப் பிறகு ஹிந்துஸ்தானியில், "வஹாங் ஏக்டா கர் ஹை?" அதாவது "அங்கே ஒரு கர் (ஹர் = गर கோட்டை) இருக்கிறதா?" என்றான்.

"க்ஹர்ரா? எத்தனையோ க்ஹர் (வஹ் = घर = வீடு) இருக்கிறது."

"நை நை, க்ஹர் நை, க்ஹர்நை,—கர், கர்."

"உன்மனதில் இருக்கிறது தெரிந்தது - கோட்டையிருக்கிறதா வென்று கேட்கிறாய்."

"இயெஸ், இயெஸ், கோட்டை, கோட்டை, இருக்கிறடா?"

"இருக்கிறது, பெரிய கோட்டை."

"எட்டனே ஜனங்கல்?"

"கோட்டையில் எத்தனை ஜனங்கள் இருக்கிறார்களென்று கேட்கிறையா? இருபது, இருபத்தையாயிரம்பேர் இருப்பார்கள்."

"நான்சென்ஸ், ஒருகோட்டையில் இரண்டாயிரம் நாலாயிரம் பேர்டான் இருக்கமுடியும். இருக்கட்டும், அவர்கல் இப்பொழுடு அங்கேயே இருக்கிறார்கலா? அல்லடு எங்கேயாவடு வெலியே போயிருக்கிறார்கலா?

"வெளியே எங்கே போவார்கள்?"

"உட்சவட்டிற்கு நீ எப்பொழுது அங்கிருந்து புறப்பட்டாய்?

"நேற்றுதான் துரையே."

"ஓ சரிடான் - அவர்கல் இன்று காலையிலேயே போயிருப்பார்கல்."

சாந்தி மனதிற்குள்ளேயே, "உன்னை வெட்டி பலிபோட நான் வழிதேடாவிட்டால், என் நெற்றியில் இந்த குங்குமத்தை யிட்டது வீணே. எப்பொழுது உன் தலையை நரிகள் பிடுங்கித் தின்னப்போகிறதோ அதை நான் பார்க்கவேண்டும்" என்று நினைத்துக்கொண்டு அந்த மேஜரைப் பார்த்து, "அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. நான் ஒரு வைஷ்ணவப்பரதேசி. வீடு வீடாய்ப் பாடி பிச்சையெடுத்து ஜீவிக்கிறவள். இந்தசங்கதிகளை யெல்லாம் கேட்டுவைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று எனக்கு அக்கரை கிடையாது. இப்போது உன்னுடன் பேசிப்பேசி எனக்குபேஜாராய்விட்டது. என் பைசாவைக் கொடுத்துவிடு, நான் போகிறேன். எனக்குமாத்திரம் நீ நல்ல வெகுமதி கொடுக்கும் பட்சத்தில், உனக்கிஷ்டமானால், நாளைக்கடுத்ததினமே சங்கதி தெரிந்துகொண்டுவந்து சொல்லுகிறேன்." என்றாள்.

மேஜர் ஒரு ரூபாயை அவளண்டை யெறிந்து, "நாளையன்றைக்கு இல்லை பீபீ" என்றான்.

"சீ! நீ நாசமாய்ப்போக. வைஷ்ணவியை பீபீ என்றாதே."

"நாளையன்றைக்கு இல்லை. இன்றைய டினம் ராட்டிரிக்கே எனக்கு சங்கடி டெரிய வேண்டும்."

"நல்லது அப்படியே! நீ ஒரு புட்டி சாராயம் குடித்துவிட்டுத் துப்பாக்கியைத் தலைபின்கீழ் வைத்துக்கொண்டு தூங்கு. இனிமேல் இன்றைக்கு 20 மைல் தூரம் போய் மறுபடியும்

இவ்வளவு தூரமும் திரும்பிவந்து இவனுக்கு சமாசாரம் தெரிவிக்க வேண்டுமாம். நன்றாயிருக்கு, அட ஹநுமானே!"

"ஹநுமார் என்றால் என்ன?"

"அவர் மகாவீரன், பாரி ஜனரல் (பெரிய சேநாதிபதி)"

"Great General!—பெரிய சேநாடிபடியா!—அவனை விட நான் அடிக சக்டி யுல்லவனாகவே யிருக்கிறேன்! க்ளைவைப் போல. எப்படியாவடு எனக்கு இன்ட சங்கடி ராட்டிரிக்குல் டெரியவேண்டும். உனக்கு நூறு ரூபாய் இனும் கொடுப்பேன்."

"நூறு இல்லே, ஆயிரங்கொடுத்தாலும், இருவது மைல் தூரம் இந்த கால் நடந்துபோய்வராது."

"குடிரைமேல் போனால்?"

"குதிரையேற வந்திருந்தால் இந்த வேஷம் போட்டுக் கொண்டு உன் கூடாரத்துக்கு வந்து பாடிப் பிச்சை கேட்பேனா?

"யாராவடு ஜீனிபோட்டு உன்னை மடியில் உட்காரவைட்டுக் கொண்டால் போவாயா?"

"மடியில் உட்கார்ந்து கொண்டா? எனக்கு வெட்கமாயிராதா?"

"இது என்ன சள்ளை! 500 ரூபா கொடுக்கிறேன்."

"என்னுடன்கூட யார் வருவார்கள்? நீ வருகிறாயா?"

எட்வர்ட்ஸ துரை அப்பொழுது எதிரில் நின்றுகொண்டிருந்த லிண்ட்லே என்ற ஒரு வாலிபப்பருவமுள்ள என்ஸைனை (Ensign) க்காட்டி, "லிண்ட்லே! நீ போவையா?" என்றான்.

லிண்ட்லே சாந்தியின் ரூபலாவண்யத்தைப் பார்த்து சந்தோஷமாய்ப் போகிறேனென்றான்.

அப்பொழுது ஒரு பெரிய அரபிக்குதிரை லகாம் ஜீனி போடப்பெற்று அங்கே வந்து நின்றது. லிண்ட்லேயும் உடுப்

புப் போட்டுக்கொண்டு தயாராயிருந்தான். அவன் சார்நியைப் பிடித்துக் குதிரையின்மேல் ஏற்றுவதற்காகப் போனான். அப்பொழுது சாந்தி, 'சீ! இத்தனைபேருக்கும் எதிரிலேயா? எனக்குக் கொஞ்சமாவது வெட்கமாயிராதா? நீ முன்னே நடந்துபோ. மேடாயிருக்கு மிடத்தில் வந்து நான் ஏறிக்கொள்ளுகிறேன்" என்றாள்.

லிண்ட்லே குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டான், குதிரை மெல்ல மெல்ல நடந்துசென்றது. சாந்தி பின்னால் சென்றாள். இவ்வாறிருவரும் பாசறையைவிட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

பாசறையைவிட்டு நிர்ஜனமான மைதானத்துக்கு வந்ததும், சாந்தி லிண்ட்லேயின் கால்மேல் கால்வைத்து ஒரு தாவு தாவிக் குதிரைமே லேறிக்கொண்டாள்.

லிண்ட்லே புன்னகைசெய்து, 'நீ பக்கா சவாரிக்காரியாயிருக்கிறையே' என்றான்.

"ஆமாம், நான் இவ்வளவு பக்கா சவாரிக்காரி யானதினாலேதான், உன்னுடன் கூட சவாரிசெய்ய வெட்கமாயிருக்கிறது. சீ! ரிக்காபிலும் காலையூன்றிக் குதிரையேறுவதா?'' என்றாள் சாந்தி.

லிண்ட்லே கர்வத்துடன் காலை ஒருதரம் ரிக்காபிலிருந்து எடுத்தான்.

உடனே சாந்தி அந்த மடையனைக் கழுத்தைப் பிடித்துக் கீழே தள்ளிவிட்டுக் குதிரைமேல் சௌக்கியமாய் உட்கார்ந்துகொண்டு கால் சதங்கையால் அதின் வயிற்றின்மேல் ஓர் அடி போட்டு வாயுவேகமாய் அவ்வரபிக் குதிரையைச் செலுத்திக்கொண்டு போனாள்.

சாந்தி நாலு வருஷங்களாக ஸந்தானர்களின் சகவாசத்திற் பழகினவளாகையால் குதிரையேற்றத்தையும் கற்றுக்கொண்டிருந்தாள். அப்படிக்கில்லாவிடில் ஜீவானந்தனுடன் எப்படி

யிருக்கமுடியும்? விண்ட்லே காலொடிந்து கீழே விழுந்துவிடந் தான். சாந்தி வாயுவேக மநோவேகமாய்க் குதிரையை செலுத் திக்கொண்டு போய்விட்டாள்.

சாந்தி ஜீவாநந்தன் ஒளிந்திருந்த வனத்திற்குப்போய் அவனுக்கிந்த செய்தியை யெல்லாம் சொன்னாள். அவன், "அப் படியானால் நான் துரிதமாய்ச் சென்று மகேந்திரனை எச்சரிக் கின்றேன். நீ போய் ஸத்யாநந்தருக்குத் தெரிவி. நீ குதிரை மீதே போ. குரு ஸ்வாமிகளுக்கு சமாசாரம் சீக்கிரமாய் எட்ட வேண்டும்." என்றான். அப்பொழுதவ்விருவரும் திக்குக்கொரு வராய் ஓடிச்சென்றார்கள். சாந்தி மீண்டும் நவீநாநந்தனாயினா ளென்று சொல்லவேண்டியது அநாவசியம்.

ஆறும் அத்தியாயம்.

எட்வர்ட்ஸ் பக்கா இங்க்லீஷ்காரன்,—சாமான்யனல்லன். அங்கங்கே தன் சொந்த ஆள்களை வைத்திருந்தான். உடனே அந்த வைஷ்ணவி விண்ட்லேயைக் கீழே தள்ளிவிட்டுக் குதிரை மேலேறிக்கொண்டு எங்கேயோ மாயமாய்ப் போய்விட்டா ளென்ற சங்கதி தெரிந்தது. எட்வர்ட்ஸ் துரை இதைக் கேட்ட வுடனே "An imp of Satan! Striko the tents" ("கன்ன பிசாசி முண்டை! டேராக்களை எடுத்து விடுங்கள்.") என்றான்.

அப்பொழுது "டக்டக் கட்சட்" என்று சம்மட்டிகளின் சத்தம் உண்டாகவும், கூடாரங்கள் இடம் பெயரத் தொடங்கின. மேகமண்டலத்திற் கட்டப் பெற்ற அமராவதியைப் போன்ற அந்த கூடாரப் பட்டணம் ஒரு நிமிஷத்தில் மறைந்துபோயிற்று. சாமான் மூட்டைகளெல்லாம் வண்டிகளில் ஏறியப்பட்டன. சிலர் குதிரைமேலேறிக் கொண்டும், சிலர் காலால் நடந்தும் போய்விட்டனர். ஹிந்துக்கள், முசல்மான்கள், மதராஸிகள்,

வெள்ளைக்காரர், எல்லோரும் தோளில் துப்பாக்கிகளை வைத்துக்கொண்டு கம்பீரமாய் நடந்து சென்றனர். பீரங்கி குண்டுகளின் வண்டிகள் கடகட வென்று போய்க்கொண்டிருந்தன. இதற்குள் மகேந்திரன் ஸந்தான ஸைந்யத்துடன் மெல்ல மெல்ல உற்சவம் நடக்கும் ஸ்தலத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அன்று பகல் பொழுதாய் விட்டபடியால் வழியிலேயே கூடாரம் போடவேண்டு மென்று நினைத்திருந்தான்.

கூடாரமடிப்பதே உசிதமெனத் தோன்றியது. ஆனால் வைஷ்ணவர்களுக்கு டேராக்கள் கிடையா. செடிகளின் கீழே கோணிப்பட்டைகளை விரித்துக் கந்தை பொந்தைகளைப் போர்த்துக்கொண்டு நித்திரை செய்யலானார்கள். ஹரிசரணாமிர்தத்தைப் பருகி இரவைக் கழித்தனர். பசியை யாற்றிக்கொள்ள வேண்டியதொன்றுதான் பாக்கி. அந்தக் குறையையும் சொப்பனத்தில் வைஷ்ணவ சுந்தரிகளின் அதராமிர்தத்தைப் பருகிப் பூர்த்தி செய்து கொண்டனர். பாளய மிறங்குவதற்குத் தக்க இடம் அருகாமையிலேயே இருந்தது. ஒரு பெரிய தோப்பு—அதில் மா, பலா, புளி, கருவேல முதலிய பெரிய பெரிய மரங்களிருந்தன. இந்த விடத்திலேயே பாளயமிறங்க வேண்டு மென்று மகேந்திரன் உத்திரவு செய்தான். அன்றியும் அதன் பக்கத்திலேயே ஒரு குன்றிருந்தது. அதின் மேலேறுவது மகா கஷ்டம். அவ்வளவு செங்குத்தாயிருந்தது. மகேந்திரன் இந்தக் குன்றில் பாளய மிறங்குவதற்காக ஏறிப்பார்த்து வரவேண்டு மென்று கருதினான்.

இவ்வாறு கருதி மகேந்திரன் குதிரையேறி மெல்லக் குன்றின் சொடுமுடிக்குப் போகத் தொடங்கினான். அவன் சிறிது தூரம் ஏறிச் சென்றவுடனே ஒரு வாலிப வீரன் வந்து வைஷ்ணவ ஸைந்யத்தின் நடுவில் நுழைந்து "வாருங்கள், குன்றின் மேலேறுங்கள்" என்றான். சமீபத்திலுள்ளவர் வியப்புற்று "ஏன்?" என்று கேட்டார்கள்.

அந்த வீரன் ஒரு மண்மேட்டின்மேல் நின்று கொண்டு, "நடவுங்கள். இந்த வெண்ணிலா விரவிலே, இந்த மலையினுச்சியிலே, நூதன வஸந்தகால மலர்களின் நறுமணத்தை நுகர்ந்து கொண்டே, இன்று நம்முடைய சத்துருக்களுடன் சண்டை செய்ய வேண்டும்" என்முன். இப்படிப் பேசினது யாரென்று ஸந்தாநர்கள் பார்க்கையில், ஜீவாநந்தனென்று தெரிந்தது.

அப்பொழுது ஸந்தாந ஸைந்ய மவ்வளவும் வேல்களை யூன்றிக்கொண்டு 'ஹரே முராரே' என்ற உரத்த முழக்கத்துடன் பாய்ந்தெழுந்து ஜீவாநந்தனுக்குப் பின்னே குன்றின்மேல் ஏறிச் சென்றனர். ஒருவன் தயாராயிருந்த குதிரையைக் கொண்டுவர, அதில் ஜீவாநந்தன் ஏறிக்கொண்டான். மகேந்திரன் தூரத்திலிருந்தே பார்த்து வியப்புற்று, 'இதென்ன? இவர்கள் என் உத்திரவில்லாமலே இங்கு வருகிறார்களே', என்றெண்ணிக்கொண்டான். ஆகவே அவன் குதிரையைத் திருப்பி வெகு வேகமாய்க் கீழே இறங்கி வந்தான். ஸந்தாந ஸைந்யத்தின் எதிரில் ஜீவாநந்தன் நிற்பதைக் கண்டு 'இதென்ன மறுபடியும் ஆநந்தம்?' என்முன்.

ஜீவாநந்தன் சிரித்து "இன்றைக்குப் பிரம்மாநந்தம் தான். குன்றுக்கு அந்தப் பக்கத்தில் எட்வர்ட்ஸ் இருக்கிறான். முதலில் யார் குன்றின்மேல் ஏறுகிறார்களோ அவர்களுக்கே ஜயம் உண்டாம்" என்று சொல்லி, ஸைந்யத்தை நோக்கி, "நான் யாரென்று தெரியுமா? நான் ஜீவாநந்த கோஸ்வாமி, ஆயிரம் பகைவர்களை ஹதம் செய்தவன்!"

அதற்கு அவ்வளவு ஸைந்யமும் அந்த வனப்பிரதேச முழுவதையும் தம் உரத்த சத்தத்தால் நிறைத்துப் பிரதித்வனி கொள்ளச் செய்து "தாங்கள் ஜீவாநந்த கோஸ்வாமிகளென்று தெரியும் எங்களுக்கு" என்று விடை யளித்தனர்.

ஜீவா—அப்படியானால் சொல்லுங்கள் 'ஹரே முராரே' யென்று.

அப்பொழுது அவ் வனப்பிரதேசம் முழுவதும் பல்லாயிரம் கண்டங்களினின்றும் 'ஹரே முராரே' என்ற ரணத்வனி எழுந்தது.

ஜீவா.—குன்றுக் கப்புறத்தில் பகைவர் இருக்கிறார்கள். இந்தப்பர்வத சிகரத்திலே இந்த நீல விசும்புடன் கூடிய ராத்திரி வேளையிலே ஸந்தானர்கள் சமர் புரியவேண்டும். ஆகையால் வேகமாய் ஓடிவாருங்கள். முதலில் மலைபுச்சியில் வந்து சேர்கிறவர்களே வெற்றியடைவார்கள். ஆகையால் வாருங்கள், 'வந்தேமாதரம்' என்று சொல்லுங்கள்.

அப்பொழுது அந்த வனப்பிரதேச முழுவதையும் எதிரொலிகொள்ளச் செய்துகொண்டு, 'வந்தேமாதரம்' என்ற கீதத்வனி கிளம்பியது. ஸந்தான ஸைந்யம் மெல்ல மெல்ல கம்பீரமாய்ப் பர்வதாரோஹணம் செய்யத் தொடங்கியது. ஆனால் திடீரென்று மகேந்திரன் தூரிய நாதம் செய்துகொண்டு மலையிலிருந்து வெகு வேகமாய் இறங்கி வருவதைக் கண்டு பயந்து போய்விட்டது. பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே பர்வத சிகரப்பிரதேசத்தில் நீலாகாயத்தின் கீழ் பீரங்கிகுண்டுகளுடன் ஆங்கிலேய ஸைந்யம் பிரகாசித்தது. அப்பொழுது வைஷ்ணவ ஸைந்யம் உச்சஸ்வரத்தில்,

> துமி வித்யா துமி பக்தி,
> துமி மா பாஹுதே சக்தி
> த்வம் ஹி ப்ராணா: சரீரே
> நீயே வித்தை நீயே சக்தி.
> தடந்தோளகலாச் சத்தி நீயம்மே!
> உடலகத்திருக்கும் உயிரு மந்நீயே.

என்று பாடியது. ஆனால் ஆங்கிலேயருடைய பீரங்கி குண்டுகளின் முழக்கத்தில் அந்த மகாகீத சத்தம் முழுகிப்போய் விட்டது. ஆயிரக்கணக்கான ஸந்தானர்கள் கொல்லப்பட்டும்

காயமடைந்தும் அசுவங்களுடனும் ஆயுதங்களுடனும் பர்வதபூமியில் விழுந்து போயினர். மறுபடியும் அந்த பீரங்கிகுண்டுகள் பூம் பூம் பூம் என முழங்கிகொண்டு, ததீசி மஹரிஷியின் முதுகெலும்பிலிருந்தெடுத்த தேவர்களின் வஜ்ராயுதத்தையும் பழித்துக், கடலில் எழும் அலைகளின் ஆரவாரத்தையும் துச்சமாக்கி, ஆங்கிலேயரின் வஜ்ராயுதமெனத் திகழ்ந்தன. வயல்களில் பக்குவமான பயிர்கள் குடியானவருடைய அரிவாளால் அறுக்கப் படுவது போல், ஸந்தான ஸைந்யம் அந்த பீரங்கிகுண்டுகளால் அறுப்புண்டு தரைமிசை சாயலாயின. அதைத்தடுக்க ஜீவாநந்தனும் மகேந்திரனும் செய்த பிரயத்தினங்கள் வீணேயாயின. உருண்டுவிழும் கற்குண்டுகளைப்போல் ஸந்தானர்கள் குன்றினின்றும் கீழ் நோக்கித்தாவி நாலாபக்கத்திலும் பறந்தோடினர். அப்பொழுது அவர்களெல்லாரையும் ஒரே யடியாய் ஹதம் செய்யும்பொருட்டு, வெள்ளைக்காரர் "ஹுர்ரே! ஹுர்ரே!" என்று கத்திக்கொண்டு மலையிலிருந் திறங்கினார்கள். பர்வதத்தினின்றும் புரண்டுவரும் பெரிய நீர்வீழ்ச்சிபோல் வெல்லற்கரிய பயங்கரமான அந்த பிரிட்டிஷ் ஸைந்யமானது துப்பாக்கிகளைத் தாழ்த்திக்கொண்டு ஸந்தானர்களின் பின்னால் தாவிச் சென்றது.

ஒரே யொரு தடவையே ஜீவாநந்தன் மகேந்திரனைப் பார்த்து, "இன்றே நமக்குக் கடைசி நாள், வா, இங்கேயே சாவோம்" என்றான்.

மகே.—சாவதால் வெற்றி யுண்டாகுமாயின் நான் சந்தோஷமாய்ச் சாவேன். ஆனால் வீணே சாவது வீரதர்மமன்று.

ஜீவா.—நான்வீணாகவே சாவேன். ஆயினும் யுத்தத்தில் சாவதே சிறந்ததாகும்.

என்று சொல்லி ஜீவாநந்தன் ஒரு பக்கமாய்த் திரும்பி நின்று 'எவர்கள் ஹரிநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டே சாவதற்

இஷ்டமுள்ளவர்களோ அவர்கள் என்னுடன் கூடவரலாம்' என்று இரைந்து சொன்னான்.

அநேகர் முன் வந்தார்கள். ஆனால் ஜீவானந்தன் அவர்களைப் பார்த்து "அது பிரயோஜனமில்லை. நீங்கள் ஸ்ரீஹரி சாக்ஷியாகப் பிராணன் போனாலும் புறங்காட்டிப் போவதில்லை யென்று சபதம் செய்யவேண்டும்" என்றான்.

அப்பொழுது முன் வந்தவர்கள் பின்வாங்கிப்போய் விட்டனர். ஜீவானந்தன், "ஒருவரும் வரமாட்டீர்களா? சரி, நான் ஒருவனே போகிறேன்" என்றான்.

ஜீவானந்தன் குதிரையின் மீதே வெகுதூரம் மலையேறிச் சென்று பின்னாலிருந்த மகேந்திரனைப் பார்த்து, "அண்ணா! நான் போகிறேன். லோகாந்தரத்தில் சந்தித்துக் கொள்ளலாமென்று ஜீவானந்தனுடன் சொல்லவேண்டும்" என்றான்.

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அந்த வீரபுருஷன் பீரங்கி குண்டு மழையின் இடையே குதிரையை விட்டுக்கொண்டு சென்றான். இடதுகையில் வேல், வலது கையில் துப்பாக்கி, வாயில் ஹரே முராரே, ஹரே முராரே, யென்ற சத்தம். யுத்தம் செய்யும் ஆஸ்பதம் ஒன்றையும் காணோம்; இப்படிப் பட்ட சாகசத்தினால் யாதொரு பலனுமில்லை. ஆயினும் அவன் 'ஹரே முராரே' என்று பாடிக்கொண்டு சத்துரு சைந்யத்தின் நடுவிற் பிரவேசித்தான்.

ஓடிப்போய்க் கொண்டிருந்த ஸந்தானர்களை மகேந்திரன் கூப்பிட்டு, 'பாருங்கள், ஒருதரம் திரும்பி ஜீவானந்தனைப் பாருங்கள். பார்ப்பதினால் செத்துப்போக மாட்டீர்கள்" என்றான்.

சில ஸந்தானர் பின் திரும்பி ஜீவானந்தனுடைய அமானுஷச் செயலைப் பார்த்தனர். பார்த்து முதலில் வியப்புற்றனர். பிறகு, 'ஜீவானந்தனுக்குத்தான் உயிரைவிடத் தெரியுமோ? நமக்குத் தெரி

யாதா? வாருங்கள், நாமும் அவனுடன் உயிரை விட்டு வைகுண்டத்துக்குப் போவோம்.'' என்றனர்.

இதைக் கேட்டு சில ஸந்தானர் திரும்பினர். அவர்களைப் பார்த்து மற்றுஞ் சிலர் திரும்பினர். இன்னுஞ் சிலரும் அப்படியே செய்தனர். இதனால் ஒரு பெரிய ஆரவாரம் உண்டாயிற்று. இதற்குள் ஜீவாநந்தன் சத்துரு சைநியத்தின் நடுவில் நுழைந்து போய்விட்டான். மறுபடியும் அவனைப் பார்க்க முடியவில்லை.

இங்கே ரணக்களத்தில் ஸந்தாநர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே சில ஸந்தாநர் மறுபடியும் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தனர். எல்லோரும் உள்ளுக்குள், ஸந்தாநர் பக்ஷமே ஜயித்து விட்டது. ஸந்தாநர்கள் சத்துருக்களை ஓட்டிவிட்டு வருகிறார்கள், என்று தெரிந்துகொண்டு, அடியுங்கள், அடியுங்கள், என்ற கூச்சலுடன் மறுபடியும் ஆங்கிலேய சைநியத்தின் மேல்விழுந்தனர்.

ஆங்கிலேய ஸைந்யத்துக்குள்ளும் பெரிய குழப்பம் உண்டாய் விட்டது. சிப்பாய்கள் யுத்தத்தை விட்டு இரண்டு பக்கமும் ஓடலாயினர். ஆங்கிலேய சோல்ஜர்களும் துப்பாக்கிகளைத் தாழ்த்திக்கொண்டு பாசறையை நோக்கித் திரும்பினர். இதற்குக் காரண மென்னவென்று மகேந்திரன் அப்படியும் இப்படியும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே பர்வத சிகரத்தில் ஒரு பிரமாண்டமான ஸந்தாந ஸைந்யத்தைக் கண்டான். அவர்கள் வீரச் செருக்குடன் மலையிலிருந்து இறங்கிவந்துகொண்டே ஆங்கிலேய ஸைந்யத்தைப் பின்பக்கத்திலிருந்து தாக்கினர். அப்பொழுது மகேந்திரன் தன் சேனையைக் கூப்பிட்டு 'ஸந்தாநர்களே, அதோ பாருங்கள், பர்வத சிகரத்தில் எமது குருநாதனாகிய ஸத்யாநந்த பிரபுவின் கொடி பறக்கிறது. மதுகைடவர்களை மாய்த்தவரும் கம்ஸ கேசிகளைக் காய்ந்தவருமான அந்த ஸாக்ஷாத் முராரியே இன்று ரணக்களத்தில் அவதரித்து வந்தி

ருக்கிறார்! பர்வதத்தின்மேல் லக்ஷம் ஸந்தானர்கள் இருக்கிறார்கள். 'ஹரே முராரே! ஹரே முராரே!' என்று சொல்லுங்கள். எழுங்கள். எழுந்து முசல்மான்களின் மார்பைப் பிளந்தடியுங்கள், லக்ஷம் ஸந்தானர்கள் மலைமேலிருக்கிறார்கள்.'' என்றான்.

அப்பொழுது 'ஹரே முராரே' என்ற பெருங் கோஷத்தால் அந்த வனம் வனாந்தரங்களெல்லாம் நிறைந்து போயின. ஸகல ஸந்தானர்களும் முழங்கிய "மா ப்பைஹ: மா ப்பைஹ':' (मा भैः मा भैः) அதாவது 'அஞ்சேல் அஞ்சேல்' என்ற சத்தமானது காற்றாலசைக்கப்பெற்ற பனையோலைகளின் சலசலப்புடன் கலந்து, லலிதமான தாளத்வனியாகிப், பளபள வென்று பிரகாசிக்கும் ஆயுதங்களின் ஜணஜணத்காரத்தில் லயமுற்று ஸர்வ ஜீவராசிகளையும் பரவசப்படுத்தியது.

மகேந்திரனது ஸந்தான ஸைந்யவெள்ளம் செருக்குடன் மலைமேல் ஏறிச்சென்றது. அதைப்பார்த்ததும் ராஜ ஸைந்யமானது பாறைக்கல்லால் தடையுற்ற மலையருவிபோல் உள்ளங்கலங்கி அச்சமுற்று அசைவற்று நின்றுவிட்டது. இதனிடையில் ஸத்யாநந்த ப்ரஹ்மசாரி ஸ்வயமாகவே இருபத்தைந்து ஸந்தானவீரருடன் கடல்பொங்கி யெழுந்தாலன்னப் பர்வத சிகரத்திலிருந்து அவர்கள்மேல் விழுந்தார். மிகவும் கோரமான யுத்தம் விளைந்தது.

ஒன்றோடொன்று ராயும் இரண்டு பெரிய பாறைக்கற்களின் நடுவில் அகப்பட்ட அற்பமான கொசுவானது எவ்வாறு நசுங்கிப்போகுமோ, அவ்வாறு இருபுறத்தினின்றும் தாக்கிய அந்த ஸந்தான ஸைந்யத்தின் இடையில் அந்த ராஜஸைந்யம் அகப்பட்டுக்கொண்டு நசுங்குண்டு நொருங்கிப்போய்விட்டது.

உவாரன் ஹேஸ்டிங்க்ஸினிடம்போய் இந்த செய்தியைச் சொல்வதற்குக்கூட ஒருவருமின்றி எல்லோரும் மாண்டு போயினர்.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

பூர்ணிமை யிரவு!—அந்த பயங்கரமான ரணக்களம் இப்பொழுது அடங்கியமர்ந்திருந்தது. பரிகளின் படபட வென்ற சத்தமும், துப்பாக்கிகளின் தடதடவென்ற வோசையும், பீரங்கிகளின் பேரிரைச்சலும், எங்கும் நிறைந்த புகைப்படலமும் எல்லாம் அடங்கிப்போய்விட்டது. 'ஹுர்ரே' யென்று சொல்வாருமில்லை, 'ஹரி ஹரி' என்று உச்சரிப்பாருமில்லை. அங்கேகேட்ட சத்தமெல்லாம்; கேவலம் நாய் நரி கழுகுகளின் கூச்சலும், சண்டையில் காயப்பட்டு வீழ்ந்தோர் இலைப்பொழுதும் பரிதாப வோலமுமேயாம். கைபறுந்தவர் சிலர்; மண்டையுடைந்தவர் சிலர்; காலொடிந்தவர் சிலர்; சல்லடைக்கண்ணாய்த் துளைக்கப்பட்ட சரீரமுடையவர் சிலர்; குதிரைகளின் கீழ் அகப்பட்டவர் சிலர். அம்மா வென்று கதறினர் சிலர்; அய்யாவென்று அலறினர் சிலர். ஜலம் வேண்டுமென்றழுதவர் சிலர்; சாக வேண்டுமென்றவர் சிலர். வங்காளிகள், துருக்கர், ஆங்கிலர், ஹிந்துஸ்தானிகள, தெலுங்கர், தமிழர், ஆகிய எல்லோரும் தாறுமாறாய் ஓரேயிடத்தில் விழுந்துகிடந்தனர். உயிருள்ளவரும் உயிர்போனவரும் மனிதரும் குதிரைகளும் எல்லாம் கலந்து போய் ஒருவர்மேல் ஒருவர் விழுந்திருந்தனர். அந்த மாசி மாசத்துப் பூர்ணிமை யிரவில் அந்தக் கடுங்குளிரில் வெள்ளியை யுருக்கி வார்த்ததுபோல் ஒளிர்ந்த அவ்வெண்ணிலவில் அந்த ரணக்களம் மகா பயங்கரமாயிருந்தது. அங்கே வருவதற்கு ஒருவருக்கும் தைரியமுண்டாகவில்லை.

ஒருவரும் தைரியம் பண்ணிக்கொண்டு போகவில்லை. ஆயினும் அந்த நடுநிசிவேளையில் ஒரு ரமணியானவள் செல்லற்கரிய அந்த ரணக்களத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்தாள். கையில் தீவட்டியைக்கொளுத்தி வைத்துக்கொண்டு அதன் வெளிச்சத்தினால்

அந்தச் சவக்குவியலின் நடுவில் எதையோ தேடிக்கொண்டிருந்தாள். ஒவ்வொரு சவத்தின் முகத்தண்டையும் அந்தத் தீவட்டியைக் கொண்டுபோய் அதை நன்றாய்ப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு வேறோரிடத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருந்தாள். எவ்விடத்திலாவது எந்த நரசரீரமாவது செத்துப்போன குதிரையின் கீழ் விழுந்திருந்தால், அந்த யுவதி கையிலிருந்த தீவட்டியைக் கீழே வைத்து விட்டுக் குதிரையை இரண்டு கைகளாலும் புரட்டித்தள்ளி அதன் கீழுள்ள மனிததேகத்தை மேலே எடுத்துப் பார்ப்பாள். அது தான் தேடும் சரீரமன்றெனத் தெரிந்தால், மறுபடியும் தீவட்டியை யெடுத்துக்கொண்டு மற்றோரிடம் செல்வாள். அவள் இவ்வாறு அந்த ரணக்கள முழுவதும் தேடித்திரிந்தும், அவள் தேடிவந்தது எங்கும் காணப்படவில்லை. அதன்மேல் அவள் தீவட்டியைக் கீழே யெறிந்துவிட்டுப் பிணக்கூட்டம் நிறைந்து இரத்தக்களறியாயிருக்கும் தரையில் விழுந்து புரண்டு சோவென்றலறி யழுதாள். அவள்தான் சாந்தி, ஜீவாநந்தனுடைய தேகத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்தாள்.

சாந்தி புலம்பிப் புரண்டுகொண்டிருக்கும் வேளையில், அதிமதுரமும் கருணையுமான ஓர் குரல் அவள் செவியிற் பட்டது. "எழுந்திரு அம்மா, அழாதே" என்று யாரோ சொன்னது போலிருந்தது. சாந்தி திரும்பிப் பார்த்தாள். எதிரிலே நிலா வெளிச்சத்தில் ஜடாமண்டலதாரியாகிய ஓர் அத்புதமான அபூர்வ வடிவமுள்ள மகா புருஷன் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

சாந்தி அழுது கொண்டிருந்தாள். அந்த மகா புருஷன்: 'அழாதே அம்மா, உனக்காக நான் ஜீவாநந்தனுடைய தேகத்தைத் தேடித் தருகிறேன், என்னுடன் கூட வா' என்றார்.

அப்பொழுது அந்த மகா புருஷன் சாந்தியை ரணக்களத்தின் மத்தியில் அழைத்துக்கொண்டு போனார். அங்கே அளவற்ற பிணக்குவியல்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய் விழுந்திருந்தன. அதை அசைக்க சாந்தியால் முடியாமற் போயிற்று. அந்த

பலிஷ்டனாகிய மகா புருஷன் அதை யெல்லாம் தள்ளி ஒரு பிணத்தை வெளிக்கிழுத்தார். அதைப்பார்த்ததும் சாந்திக்கு இது ஜீவாநந்தனுடைய தேகமென்று தெரிந்தது. தேகமுழுவதும் காயங்கள் நிறைந்து இரத்தக்கிளறியாயிருந்தது. சாந்தி சாமானிய ஸ்திரீயைப்போல் புலம்பலாயினாள்.

அந்த மஹா புருஷன் சொன்னார்: "அழாதே அம்மா. ஜீவாநந்தன் இறந்துபோனது நிச்சயந்தானா? அவன் உடம்பை ஜாக்கிரதையாய் சோதித்துப்பார். முதலில் நாடியைப் பிடித்துப் பார்."

சாந்தி நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தாள். அதில் கொஞ்சமாவது ஓட்டமேயில்லை. அந்த மகா புருஷன்: "மார்பில் கைவைத்துப் பார்." என்று சொல்ல, சாந்தி அவ்வாறே செய்தாள். அது கொஞ்சமேனும் அடித்துக் கொள்ளவில்லை. எல்லாம் சில்லிட்டுப் போயிற்று. அப்பொழுது அந்த மகா புருஷன், "நாசித்துவாரங்களில் கைவைத்துக் கொஞ்சமாவது மூச்சுவருகிறதா பார்." என்றார்.

சாந்தி அப்படியே செய்தாள். அங்கும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. அதன்மேல் அந்த மகான்: "மறுபடியும் பார். வாயில் உஷ்ணமிருக்கிறதா வென்று விரலைக் கொடுத்துப்பார்." என, அவர் சொன்னபடியே சாந்தி செய்து பார்த்து, "நன்றாய்த் தெரியவில்லை" என்றாள். அவளுக்கப்பொழுது ஆசையால் பாதி நம்பிக்கை யுண்டாயிற்று.

மகாபுருஷன் தமதிடது கையால் அந்த தேகத்தைத் தொட்டுப்பார்த்து "நீ பயத்தினால் விறைத்துப் போயிருப்பதால் உனக்கு நன்றாய்த் தெரியவில்லை. சரீரத்தில் இன்னும் உஷ்ணமிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மறுபடியும் பார்" என்றார்.

சாந்தி மறுபடியும் நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தாள். நாடியில் கொஞ்சம் ஓட்டம் உண்டாயிற்று. அவள் வியப்புற்று மார்

பின்மேல் கைவைத்துப் பார்த்தாள். இருதயம் படபடவென் றடித்துக்கொண்டிருந்தது. மூக்கண்டை விரலை வைத்துப் பார்க்க மூச்சாடிக்கொண்டிருந்தது. வாயிலும் உஷ்ணமிருந்தது. சாந்தி ஆச்சரிய பரவசமுற்று "பிராணன் இருந்ததோ? அல்லது புதிதாய் வந்து புகுந்ததோ?" என்றாள்.

மகா புருஷன்: "அப்படி யொருகாலுமிராது. நீ இவனா யெழுப்பியழைத்துக்கொண்டு அதோ தெரிகிற புஷ்கரிணிக்கு வருவையா ? நான் வைத்தியன், இவருக்கு சிகிச்சை செய் வேன்." என்றார்.

சாந்தி அநாயாஸமாய் ஜீவாநந்தனை இடுப்பிலெடுத்துக் கொண்டு போனாள். வைத்தியர் "குளத்துக் கெடுத்துக்கொண்டு போய் இரத்தத்தை யெல்லாம் கழுவிவிடு. நான் சில ஔஷதங் களை யெடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்றார். சாந்தி அவ் வாறே குளத்துக்குப் போய்க் கழுவிக் கொண்டிருக்கையில், வைத்தியர் காட்டுச் செடிகளையும் கொடிகளையும் இடித்துச் சாறெடுத்து அதைக் கொண்டுவந்து காயங்களின்மேல் பூசி ஜீவாநந்தனுடைய தேகத்தைத் தம் கையால் சிறிது நேரம் தட விக்கொடுத்தார். அப்பொழுது ஜீவாநந்தன் பெருமூச்சுவிட்டு, எழுந்துட்கார்ந்தான். சாந்தியைப் பார்த்து, "யுத்தத்தில் யாருக்கு வெற்றி யுண்டாயிற்று?" என்றான்.

"உங்களுக்கே வெற்றி யுண்டாயிற்று. இந்த மஹா புருஷ னுக்கு ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்யுங்கள்" என்றாள் சாந்தி. அப்பொழுதவ்விருவரும் பார்க்கையில் அங்கே ஒரு வரையுங் காணோம். யாருக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறது?

சமீபத்தில் ஜயசாலிகளான ஸந்தாந வீரர்களின் கோலா ஹல சத்தம் கேட்டது. ஆனால் சாந்தியாவது ஜீவாநந்தனாவது அங்கே போக எழுந்திருக்கவில்லை. அந்தப் பூர்ண சந்திரனு டைய கிரணங்களால் பளபள வென்று பிரகாசிக்கும் புஷ்கரிணி

யின் படிக்கட்டுகளிலேயே உட்கார்ந்திருந்தனர். ஜீவாநந்தனுடைய தேகம் ஔஷதத்தின் விசேஷ குணத்தால் சொற்ப நேரத்துக்குள்ளாகவே சொஸ்தமாகிக்கொண்டு வந்தது. அவன், "சாந்தி! அந்த வைத்தியருடைய ஔஷதத்தின் குணம் மகா ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே. இனி என் தேகத்தில் கொஞ்சமேனும் வேதனையாவது சிரமமாவது இல்லவே யில்லை. இப்பொழுது எங்கே வேணுமானாலும் வருகிறேன், வா. அதோபார்! ஸந்தாநர்களின் ஜய கோலாஹல த்வனி கேட்கிறது பார்'' என்றான். சாந்தி சொன்னாள், "இனி அவ்விடத்திற்குப் போகவேண்டியதில்லை. மாதாவின் காரியம் நிறைவேறிவிட்டது. இந்த தேசமும் ஸந்தாநர்களின் அதிகாரத்துக்குள் வந்து விட்டது. நமக்கு ராஜ்யத்தில் பாகம் வேண்டாம். இனியேன் நாம் அங்கே போகவேண்டும்?''

ஜீவா:—புஜபலத்தால் ஜயித்ததை புஜபலத்தாலேயே காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டாமா?

சாந்தி:—காப்பாற்றி வைத்துக்கொள்வதற்கு மகேந்திரன் இருக்கிறான். ஸத்யாநந்தரும் சுவயமாகவே இருக்கிறார். உங்கள் பாபத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாக நீங்கள் ஸந்தான தர்மத்தின் பொருட்டு தேகத்தியாகம் செய்து கொண்டீர்கள். இப்பொழுது மீண்டும் பிராப்தியான இந்த தேகத்திலே ஸந்தாநர்களுக்கு யாதொரு அதிகாரமும் கிடையாது. நாம் ஸந்தாநர்களுக்குச் செத்தவர்களே. இப்பொழுது நம்மை ஸந்தாநர்கள் பார்த்தால் 'ஜீவாநந்தன் யுத்த சமயத்தில் பிராயச்சித்தத்துக்காக பயந்தோடிப்போய் ஒளித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்பொழுது நமக்கு ஜயமுண்டானதைப் பார்த்து ராஜ்யத்தில் பங்கு பெற வந்திருக்கிறான்' என்பார்கள்.

ஜீவா:—அதெப்படி சாந்தி! லோகாபவாதத்துக்குப் பயந்து நாம் செய்யவேண்டிய காரியங்களை விட்டுவிட வேண்டுமோ?

மாத்ரு கைங்கரியமே என் கடமை. யார் என்ன சொன்னுலும் நான் மாத்ருகைங்கரியத்தை விடமாட்டேன்.

சாந்தி:—அதற்கு உங்களுக்கு இனி யதிகாரம் கிடையாது. ஏனெனில் நீங்கள் மாத்ருஸேவையின் பொருட்டல்லவோ சரீரத்தியாகம் செய்தீர்கள்; மறுபடியும் மாத்ருஸேவை செய்ய வேண்டுமானுல் உங்கள் பிராயச்சித்தம் பயனற்றதாகும். மாத்ருகைங்கரியம் புரிகிறதினுலுண்டாகும் மகிழ்ச்சியை இழப்பதன்றே இந்த பிராயச்சித்தத்தின் பிரதானமான அம்சம். இல்லாவிட்டால், துச்சமான இந்தப் பிராணனை விடுவது ஒரு பெரிய காரியமா?

ஜீவா:—ஆழ ஆராய்ந்து சாரத்தை யுணரும் சக்தி உனக்கே யுள்ளது. நான் இந்தப் பிராயச்சித்தத்தை அசம்பூர்ணமாக விடமாட்டேன். என்னுடைய சிறந்த சுகமெல்லாம் ஸந்தான தர்மத்திலேயே—ஆகவே அந்த சுகத்தையே நான் பரித்தியாகம் செய்வேன். ஆனுல் பரித்தியாகம் செய்துவிட்டுப் போவதெங்கே? மாத்ருஸேவையை ஒழித்துவிட்டு வீட்டுக்குப்போய் சுக போகங்களை அநுபவிப்பது சரியாகாதே.

சாந்தி:—அப்படியா நான் சொல்வேன்? சீ! நாம் இனி ஒருகாலும் இல்லறத்தில் இரோம். இப்படியே இருவரும் ஸந்ந்யாஸிகளாயிருக்கக் கடவோம்—இருந்து நித்ய பிரஹ்மசரிய விரதத்தைக் கைக்கொள்வோம். வாருங்கள், தேச தேசமாய்ச் சென்று தீர்த்தயாத்திரை செய்வோம்.

ஜீவா:—அதன் பிறகு?

சாந்தி:—அதன் பிறகு ஹிமாசலத்தில் பர்ணசாலை அமைத்துக்கொண்டு பகவானை யாராதிப்போம். எமது மாதாவுக்கு மங்களமுண்டாகுமாறு வரங்கேட்போம்.

அதன்மேல் அவ்விருவரும் எழுந்து ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்துக்கொண்டு வெண்ணிலவெரிக்கும் அந்நடு நிசியில் அநந்த வெளியில் நடந்து சென்று மறைந்து போயினர்.

அன்னையே! அவர்கள் மீண்டும் வருவரோ? ஜீவாநந்தனைப் போன்ற புத்திரனையும் சாந்தியைப் போன்ற புத்திரியையும் மீண்டும் உன் கர்ப்பத்திற் பெறுவையோ?

எட்டாம் அத்தியாயம்.

ஸத்யாநந்த ப்ரஹ்மசாரி ரணக்களத்தினின்றும் ஒருவரோடும் ஒன்றும் சொல்லாமல் ஆநந்தமடத்துக்குப் போய்விட்டார். அங்கே நடுநிசியில் விஷ்ணுவாலயத்தில் மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து தியானத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அப்பொழுது அந்த வைத்தியர் அவ்விடத்துக்கு வந்து தரிசனமளித்தார். அவரைப் பார்த்து ஸத்யாநந்தர் எழுந்து நமஸ்கரித்தார்.

வைத்தியர்:—இன்று மாசிப் பூர்ணிமை.

ஸத்யா:—எழுந்தருள்! அடியேன் ஸித்தமாயிருக்கிறேன். ஆனால் ஐயனே, அடியேனுக்கோர் ஆசங்கையுள்ளது. அதை நிவர்த்தி செய்யவேண்டும். அடியேன் எந்த க்ஷணத்தில் ரணஜயம் பெற்று ஸநாதந தர்மத்தின் மகிமையை நிஷ்கண்டகமாய் விளங்கச்செய்தேனோ, அந்த க்ஷணத்திலேயே அடியேனை இந்தக் காரியத்தினின்றும் விலகிவரும்படி ஆக்ஞாபிப்பதேனோ?

வைத்தியர்.—உன் காரியம் நிறைவேறிவிட்டது. முசல்மான் ராஜ்யம் முடிவெய்தி விட்டது. இனி நீ செய்யவேண்டியதொன்றுமில்லை. வீணே ஜீவவதை செய்வதில் என்ன பிரயோஜனம் ?

ஸத்யா.—முஸல்மான் ராஜ்யம் முடிந்துபோய்விட்டது வாஸ்தவமே, ஆயினும் ஹிந்துராஜ்யம் ஸ்தாபிதமாகவில்லையே. இன்னும் கல்கத்தாவில் ஆங்கிலேயரே பிரபலமாயிருக்கிறார்களே.

வைத்தியர்.—ஹிந்து ராஜ்யம் இப்பொழுது ஸ்தாபிதமாகாது. இப்பொழுது நீயிருந்தால் வீணே உயிர்ச்சேதம்தான் உண்டாகும்! ஆகையால் வந்துவிடு.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் ஸத்யாநந்தர் கூரிய வேதனையால் துளைக்கப்பட்டவராய், "ஹே ப்ரபோ! ஹிந்துராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கப்பெருவிடில், எவர் ராஜாவாக இருப்பவர்? மறுபடியும் துருக்கர்களே ராஜ்யத்துக்கு வருவார்களா?" என்றூர்.

வைத்தியர்.—இல்லை. இப்பொழுது ஆங்கிலேயரே அரசராவார்கள்.

ஸத்யாநந்தரின் இருவிழிகளினின்றும் நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகியது. அவர் மேலே விளங்கும் மாத்ருஸ்வரூபிணியான ஜந்மபூமியின் பிரதிமையின் பக்கமாய்த்திரும்பிக் கைகூப்பிக்கொண்டு கண்ணீரால் அடைத்த குரலுடன், "தாயே, நான் எவ்வளவோ பக்தி சிரத்தையாய்ப் பாடுபட்டும் உன்னை உத்தாரணம் செய்யாமற்போனேன், மறுபடியும் நீ மிலேச்சர்களின் கையிலேயே விழப்போகிருய், ஸந்தாநர்களின் அபராதத்தை மன்னித்தருள். ஐயோ, தாயே! இன்றே ரணக்களத்தில் என் பிராணன் போயிருக்கக்கூடாதா?" என்று புலம்பி முறையிட்டார்.

வைத்தியர்.—ஸத்யாநந்தா! விசனப்படவேண்டாம். நீ புத்திப்பிரமைகொண்டு கள்ளத்தொழிலின் மூலமாகப் பொருள் சம்பாதித்து ரணஜயம் பெற்ருய். பாபத்தினின்றும் புண்ணிய பலன் உண்டாகாதல்லவா? ஆகையினுலேயே உன்னுல் தேசோத்தாரணம் செய்ய முடியாமற்போயிற்று. ஆயினும் இனி நடப்பதெல்லாம் நன்மையேயாகும். ஆங்கிலேயர் அரசராகாவிடில் ஆரிய ஸநாதந தர்மத்தின் (ஹிந்துமதத்தின்) புநருத்தாரணம் நிறைவேருது. நான் சொல்வதைக் கவனமாய்க் கேள்—இவ்விஷயத்தில் மஹாபுருஷர்களின் கருத்தை உனக்

குணர்த்துகின்றேன். முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களின் வணக்கம் ஸநாதந தர்மமன்று. அது நிகிருஷ்டமான லௌகிக பாமரமதம். அதன் பிரபாவத்தினுலேயே மிலேச்சரால் ஹிந்துமதமென்று வழங்கப்பெறும் உண்மையான ஸநாதந தர்மம் ஒழிந்து போய்விட்டது. உண்மையான ஹிந்துமதம் ஞானாத்மகமானது, சர்மாத்மகமானதன்று. அந்த ஞானம் இருவகைத்து; பஹிர்முகம் அந்தர்முகமென. அந்தர் முக விஷயமான ஞானமே ஸநாதநதர்மத்தின் பிரதானபாகம். பஹிர்விஷயமான ஞானம் முதலில் உண்டானுலன்றி அந்தர் விஷய ஞானம் உண்டாவதரிது. ஸ்தூலமின்னதென்றறியாவிடில் ஸூக்ஷ்மமின்னதென்றறிய முடியாது. இப்பொழுது இந்த தேசத்திலே வெகுகாலமாக பஹிர் விஷயமான ஞானம் அருகிப் போய்விட்டது. அத்துடன் சுத்தமான ஹிந்துமதமும் போய்விட்டது. அதைப் புநருத்தாரணம் செய்ய வேண்டுமாயின், முதலில் பஹிர்விஷயஞானத்தைப் பரவச்செய்யவேண்டும். அந்த ஞானம் இப்பொழுது இந்த தேசத்திலில்லை, அதையறிந்து கற்பிப்போருமில்லை. ஜனங்களுக்குக் கற்பிக்கும் சாமார்த்தியமும் நம்மிடத்தில் இல்லை. ஆகவே பஹிர் விஷயஞானம் வேறுதேசத்திலிருந்தே வரவேண்டும். ஆங்கிலேயரோ பஹிர்விஷய ஞானத்திலும் சாஸ்திரங்களிலும் மகா பண்டிதர்கள். ஜனங்களுக்குக் கற்பிப்பதிலும் ஸமர்த்தராயிருக்கின்றனர். ஆகையால் ஆங்கிலேயரே நமக்கரசராகவேண்டும். ஆங்கிலக் கல்விப்பயிற்சியால் நம் தேசத்தார் பஹிர் விஷயதத்துவங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்பாராயின், அதன் மூலமாய் அந்தர்முக தத்துவங்களையும் எளிதில் உணர்வார்கள். அப்பொழுது ஸநாதந தர்மம் பரவுவதற்கு யாதோர் இடையூறுமிராது. அப்பொழுது மெய்ச்சமயம் தானுகவே மேலோங்கி ஸ்வயம் பிரகாசமாய்த் திகழும். அஃதெவ்வாறாகும் வரையிலும், ஹிந்துக்கள் அறிவிலும் குணத்திலும் திறனிலும் பெருமை யடைகிற வரையிலும், ஆங்கிலேய அர

சாட்சியே அசூயமாயிருக்கும். அவர்களது அரசாட்சியிலே பிரஜைகள் சுகமடைந்து அவரவர் மதங்களை நிர்ப்பந்தமின்றி அநுசரிப்பார்கள். நீ புத்திசாலி, இதையெல்லாம் நன்ருய் ஆலோசித்து ஆங்கிலேயருடன் யுத்தம்செய்வதை நிறுத்தி என்னுடன் கூட வந்துவிடு.

ஸத்யா. — ஆங்கிலேயரே எமக்கரசராகவேண்டுமென்பது தேவரீரின் அபிலாஷையாயின், இந்த தருணத்தில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்குட்படுவதே தேசத்துக்கு உண்மையில் க்ஷேமகரமாயின், இந்த கோரமான யுத்தகாரியத்தில் என்னை யேன் ஏவினீர்கள்?

மஹாபுருஷன் — ஆங்கிலேயர் இப்பொழுது வர்த்தகராயிருக்கின்றனர். பொருளீட்டுவதிலே புத்திசெலுத்துகிறவர்கள். ராஜ்ய பாரத்தை வஹிக்க இஷ்டமற்றவராயிருக்கின்றனர். ஆயினும் அவர்கள் இந்த ஸந்தாந ஸந்யாஸிகள் செய்த வித்ரோஹம் காரணமாகவே ராஜ்யபாரத்தை வஹிக்கவேண்டிவரும். ஏனெனில் அரசாட்சி செலுத்தினுலன்றிப் பொருள் அமோகமாய்ச் சேராதென்றவர்களுக்குத் தெரியும். ஆங்கிலேயர் ராஜ்யாபிஷேகம் பெறுவதற்கே இந்த வித்ரோஹம் (Rebellion) கிளம்பியது. இனி என்னுடன் வா, ஞானோதயமானபின் நீயே சகலத்தையும் அறிந்துகொள்வாய்.

ஸத்யா.—மஹா ப்ரபோ! எனக்கு ஞானலாபத்தில் அபிருசியில்லை. ஞானத்துடன் எனக்கென்ன வேலை? நான் எந்த விரதத்தில் தீக்ஷைபெற்றேனே அந்த விரதத்தை வழுவற அநுஷ்டித்து வருவேன். என் விரதமாகிய மாத்ருபக்தி மாருதிருக்கவேண்டுமென்று ஆசீர்வாதம் செய்தருளுங்கள்.

மஹாபுருஷன்.—உன் விரதம் நிறைவேறிவிட்டது. மாதாவின் மங்களத்தை ஸாதித்துவிட்டாய். ஆங்கிலேய ராஜ்யத்தை ஸ்தா

பனம் செய்துவிட்டாய். இனி யுத்தத்தை நிறுத்திவிடு. பிரஜைகள் பயிரிடும் காரியங்களிற் பிரவேசிப்பாராக. பிருதிவி 'ஸஸ்யசாலினி' யாகுக. (அதாவது இந்த பூமி பயிர்த்திரளுடன் பொலிக.) ஜனங்களின் செல்வம் செழித்தோங்குக.

ஸத்யாநந்தரின் கண்களினின்று தீப்பொறி பறந்தன. அவர் "பகைவரின் ரத்தத்தால் புவியை நனைத்து 'ஸஸ்யசாலினி' யாக்குவேன்" என்றார்.

மஹாபுருஷன்.—பகைவர் யார்? இனிப் பகைவரே இல்லை. ஆங்கிலேயர் நமக்கு மித்திரர்கள். அன்றியும் வாஸ்தவமாகவே ஆங்கிலேயருடன் யுத்தம்செய்து ஜயித்துவரும் சக்தி ஒருவருக்கு மில்லை.

ஸத்யா.—இல்லாவிடில், இந்த மாத்ரு விக்கிரஹத்தின் முன்பாகவே நான் பிராணத்தியாகம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன்.

மஹாபுருஷன்.—அப்படி செய்வது கேவலம் அஞ்ஞானத்தினாலேயே; வா என்னுடன்; ஞானம் பெறுவாய். ஹிமாலயத்தில் மாத்ரு மந்திரம் (அம்பிகையாலயம்) ஒன்றிருக்கிறது. அங்கிருந்தே உனக்கு மாத்ரு மூர்த்தியைக் காட்டுகின்றேன்.

இவ்வாறு மொழிந்துகொண்டே அந்த மஹாபுருஷன் ஸத்யாநந்தரின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டார். ஆகா என்ன அபூர்வமான காட்சி! அந்த கம்பீரமான விஷ்ணுவாலயத்திலே, அந்தப் 'பச்சைமா மலைபோல் மேனிப் பவளவாய்க் கமலச்செங்கண்' ணுடைய பரந்தாமனது சதுர்ப்புஜ திவ்ய மங்கள விக்கிரகத்தின் திவ்ய ஸந்நிதானத்திலே, அந்தப் பரம ஸாத்விகமான பிராஹ்ம முகூர்த்தத்தில் மங்கலாயொளிர்ந்த நிலவின் வெளிச்சத்திலே, மகாமேதாவிகளான ஒளிபொருந்திய அவ்விரு புருஷவடிவங்களும் ஒருவர் கையை யொருவர் பிடித்துக்கொண்டு

நின்றனர். எவர் கையை எவர் பிடித்துக்கொண்டிருந்தனர்? ஞானம் வந்து பக்தியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பது போலவும், தர்மம் வந்து கர்மத்தின் கையைப்பிடித்துக் கொண்டிருப்பது போலவும், நிவிருத்தியானது பிரவிருத்தியின் கையைப்பிடித்துக் கொண்டிருப்பதுபோலவும், கல்யாணி சாந்தியின் கையைப்பிடித்துக்கொண்டிருப்பது போலவும் இருந்தது! இந்த ஸத்யாநந்தனே சாந்தி; இந்த மகாபுருஷனே கல்யாணி. ஸத்யாநந்தனே பிரவிருத்தி; மகாபுருஷனே நிவிருத்தி.

நிவிருத்தி வந்து பிரவிருத்தியை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டது.

முற்றிற்று.

வந்தே மாதரம்.

அநுபந்தம்

சந்நியாசிக் கலஹத்தின் வரலாறு.

'க்ளிக் மெம்வார்ஸ்' என்ற புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கும் வாரன் ஹேஸ்டிங்க்ஸ் கடிதங்களிலிருந்து இது எழுதப்பட்டதாகும்.

ஜகந்நாத க்ஷேத்திரத்திற்கு யாத்திரைபோகும் உத்தேசத்துடன் ஆயிரக்கணக்காயும் சிற்சில சமயங்களில் பதினாயிரக் கணக்காயும் அலைந்து திரியும் பக்கிரிகளான (Fakirs) சந்நியாசிகள் பிரதி வருஷத்திலு மிக்காலத்தில் இம்மாகாணத்தின்கண் ஒன்று சேருவதையும், அப்படிச் சேருங்கால் அந்தச் சந்நியாசிகளால் நேரும் பெருத்த தொந்தரவுகளையும், நீங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். மூவாயிரம் பேர்கொண்ட இக்கொள்ளைக்காரக் கூட்டம் ரங்கப்பூருக்கருகில் தங்கியிருப்பதாகக் கேள்வியுற்ற காப்டன் டாமஸ் எனும் திறமைவாய்ந்த ஆபீஸரொருவர் சிற்சில பர்கனா சிப்பாய்களுடன் சென்று அக்கூட்டத்தை எதிர்த்த போது, தம்முயிரையே யிழந்துவிட்டார். இதனாலே அவர்களைப் பற்றி எங்கும் அதிகமாய்ப் பேச்சுக்கு மிடமுண்டாயிற்று. வட ஜில்லாக்களில் அவர்களது குறையாட்டத்தினால் ரெவினியூவுக்கும் சிறிது குந்தகம் நேரிட்டிருக்கின்றது; எனினும் கோர்ட் அவ் டைரெக்டர்களினால் விதிதமாக்கிப் புதிதா யேற்படுத்தப்பட்ட சிப்பாய்களின் தொகுதியால் மாகாணத்தில் மனவமைதி மேலிட்டு இத்தகைய அக்கிரமங்களுக்கு இடமிருக்க மாட்டாதென்று நம்புகிறேன்.

இந்த வருஷம் நம் மாகாணத்திலேயே யுத்த சந்தத்தோற்றமிருந்திருக்கின்றது. போக்கிரித்தனமுள்ள பர்கனா சிப்பாய்களின் இரண்டு பிரிவினரைத் தோற்கடித்த சந்நியாசிகள் நம்

மாகாணத்தில் நிறைந்திருப்பதே இதற்குக் காரணம். தோற் கடித்ததோடு அந்தச் சிப்பாய்ப்படைத்தலைமையை வகித்திருந்த இரண்டு ஆபீஸர்களையும் வெட்டிவிட்டார்கள். ஒருவர் தான் காப்டின் டாமஸ் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இப்போது ப்ரிகேட் சிப்பாய்கள் கொண்ட நான்கு படாலியன் துருப்புகள் அவர்களைத் துரத்திப்போயிருக்கின்றனர். இவர்களுக்குக் கூடா ரங்கள் இல்லை; துணிகளுமில்லை; அவர்களது ஓட்டத்தைத் தடுக்க இவர்களால் நிற்கமுடியாது; ஆனாலும் சமீபமாகவே யிருந்து பின் தொடருமிடத்து அவர்களால் கடக்க முடியாத நதிகள் வரும்போது அவர்கள் அடைப்பட்டுப் போவார்கள்; அப்போது அவர்களுட் சிலருக்கு புத்திவரும்படி செய்துகாட் டலாமென்று நம்புகிறேன்.

இந்த ஜனங்களின் சரிதை வெகு விநோதமானது; திபேத் துக் குன்றுகளுக்குத் தெற்காய்க் காபூலிலிருந்து சீனதேசம் வரைக்குமுள்ள பிரதேசத்திற் குடிகொண்டிருக்கிறார்கள்; அவர் கள் அநேகமாய் நிர்வாணமாய் சஞ்சரிப்பது வழக்கம்; அவர் களுக்குக் குறிப்பிட்ட நகரங்களில்லை; குடும்பங்களும் கிடையா; ஆனால் அவர்கள் சஞ்சரிக்கும் இடங்களில் இருக்கக்கூடிய தேகவலிமை பொருந்திய இளைஞர்களைத் திரட்டுத்தனமாய்க் கொண்டு போய்த் தம் ஜனத்தொகையை அதிகமாக்கித் திரி வார்கள். இவ்விதமாக இடத்திற் கிடமாய்த் திரியுமிவர்களே பலிஷ்டமான தேக ஆகிருதியுடனும் அதிக சுறுசுறுப்புடனும் இந்தியாவில் காணப்படுகிறார்கள். அநேகர் வியாபாரிகளாயு மிருக்கின்றனர். அவர்கள் பெரும்பாலும் யாத்திரிகர்களானபடி யால் அவர்களை எல்லாச்சாதியரும் பக்தியுடன் போற்றுகிறார் கள். அதனாலேயே அவர்களுக் கெதிராக இந்ததேசத்தினின்று அவர்களைப் பற்றிய ஆச்சரியமான சமாசாரமெதையும் அறியக் கூடவில்லை. இதற்காகவேண்டி வெகு கண்டிதமான கட்டளை கள் ஏற்பட்டிருந்தாலும், அப்போதுதான் அவர்கள் சுவர்க்கத்தி லிருந்து குதித்தவர் போல் மாகாணத்தி லாங்காங்கு காணப்படு

கின்றனர்; சாதாரணமாகவே அவர்கள் தேகவலுக் கொண்டவர்; தைரிய மிருந்தவர்; எதனிலும் தமக்குப் பெருமை வரவேண்டு மெனும் ஆர்வமிருந்தவர். இவ்விதமான விசேஷங்கள் கொண்ட வரானவர் இந்துஸ்தானத்துக் குறி சொல்வோரெனப் பெயர் புனைந்த சந்நியாசிகள்.

பர்கனு சிப்பாய்களனைவரையும் கலைத்துவிட்டு எல்லைப் புறங்களில் மாகாணப் பாதுகாப்புக்காக பிரிகேட் சிப்பாய்களை அமர்த்தியிருக்கிறோம். மூன்றுமாதத்திற் கொருவிசை இவர்கள் விடுவிக்கப்படுவோர்கள். இதனாலே நம்முடைய ஜனங்களுக்குள் மனவமைதி கெட்டுப்போகாதிருப்பதுடன் அவர்களுக்குள் துன்பமதிகரியாது முரடரிடம் அவஸ்தைப்படுவதும் குறையு மென்று நம்புகிறேன்.

சந்நியாசிப் பக்கிரிகள் கம்பெனியாருக்குச் சொந்தமான ஸ்தலங்களை விட்டுப் பெயர்ந்துபோனார்களென்று எனது கடைசிக் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அப்போது எனக்கெட்டிய செய்திகளால் நான் அவ்விதமாகவே நினைக்கவேண்டியிருந்தது. ஆனால் பிரஹ்மபுத்ரா நதியைத் தாண்ட அவர்களால் முடியவில்லையோ, அல்லது தாம் மனத்திற்கொண்ட எண்ணத்தை மாற்றிவிட்டார்களோ என்னவோ, நாமறிகிலேம்; எனினும் திடீரென்று ரங்கபூர், தினாஜ்பூர், இவ்விரு டிவிஷன்களிலும் கூட்டம் கூட்டமாய்த் திரும்பிவிட்டார்கள். கூட்டமொன்றுக்கு இரண்டாயிரம் அல்லது மூவாயிரம்பேர்கள் கூட விருந்தனர். சந்நியாசிக்கூட்டங்கள் ஜில்லாவுக்குள் வருமிடத்து அச்செய்தியை ஜில்லாவாசிகள் உடனே அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றும், இல்லாவிடின் வெகு கண்டிதமான தண்டனைக்கு உள்ளாகவேண்டி வருமென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தும், இந்த ஜில்லாவாசிகள் மேற்படி சந்நியாசிகளைத் தேவர்களென்று மதித்து ஜில்லாவுக்குள் அவர்கள் வந்ததை அதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்காமல் இருக்கிறார்கள். இதனாலே ஜில்

லாவின் மத்திய பாகத்தில் சந்நியாசிகள் வர வசதியுமுண்டாய் விட்டது. ஜில்லா ஜனங்கள் செய்த குற்றத்திற்காக அவர் களைத் தண்டிக்க இச்சந்நியாசிகள் அப்போதே விண்ணிலிருந்து இறங்கினவராக ஜனங்கள் கருதுகிறார்கள். இந்தச் சந்நியாசி களில் ஒரு கூட்டத்தவர் காப்டின் எட்வர்ட்ஸினால் தலைமை ஸ்தானம் வகித்து நடத்தப்பட்ட ஒரு சிறுபடையை எதிர்க்கவும், நமது சிப்பாய்கள் கொஞ்சம் இடைவெளி விடலாயினர்; காப் டின் எட்வர்ட்ஸும் உயிரிழந்தனர். அந்தப் படையிலிருந்தவ ரெல்லோரும் பர்க்காண சிப்பாய்கள் ; சண்டைக்காலங்களில் தைரியம் கொள்ளச் சக்தியற்றவர்; நன்னடத்தை யுள்ளவரல் லர்; மேலேசொன்ன ஜயத்தினால் சந்நியாசிகளின் மனம் பூரி த்து ஜில்லாவைக் கொள்ளைகொள்ள வாரம்பித்தனரென்றும் கேள்விப்படுகிறேன். 12-வது பட்டாளத்து சிப்பாய்களோ டிருந்த காப்டின் ஸ்டேவர்ட் சந்நியாசிகள் வந்து விட்டதாகத் தம் செவிக்கெட்டியதும் தம் படையுடன் பின்தொடர்ந்து செல்லத் தயங்குவதில்லையானாலும், அப்படிப் பின்தொடர்ந்து செல்வதனா லுண்டாகும் பிரயோசனம் மட்டும் விளங்கவில்லை; எனவே காப்டின் ஸ்டேவர்ட் போய்ச்சேருவதற்குள் சந்நியாசி கள் அவ்விடத்திலிருந்து பெயர்ந்து விடுவார்கள். இதை நான் கேள்விப்பட்டதும், காப்டின் ஸ்டேவர்ட்டுடன் கலந்துகொள்ளு மாறு தக்ஷணமே பர்ஹாம்பூரிலிருந்து ஒரு பட்டாளம் புறப்பட் டுச் செல்லும்படி உத்தரவிட்டேன்; சமயத்திற்குத் தக்கவாறு சந்நியாசிகளைப் பிடிப்பதில் முயற்சிக்கவும் கூறியிருந்தேன். இதுவுமன்றி, சந்நியாசிகள் வழக்கமாய்ப் போகும் பூர்ணியா மாகாணத்து வடக்கெல்லை வழியாகப்போய், அவர்கள் அம்மார் க்கமாய்ப் போயிருக்குமிடத்து அவர்களைப் பின்பற்றும்படி தினாஜ்பூரிலிருந்து ஒரு சைந்நியம் திர்ஹூத் வழியாகப்போகு ம்படி கட்டளையிட்டிருந்தேன். அத்தோடுகூட சமயம் வாய்க்கு மானால் கூச்பிஹாருக்குச் சென்று காப்டின் ஜோன்ஸோடு கலந்து கொள்ளும்படிக்கும் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

பூர்னியா மாகாணத்திற்குள் சந்நியாசிகள் பலர் புகுந்து கூட்டங்கூட்டமாய் அநேக கிராமங்களை எரித்தும் அழித்தும் விட்டமையால் புதிதாய் அமர்த்திய சாலாட்படையுடன் காப்டன் ப்ரூக் என்பவர் ராஜ்மஹாலுக் கருகிலுள்ள பானிடிக்கு வந்திருப்பதாய்த் தெரிந்துகொண்டு அவருக்கு இந்த சங்கதியைக் கலெக்டர் எழுதினார். காப்டின் புரூக் உடனே நதியைக் கடந்து வருகையில் ஒரு சந்நியாசிக் கூட்டத்தவர் அம்மாகாணத்தினின்றும் தப்பிப்போமாறு கோஸாநதியைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது கண்டு அவர்களை எதிர்க்குந் தருணத்திருந்தனர்; எனினும் அவர்கள் தம்மருகில் வந்து சேருமுன் அக்கரை போய்ச் சேர்ந்து தப்பிக்கொண்டார்கள். கும்பெனியாருக்குச் சொந்தமான நாட்டினின்றும் அவர்கள் ஓடிவிட்டபோதிலும் அவர்களுக் கெதிராய் விடப்பட்டிருக்கும் நம் படைகளில் ஒன்று ஏனைய சந்நியாசிக் கூட்டத்தவரையாவது எதிர்த்து அவர்களது அக்கிரமத்திற்காகத் தண்டிப்பது நிச்சயமென்று நம்புகிறேன்.

சந்நியாசிகளால் சென்ற வருஷத்தில் நமக்கு நேரிட்டதைப்போலவே இவ்வருஷ வாரம்பத்திலிருந்து அவர்கள் நம்மைப் பயமுறுத்தி வருகிறார்கள்; முதன் முதலில் நம்மிடம் இரண்டொருவிசை அடிபட்டதை யுணர்ந்த அவர்கள், இனி போனால் அதே கேடுமென்று இப்போது வாராது அஞ்சி நிற்கிறார்கள். நமது சாதாரண சிப்பாய்களைக் கண்டால் அவர்கள் லட்சியஞ்செய்வதில்லை; காரணம் என்னவென்றால் ஓட்டத்தில் தங்களை வெல்வதற்கு எவராலும் முடியாது என்று அவர்கள் கருதியிருப்பது தான். அவர்களைத் தேசத்திலிருந்து விரட்ட இன்னும் அதி ஜாக்கிரதையான ஏற்பாடுகள் செய்யக்கருதியிருக்கிறேன்; அல்லாமலும் அவர்கள் குறிப்பிட்டுத் தங்கும் ஜாகைகளான மாகாணத்து வடகிழக்கு எல்லை வாசங்களிலிருந்து அவர்களை ஓடிப்போகும்படி யடிக்கவும் எண்ணியிருக்கிறேன். இதன்றி அவர்களுக்கு இடங்கொடுத்து உதவிபுரியும் ஜமீன்

தாரர்களையும் ஜாக்கிரதையாயிருக்கும்படி எச்சரிக்கை செய்யக் கருதியிருக்கிறேன்.

சந்நியாசிகளென்னும் ஒருவகைச் சாதியரால் உண்டாகும் கஷ்டத்திற்கும் தொந்தரவுக்கு மளவில்லை. கூட்டங் கூட்டமாய் அவர்கள் கூடிப் பெருத்த அகிர்த்தியங்கள் செய்து வருகிறார்கள். இந்தத் துன்பங்களின் விவரங்களையும், அவர்கள் செய்யும் தொந்தரவுகளை அடக்க நாங்கள் செய்த முயற்சிகளையும், பற்றி எங்களது பொதுக்கடிதங்களில் எழுதியிருக்கிறோம்; அவைகளைப் பார்த்தால் கவர்ன்மெண்டார்மீது குறைசொல்வதற்கு இடமிராது. இத்தடவையில் சிப்பாய்கள் நிரம்பிய ஐந்து பட்டாளங்கள் அவர்களைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அவர்கள் நமக்கெதிராகச் செய்த கொடுமைகளுக்குச் சரிசமமாய்ப் பழிவாங்கக் கூடுமென்று நம்புகிறேன். நம்மெதிரிலிருந்து அவர்கள் சந்தியில் ஓடிப்போவதைத் தவிர வேறெவ்விதமான அநுகூலமும் அவர்களுக்குக் கிடையாது.

அநுபந்தம் II.

(From the annals of Rural Bengal.)

1773-வது வருஷத்தில் கௌன்ஸிலில் எழுதப்பட்டதாவது:—"சந்நியாசிகள் என்ற பக்கிரிகள் என்னும் பெயர் பூண்டு முரட்டுத்தனமான கொள்ளைக்காரக் கூட்டத்தவர் மதசம்பிரதாயங்களை யநுஷ்டிக்குமாறு யாத்திரை செய்யும் புண்ணியரென்று பிதற்றிக்கொண்டு வங்காளத்திலுள்ள முக்கியமான பாகங்களில் பிச்சையெடுத்தும், திருடியும், அகப்பட்டவற்றைச் சூறையாடியும், போகுமிடங்களிலெல்லாம் துஷ்கிருத்தியங்கள் செய்துகொண்டுந் திரிந்தனர். பஞ்சம் நேர்ந்ததற்குப் பிந்திய வருஷங்களில் நிலத்தைப் பண்படுத்தக் கருவிகளும் பயிர்செய்ய விதைகளுமில்லாத ஏழைக்குடியானவர்கள் தம் அரும்பசியை யுத்தேசித்து 1772-ம் வருஷம் மாரிகாலத்தில்

மேற்சொன்ன சந்நியாசிகளுடன் சேர்ந்து கீழ்வங்காள நிலங்களில் 500, 1000 கணக்காய் எதிர்பட்டவைகளை எரித்தும் கொள்ளையடித்தும், வேறுவிதமான தாறுமாறுகள் செய்து கொண்டு மிருந்தனர். கலெக்டர்கள் ராணுவ உதவியை நாடினர், முதல் முதல் நம் சிப்பாய்கள் ஜயம் கொண்டாராயினும், இறுதியில் பூரணமாகத் தோல்வியடைந்தார்கள். அந்த சிப்பாய்களுக்குத் தலைமையாயிருந்த காப்டின் டாமஸ் மற்றுமுள்ள சிப்பாய்களுடன் தரிக்கப்பட்டார். மாரிகாலம் முடியுஞ் சமயத்தில் தான், கோர்ட் அவ் டைரெக்டர்களுக்குக் கௌன்சிலிலிருந்து வந்த செய்தியில், மிக்க அனுபவம் வாய்ந்த வொரு படைத் தலைவருக்குக் கீழாய் ஒரு சைந்யம் மேற்படி துராகிருதர்களுக் கெதிராய்ச்சென்று அவர்களது கொட்டத்தை அடக்கி விட்டதென்று கூறப்பட்டது; ஆனாலும் அச்செய்தி பூரணமானதல்ல; 1773-வது வருஷம் மார்ச்சு மாதம் 31-தேதியன்று காப்டின் டாமஸுக்குப் பின்வந்த படைத்தலைவருக்கும் டாமஸின் விதியே நேரிட்டதென்றும், நம்முடைய நான்கு படைச் சேனைகளும் அக்கொள்ளைக்காரக் கூட்டத்தவர்க் கெதிராயும் நிலச்சுவான்தாரர்களின் உபபலத்தோடும் எதிர்த்தும், எதுவும் கைகூடாமற் போய்விட்டதென்றும் வாரன் ஹேஸ்டிங்க்ஸ் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். ரெவினியூ கலெக்ஷன் அப்போது சரிவர ஆவதில்லை. தேசவாசிகளும் அத்துஷ்டர்களுடன் பொதுவாகக் கலந்து கொண்டனர்; கிராமபரிபாலனம் முழுவதும் சீர்திருந்தாதுபோயிற்று. வைத்தது வைத்தவிடத்திலிருப்பதாக வங்காளத்தைக்குறித்துச் சிலர் சொன்னாலும், வங்காளத்து வருஷாந்தர நிலைமை மேற்சொன்னவாறிருந்தது."

விளம்பரம்

ஸ்ரீ ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயர் சரித்திரம்.

சென்னை "சுதேசமித்திரன்" பத்திராதிபராகிய தேசபக்தர் ஸ்ரீ ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயருடைய சரித்திரம். இதிலுள்ள அத்தியாயங்களின் பெயர் :—

1. குடும்பமும் பிறப்பும்.
2. பால்யமும்வித்தியாப்பியாஸமும்.
3. சென்னைக்குவருதல்.
4. பொதுநலவாழ்க்கை.
5. "இந்து" பத்திரிகை.
6. "சுதேசமித்திரன்" பத்திரிகை.
7. சென்னைமகாஜனஸபை.
8. காங்கிரஸ்மகாசபை.
9. ஆசாரசீர்திருத்தம்.
10. வித்தியாதானம்.
11. வெல்பிக்கமிஷன்.
12. ஸ்ரீதிலகர்குற்றவிசாரணை.
13. இந்துவைப்பிரிதல்.
14. "மித்திரன்" எழுச்சி.
15. இதரமுயற்சிகள்.
16. சுதேசியம்.

இது "சுதேசமித்திரன்" உப-பத்திராதிபர் திருமலை. சுந்தரம் பிள்ளையால் இயற்றப்பட்டது. உயர்ந்த பதிப்பு, இதில் ஐயருடைய படமுமிருக்கின்றது: சுமார் 130 பக்கங்களுடையது விலை அணு 8.

மொழிநூல் - வினையியல்.

இப்பொழுது இருக்கும் தமிழிலக்கணங்களிலுள்ள சில குறைகளை நீக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன், ஆங்கில நடையையும், வடமொழி நடையையும் பின்பற்றிப் புதிதாய் இயற்றப்பட்டிருக்கும் நூல்தான் "மொழிநூல்" என்பது. அதன் ஒரு பாகமாகிய "வினையியல்" என்பதுமட்டும் இப்பொழுது ஒரு புத்தகமாய் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் தமிழ் வினைச்சொற்கள் ஐந்து விலாஸங்கள் (அல்லது conjugationகள்) ஆகப்பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் விதம் இதுவரையும் தமிழிலக்கண நூல்களிற் காணப்படாததாகும். நான்கு அணு விலையிடப்பட்டிருக்கும் இந்த "வினையியல்" வாங்குவோர்க்கு "மொழி

நூல்” முழுபுத்தகமும், வெளியாகும்பொழுது, பாதிவிலைக்குக் கொடுக்கப்படும். “வினையியல்” புத்தகத்தின் பிரதிகள் எல்லாம் சீக்கிரம் செலவாய்விடுமாயின் “மொழிநூல்” விரைவில் வெளியாகும். இதை இயற்றியவர் குருமலை சுந்தரம் பிள்ளை. விலை அணா 4.

போற்றேடி.

இது, ஸ்திரீ புருஷருக்கு அவர்களுடைய சம்மதத்துடனே யே விவாகம்செய்யவேண்டுமென்னும் ஆசாரசீர்திருத்தக்கொள்கையை எடுத்துக்காட்டும் ஒரு அற்புதமான கதை (நாவல்). 166 பக்கம். இயற்றியவர் குருமலை—சுந்தரம் பிள்ளை. விலை அணா 8.

விலாசம் :—

குருமலை. சுந்தரம் பிள்ளை,
“சுதேசமித்திரன்” ஆபீஸ், சென்னை.

சுதேசமித்திரன் பிரசுரங்கள்.

1. ஜப்பான் சரித்திரம் ...	1	0	0
2. ஜானகி பரிணயம் ...	0	12	0
3. சாகுந்தளம் ...	0	8	0
4. ஸ்ரீ கோகலேயின் காங்கிரஸ் உபந்நியாஸம்.	0	6	0
5. பாரிசால் கொடுமைகள் ...	0	4	0
6. கல்கத்தா தொழிலாலோசனைச் சங்கதில்செய்யப்பட்ட முக்கிய உபந்நியாசங்கள் ...	0	6	0
7. இந்தியா ஆட்சியைப்பற்றி இருவர் அபிப்பிராயம்	0	2	6
8. ஸ்ரீ V. கிருஷ்ணசாமி அய்யர் உபந்நியாஸம்.	0	5	0
9. சுதேசியமும் ஸ்வராஜ்யமும் ...	0	8	0
10. ஸ்ரீ தாதாபாய் நௌரோஜி கல்கத்தா காங்கிரஸ் உபந்நியாஸம்.	0	8	0

விலாசம் :—

மானேஜர்,
“சுதேசமித்திரன்” ஆபீஸ், சென்னை.